

Lider någor ibland eder:
bedröfwelse: Han bedje:
Är någor wid godt mod:
Han siunge psalmer.
Jac. 5. v. 13.

Den Swenska
Psalm-Boken,

Med de Stycker som der til höra, och på följande sida uptecknade finnas.

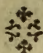
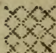
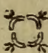
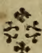
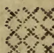
Uppå Kongl. Majestäts Nådigste Befallning, År 1695.

Öfwersedd och nödtorfteligen förbättrad.

Stockholm,
Tryckt uti Langeska Tryckeriet, 1796,
med stående stil.

Förtekning
på de Stycker, som i denna öfwersedda Psalm-Bok innehålles.

Catechismus,

Författad i Sånger.

Desse åro de tio bud, Som ösz gaf sielfwer HErren Gud, Genom Mosen sin tjenare tro, Upå det berget Sinai. Kyrie eleeson.

2. Jag år din HErre Gud allen, Håll dig från ancra Gudar ren: Til mig skal stånda all din lit: Och lska mig af allo flit. Kyrie eleeson.

3. Guds wårdiga namn miszbruka ej: Ditt tal skal ara ja och nej. Låt intet fåfängt gå af din mun; Men hedra Gud af hjertans grund. Kyrie eleeson.

4. Guds Sabbats dag håll ock fulwål, At sig må vila den arme trål. Du låt din egen werk beslå, At ud sielf i dig werka må. Kyrie eleeson.

5. Fader och moder i wördning halt: Dem du hedra h hielpa skalt. Så skal du långe lefwa få; Och det al alt wål med dig gå. Kyrie eleeson.

6. Dråp ej med tungo eller knif; Och gack ej efter annars lif. Lägg bort hat och haf sakta mod. War kså dinom owån god. Kyrie eleeson.

7. Du skal ock ej bedrifwa hor: Dår efter kommer åga stor. All okyskhet drif ifrå dig: Hon hafwer mm och blygd med sig. Kyrie eleeson.

8. Du skal ock allan tjufnad fly: Fals, flård, ocker, drågeri. Den fattiga du gör biständ, Utaf dit gods milda hand. Kyrie eleeson.

9. Du skal ej med falsk tyg umgå; Och ej din nå linga på: Hielp och styrk honom i sin rått: Hans ygd och skam du skyl all slått. Kyrie eleeson.

10. Din

10. Din nästas hustru, hus, bohag, Begära och åtrå haf fördrag: Önska och skynda honom til, Alt det du sielfwer hafwa wil. Kyrie eleeson.

11. Guds bud äro nu så wida utsträckt, Och lära oß hwad honom är täkt, Det wil han hafwa af oß wisst: Den ej så gör, ser här sin brist. Kyrie eleeson.

12. Så göra och lefwa i all stund, Unne oß Gud af sin miskund: Hans Ande hjelpe oß dertil, At göra hwad han hafwa wil. Kyrie eleeson. D. Luth. L. Petr.

2. Den som wil en Christen heta, Och rätt det namnet bära, Han skal tio budorden weta, Som rätta reglan äro, Med Guds finger i stentaflor skrefne, Och sedan på Sinai berg utgifne, Genom den trogna Mosen.

2. Tänk på, at du håller min bud, Och lär hwad du skal göra, Säger til oß HErren wår Gud, Som låter Lagen föra: Haf mig för din HErra Gud allen, Håll mig i trone skär och ren, Och fly främmande Gudar.

3. Mino namne gör wördning med, Som wärdt är allan heder: Om du låter mißbruka det, Warder jag på dig wreder. Så skal du weta det är min lag, At du skal helga Sabbats dag, Och låt mig i dig werka.

4. Fader och moder hedra wäl, Så får du länge lefwa. Och slå ej din nästa ihjäl. Hordom skal du ej drifwa. Du skal ej stjäla: ej falsk tyg bära; Och ej din nästas hustru begära, Eller hans ägodelar.

5. Desse äro budorden all, Som lära oß Guds wilja: Dem hwar människa hålla skal, Och ej ifrån sig skilja. Tron kräfja de try första budord; J kärleken warda de alla fullgjord. O Gud, gif oß din Anda. Ol. Petri.

3. Betraktom wäl de helga bud, Som oß gaf sielfwer HErren Gud, Genom Mosen sin tjenare, Det han på Sinai lät ske.

2. Jag HErren Gud, din Gud, är en, Från alt afguderi war ren. Til mig sätt all din tro och lit; Och älska mig med högsta flit. 3. Mit

3. Mit helga namn mißbruka ej, Dit tal låt wara ja och nej. Ej fåfäng ed gå af din mun; Men frukta mig af hjertans grund.

4. Sabbaten tänk at helga wäl, At sig må hwila kropp och siäl: Låt all fåfänglig werk bestå, At Gud sielf i dig werka må.

5. Du skal ock hedra på alt sätt Din Fader och din Moder rätt: På det du länge lefwa må, Och det alt wäl skal med dig gå.

6. Din nästa du ej dräpa må, Förtörna, hata, skymfa, slå: Du önska ej din owäns död, Men honom hjelp i all hans nöd.

7. Du skal ock ej bedrifwa hor; Ty der på följer plåga stor. Din äkta maka haf rätt kär; Och fly alt det otuktigt är.

8. Du skal ej stjäla, men uti Din handel fly bedrägeri. Med ocker ej dit gods förök; Men andras nytto gärna sök.

9. Falsk witnesbörd du aldrig bär: Säg icke det som osant är: Förtala ingen på hans bak; Men styrk din nästas goda sak.

10. Du skal ej hafwa ondt begär, Til något som din nästas är: Men gör emot en annan så, Som du wil at dig sielf skal gå.

11. De buden Gud oß gifwit har, At synden skal bli uppenbar, Och människan rätt lära må, Den tjenst och kärlek Gud bör få.

12. Hjelp oß här til, o JEsu kär! Som Medlaren när Gudi är, I wåra werk är mycken brist; Men du oß nåd förwärfwar wist.

4. Wi tro uppå en alsmägtig Gud, Som all ting i sino orde, Skapat hafwer härlig och god: Godt är alt det som han giorde. Oß för Fader wil han wara, Af sin egen goda wilja: Han wil oß altid

wäl bewara, Och oß icke ifrå sig skilja. Han beskärmer oß i sin kraft, Och ingen står emot hans magt.

2. Wi tro ock på JEsum Christ, Enda Guds Son wår HErra. Han är ewig; och det är wist, Med Fadren liker i äro. Af Maria Jungfru ren, Med sann mandom wardt han födder: Af Guds Andas tilhjelp allen. För wår synd wardt han pinter och döder. Och döden han för oß öfwerwann. Sitter på Fadrens högra hand.

3. Wi tro ock på den Helge And: Ena Christeliga Kyrko; Det är Helga Manna samfund, Som Guds Ande plägar styrka. Här warder synden borttagen, Den oß plägar göra wånda. Och uppå den sista dagen Skole wi alle uppstånda. Och et ewigt lif kommer då, Gud låter oß sin glädje få! Amen. D. Luther. O. P.

5. Wi tro uppå en Gud, en alsmägtigan Fader, Som skapat hafwer himmel och jord, Och alt det som både synligt, Så ock osynligt är.

2. Och uppå en HErra, JEsum Christum, Som är Guds enfödde Son, Och af Fadrenom födder för ewig tid, Gud af Gudi, Ljus af Guds klarhets ljus: Sannan Gud af sannan Gudi, Föddan och icke gjordan: Samma warelse med Fadrenom: Genom hwilken all ting gjord äro. Hwilken för oß människor, och för wåra salighets skul, Nedersteg af himmelen: Och tog mandom genom den Helga Anda, Af Maria Jungfru ren: Och wardt sann människa: Blef också för oß korsfäster under Pontio Pilato, Döder och begrafwen. Nedersteg til helfwetet. Och på tredje dagen uppstod efter Skrifterna. Och upfor til himla: Sitter på Fadrens högra hand. Och tädan igen kommande med stor härlighet, Til at döma lefwande och döda. På hwilkens rike ingen ände blifwer.

3. Och på den Helga Anda, HErran och Lifgifwaren. Hwilken af Fadrenom och Sonenom utgår. Den med

med Fadrenom och Sonenom sammandyrkad och tilbeden, Och lika årad warder. Den ock genom Propheterna talat hafwer. Och ena helga allmänneliga och Apostoliska Kyrko. Wi bekänne en döpelse, Til syndernas förlåtelse. Och förwänte de dödas upståndelse, Och det tilkommande werldenes lif. Amen. Ol. Petri.

6. O Gud! wi lofwe dig, O HErre! wi tacke dig.
2. Dig, ewige Fader, wördar hela werlden.
3. Dig prisa alle Änglar, Himlar och alla krafter.
4. Dig prisa Cherubim och Seraphim, sjungande utan ända:
5. Helig, Helig, Helig HErre Gud Zebaoth!
6. Fulle äro himlarne och jorden, af dit Majestät och härlighet.
7. Dig lofwa och prisa alle helge Apostlar.
8. Deslikes lofwa dig alle helige Propheter.
9 Sammalunda lofwa dig alle helge Martyrer.
10. Den helga Kyrko i hela werlden bekänner dig för en alsmägtig Fader.
11. Och din enfödda Son, den med dig hafwer sannan Gudom.
12. Deslikes hugswalaren den Helga Ande.
13. Du Christe, ärones Konung.
14. Fadrens Son äst du i ewighet.
15. Til människones förlosning togst du i Jungfru lifwe mandom.
16. Du öfwerwann döden, och uplåt himmelen för de trogna.
17. Du sitter på Guds högra hand i Fadrens härlighet.
18. Dädan igen kommande, til at döma lefwande och döda.
19. Ty bedje wi dig, at du hjelper dina tjenare, som du med dit dyra blod hafwer återlöst.
20. Och gifwer dem den ewiga härligheten med din Helgon.

21. O HErre! fräls dit folk, och wälsigna din arfwedel.

22. Och regera dem, och uphög dem i ewighet.

23. HErre Gud, wi lofwe dig alla dagar.

24. Och prise dit namn ifrån ewighet til ewighet.

25. Bewara oß, HErre, i denna dag, at wi icke göre emot din wilja.

26. Förbarma dig öfwer oß, o HErre! Och war oß barmhertig.

27. Ware din barmhertighet öfwer oß, Såsom wi på dig hoppes.

28. På dig hoppes wi, o HErre! Låt oß icke komma på skam til ewig tid. Ambrosius. Augustinus.

7. O Gud! wi lofwe dig. O Gud! wi tacke dig. Dig Fader i ewighet, Prisar werlden widt och bredt. All Änglar och himmels här, Och alt det som skapadt är, Cherubim och Seraphim Sjunga dig med höga stimm: Helig är HErren Gud! Helig är HErren Gud! Helig är Gud, Den store HErren Zebaoth. Din Gudoms magt och härlighet Går öfwer hela werlden widt. De helge tolf Apostlars tal, Med de sköne Propheter all: Samt de dyre Martyrer all, Lofwa dig, HErre, med högt skall. Och den wärdiga Christenhet, I werlden widt bekänna wet Dig, Gud Fader, i högsta thron, Med din kära enfödda Son. Wår Tröstarman den Helge And, Lik' ärad warder i all land. Arones Konung, JEsu Christ, Guds Faders ende Son förwißt, Af Jungfru födas war dig täkt, Til at frälsa människo slägt. Dödsens magt hafwer du förstört: Och Christtrogna til himmels fört. På Fadrens högra hand jämlik, Sitter du i din Faders rik. At döma kommer du ock sist, De döda och lefwande wisst. Hjelp din tjenare, HErre god! Som löst hafwer dit dyra blod. Gif oß i himmelen arfwedel, Med dina helgon utan fel. Hjelp dit folk, JEsu, HErre kär! Wälsigna det din

arfdel

arfdel är: Wakta och sköt dem altid wäl, Nu och altid til lif och siäl. O Gud! hwar dag wi lofwe dig, Och prise dit namn innerlig. Beskärm oß i dag, trofaste Gud, At wi ej bryte emot din bud. War oß nådig, o HErre blid! War oß nådig i all nöds tid. Te oß din barmhertighet stor, Som wi hoppas efter dit ord. På dig hoppes wi HErre from, Låt oß aldrig komma på skam. Amen. D. Luther.

Sjunges som: Fader wår, som i himlom etc.

8. Uppå Gud Fader jag fast tror, Alsmägtig den i himlen bor: Den genom sit kraftiga ord, Skapat hafwer himmel och jord. För kropp och siäl han omsorg bär, Och för sin Sons skul har oß kär.

2. Jag tror ock uppå JEsum Christ, Hans enda Son wår HErra wisst; Af Fadren född af ewighet: Af hwilkom all ting är beredt. Den af himmelen nederfor, Och på sig tog wår synd så stor.

3. Sjelf Gabriel det witne bär, Han af Guds Anda aflad är, Och födder utan syndamen, Utaf Maria Jungfru ren. Den ock genom sit helga ord, Sin Faders wilje har kundgjort.

4. Den för wår synd på korsset stod, Och rinna låt sit dyra blod. Den HErren war så god och huld, At han betalte wåra skuld, Och frälste oß utaf all nöd, Alt med sin blod och bittra död.

5. Blef sedan nederlagd i graf, Och sig til helfwetet begaf, Och wiste sig en Öfwerman, Som öfwer döden seger wann; At satan ingen skada må, Som JEsum Christum tror uppå.

6. På tredje dagen han upstod, Med stor triumph den Hjelte god: Han sedan up til himla for, Med kraft och segerwinning stor, Och sitter Gud sin Fader när, Och ber för oß på jorden här.

7. Tädan han komma skal igen, Mägtig at döma hwar och en, Lefwande också döda rätt, Och gifwa

dem sin lön all slätt: Dem trognom ro i himmels högd, Men dem otrognom pin och blygd.

8. Jag tror på Gud den Helga And, Tredje person i Gudom sann, Den af Fader och Son utgår. Genom Propheterna många år Han talat har, och wittnar rätt, De trogne äro Guds barn all slätt.

9. Jag tror, at en församling är, Där Christus wil oß wara när, Där han blir dyrkad och wäl kånd, Genom sit ord och Sacrament. De Helgas samfund finnas där, Som HErran sin Gud hafwa kär.

10. Jag tror, at Gud af sin miskund Förlåter, för sin Son all synd Allom, som tro och warda döpt; Ty Christus hafwer dem dyrt köpt. De äro af hans blod renade, och med Gudi förenade.

11. Jag tror förwisst där hos ocksä, Mit kött af jorden skal upstå. Et ewigt lif förwäntar jag Tilkomma uppå domedag: Där wi hos Gud i himmels högd, Med Christo skole hafwa frögd.

12. Den detta tror och tröstar på, Guds nåd och wänskap skal han få: I kärlek ocksä tolamod, Är han sin nästa from och god. Det gif oß JEsu, Frälsar kär; Ty ditt ord Ja och Amen är. D. Luther. L. Jonæ.

9. Fader wår, som i himlom äst, Wåra brister wet du aldrabäst: Ty bjuder du så mildelig, At wi skole åkalla dig; Så låt wår bön af hjertat gå, Och icke i blotta orden stå.

2. Gif, at dit ord förutan mehn, Med kraft må läras klar och ren: At wi all falska läro sky, Och all willfarelse undfly. Så warder helgadt namnet dit, Wårt lefwerne styrkt til salighet.

3. Komme dit rike til oß här, Så ock då lifwet ändadt är. Regere oß din Ande god, Förnye i oß wårt sinne och mod: På det wi måge warda fri Frå djefwulens wäld och tyranni.

4. Ske ock på jorden wiljen din, Såsom han sker i himm=

himmelen: At wi i lydno måge stå, När oß bedröfwelse kommer uppå. Förtag hwad i wårt kött och blod, Din Helga wilje faller emot.

5. Gif oß i dag wårt dageliga bröd, Och hwad man tarf til lifsens nöd. Bewara oß för örlig och strid, För sjukdom och för hårdan tid. Förwärfwa wårt bröd blifwer ej swårt, När du wälsignar arbetet wårt.

6. Förlåt oß wåra skuld och brist, Som wi ock androm utan list, Förlåte och äre af hjertat huld: Ändock när dem kan finnas skuld: Så följer frid på jorden här, Den oß wäl allom nyttig är.

7. För oß icke i fiendens swik, Den oß försöker dagelig. Låt oß emot honom faste stå, Och icke ifrån din budord gå; Wäl wäpnade med en fast tro, Där af wårt hjerta må hafwa ro.

8. Ifrån ondo och farlighet, Fräls oß af dine barmhertighet. Hjelp oß uti wår yttersta nöd, Och så ifrån den ewiga död. Wår fattiga själ du tag til dig, Och låt oß lefwa ewinnerlig.

9. Amen, det är, oß ske altså: Gif, at wi där kunde tro uppå, Och intet twifla om din ord: Hwad du lofwar, wil du fullborda. Alt det wi hafwe bedit dig, Warder du oß gifwande wisserlig. D. Luther.

10. O Fader wår, högt öfwer oß i himmelrik! Och wil förty i Andanom af oß tilbeden warda. Helgadt warde dit helga namn ewinnerlig; Äradt af oß, och öfwer alt, I himmelen och på jorden. Dit rike tilkomme ocksa; Altid i oß at blifwa. Hwad du i oß ej lida må, Du wille det fördrifwa: At wi måge til ewig tid, I dino rike blifwa.

2. O Fader kär! wi bedje ock din wilje ske Här neder uppå jordene, såsom i himmelrike, Dit ingen komma kan, utan allena de, Som sin wilja med dinom platt förena och förlika. Gif oß i dag wårt dageliga bröd, Själen sin spis och föda; Utan dit ord då är hon död,

Med flit gif oß det höra, Som oß kan til wår salighet, Den rätta wägen föra.

3. O Fader kär! förlåt oß wåra skuld och brott, Där med wi hafwe förtörnat dig. Altid i många måtto: Som wi ock allom dem, som bryta oß emot, Wiljom det ock förgäta bort, Och dem gärna förlåta. Inled oß icke i frestelse, At wi icke bortwärswe; Utan fräls oß från allo thy, Som oß månde förderfwa. Låt oß alla ewinnerlig Dit rike få at ärfwa. Amen.

11. Himmelske Fader fromme! Helgat warde dit namn. Dit rike til oß komme, Hjelp ock din wilia fram. Gif bröd, förlåt wåra synder. Förstör all djefwuls funder. Fräls oß från ondo. Amen. D. Luther.

12. Wår HErre Christ kom til Jordan, Alt som Gud Fader wille, At låta sig döpa af Sanct Johan, Och all rättwiso upfylla. Det saliga bad han stiftade då, Som wi nu döpelse kalla; I hwilko han oß wille twå, Borttaga synder alla, Genom sin död och pino.

2. Döpelse är, det tro förwisst, Så månd' oß Skriften lära, Et watn, som tager bort all wår brist, Det ingen kan umbära. Watten är det wäl, så säger Gud, Dock icke watten allena: Där med är ock Guds Ande och bud, Som gör af synder rena. Gud sielf är den oß döper.

3. Det skedde alt för wåra skuld, Af himmelen lät sig höra Gud Fader, som är oß så huld, Han lärde hwad wi skole göra, Och sade: denne är min Son, Som jag hafwer kär öfwer alla, En HErre och Konung i himmels thron; Til honom skolen j eder hålla; Edar Mästare skal han wara.

4. Då öpnades ock den himmel skär, Guds Anda såg han nedkomma, I dufwo hamn på JEsum där, Blef han med mycken froma. Ty skole wi tro fullkommelig, När wi döpelse annamme, At det oß gifwa samällelig,

fällelig, Fader, Son och den Helge Ande: Guds-tempel wi då blifwe.

5. Christus i hela werlden ut, Sina Lärjungar sände: Och böd dem lära syndabot, Och alla sig omwända Til tron, och låta döpa sig: Guds nåd man så förwärfwer: Och blifwer alla synder qwitt, Det ewiga lifwet ärfwer. Wäl den, som det kan göra.

6. Den icke tror hwad Gud här böd, Han blifwer uti sine synd, Och är fördömd til ewig död: Honom hjelper då ingalund Hans gerning eller egen kraft, Eller ock något kreatur, I syndene är han förtapt, Ty han är ond utaf natur, Kan sig ej sjelfwer hjelpa.

7. Ej kan här ögat annat se Än watten, som kroppen renar: Dock werkar uti själene Anden, som tron det menar. Det är för henne en salig flod, Som helar krankheter alla, Som färgat är med Christi blod, Som smakade dödsens galla. Honom ske pris och ära. D. Luther.

Sjunges som: Wår HErre Christ kom til 2c.

13. Wår HErre Christ til Jordan gick, Alt som Gud Fader wille, Och af Johanne döpet fick, Råttfärdighet at upfylla. Där med han helgade watnens flod, At synden kan där sänkas, Och uti Christi sår och blod, All dödsens gift fördränkas, Men nytt lif i oß werkas.

2. Så märkom nu det alle wäl, Hwad Gud sjelf dopet kallar, Och at wi Christne tro med skäl, Det han oß här befaller. Gud säger, at det watten är; Dock icke watten allena: Hans ord och Ande är där när, Som kan wårt samwet rena; Ty Gud är den oß döper.

3. Slikt är oß klart til sinnes fördt, Med gerning och med orden. Guds Faders egen röst blef hörd, Hans wilje kundgjord worden: Si, denne är min Son! den jag Af ewigheten födde, I hwilken jag har godt behag: Ty han min wilja lydde. I skolen honom höra.

4. Guds Son i synlig mandom stod, Sin Fader ödmjukt priste, Och Anden öfwer Jordans flod, Sig som en dufwa wiste. När slikt en Christen tror och wet, Han af sit dop wisst glädes: Den Heliga Treenighet, Är sielfwer då tilstädes, Och sig en boning renar.

5. Wår HErre Christus sedan bödd Apostlarna at wandra I werlden ut, och om hans död Predika fritt för andra: At han oß med sit blod har köpt, Och wil oß lifwet gifwa; At den som tror och warder döpt, Skal ewigt salig blifwa, Och himmelriket ärfwa.

6. Ho denna nåd ej framgent tror, Han är af Gudi glömder, I honom syndsens ondska bor, Och han är platt fördömder. Hans egen goda gjerning må Alsintet honom hjelpa; Arfsynden alt besmittar så, At hon wil honom stjelpa, Och han kan sig ej trösta.

7. Fast ögon här ej annat se, Än blotta watn allena, Så ser dock tron alt detta ske, At JEsu kraft kan rena. Hon ser det rätta röda haf, Med Christi blod befärgadt, Som sänker synden i hans graf, Och läker hwad är fargadt Af Adams synd och wåra. D. L. D. Sp.

14. JEsus Christus är wår hälsa, Som oß alla wille frälsa; Med sin pino och bittra död, Frälste han oß af dödsens nöd.

2. At wi honom ej förgäta, Gaf han oß en spis at äta, Under bröd lekamen sin, Och gaf oß dricka sit blod i win.

3. Med den spis wil han oß trösta, At wi äre återlösta. Där skole wi fast tro uppå, Och så til denna Nattward gå.

4. Skal här något godt af warda, Skal man sig om trona wårda, Tro, at han är i detta bröd, Som för oß hafwer lidit död.

5. Wil man ej i mißbruk falla, Men det rätta sättet hålla; När man då går til Christi bord, Skal förkunnas Guds helga ord.

6. Så

6. Så är det ock Christi wilje, At wi detta ej åtskilje; Utan dricke alle hans blod, Som äte denna Nattward god.

7. Man skal sig ock sielf betrakta, Och uppå sin saker akta. Den owärdig här til går, För lifwet han här döden får.

8. Så skal du ock här begrunda, Och det twifla ingalunda, At din synd är afplanad grant; Deß får du här en wissan pant.

9. Din synd Christus på sig lade, Och dermed han til dig sade: Kom til mig du, som syndig är, Dina synder jag på mig bär.

10. Där skal du dig hårdt wid hålla, Och ej från hans löfte falla. Den sig af synden känner swår, Han rätt til detta bordet går.

11. När man kan det rätt besinna, At man skal här nåder finna, Äter så i sanna tro, Så får han i sit hjerta ro.

12. Gud wår Fader wilsom wi prisa, Som oß få wäl wille spisa. Tack hafwe han i ewighet, För sina stora barmhertighet. J. Huss. D. Luther. L. Petri.

15. Gud ware lofwad och högeliga prisad, Som oß så wäl hafwer spisat, Med sin lekamen och med sino blode, Det gif oß, HErre Gud, til gode. Kyrie eleeson.

2. HErre, genom din helga mandom, Som af dine moder Maria kom, Och, genom dit helga blod, Hjelp i nöd, och gif oß mod. Kyrie eleeson.

3. Sin helga lekamen han för oß månde gifwa, At wi där af skulle lefwa. Ej kunde han oß större gåfwa skänka, Där med wi honom skulle åtänka. Kyrie eleeson.

4. HErre, din kärlighet det giorde, At wi af dit blod det under sporde, At det galt wåra skuld, Och Gud han är oß worden huld. Kyrie eleeson.

5. Gud gifwe oß sin helga nåde, At wi wandre efter hans råde, I rått kärlek och Christeliga tro, At det oß må komma til ro. Kyrie eleeson.

6. HErre, med dinom Anda oß ej förlåt, Den oß lärer hålla det rätta mått; At din arma Christenhet Må njuta frid i ewighet. Kyrie eleeson.

16. JEsu Christi oskyldiga död, Hugswalar oß i all wår nöd: Och når wi tänke der uppå, En hjertans glädje wi då få.

2. Afplånat har han med sit blod Den handskrift, som emot oß stod; Ty han war oß få god och huld, At han betalte all wår skuld.

3. Ja, at slikt är trofast och sant, Ty gifwer han oß såker pant, Uti sin helga Nattward, där Wi smake och se, huru söt han är.

4. Ty hans lekamen wäsendtlig, Så ock hans blod ju wisserlig, Undfå wi wid det helga bord, Som han har lofwat i sin ord.

5. En härlig spis är detta wißt, På hwilken aldrig blifwer brist, Et himmelskt Manna, som wår själ Til ewigt lif uphåller wäl.

6. Säll är då hwar en wärdig gäst, Ty den wil JEsus wara näst: Eho som har en stadig tro, Hos honom wil wißt JEsus bo.

7. Samt har det upsåt at han sig Omwända wil, och rättelig I Christo lefwer, synden dör, Och så Guds helga wilja gör.

8. Men den owärdig går där til, Ej tror, ej sig omwända wil, Han äter döden uti sig, Och blir fördömd ewinnerlig.

9. O JEsu Christ, wår broder kär! Som för wår skul korsfäster är: Din helga sår helbregda wäl En sargad och bedröfwad själ.

10. Gif oß at tro af hjertans grund, At wi få nåder

der och miskund, Utaf din nådes fullhet stor: Amen, wälsignad den det tror. D. Spegel.

Sjunges som: Ack HErre du fast stränge etc.

17. Du lifsens bröd, o JEsu Christ! Som låter dig här finna Fast nådig, den sin synda=brist Wil ångra och besinna; Dig beder jag rätt innerlig, Du wille nu bereda mig, At jag må wärdig wara.

2. Du wärdes nu i denna stund In på grön äng mig leda, Och til friskt watten sammalund Et bord för mig bereda: Så at min själ också min mun Må af din spis och nådes brunn, Sig kunna wederqwecka.

3. Du wärdes, HErre JEsu god! Af nåde mig förlåna, Jag wandra må uti din bud, Och troligt dig här tiena. Begåfwa mig med hopp och tro, At du må stadigt hos mig bo, När jag af dig är spisad.

4. Tag bort alt hat och bitterhet, O JEsu! från mit hjerta: Låt mig min synd och orenhet, Här ångra med all smärta. Du åst för mig på korsset död, Har frälsat mig från ewig nöd: Det är min tro, o JEsu!

5. Jag är, o Gud! din nåd ej wärd, Jag är der til för swager; Jag är af synd och ondsko snärd, Där öfwer jag fast klagar: Dock tröstar det, o JEsu! mig, At du förlåter nådelig, Och gärna dig förbarmar.

6. Jag är all full med synda=sår, Låt dina hand mig hela; Jag är hel blind och wilse går, Din nåd låt mig ej fela. Jag är hel swag, förbarma dig, Förloradt får, men uppsök mig, Och hjelp af idel nåde.

7. Min brudgum kom, kom hit til mig, Dig wärdigas mig gifwa; At dock din kärlek stadelig Må ewigt hos mig blifwa. I nöd och död åst du min frögd; I dig är jag så hjertlig nögd: Ej skole wi åtskiljas.

8. Sist beder jag rätt innerlig, Låt, JEsu, mig åtnjuta Din helga Nattward wärdelig, Och mig i dig insluta. Jag blir i dig, du blir i mig, Du skal ock mig wisst ewiglig Up til din himmel taga. J. Rist. J. Arnken.

Sjun=

Sjunges som: Frögda dig, du Christi brud, ꝛc.

18. Jag wil i alla stund, Min Gud, af hjertans grund, Din stora nåde, prisa, Den du mig månd bewisa. Dig wil jag mig nu gifwa I döden och i lifwe.

2. O JEsu, HErre god! Din kropp och sanna blod, Min hjertans frögd månd wara, Sann tröst uti all fara; Som mig kan salig göra, Och ewig lust tilföra.

3. Förnuft, förstånd och wett, Måst wika alle stätt; Här måste sanning winna, All werldslig klokhet swinna. Guds Ord står fast med alla, Skull' werlden än kullfalla.

4. Här är Guds rätta Lam, För oß på korssens stam, Af werlden helt föraktadt, Af kärlek til oß slagtadt: Här kan du nåde finna, Wilt du min själ besinnat.

5. Din trohet stor och blid Ske, HErre, pris altid, Som mig nu har uprättat, Så mildeligen mättat; At död, synd, satan mera Ej kunna mig förfära. D. Olear.

Sjunges som: JEsu Christi oskyldiga död, ꝛc.

19. Säll den, som hafwer JEsum kär, Och honom i sit hjerta bär: Ty ingen större hugnad är, Än hafwa JEsum hos sig när.

2. Jag hörer ingen sötare röst, Jag finner ingen kärare tröst, Än JEsum, som mig återlöst, Och har för mig sit blod utöst.

3. JEsus är dem botfärdigom god; Han gifwer dem bedröfwadom mod; Han renar dem med döpelsens flod, Och styrker med sit heliga blod.

4. JEsus är hjertans högsta frögd; JEsus gör själen bäst förnögd; JEsus uplyfter til himmelen högt Den korssens tyngd har nederbögt.

5. Förnuftet wisar ej det sätt, Och tungan kan ej säja det; Men tron kan dock det fatta lätt, Hur man bör älska JEsum rätt.

6. Jag söker JEsum med all flit, Och har til honom all

all min lit; Jag stråfwar städse komma dit, Där jag må se hans anlet blidt.

7. När jag om morgonen upstår, Jag då först efter JEsum trår; Och som Maria hastigt går, Där jag om honom kundskap får.

8. O JEsu, du äst en Konung stor, Som ej begrips af himmel och jord: Du hos honom dock nådigt bor, Som utaf hjertat på dig tror.

9. Blif när mig, JEsu! ty min själ Wil fägna dig för alla wäl: Ty genom dig är hon rätt säll; Men utan dig en synda-träl.

10. När själen warder af dig besökt, Då blifwer glädjen straxt förökt: Fåfängelighet utelykt; Din kärlek djupt i hjertat tryckt.

11. Din kärlek, HErre JEsu Christ! Är utan flärd och arga list; Han öfwerskyler all wår brist, Och gifwer hwad wi hade mist.

12. Din pina det betyga kan; Din blod som af din sida rann, Där med du döden öfwerwann, Och en förlåßning för oß fann.

13. Du kom til oß af himmeken ned, Påtog dig synden, som war led: Förwärfde oß en ewig fred; Och blidkade Gud, som war oß wred.

14. Och at wi sådant skolom tro, Så wil du sielfwer hos oß bo; Och hugna själen med den ro, Som på ditt korß kan härligt gro.

15. Ty din lekamen, som war död, Ger du oß i wälsignadt bröd; Och uti win din blod så röd, Som läker all wår brist och nöd.

16. Den som dig undfår wärdelig, Han har Guds rike uti sig; Han finner frid och frögd af dig, Och winner i ond lustars krig.

17. Ack, JEsu, oß beredda gör, All syndsens magt i oß förstör: Och öpna du wår hjertans dör, At wi dig fägne som sig bör.

18. Ja,

18. Ja, nu och altid när oß blif; Men onda andan från oß drif, Och oß omsider nådigt gif En salig död, et ewigt lif. Bernhard. D. Arndt. D. Spegel.

20. Hur' kan och skal jag dig, HErr' JEsu, nogsamt prisa? Du plägar mig med dig uti Nattwarden spisa; Du friskar hjertat mit med din utgutna blod; Du lindrar själens ångst, du gläder sinn' och mod.

2. Du har min synders last och börda från mig drifwit, Du har gudfruktighet och kärlek igen gifwit, Du har min swaga tro med dine nåd uptändt, Du har min matta själ en ymnig tröst tilsändt.

3. O du min ädla skatt, och lifsens springekälla! Som mig til egendom har welat dig tilställa; Ack! blif och war hos mig, så är jag salig wisst: Så är min död mit lif. Hjelp mig, o JEsu Christ! Liscow. J. Petræus.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl 2c.

21. Dig, JEsu, ske nu ewigt pris För all din nåd och gåfwa: Och låt mig genom denna spis Undfå all himmelsk håfwa. Wälkommen war du ädle gäst, Som dig har mig så nära fäst: Des är jag glad och sjunger.

2. O JEsu! öfwer alt mit sinn', Månd' du mig med dig spisa. Nu är jag din, och du är min, Det skal i nöd mig lisa. Nu har jag nog i all min brist; Nu är jag tröst, wälsignad wisst. Des ske dig lof, o JEsu!

3. Låt mig få blifwa städs i dig; Låt mig dig ewigt tjena. Förblif ock ewigt du i mig. O JEsu! sist förläna, När jag af nöd och död blir trykt, At jag af denna spis wäl styrkt, Må glader til dig fara. D. Ol. D. Swedb.

22. Säll är den man som icke går På de otrognas bane, Och i syndares wäg ej står, och flyr bespottares wane: Utan hafwer lust til Guds lag, Och den betraktar natt och dag: Det skal honom wäl gånga.

2. Han

2. Han skal warda alt som det trä, Som står wid watnet kalla: Det sin frukt i rättan tid bär; Hwars löf icke förfallna. Hwad han gör, skal honom wäl gå; Men den orättwisa ej så: Som stoft skal han förswinna.

3. Förty de ogudaktige Förmå ej domen draga, När det warder dem aggande, Huru de lefwat hafwa. HErren känner de fromas wäg; Men de orättwisas bedräg Skal platt om intet warda. Arrhen. Öler.

Sjunges som: O HErre, hwad en mägtig etc.

23. Hjelp Gud, hwad för jämmerlig ting Man af alt folk må höra. Förstar och Konungar i en ring, Stort folk tilhopa föra, Til at morstå den högstas hand, Och Christo, den du hafwer sändt, All werlden til at frälsa.

2. De låta icke straffa sig, Lefwa efter sit sinne: De äro ej i råd med dig: Litet de der med winna. De rasa efter sit begär: Dit ord de intet lyda mer, Och ingen lärdom akta.

3. Men Gud, som uti himlen bor, Skal sielfwer dem begabba, Och bespotta den hopen stor, At det skal på dem drabba. Sin wrede han utgiuta skal Öfwer den skalka hopen all, Med grymhet dem förskräcka.

4. HErren hafwer til Konung krönt Christum, den i förakten, På sit helga berg Zion skönt, Sin Församling at wakta; Til at förkunna i gemen Sin Faders wilje hwar och en, Och all Guds Lag fullborda.

5. HErren sade: du är min Son, Den jag i dag födt hafwer, Af den mit folk det har stor mon, Som känner dig och lofwar: Dem jag hafwer i dig utwalt, Och så ibland min helgon talt, At de igenom dig lefwa.

6. Hedningar skal jag dig ocksä Til arf och egit gifwa: Hwilka dit ord skola förstå, Och där af salig blifwa. Et nytt folk til mång tusend tal, Som mig lofwa och prisa skal, Skal du til mig församla.

7. I Konungar på jorden bo, Låter eder alle lära; Til denna Konung sätter tro, Håller hans ord i åra; Och lärer rätt at tjena Gud; Med flit håller hans lag och bud: Det skal eder wäl båta.

8. Tager hans straff med tålamod, At han ej wreder warder: Kysser Sonen, faller til fot, At han ej blifwer hårder; Och hans wrede som eld utgår: Ho är dock den som då består? Den som på honom hoppas. A. Knoph.

24. O HErre! hwad en mägtig hop Fiender sig uphafwa Mot mig med dödstrug och stort rop, Min själ til at bedröfwa. De säja til min själ med spe: Til Gud har hon sig ej förse; Det är med henne ute.

2. Men HErre Gud! du är mit hopp, Du sätter mig til åra: Mit hufwud du sjelf häfwer opp, Och fienden förfärar. Så snart jag til dig med min röst Ropar, så får jag hjelp och tröst, Ifrån dit helga berge.

3. I frid jag all den långa natt Ligger til morgon klara, Gud sjelf öfwer mig håller wakt, Ty är jag utan fara. Om morgon tidigt jag upstår, Och lustigt til mit arbet går; Och låter Gud alt råda.

4. Om tusend än kringhwärfwa mig, Och efter mit lif trakta; Min själ ändå ej fruktar sig, Utan den magt föraktar. Statt up, HErre, hjelp mig, min Gud! Gör dem motstånd, och dem förskjut; Deras tänder förkrossa.

5. Hwarföre den hjelp hafwa wil, At bestå för owänner, Allena Gud han rope til, Som sit folks nöd wäl känner. HErrans wälsignelse så rund Utgår öfwer hans folk all stund, Hos honom hjelpen finnes. D. Beck.

Sjunges som: Sig frögde nu himmel etc.

25. Hör mig, o Gud! gif på mit tal Grann akt, ty jag nu bedja skal; Min Konung och min kåre Gud! Annama mina böners ljud.

2. Til andagt wil jag skicka mig, Och bittida åkalla dig;

dig; Du wärdes til min bön då se, Och tidig tröst och nåd bete.

3. Du är ej den, som har behag Til argt folk och de ondas lag: All synd hon är dig styggelig; Den ond är blifwer ej för dig.

4. Förmäten mun skal ej bestå, Men af din mun en hård dom få. Du hatar de ogerningsmän; Men är de fromas Gud och wän.

5. Den som med flärd och falskhet far, Skal med sin list bli uppenbar; Och för den hela werld beskämd, Igenom din rättwisa hämnd.

6. Den som blodgirig och wredsam är, Kan dig ej wara täck och kär; Ej eller den, som hatefull Sin nästa lönligt stjelper kull.

7. At jag från sådan synd och skam Må warda fri, wil jag gå fram Uti dit hus och bedja dig, At du mig styrer nådelig.

8. Led, HErre, mig alt som du wet, Och lär mig din rättfärdighet. Låt mig ej falla, så at de, Som hata mig, sin glädje se.

9. De äro alle fulle af list; I deras mun är intet wisst; Ty tungan är en öpen grop, Och orden rätt en etterhop.

10. Gud, döm dem, at de weta må, Det de på onda wägar gå; Låt deras upsåt fela slätt; De stadne, som ej wandra rätt.

11. Men gif dem glädje och ewig ro, Som til dig hafwa satt sin tro: Beskydda dem uti din famn, Som trösta uppå JEsu namn.

12. Det tror jag wißt, du göra wil; Ty du äst ju benägen til, At hägna de rättfärdiga wäl, Med nåder kröna deras själ. Lud. Oeler. D. Spegel.

26. Uti din stora wrede, För min synd stygg och lede, Straffa mig icke, Gud; Din grymhet all tillika Låt, HErre, från mig wika; Af nåpsten hjelp mig ut 2. Din

2. Din nåde låt mig skina: Af stora krankhet mina, Gör mig helbregd och sund. Ty jag är swag, o HErre! Min ben större och smärre Förskräckas i all stund.

3. Min siäl bedröfwas swåra, Af ångest fäller tårar; Mit hjerta brista må. Låt det ej långre wara, At jag i denna fara Måste här twingas så.

4. Wänd dig om, HErre käre, Dit helga namn til åra, Frälsa min siäl af nöd. För din nåde och mildhet, Hjelp mig nu uti stillhet, Ifrån en ewig död.

5. Ty om du mig förkastar, Och döden mig antastar, Hwar blifwer då dit lof? Ty ho wil dig då prisa, Och tackfamhet bewisa, När man är lagd i graf?

6. Hela natten jag suckar, Och sörjer, bugar, buckar, Ynkelig är min låt. Jag ångslas också swåra, At jag med mina tårar, Hela min säng gör wåt.

7. Mit ansigte förfaller Af sorg, såsom af ålder, Förändras med en hast. Fienden det orsakar, Som städse om mig wakar, Och mig förföljer fast.

8. Wiker Tyranner alle, Som så tilhopa hålla, At göra mig motstånd: Ty Gud hafwer mig bönhört, Och sjelfwer saken utfört, Med sin mägtiga hand.

9. Min gråt, jämmer och klagan, Låt HErren sig behaga, Bewiste mig sin nåd: Han har mig mer förärat, Än jag hade begärat, Mer än jag honom bad.

10. Ty skämme sig tillike Fienderna, och wike, Förskräcke sig där til; Wände hwar med sin maka, Med skam och blygd tilbaka: Gud det så hafwa wil.

27. Ack HErre! straffa icke mig Uti din stora wrede, Och näps mig icke grymmelig, För mina synder lede. Men HErre, war dock nådelig; Ty jag är swag: hela du mig; Min ben äro förskräckte.

2. Min siäl är swårliga förskräckt, Ack HErre! huru länge? Hjelp mig, min Gud, henne undsätt, Medan så fast omtränger. Hjelp mig, Gud för din mildhets skul: Ho tackar dig i stoft och mull; Ho prisar dig i grafwen?

3. Af suckande är jag så mätt, Och tröttas mägta swåra, Och twingas fast uti stort we; Ty wäter jag med tårar Mit läger hela natten om: Min säng alt som en flytand ström: Där af jag fast försmägtas.

4. Mit ansigte fallnar af sorg, Grånar och åldras mägta. HErre, war du min sköld och borg, Medan de mig anfäkta. Fienden fast belägger mig, Och med all magt beflitar sig, På alla sidor tränga.

5. Ogerningsmän, wiker från mig, Alle som ska-da göra. O Gud, min bön låt täckas dig! Min gråt du också höre. Annama du min bön i dag, Låt fien-den få nederslag, Som mig så hårdt tilsätter.

6. Min' fiender komme på skam, Och swårliga för-skräckas. Låt deras upsåt ej gå fram, Låt deras wilja stäckas. Hastigt låt dem få nederfall, Komma på skam för werlden all, Wända sig om och blyges. D. Becker.

Sjunges som: Den som under hans beskärm etc.

28. På dig förtröstar jag, min Gud! Hjelp mig från mina owänner; Undsätt mig, och din Ängel bjud, At bära mig på händer; At de min själ ej fången få, Och henne sönderrifwa. Ty de som grymma wildjur gå, Och altid hätske blifwa. Men HErre kär! Du wet at jag oskyldig är.

2. Jag hafwer ej det onda gjort, Som man mig nu påbördar: At jag är saklös, är wål sport: Dock warder jag ej hörder. Jag har med ondo ej betalt Den mig har welat unna, At lefwa uti frid oqwald; Då de ej säja kunna, På något sätt, At dem af mig är skedt orätt.

3. Om så är skedt af ondt upsåt, Så må mig wäl gå illa: Då wil jag all min owäns låt, Och all hans ondsko gilla. Han må då fritt förfölja mig, Och sielf-wa själen fångsla, Nedtrampa obarmhertelig, Med hån och qwal mig ångsla. Och uti mull Mit lif, min åra kasta kull.

4. Men

4. Men HErre, du som råttwis år, Statt up uti din wrede, De stoltas grymma hopp afskår; Ty du til slikt har leda. Sått mig igen uti det stånd, Dår i jag bör dig tjena: Upråtta mig med dine hand, Den förra frögd förlåna: Så måga de Församlas, som på råtten se.

5. Du år, o Gud! en domare, Som alla månniskor tuktar: Ty du kan deras tankar se, Och wet hwem dig ej fruktar. Ack! döm då, HErre, mellan mig Och mellan mina owånner. Råps den, som djerft förhäfwer sig, Och ej sin arghet kånner. Gud! min tilflygt: Hjelp mig, som warder så förtrykt.

6. J onde, tånker dock uppå, At Gud wil råttwist döma; Fast edra werk nu för sig gå; Skal han dem dock ej glömma. Hans swård år redan skårpt och hwåst, Hans boga såmwål spånder; Hans wrede syftar aldramåst Til den sig ej omwånder. Ack, mårker wål, Gud hotar intet utan skål.

7. Den som uti sit sinne bår At ondt, all wedermöda, Som hafwande och diger år, Och wil olycko föda. Han wisst et snöpligt fel likwål Frambår, och sjelfwer faller Uti den grop han för min själ Upkastar: ty åkallar Jag dig om nåd, Och ståller alt uti dit råd. D. Spegel.

29. HErre, medan du dig döljer, så fullföljer Min owån alt sit begår. Ack! hwi wil du dig bortwånda, och ej sånda Hjelp til mig, som nödståld år?

2. Alldenstund den onde råder, utan nåder, Får den fromme lida brist; Ty rått månge honom hjelpa, til at stjelpa Den, som wet af ingen list.

3. Utaf slikt de sig berömma, och fördömma Alt det heligt år och godt: J sin ondsko de sig glåda; Gud försmåda; Hafwa ock hans ord för spott.

4. Syndaren år så högmodig, fråck och frodig, At han ingen akta wil. Ja, hans hjerta så bortwiker, at han twiker, Om ock någon Gud år til.

5. Hwad hålst han sig företager, och behager, Skal och

och måste alt gå fram; Han Guds dom aldeles-glömer, Och fördömer Andra til fördärf och skam.

6. I sit hjerta han så säger: Jag ej wåger Någon sorg, olycko, nöd: Ingen motgång skal mig hända, Eller ända Alt mit wälstånd til min död.

7. Munnen fyller han med eder, Och tilreder Alt sit tal med list och flärd: Huru han skal skada göra Och förföra, Är hans tunga helt utlärd.

8. I försåt han lönligt sitter, Der han gitter Den menlösa nederslå; Såsom lejon i sin kula Sig förskyla, Och förraska djuren sinå.

9. Äfwen så wil han bortrycka, Och nedtrycka Den elända, som han kan I sit nät illisrigt taga, Och bedraga: Honom ödelägger han.

10. I alt ty han sig hugswalar, Och så talar: Gud ser intet hwad jag gör: Mina synder han förglömmer, Och ej dömer: Jag har giordt så mycket förr.

11. Men, o Gud! wil du ej hämnas? Skal jag kännas, Såsom den der är förglömd? Må de onde göra illa, Sig inbilla, At det aldrig skal bli dömdt?

12. Jag wet wäl at du besinner, Och påminner Dig den fromas nöd och brist; Der med han sig ock hugswalar, Samt befaller Dig sin sak, som hielper wist.

13. Gud, min Konung! du har wälde, Och kan fälla All de stoltas wåldsamhet: Deras arm du sönderkrossar, Mig förlossar Ifrån deras bitterhet.

14. Du de arma altid hörer, Och utförer Dem ur nöden, som det tro: I det hoppet de alt lida, Och förbida, Efter sorgen, frögd och ro. D. Spegel.

Sjunges som: Nu låt oss Gud wår HErra &c.

30. På HErran jag förtröstar, Och warder wäl förlöser, Fast mine owänner hota, At de mig skola utrota.

2. Jag ser at bogan spännes, Och pilen til mig wändes; De ämna mig förstöra, Mit hopp til intet göra.

3. Men Guds altseende öga Ser sådant i det högs Ser wäl, hwart månn'skan wankar, Med hjertan hemliga tankar.

4. De froma han wäl pröfwar, Och wet hwem dem bedröfwar: De wrånga han fast hatar, Och de ras gerning ratar.

5. Den fromma til at hägna, Han ymnigt låte regna Eld, swafwel, ljungand' låga, Som blir den ondas plåga.

6. Alt godt Gud honom gifwer, Som stadigt tro gen blifwer. Gud, låt din nåd mig styrka, At jag di ståds må dyrka. D. Spegel.

31. O HErre Gud af himmelrik! Wi må det all klaga, At werlden är olydig dig, Det se w alla dagar: Din ord försmås, det är des wärr, A ingen hafwer sanning kär: Lögn hafwer magten fångit

2. Här lärer hwar sin egen dikt, Alt är månniskors funder; Det sant är håller man ej likt: Nu är Guds ord för under. Det ser man wäl för ögon här, A farlig tid nu kommen är, Den Christus oß af sade.

3. Gudstjenst är wänd i skrymteri, Synd är i hjer= tat inne: För Gud är det et gäckeri, Det få wi sjelf= we finna. Man skal det göra, Gud oß böd, Hjelpa wår nästa i hans nöd: Kärlek upfyller Lagen.

4. Men nu är detta oß omwändt, Med djefwuls list och läro; Ty Guds ord hafwe wi ej kändt, Som rätta wägen äro. Ty är det sant i Skriften står; Wi wore alle som de får, De ingen herdan hade.

5. Wi hafwe länge farit will, Ty ingen hafwer oß waktat: Och djefwulen gaf der råden til, At Guds ord wardt föraktadt. Den för oß gick, war blind som wi, Och funde icke wägen se: Der af måste wi falla.

6. Men tack ware dig, JEsu Christ, Som låt dig det förbarma, At djefwulen swek oß med sin list, Wi wore fångar arma. Nu låter du oß få din ord, J dem wi äre frie gjord Från djefwulens falska läro. D. Luther

Sjunges som: Min hog från månniskor 2c.

32. Hjelp, HErre! de helige åro nu få, De trogne forminskade blifwa Bland månniskors barn; ty store och små Så mycken ondsko bedrifwa. De tala inbördes onyttiga ting; Lögn, skryntan och arghet går alt omkring, Den ene den andra så lårer.

2. De håla tilhopa uti sin flård, När orått och synd skal befråmjas, Och når den frome skal warda besnård; Men eljest de icke så såmjas. Utrota, o HErre! alt skrymteri, Den mun, som år så dristig och fri Til at högmodelig tala.

3. Det folk som såger: wår tunga hon bör Ju öfwerhandena taga: Oß kommer det til at tala; ho tör Förhindra det oß må behaga? Ho år wår HErre, som står oß emot? Wi akte ej någors trug eller hot, Wi följe wår wilja allena.

4. Men HErren såger: jag mårker det wål, At man de elånda förtrycker: Jag hörer de fattiga sucka med skål, Och ingen ur nöden dem rycker. Ty wil jag up, och hjelpa med flit Dem för min åra hafwa rått nit, At de frimodigt må lära.

5. Si, HErrans tal år hårligt och klart, Som silfwer i degelen renadt, Hans ord i werldene uppenbart, Der med hans Ande förenad: Det år förutan alt fel och flård, Fast mer ån guldet, som lutradt år Och många resor bepröfwadt.

6. Bewara nu, HErre, hwar och en, Som wil dit Ord förfåkta; Förswara oß, at wi ej lide mehn Bland det wanartiga slågte: Ty alle orter uppfylte bli Med ondsko, der sådant löst parti Bland månniskor få råda. Wolfg. Dachstein.

Sjunges som: Til dig af hjertans grunde 2c.

33. Såg, HErre! huru långe Wil du förgåta mig? Och från din ögon stånga Den sit hopp har til dig? Skal jag ån långe lida? I min siål

jämra mig? Och för din grymhet awida? Och förj. dagelig?

2. Wilt du, o Gud! tilstädja Min owän, at han ska Åt min ofärd sig glädja, Och spåtskas wid mit fall? Hör mig, min Gud! jag beder, At jag ej somnar in I döden; från wanheder Fräls mit lif, HErre min.

3. Skal owän sig beröma Alt som min öfwerman? Skal han min ofkuld döma, Som frögd i min nöd fann? Mit tilstånd Gud ombyte, När jag så ligger ned: Fiendens lack och lyte Gör mig alsingen fred.

4. Jag mig der på förlåter, At du äst nådelig: Din hjelp, din tröst mer båtar, Än owän skadar mig. Jag gläds, du gerna hjelper, Och wäl emot mig gör: Om jag står eller stjelper, Jag dig dock tacka bör.

5. Jag wil dig, HErre sjunga, Så länge jag anda har: Rör du, o Gud! min tunga, At jag dit lof ej spar. Du äst den mig bewarar; Du äst den mig gör godt: Mot fienden förswarar, Honom til hån och spott. J. Lauterb.

Sjunges som: Den som wil en Christen heta etc.

34. Den ogudaktige säger så: Den rätta Gud jag tjenar; I hjertat han ej tänker så, Fast annorledes menar. För Gud är det en styggelse stor, At ingen som på jorden bor, Beflitar sig om det godt är.

2. Gud af himmelen sjelfwer såg Ned på människor alla, På jorden både hög och låg, Huru de sig här hålla; Då fans ingen i werlden til, Som gjorde det Gud hafwa wil, Och lefde som han borde.

3. Då fans ingen på rättan wäg, Alle woro afwekne: Hwar wandrade sin egen stig, Ty de woro beswekne. Många mente sig göra godt, Det dock för Gud är hån och spott, Något der med förtjena.

4. Huru länge wiljen I då Mit egit folk så pläga, Dem så swår börda lägga på, Utöfwer sin förmåga? Det gör, at de ej frukta Gud, Och lefwa ej efter hans bud, Wilja sig sjelf försörja.

5. Der=

5. Derföre de med bäfwan stor Sig altid skola frukta; Der Gud sielfwer hos sina bor, Dem faderligen tuktar. Men i försmån den fattige, Gören af honom spott och spe, Hwars tröst Gud sielf är worden.

6. Hwem skal dock det folk Israel Af Zion hjelp bewisa? Det gör Gud, som förmår det wäl, Sielf sina fångna lisa, Genom Christum sin kära Son, Af hwilken Jacob hafwer mon, Och Israel sig frögdar. D. L.

35. HErre, ho skal ewinnerlig I dine hyddo blifwa, Och på dit helga berg med dig Få bo i ro och hwila? Den som här utan wank wandrar, Och ej med någon orätt far: Och talar sant af hjertat.

2. Den sina tungo håller ren, Och ingen man besläcker: Och gör sin nästa intet mehn: Och intet argt upwäcker; Och lyder ej odygders mån; Utan håller sig in til dem, Som hafwa Gud för ögon.

3. Den sinom nästa swår också Om det så kan behöfwas, Och icke träder der ifrå, Honom der med bedröfwar. Utan hafwer sin nästa kär, Och der han wet han torftig är, Han honom då undsätter.

4. Den ej ockrar sin nästa af Hans fattiga förmågo, Och öfwer den oskyldiga Annamar ingen gåfwo. Den detta gör, säll är den man, Som så i werlden lefwa kan, Han skal wäl wid sig blifwa. Wolffg. Dachstein.

Sjunges som: Kommer hit til mig, säger &c.

36. O HErre! du äst min enda tilflygt, Beskärma mig, när jag warder förtryckt Af mina illwiljares skara. Jag hafwer bekändt din godhet och magt, Ty lider jag smälek och mycket förakt, Af dem, som med syndene fara.

2. Dock lider jag gerna, o! heligste Gud, För dina sanfärdiga rätter och bud, Som mig utaf hjertat behaga, Samt för de froma på jordene bo, At de til tolamod, hopp och tro Et efterdöme må taga.

3. Men de, som hafwa en annan Gud kär Än dig,

 som

som den högste och endaste är, De skola det hård
umgälla. Jag wil icke ofra i deras samfund, Ej me
deras namn besmitta min mun, Men hämnden ti
HErran ställa.

4. Han är min skatt och ädlaste del, Mit gods oc
arf, som aldrig slår fel; Det jag med alt nöje wil fä
gna, Och frögda mig, at min arfwedels lott Är detta
som är ewinnerlig godt, Det Gud sielf wärdigas hägna

5. Jag prisar och lofwar Guds godhet och nåd
Som har mig uptäckt sit heliga råd, Huru jag ska
säliger blifwa: Om nattene tukta mig njurarna wäl
Men Ordet styrker och hugnar min själ, Och kan al
ångest fördrifwa.

6. Jag tänker på HErran i allan tid, Jag glädes a
hans närwarelse blid, Som mig ögonskenliga följer
Han står mig på högra handena bi, Det gör mig
farlighet trygg och fri, Ty han sig ej länge fördöljer

7. Derföre är nu mit hjerta rätt gladt, Min tun-
ga, som är min ära och skatt, Hon frögdas, och ska
icke tröttna. Mit kött skal säkert ligga i frid, Du läter
min själ ej i helfwetet nid, Din helige icke förrotna.

8. Du hafwer mig wägen til lifwet kundgjort, För
dig är glädje tilfyllest, och stort Är himmelens ewiga
rike: Et lustigt wäsend', et saligit stånd Är på dine här-
lighets högra hand, Ewinnerlig, utan des like. D. S.

Sjunges som: Säll är den man, som icke &c.

3. Himlarna, med all deras här, Förtälja oß
Guds ära; Fästet om hans werk witne
bär, Dag gifwer dagom lära: En natt den andra lä-
ra skal; Det är ej tungomål, ej tal, Hwars röst man
icke hörer.

2. Deras rättsnör' går i all land, Och tal til werldens
ända; Solen känner sin wäg så grant, När hon från
sin säng länder, Löper hon prydd som en brudgum, Och
som en hjelte til sit rum, Går hon sin wäg med frögde.

3. Hon

3. Hon löper til den ort omkring, Tådan hon först utlände, För hennes heta ingen ting Kunna blifwa obrände. Så är HErrans lag utan brist, HErrans witnesbörd är fullwist, Och gör enfaldiga wisa.

4. Hans lag upfriskar siälen swag, Hans bud gör hjertat frögde; De äro klar båd' natt och dag, Uplysa ögon blöde. HErrans fruktan är ren och fast, Hans rätter sanne utan last, Allesammans rättwise.

5. De äro dyrare förwist, Än guld och ädla stenar; Fast sötare utan all brist Än honungen den rena: Och warder genom dem med flit Din tjenare förmanad tidt: Stor lön får den dem håller.

6. Ho är den det rätt märka kan, Hur' ofta som han faller? Min hemlig brist förlåt, tag an Min bön, jag dig påkallar. Bewara, Gud, din tjenare, För de stolta, at icke de Få mer öfwer mig råda.

7. Så blifwer jag utan all brist, Och fri för synder månge. Låt dig behaga, HErre Christ, Mit tal i denna sången, Så ock mins hjertans bön och dikt, HErre, min tröst och tilförsigt, Min Förlossare Amen. D. Becker.

38. HErre wår Gud ware dig blid, Och låte dig nåden finna: Han höre din bön i nödenes tid, Och styrke din hug och sinne: Jacobs Gud han beskydde dig, Och löse utaf wånde. Så önske wi alle innerlig Wår Konung til watn och lande: Förläne dig Gud sin Ande!

2. Han sände dig hjelp utaf sin tron, Emot fienden hårda, Genom den heliga i Zion, At du må segersam warda. Han kallas HErren Zebaoth, En wäldig hjelte öfwer alla: Ehwem han förer sin hår emot, Den måste för honom falla: Ty låter oß honom påkalla.

3. Din tjenst ware honom täckelig, Dit offer wäl til nöje: Et ödmjukt hjerta utan swek, Kan honom til nåden böja. Den Gudi gifwer lof och pris, Han gör det

offer rena: Den människa är from och wis, Som de
på aktar allena, Det månd ock skriften mena.

4. Gif honom lycko och salighet, Oß allom til fr
och froma, O HErre Gud! som sielf wål wet, Hwad o
kan båst bekomma. Hans anslag låt alleståds framgå,
Dig til lof, pris och åra; Låt lyckas hwad han slår up-
på, Alt både når och fjerre, Det bedje wi dig, o HErre

5. Wi frögde oß af dit bistånd, Och gifwe oß for ge
inga. Du styrker wåra högra hand, Ej skal oß fiender
twinga. Wi tröste oß alt wid dit Namn, Det år e
wäldigt fäste; Och förer baneret i marken fram, Båd
til fot och håste: Ty hoppas wi ock det båste.

6. Nu märker jag, at HErren år når, Och wil sin
Smorda bewara. Den honom hafwer af hjertat kår,
Han blifwer wål utan fara. Julisnart wil han höra
hans bön Utaf sins himmels såte: Hwad han begårar,
Gud ej sön, Sjelfwer utlåfwar han detta; Des frög-
dar man sig med råtta.

7. Det går nu så i werlden måst, Dock kan det litet
båta, Man rustar sig med wagn och håst, Wil sig der
på förlåta. Men wår hjelp står i HErrans Namn,
Der på wår tro wi grunde; Det år förwisso den trygg-
ga hamn, Som oß swiker ingalunde, Någon tid eller
stunde.

8. De åro alle för sin brott Med en stor hast nedfall-
ne, Och ligga der til hån och spott: De kunna ej blif-
wa behållne. De bygde på den lösa sand, Det månd
dem illa bekomma; Men wi bestå genom Guds hand,
Af hans nåds rikedomar; Des tacke wi honom med
froma.

9. Hjelp oß wår Gud och HErre mild! Din nåd
låt oß ej missa: Och gif oß alla synder til, Gör helt
hwad oß kan brista: Himmelske Koning, statt oß bi
Uti all nöd och fara, Af allo hjerta bedje wi, Du wär-
digas oß bewara Ifrån de ondas skara.

10. Dig ware pris, Gud Fader kår, Så ock din
son wår HErra, Den Helige And', som tröstan år,
ke också jämlik åra, Såsom utaf urhof år skedt, Nu
h förutan ånda: Gud den Helga Trefaldighet Oß
na nåder sände, Uti detta elände. D. Becker.

9. Min Gud! min Gud! sade Christus då Han
qwaldes i dödsens wånda: Hwi hafwer
t mig förlåtit så, Och wil ej med mig ståndа? Til
g af hjertat ropar jag Om hjelp i denna dödsfara,
ch tiger hwarken natt eller dag, Dock wil du mig in-
t swara: Den stund år lång, Min owån gör mig så
ort bång.

2. Dock äst du, HErre, fast helig, Och bor med frid
h nåde I Israel, som lofwar dig, Honom hjelper och
öder. Wåre fäder satte til dig tröst, Du blefst deras
opp allena, Af all nöd hafwer du dem löst, Som
em låg då til mena: Du halpst dem fram, Och låt
em ej komma på skam.

3. Men jag år mask och icke man, Försmådd af
ränniskor alla; Deras gabberi år jag försann, För
idunder de mig hålla: Mig begabbar ho hälst mig
er, Med öxen min så wida, Han spottar mig och åt
ig ler: Hufwudet månd' han wrida: Det gör mig
wal, At jag slik smälek lida skal.

4. Han klage sig, så säga de, För Gud och hjelp
egäre, Fullwäl då får man det at se, Om han år
Sonen kåre. Likwäl äst du, o Gud! min tröst, Som
nig af moderlifwet dragit, Och alt ifrån min moders
röst Har du mig i hägn tagit, Kastad på dig år jag,
ifrån det jag fick lif.

5. Drag du dig icke långt ifrå, Ty nöden år förhan-
den, Men ingen år som hjelp förmå; Des större år
en wåden; Store stutar uti en ring Hafwa sig om
nig begifwit, Fete oxar, alt rundt omkring, Stå mig
lt efter lifwet; Som lejon wred Gapa de med sin
nun så bred. B 5 6. Som

6. Som watten jag utguten är, Min ben åtskild
wida: Som war wid elden hälit när, Smältes m
hjerta af qwida. Forttorkad är min kraft med ha
Såsom förbrändt lerskälle; Min tunga sitter w
gomen fast, Jag ligger i dödsens hälle. Min nöd
stor, Det wetst du, Gud, i högden bor.

7. Jag är af hundar ombelagd, Det är de ond
skara; Händer och fötter genomnäglad; De mån
mig intet spara. På korsset war jag så utsträkt, M
måtte min ben all tälja: På min kläder då war de
täkt Lott kasta, och mig så qwälja. De gladdes å
At jag war stadd i sorg och gråt.

8. Men du, min HErre, war mig när, Min sta
het och mit fäste, Som altid omsorg för mig bär; J
beder, du wet mit bästa. Hjelp snart ifrån det grym
ma swärd Min själ den klena och swaga, Och frå
de onda hundars färd, Som mig förfölja och jag
Från lejonets mun Fräls du mig, o min hälsos brun

9. Dit namn jag då förkunna wil För mina br
der kära: J din församling, HErre mild, Skal j
dit loford bära. J som HErran ock frukten rätt, L
sjunger honom med gamman; Israels säd och J
cobs ätt, Priser honom allesamman: Han är d
wärd, At j så gören utan flärd.

10. Ty at han ej wille försmå Den elända o
den arma, Men låter honom den glädjen få, S
öfwer honom förbarma: Han hafwer ej från hono
wändt Sit ansigte det blida, Des rop han hafw
fullwäl kändt, Des mindre är hans qwida. Säll
den man, Som så på HErran trösta kan.

11. J den stora församling din, Med frögd wil j
dig ära, Och wil mit löfte i deras åsyn, Som d
frukta, frambära. Då skola äta gladelig De elän
och warda mätte, Och de på Gud förlåta sig, Sko
honom prisa för detta. Til ewig tid Skola de lefn
i god frid.

12. E

12. Så tänk då, HErre, nådelig På alla werldsens
ndar: Och låt alt folk besinna sig, Til din Christ sig
mwända. Honom tilbedja med stor frögd Skola
hedningar alla: Han är dem för en Konung uphögd,
il honom skola de falla. I Andans kraft Regerar
an folken med magt.

13. Alle de på jordene bo, Rike så wäl som arma,
Skola äta och finna ro; Ty HErren skal sig förbar=
na Öfwer sin säd uti all land, Den honom skal tje=
a med froma, Och kundgöra hans mägtiga hand,
Och hans nådes rikedomar. I ewighet Skal man rö=
a hans rättfärdighet. D. J. Bothwidi.

40. Hwad kan mig stå til trång och nöd, Ty
HErren Gud mig föder? Han spisar mig
ned himmelskt bröd, Och i godan bet förer; Mig til
et watnet leder han, Som mig tilfyllest swalka kan:
Det är hans Helge Ande.

2. För sit namn skul leder han mig In uppå wägen
rätta; Der min själ wederqwecker sig, Och af hans ord
g mättar. Ty är jag tröst och utan qwal, Om jag än
ommer i mörksens dal; Ty du äst med mig, HErre.

3. Din käpp och staf beware mig, At jag wid hjorden
blifwer. Des är jag glad och tackar dig, Som mig ock
er med drifwer. Du hafwer mig beredt et bord, Be=
spisat med dit helga ord, Mot dem som mig bedröfwa.

4. Du hafwer gjort mit hufwud fett Med goda oljo
ina, Som är dins Andes ymnoghet, Den du mig
läter skina. Jag warder af dine godhet Ewinnerliga
wäl försedd I dino huse, Amen.

Sjunges som: Frögda dig, du Christi Brud, etc.

41. Den stora wida jord, Och hwad som der på
bor, Samt alla werldsens ändar Har Gud
sina händer: Ja, alt det hon kan bära, Bär honom
pris och ära.

2. Ty han har hennes grund, Med et ord af sin

num, På lösa watnet banat, At hennes tyngd h[...] stanat. Hon har ej andra stoder, Än hafwet och de[...] floder,

3. O HErre! ho skal gå På dit berg? ho skal s[...] Uti dit rum det helga, Och der dit lof förtälja? Hwe[...] wilt du nåd bewisa? Ho kan dig wärdigt prisa?

4. Den som sig håller ren Från odygd, synd o[...] meh, Ej smittar sina händer Med rof, ej hjertat wän[...] der Til wrång och fåfäng lära, Men wil Guds san[...] ning ära.

5. Han skal i sanning få Wälsignelse, och så Fö[...] Gud rättfärdig blifwa; Ty JEsus wil oß gifwa Si[...] nåd, och wår brist hela, Fast wi af swaghet fela.

6. Så lät oß öpna snart Wårt hjerta uppenbart[...] Och så des portar laga, At JEsus kan indraga; T[...] han wil när dem blifwa, Som honom ej fördrifwa.

7. Ack! hafwom honom kär, Som ärones Konun[...] är; Han är så hög och kraftig, Så wäldig, sta[...] och mägtig; Han kan wår siäl förswara, Och i si[...] hand bewara. D. Spegel.

42. Min hog från människor hafwer jag wänd[...] Min siäl i dina hand sätter. O HErr[...] Gud! din nåde mig sänd, Låt mig ej wara förgäten[...] All min lit hafwer jag til dig; Från blygd och skam[...] du wakta mig, At sig mine fiender ej glädja.

2. På skam kommer hwarken qwinna eller man[...] Som sig på dig förlåter: Din wäldiga hand dem frä[...] sa kan Från sorg och allskons wåde; Men blygd oc[...] skam få alle de, Som dina tienare göra we, Föruta[...] alla orsaker.

3. Wis mig, o HErre! din wäg at gå, At jag din sti[...] må lära: Wid din sanning lät mig bestå, Ty du äst Gu[...] min HErre, Min hielp och tröst och all min lit; På di[...] förläter jag mig altid, Trots dem, som mig förfölje[...]

4. Min HErre! lät dig til hjertat gå, Och wärde[...]

det betänka, At alle dine med dig stå, Som du din nå-
de skänker: Beslutit hafwer du forwist Af ewighet för-
utan list, Hwar med de salige warda.

5. Min ungdoms brist och ofôrnuft, O HErre! wär-
des tilgifwa, Afswå ock alla mina otukt, At jag
hos dig må lefwa, För HErrans JEsu Christi blod,
Som betalning på korsset stod: O HErre! tänk uppå
detta.

6. HErren är söt, rättwis och god Allom dem hö-
nom påkalla, Om de än synda honom emot, Wil han
dem ej undfalla, Han lärer dem sin wilja god, Stad-
fäster deras sinne och mod, Alt efter sin egen wilja.

7. HErrans wäg är sanning wisserlig, Godhet,
miskund och nåde; Sit löfte håller han tryggelig,
Och oß det bästa råder, Allom dem hans ord hålla nu,
Och älska det af hjerta och hug, Som oß den helga
Skrift lärer.

8. För dit Namn skul, o HErre Gud! Förlåt mig
mina synder: Det är så mycket det onda krut, Och
wäxer alla stunder. Derföre, o HErre! underwis mig
At wandra din wäg rättelig, Aldeles efter din wilja.

9. De människor som frukta Gud, Skola hans rike
ärfwa, De honom tro få ewig ro, Och skola aldrig
förderfwas. HErren är deras rätte förman: Sit te-
stament dem kungör han, Och dem sin Anda skänker.

10. O HErre Gud! til dig altid Min ögon jag up-
lyfter, Fräls af den snaro jag är uti, Som mig til
döds förliftar; Förbarma dig, o HErre Christ! Ty
jag är arm och eländ wist, Der til af många föraktad.

11. Af hjertans we och stora nöd Hielp mig af myc-
ken wånda, At jag ej lider helfwetes glöd, För mina
synder många: Aflagna all min orättferdighet, Ty
många göra mig ofred, Och af hjertet mig hata.

12. Bewara min siäl, och hielp nu mig, At jag ej för-
dig skämmes. Mit stadiga hopp hafwer jag til dig: Din

wilja låt altid främjas. Hjelp nu, HErre, af sorg och
we Israel dinom tjenare, Som dig allena tilhöra.
And. Knophius. Laur. Jone

Sjunges som: Ack HErre! straffa icke mig etc.

43. Jag längtar, HErre, efter dig, Låt mig på
skam ej komma: Til dig, min Gud, al
ständelig Jag ropar med de froma, Och beder, at du
nådelig wil Min synd och ondsko gifwa til, At jag ti
spott ej warder.

2. Ty ingen som förbidar dig, Du HErre wil för-
störa; Men alla som förakta dig, Med wrede plat
förgöra. Låt mig ej finnas i den hop, Och icke falla
i den grop, Min fiend' för mig grafwer.

3. Wis mig din wäg, at jag ej går Från dine san
ning klara, Och nödgas så med suck och tår J kulor
nederfara. Låt mig af hiertat älska dig, Och i alt god
förtrösta mig, At jag hos dig må lefwa.

4. Tänk på din nåd och godhet stor, Den ewigt wa
rit hafwer, Och ej på synden i mig bor, J ungdom min
hwars slafwer Jag warit har, af ondsko stor, Och an
nars lefwat än mig bordt: Förlåt mig det, o HErre

5. Gud mycket from och nådig är, De arma han wä
leder, Och wisar dem på wägen här, När man der om
rätt beder. All Guds wäg nåd och sanning är, Der
som i denna werlden här Från hans förbund ej wike

6. För dit Namn, HErre! nådig war, Förlåt mi
synder mina: Dem HErren Christus på sig bar, Oc
led för dem stor pina. Hans säd besittja landet skal
Och dina rätter-lära all, Som dig med alfwar fruktar

7. Til dig min ögon stadigt se, Ty tag min föt u
nätet. Jag sörier, men de skalkar le, At du mig so
förgäter. Min ångst är stor, min jämmer swår; Mi
owän hotar mig och spår, Jag skal i grund fördärfwas

8. Låt det ej ske, för Christi skul, At länge så skal wa
ra. Wänd dig dock om, och war mig huld; Förtrös
de

den onda skara, Och låt min själ i deras garn Ej fasna: HErre! fräls din barn, Dit helga Namn til åra. Arrhenius.

Sjunges som: Såsom hjorten trågit etc.

44. HErren år mit ljus och hälsa, Hwi skal jag så frukta mig? HErren wil och kan mig frälsa, Hwi skal jag så gruswa mig? Om min fiend' skyndar sig, Wil med hast upfråta mig, Skal han stöta sig och falla, Sjelf sit upsåt orått kalla.

2. Om han sig ån mot mig lågrar, Fruktar sig dock ej min själ; HErren år den honom wågrar Mig at skada: han kan wål Många tusend, med et ord, Mycket lått slå ned til jord. Wål år den, som honom fruktar, Han ej dödar, utan tuktar.

3. Et begårer jag af HErran, Af alt hjerta innerlig: At jag icke blifwer fjerran HErrans hus ewinnerlig: At jag i hans hyddo skön Daglig ofra må min bön; Ty han år den mig betåcker I ond tid, och handen råcker.

4. Han skal också mig uphöja Öfwer dem, som hata mig: Deras list in på dem böja, At de måga skåmma sig. Och jag skal med minom mun Derför tacka i all stund. HErre, hör mig, når jag ropar, Och förstör de arga hopar.

5. Du mig ej wil öfwergifwa; Wånd dit ansigt icke bort. Om du ej wil hos mig blifwa, Så förgås jag innan fort. Led mig rått, at jag ej går Wilse, eller skada får Af min fiend', som mig trånger, Och min rått så skamlöst wrånger.

6. Gif mig icke i hans wilja, Gud, min tröst och sålighet: Och låt ingen ting mig skilja Ifrån dig i ewighet. Låt mig lefwa och få se Dina godhet, och bete Dina magt mot dem som strida Utan sak, och frid ej lida. J. Arrh.

45. När jag nu min bön utgjuter, Tig mig icke, Gud min tröst! At når du din öron sluter Til, och tiger för min röst, Jag ej lik blir deras skara, Som i kulone nedfara. 2. Men

2. Men när jag min suckan sänder Til dig, Gud, i högden bor, Och uplyfter mina händer Til dig i din helga Chor; Ack! så wänd til mig dit öra, Och min suckan wärdes höra.

3. Sätt mig icke på det hala Bort ibland ogerningsmän, Hwilke sött och wänligt tala Med sin nästa, som sin wän; Och dock ondt i hiertat föra, At de måga skada göra.

4. Wärdes, HErre, dem belöna Efter deras händers werk: Gif dem, hwad som de förtjena, Och på deras wäsend märk; Ty de wilja intet akta HErrans werk, och dem betrakta.

5. Derför' när de lefwa trygga, Då skal du dem nederslå, Och skal intet dem upbygga, Eller låta mer upstå; På det andre sig besinna, Och sin egen wille finna.

6. Lofwad ware HErren, HErren, Ty han hafwer hört min röst: Han är, då all hielp syns fierran, Dock min starkhet, sköld och tröst, Som mig til det goda drager, Och det onda mig förtager.

7. På min Gud i lif och döden Har jag min förtröstning satt: Han har hulpit mig i nöden, Och mig är mit hierta gladt. Derför' wil jag honom prisa, Och ständs tacka med min wisa.

8. HErren är de trognas styrka, Som sin smorda hielp beskär. Hielp dit folk, och föd din tyrka, Som dit arf och egen är, Så at du dem här förnöjer, Och til ewig tid up höjer. Gust. Olson.

46. På dig hoppas jag, o HErre kär, Hielp at jag ei på skam kommer, Eller i en ewig wåde. Jag beder dig, Bewara du mig Af din miskund och nåde.

2. Din milda öro i wänd til mig, Hör min bön och framskynda dig, Sänd mig din Helga Anda: I ångest jag går, Ligger och står, Hielp mig af denna wånda.

3. O starke hielte! statt mig bi: War mig en berg,

r jag uti Må wåldeliga strida Mot satans hår, Der
ed jag år Kringhwårfd på alla sidor.

4. Du åst, som dit ord såga wet, Min klippa, lif
h salighet, Min wårn på alla sidor: Om du mig
år, O HErre kår, Ho kan då mot mig strida?

5. Werlden brukar margfallelig Lögn, arghet och
ird emot mig, Mång nåt och lönliga snaror: Hjelp
ig der ut, O HErre Gud! Och ifrån allan fara.

6. Min anda, o HErre, befaller jag dig, Min
ud, min Gud, wik ej från mig, Haf mig i dina
änder: För dins Sons död, Hjelp mig af nöd, Jag
ig nu til dig wånder.

7. Lof, åra, pris och hårlighet Ske dig Gud Fader
ewighet, Samt Sonen och den Helga Ande! Dins
udoms magt Hafwe öfwer oß wakt, Genom JEsum
hristum, Amen. And. Reusner. Haq. Ausius.

Sjunges som: Min högsta skatt, o JEsu etc.

[?]7. Såll den, hwars öfwerträdelse Gud utaf
nåd tilgifwer, Hwars synd han icke wil
amte, Men öfwerskylder blifwer. Såll år den man
m HErren wil Mißgerningen ej råkna til, Och den
l skrymtan hatar.

2. Då jag min synd hemliga höll, Och den ej rått
ståckte, Min kraft mig då med hast förföll, Och all
in ben försmågte: Af daglig gråt blef jag borttärd,
il des jag af Guds Anda lård, Begynte mig besinna.

3. Ty natt och dag jag dina hand, Och hämnds
århet förmårkte. Ja, mig i mina synders band
lsingen hugnad stårkte; Men all min kraft borttor-
d wardt, Som grås af sommarhetan snart Förwiß-
ar och bortfalnar.

4. Fördenskul jag min synd och skuld Wil för dig
ud, bekånna, Af alt mit hjerta ångerfull, Dock wiß
n nåden denna, At du min synd förlåta wil, Och
in mißgerning gifwa til, Som du utlåfwat hafwer.

5. Du

5. Om samma nåd i rättan tid Bör' alle hel
bedja, At du må finnas mild och blid, Och icke
tilstädja, När wreden di i förskräckelig Natt som
flod utgjuter sig, At ho i skal til dem räcka.

6. Ack! HErre, nu beskärm du mig, Från krig
wäl bewara, At jag fortwisad gladelig Din nåd
uppenbara. Fullgör dit löfte och mig kär, At haf
dina rätter kär, Och led mig med din ögon.

7. O människor, warer ej då Som mular el
håstar, Dem man skal twinga til at gå; Men ly
hälst den mästar, Som lärer oß sit helga ord,
wil ifrån den usla jord Til himmelen ledsaga.

8. En ogudaktig skal likwäl Margfaldig nöd för
ra; Men den gudfruktige är säll, Guds nåd skal
bewara. Ty frögder eder alla i sinnd J Gudi,
med själ och mun Berömer det i frome. D. Speg

48. Låt det icke förtryta dig, Om de än finn
marge, Som i alt ondt beflita sig, Och ä
sin nästa arge. Som gräs och hö skola de fullsna
Afhuggas och wisna med en fart: Din tröst skal G
dock wara.

2. Til HErran sätt dit hopp och lit, Försumma
godt at göra. Du torf ej wika hit eller dit, Din f
skal Gud wäl utföra. Uti dit land du blif och bo, D
bruka dig i en rätt tro, Der skal han dig wäl föda.

3. Ehwad dig Gud ålägga kan, Låt du dig der
nöja: Dins hjertans bön då hörer han, Ändock he
synes dröja. Befalla Gudi all din wäg, Och et fa
hopp til honom dräg: Han wil dit bästa weta.

4. Din rätt låter han wäl komma fram, Och skin
som ljuset klara, Der de andre komma på skam, O
kunna sig ej förswara. Hält stilla med Gudi, som d
bör, Och war tilfreds, som han det gör, Efter s
helga wilja.

5. Öfwer den man du haf ej nit, Som werlden fa

ed håller, Och är dock den, som med all flit På swek
) orätt faller. Håll up af wrede och bitterhet, At du
gör det Gudi är ledt, Och warder så ondom liker.
6. Utrotas måste alle de, Som ärghet och ondsko
ifwa; Men de, som efter HErran se, Skola i landet
fwa. Snarliga kommer dens ondas fall, At han
dan förswinna skal; Ej skal du honom mer finna.
7. De milde och saktfärdige Skola landet besittja,
ed glädje och frimodighet Des rikedomar nyttja;
afwa också lust i myken frid, Ja mäst der hjertat
: sig wid, Hwart werlden wiker eller wänder.

L. Hetzer. Laur. Petri.

Sjunges som: Låt det icke förtryta dig etc.

9. Den onde waktar der fast uppå, At han
den froma må stjelpa, Och honom med
ghet eftergå; Dock skal det honom ei hjelpa: Ty
Erren Gud wil der åt le, Som det wal kan märka
) se, At hans tid är för handen.
2. De onde draga ut sit swärd, Sin böga de ock
nda; Mot den froma, som godt är wärd, De sina
nder wända; Men swärdet skal en annan wäg få,
deras egit hjerta gå, Och bogan bruten warda.
3. Den rättfärdige fast bättre är, Det litzla som
n åger, Än den skatt, som den onde har kär, Som
n Gud draga plågar. De ondas arm förkrossar
id, Och stärker de froma, som hans bud Af hjertat
rna håla.
4. HErren de fromas dagar wet, När han dem
st wil gifwa; Deras arfdel i ewighet Skal dem för-
rad blifwa. Dem warder ej skam i ondom tid, J
nger är han dem så blid, At han dem wal försörjer.
5. De onde måste utrotas wist, Ehuru de wäldige
), Och hafwa sin lust och ingen brist På det de må-
tära: De skola likwäl innan kort Såsom en rök
swinna bort, Och en snar ända taga.

6. Den

6. Den onde borgar af falsk grund, Betala han
tänker. Den frome är barmhertig och rund, Både n
lån och skänker. Landet få Guds wälsignade: Tw
eu skola hans förbannade Der ut fördrifne warda.

7. Ens mans wandel och all hans stig Styrer G
med sin nåde; Eljes far han ej wäl med sig, Han
sig sielf i wåde. Om han än staplar sig til fall, G
honom handen räcka skal, Til skada han ej faller.

8. Från barndom in til åldren min Har jag ej k
nat förfara, En rättfärdig man någonsin Af G
förlåten wara: Hans barn ej heller gå om brö
Han är mild och hjelper i nöd: Hans såd wälsign
warder. Laur. Petri.

Sjunges som: Låt det icke förtryta dig etc.

50. Gör wäl och låt alt ondt bestå, Och låt
ej förskräcka: Wända ej hwad här komm
uppå, Och händer til dig räcka. Blif du och bo
stadigt här, Och se hwar til du kallad är, Och hw
dit stånd utkräfwer.

2. Ty HErren älskar rätt och skäl, Sin Helgon
förlåter, Men altid dem bewarar wäl, Hwad det g
fram eller åter. De ondas ätt förgås all slätt, De g
de ärfwa landet med rätt, Och ewigt der inne blifw

3. Den fromas mun til wishet står, Der wiistas h
med gerna: Hans tunga med rätthet omgår, Den hj
per han at wärna: Guds lag uti hans hjerta är, Ha
gång och stig så styres här, At han ej orätt wandra

4. Den onde på den froma ser, Alt ondt han
nom aktar; Men HErren honom nåd beter, Och
hans händer waktar. Om han än warder wrångm
dömd, Så är hans wäg dock ej förglömd; Oskyl
Gud honom håller.

5. Förbida Gud och hans bud halt, Förwisso han
hjelper; Du landet wist besittja skalt, När han de
da stjelper: Det skal du med din ögon se, Och så åt
ras ofärd le, Den de ej kunna tänka. 6. T

6. Jag såg en ogudaktig man, Det stod ock nog til
na, Mägtig och wäl rotad war han, Som Lager=
rsträdet gröna. Jag såg mig om, så war han ej
: Fåfäng är den honom söka wil, Han är sin wäg
rswunnen.

7. Halt fromhet och hwad lika är, På sidston skalt
finna, At det samma dig frid hembär, När du det
l besinna. Tilsammans måste de onde få Fördärf
h sedan långt ifrå Gudi bortkastade warda.

8. Gud är de fromas hälsa god, Tilflygt i nödens ti=
, Han skal dem hjelpa och gifwa mod J all motgång
h qwida: Han skal dem fria och frälsa wist Ifrån de
das arga list, Ty de på honom trösta.

Laur. Petri.

Sjunges som: Uti din stora wrede ꝛc.

1. Ack HErre! mig ej tukta, Som jag må billigt
frukta, Uti dins wredes nit: Näps mig ej
t förlänge J dina grymhet stränge, Men war mig
ild och blid.

2. Ty alt mit hjerta blöder, Din hand mig slår och
dar, Din skott mig sarga så, At jag har ingen lisa;
Men all min ben de wisa, At de ej mer förmå.

3. Jag bör det ej förtiga, At mina synder stiga Öf=
er mit hufwud högt: De mig så swåre äro, At jag
m ej kan bära, Men är af dem nedbögd.

4. Min sanndets sår de swida, Jag kan mig sielf ej
da, För mina synders skul. Mit hufwud jag nedsän=
r, När jag uppå dem tänker, Och faller snart omkull.

5. Din wrede mig förtorkar; Min kropp alsintet
rkar, Des krafter swinna bort: Jag är i ångest rå=
d, Och der af så förbråkad, At jag må ryta hårdt.

6. Men, HErre, all min klagan Är wist af dig upp=
gen, Min jämmer skådar du; Si! huru hjertat bäs=
ar, Och dödsens mörker swäfwar För mina ögon nu.

7. De som mig hafwa swurit All wänskap, och förr

burit

burit För mig en wördning stor; De wika nu tilbal
Och mig den hjelp försaka, At trösta med et ord.

8. Men de, som ifrigt söka Min motgång, de fi
öka Sin hop, och samla sig: De stämpla mig til sk
da, Och detta gör dem glada, At de bedröfwa mig.

9. Men jag må städse wara En dumme, och
swara, Ja, icke höra det; Dock tror jag och förl
dar, At fast jag länge lider, Så skaffar du wäl rät

10. Ja, jag det hoppet hafwer, Fast jag af swa
het snafwer, At du dock står mig bi; Och mig ej öfwe
gifwer, At jag ej altid blifwer Mins owäns gabberi

11. Jag bör det ej beklaga, At jag är under age
Ty jag har det förskylt. Jag kan mig wäl påmin
na Min ondsko, och besinna, Jag är med synd uppfyl

12. Men de mig hätske äro, Betunga och beswär
Mit hjerta alt för hårdt; Ty skynda dig at hjelpa De
alle wilja stjelpa, Och wik ej från mig bort. D. Spege

52. Säll är den man, som hafwer kär, Den elän
da och den arma: HErren skal då han nöd
ställd är, Sig öfwer honom förbarma, Och låta honom
altid gå wäl, Bewaran wäl til lif och själ. Ej skal he
nom ske den wåde, At fienden öfwer honom råder.

2. Om honom än kan hända så, At han i krankhe
faller, HErren sjelf honom sköter då, Til hälsan iger
kallar. Jag sade: HErre, war mig mild, Hela min
själ, och gif mig til, Jag hafwer syndat swåra, T
fäller jag nu tårar.

3. Min fiend' talar det ondt är Mot mig, af hjert
och sinne: Hans tunga som en hårknif skär, Nä
mänd' han döden finna? När mänd' hans namn so
rök förgå? Fiendens tal om mig är så: Han kom
mer mig til at skåda, Och under fötterna tråda.

4. De som i hjertat hata mig, Akta mig skada gö
ra, Dock hållat så inne med sig, At ingen skal det fi
höra. De tänka på sin skalka par Mot mig, han ska
wä

ål ligga qwar, Såga de, i denna nöden, Och al-
ig upstå af döden.

5. Min wän, som jag betrodde bäst, Den jag gaf
öd så gerna, Mot mig nu handlar aldrawärst, Med
terna han mig skjernar. Men HErre, war du nå-
lig; Utaf mit fall upråtta mig. Låt mig komma til
hala, Så wil jag dem wäl betala.

6. Det märker jag ock der uppå, At du gör med
ig nåde, Om mine owänner ej få Långre öfwer
ig råda. Min menlöshet är in för dig, Ty styr-
du mig ewinnerlig Med dit ansigte blida, Det jag
idar alla tida.

7. Ske lof och pris i ewighet, Uti all werldsens
dar, Israels Gud, för sin mildhet Mot den arma
elända: Hwilken han icke wil försmå, Men låter
nom nåde få: Den han oß allesamman Allstäds
ne, Amen, Amen. B. Becker.

3. Såsom hjorten tråget långtar Efter friska
källans flod; Altså ock mit hjerta trång-
Til min Gud, som är så god. Min själ törstar
herlig, HErre JEsu, efter dig; När skal det dig
k behaga Mig in i din glädje taga?

2. Mina tårar jag förtärer, Och min gråt han är
n spis, Ty min owån mig beswärar, Och Guds
as skarpa ris. Man mig frågar til med spe: Hwar
Gud? låt oß det se: Låt oß se, om han dig swarar,
h i nöden dig bewarar.

3. När jag nu på sådant tänker, Då utgjuter jag
n själ; Sådant spott mit hjerta kränker, Och jag
inner mig med skäl; Ty jag wille gerna gå Med
n, som den hugnad få, At de HErrans hus besöka,
h hans högtids prydnad öka.

4. Dock hwi wilt du dig bedröfwa, O min själ! och
älja dig? Gud wil dig allenast pröfwa; Derför'
pas stadelig. Jag förmodar än den dag; Då jag
honom

honom til behag, Skal et tacksamt offer reda, O
hans loford widt utbreda.

5. HErre, når mit hjerta förjer, Jag dit Ord t
tänker på; När min själ sig klaga börjer, At jag må
en främling gå; Måste wanka af och an, Mellan He
mon och Jordan, Der mig sorg och ångest följer, S
som hafsens många böljor.

6. Dock har Gud förtröstan gifwit, Om sin godh
dag från dag, Hwilket har min hugnad blifwit; T
om natten sjunger jag Och åkallar Gud med flit, M
par högt: o min tillit! Gud min klippa! hwi förgät
Du mig, den så sorgen fräter?

7. Hwi skal jag så ängslig wara, När min owä
tränger mig? Jag wet fögo til at swara, När ha
djerft förhäfwer sig; Ty det är mig som et mord, D
jag hörer dessa ord: Hwar är nu den Gud du dyrkar
Huru hjelper han och styrker?

8. Men, min själ, war ej bedröfwad, Gör ej o
uti mig; HErren kommer oförtöfwad, När man bid
stadelig Uti hoppet hans miskund, Och hans rätta hje
pestund; Det skal jag ock wist besinna, Och hans hjel
mig wäl påminna. D. Gerhard. D. Spegel.

Sjunges som: Min hog från människor etc.

54. Döm mig, min Gud, befordra min rätt
Och min oskyldighet skåda: Oheligt fo
utrotas låt, Som wil högmodelig råda. Fräls m
ifrån de falskas ofog, Och från de onda, som pläg
mig nog, Du Gud, min starkhet allena.

2. Hwi wilt du drifwa mig bort ifrån dig, Och lä
mig gå så bedröfwad, Då fienden tränger mig hård
lig, Och mot mig all arghet har öfwat? Dit ljus o
dina sanning utsänd, At de mig leda, mit hjerta n
tänd Med andagt, dig til at tjena.

3. För mig dock til dit heliga berg, Och til din b
ning sköna; Alt hwad mig hindrar, nådigt afwärg,

ag din godhet må röna, Och til Guds altare gerna
ngå Til Gud, af den jag glädje kan få, Til Gud,
nin Gud der at tacka.
4. Hwarföre bedröfwar du dig min siäl, Och äst
uti mig så orolig? Haf hoppet til Gud, han hielper
ig wäl, Och håller sit löfte troligt. Jag skal än pri=
a det wisserlig, Han med sit ansigte hielper mig, Och
vil mig en nådig Gud wara.

55. Jag siunger om en Konung båld, Och om
haus magt och stora wåld, En skön och lu=
stig wisa: Den samma är mins hiertans dikt, Och
ned min snälla tungos skrift Författad, honom at
prisa. Ibland alla du fagrast äst, Och dina läppar
äckas bäst; Ty har Gud dig wälsignat Med en ewin=
erlig hugnad.
2. Du hielte, bindt wid dig dit swärd, Och haf
een lyckan du äst wärd, Sanningene til ära: På det
e arma må ske rätt, At de ej må förtryckas slätt, Af
dig de det begära. Ty skal ock då din högra hand
Bewisa under i all land: För din skott skola falla
Dine fiender alla.
3. O Gud! din stol är dig beredd, At han altid i
ewighet Skal blifwa fast och wara; Din Konungsli=
ga spira och magt Är med rättwiso ombelagd: Ty
blifwer hon utan fara. Rättfärdighet du hafwer kär;
Men den, som orättfärdig är, Kan icke dig behaga,
Från dig han måste draga.
4. Ty hafwer Gud, din Gud dig smordt Med glä=
djenes oljo, och äro giordt, Mer än medbröder dina.
När du uti din härlighet går, Af de Elphenbens pa=
láts klar, Så fäst din kläder skina, Beginten med
ädla myrrham; Ty går du ock med stor mön fram;
Konunga döttrar wäna Gå i dit smycke sköna.
5. Bruden, den dig är mycket kär, På högra han=
den står dig när, Beprydd med guldet klara. Hör du dot=

ter fager och skön, Böj din öron och war ej sen, Fö
gät hwad dit kan wara: Så warder du Konungenor
täck, Din fägring utan fel och bräck; Han är di
HErre kära, Den skalt du dyrka och ära.

6. Tyri dotter kommer ock der, En härlig skänk ho
med sig bär, Til at honom föräta. De rike bland fo
ket komma med, Och för honom til jorden ned Falle
och näd begära. Konungens dotter af fägring fin
Altsammans hon inwärtes skin, Beklädd med gylden
stycke, Dyrbart är hennes smycke.

7. Til Konungen har man henne in, Uti guldstick
kläder fin, Der hennes medsystrar följa: Dem haf
wer man ocksä til dig, Som äro klädde kostelig, De
sig ej läter dölja: De äro prydde med lostig dygd
Man hafwer dem in med glädje och frögd I Konun
gens palats wida, Der gä de in utan qwida.

8. Der wid skal du ock wara glad, At uti dina fä
ders stad Skal du bekomma söner; Hwilka du dä för
skicka skal Til Förstar öfwer werlden all: Guds nä
du der med röner. Så skal ock dä man efter ma
Komma ihog dit helga namn: Derföre skal ock di
godhet Folken tacka i ewighet.

9. Den brudwisa nu sjungen är, Hon lyder om JE
su Guds Son kär, Som liknas här wid en hjelte, De
likes wid en Konung båld, Som all ting hafwer i s
wäld, Den Brudgum wi ommälte. Så liknas hä
ock wid en brud, Guds församling med andelig skrud
Här af wi måge besinna Guds näd, och hafwa i minne

56. Wår Gud är oß en wäldig borg, Han ä
wår sköld och wärja: Han hjelper oß a
nöd och sorg, Som oß wil här besnärja. Wår fiend
bärst, är oß så härsk; På magt eller list hafwer ha
ej brist; På jorden är icke hans like.

2. Wår egen magt war här förswag, Det mäste w
skyndt röna i Ty gick för oß til detta slag Christus, de
käm-

limpen skôna. HErren Zebaoth bewiste oß godt; Den limpen god, som gaf oß mod, Han wann seger och âra.

3. Wore oß ân hela werlden gram, Och wille i rund nedkasta; Des upsât skal dock ej gå fram, huru hon sig kan hasta. Hennes förman göre hwad in kan: Hans skadeliga agt får dock ej magt: Han afwer sin dom alt funnit.

4. De måste låta oß med frid, Ehwad de sjunga el- r springa: Ty Guds Son år kommen hår nid, Och yler oß under sina wingar. Röfwa de oß ifrå wårt ods, lif ocksa; Hafwe sig det bort, De winna icke ort, Guds rike wi wål behålle. D. Luther. L. Petri.

Sjunges som: Hwar man må nu wål glådja rc.

7. Gud år wår starkhet och tilflygt, Wår hjelp i nöder alla, Ty åre wi nu utan flykt, Fast erlden wille falla, Och alle högar sunko nid, Och haf- et båfwade der wid, Och bergen sammanstötte.

2. Dock skal lifwål Guds kyrka ren Fast och be- åndig blifwa, Med sina lemmar hwar och en: Ho kan år Gud fördrifwa? Gud altid sjelfwer der i bor: y blifwer hon altid i flor; Ty Gud henne bewarar.

3. Hedningarne måste förgå; Konungariken falla; orden skålfwa och båfwa då, När Gud skal domen illa. Med oß år HErren Zebaoth, Som Jacob ålsar och gör godt, Och sin församling waktar.

4. Kommer och skåder HErrans werk, Som han å jorden drifwer: Han krigar med sin arm så stark,)ch bogan sönderrifwer; Spetsen sönderbryter der åst, Med eld förbrånner wagn och håst: Hwem wil å motstånd göra?

5. Ty kånner mig och blifwer wis, At jag år Gud h HErre: Hwilken j sen göra stor pris Ibland Hed- ingar fjerran. För eder jag sjelf kåmpa skal, At in- en skal komma på fall; Trots edra fiender alla.

6. HErren Zebaoth står oß bi, Den ock sjelf för oß

strider: Jacobs Gud oß beskyddar fri, Bewarar på all
sidor. Det gör Gud Fader, Son och And', Person
tre, dock en Gud sann; Hwilkom ske pris och åra!

Sjunges som: Lustig af hjertans grunde &c.

58. Alt folk skal nu här höra, Hwad HErren t
lat här; At det må hiertat röra, Och skaff
ödmjukt swar. De store med de små, Bör HErrans or
förstå: De rike med de arma Här kunna lärdom f
2. Min mun skal wisshet ljuda, Den Gud har sjel
wer sagt: Hwad han har täkts at bjuda, Måst b
på hjertat lagt. Hwi skal jag frukta mig, Fast n
den yppar sig, Fast mig min owän tränger, D
djerft förhäfwer sig?
3. Fast än han sin tröst ställer På werldslig rik
dom, Och många trots-ord fäller, Men sköter ej d
om: Besinner han likwäl, At detta kan hans s
Alsintet då förlossa, När hon är satans träl.
4. Med Gudi sig försona Är honom alt för swår
Ty Gud wil den ej skona, Hwars hjerta är så hård
En människa dock ej kan Förlossa någon man: D
kostar alt för mycket, At frälsa mot Guds hand.
5. Ändock den onde swäfwar I wälgång långa
tid, Och ej för döden bäfwar, Men har en säker frid
Så dör han likwäl bort, Hans rykte blifwer kor
Hans klokhet, magt och åra Ej skattas sedan stort:
6. De hafwa wäl stor lycka, Och deras hus st
fast; Dem kan ej motgång trycka, Ej sorgens tung
last; Ja, hela deras ätt, Får uppå samma sät
I allsköns wälstånd lefwa, Af lust och glädje mätt.
7. Dock kunna de ej blifwa I denna härlighet: I
döden skal dem drifwa Som få, det intet wet S
ändalykt, och de Få sielfwe sedan se Sin dårskap; o
för åra Skal komma spott och spe.
8. De skola usle ligga I helfwetet, som får, S
tröst och swalka tigga; Men aldrig få en tår. De
gnag

iager sådan död, Dem bränner sådan glöd, At de
t högmod glömma, Och kånna ewig nöd.

9. Men Gud skal mig förlossa Ifrån et sådant qwal;
)ch störta dem som trotsa, I djupsta afgrunds dal.
'y jag skal ånnu se, Det stora under ske, At Gud mig
)il uptaga, Och mycken nåd bete.

10. Sig ingen då förarge, At en år stålt och rik,
)ans förråd åro marge; Men tånkom at en slik Als=
itet med sig tar, Då når han hådan far: Han måste
ll ting lånna, Ehuru stor han war.

11. Som han sin tröst har grundat På denna werld=
ens pråk, Til jordisk wållust stundat, Som til sit
ögsta mål: Så år den glädje all, När han bortfara
'al; Hans sållhet har då ånda, Och får et ewigt fall.

12. O HErre! mig beskåra, At wandra i din bud:
från werldsens gods och åra Wånd bort min hog
Gud! I dig år jag förnögd, Och skal i himmels högd
Dig ewig wördnad båra, Med hjertans lust och frögd.

59. O HErre Gud! gör nåd med mig, För den
miskund, som år i dig; Förlåt mig synder
nina, Af stora mildhet dina, Och för dine barmher=
ighet, Twå af min oråttfårdighet, Och gör mig ren
rån synden; Min brist kan jag besinna. Ty min synd
r altid för mig; Syndat hafwer jag allena mot dig:
för dig hafwer jag illa gjordt; Men du blifwer sann
iti din ord, Och winner då du dömes.

2. Si, Gud, i synd jag aflad war, Ocksa min mo=
er som mig bar, Har mig i synd undfångit, Stor synd
)ar jag begångit: Si, Gud, du hafwer sanning kår,
Dina wishet som hemlig år, Hafwer du mig förkun=
råt, At jag kan det begrunda. Stånk mig med Isop,
HErre min, Så warder jag snöhwit och ren; Din
frögd och lust låt höra mig, At de ben måga frögda
ig, Som du hafwer förkrossat.

3. Dit anfigte wånd ock ifrå Mina synder både stora

och små: Min mißgierning afskrapa: Rent hjerta
mig skapa: Din Anda förnya i mig. Och kasta mig e
bort från dig: Låt mig din Helga Anda Ej mista go
och sanna. Din hälsos tröst låt höra mig: Din fri
Anda stärk mig med: Och jag wil lära dem din wäg
Som ännu intet känna dig, At de sig til dig wända.
4. Min hälsos Gud, fräls mig ocksa Från blods
skuld, at min tunga må, Din rättwiso förkunna, Oc
din pris högt upsjunga. Ty offer hafwer du ej kär
Brännoffer, eller hwad det är: Men Guds offer för
sanne, Är en bedröfwad ande. Gör wäl wid Zion
HErre min, Så upbygges med orden din, Jerusalen
den store stad, Der du til offer hafwer behag, Som
på dit altare offras. M. Greiter.

60. Förbarma dig, Gud, öfwer mig, För din stor
barmhertighet: Och för den nåd, som är
dig, Tag bort min orättferdighet: Twå af min synd oc
gör mig ren: Ty min brist jag wäl känna kan: Mot dig
hafwer jag syndat allen, At din ord skola blifwa sann
2. Si, Gud, i synd jag födder är, J synd mig aflad
moder min: Si, sanning hafwer du dock kär, Din hem=
lighet gafst du mig in, Stänk mig med hälsosam Isop,
Som snö warder jag hwit och ren. Låt mig höra glä=
dje och hopp, Så frögdas min förskräckta ben.
3. Ifrån min synd dit ansigt wänd, Min synd tag
från mig alla slätt, Och hjerta skapa i mig rent: Gör
mig i andan ny och rätt: Kasta mig icke dig ifrå; Och
tag ej bort din Anda god: Din hälsos glädje låt mig
få; Styrk mig i Andans fria mod.
4. Din wäg jag gerna lära wil Dem, som orättwise
äro, At de dig skola falla til, Och gifwa dig pris och äro.
O HErre mine hälsos Gud! Fräls mig från synder mi=
na: Min tunga skal efter din bud, Förkunna rätwisan dina.
5. Om du hade haft offer kär, Jag hade ju det gifwit
dig; Men det offer, som du hafwer lärdt, Är hjertat,
som

om bedröfwar sig. Gör wäl wid Zion, HErre min, Så warder upbygd med din ord, Jerusalem den staden sin, Der ren offer warda dig giord. Erh.Hegenwald.

51. Hwi berömer du fast dig Af myckna ondsko dine, Du starke och mycket wäldig, Och hafwer ondt i sinne? Är här dock dagelig i Guds hand, Som in akt dig förtaga kan. Hwad kan du mot Gud skaffa?

2. Din tunga söker idkelig, At bedrifwa sin skalkhet; Den mången man är skadelig, Såsom härknifwen skarpe. Du älskar mera ondt än godt: Och talar falskhet, hån och spott; Hwad rätt är, du ej wördar.

3. Hwad som kommer förderf åstad, Du det intet försummar; Der af äst du i hjertat glad, Och älskar falska tungor. Men HErren Gud gör wäl och rätt, Som dina skalkhet alla slätt Wänder in på dig sielfwan.

4. Förderfwa skal dig HErrans hand, Och allan rätt utrota, Ifrån både dit hus och land, Dig skal det intet båta; De frome skola det få se, Och åt din stora ofärd le, Och frukta Gud och säga:

5. Si, denne tröste på sig sielf, Och icke på Guds starkhet; Förlät sig på sin magt och sköld, War mägtig i sin skalkhet; Han tröste på sin rikedom, Och hwad som hälst i sinnet kom; Det Gud dock ej kan lida.

6. Men jag förlåter mig på dig, O Gud! den stund jag lefwer: Och tackar dig ewinnerlig, At du den nåd mig gifwer. Jag förbidar, HErre, dit namn, Den allom wil och hjelpa kan, Dem sig der på förlåta. D. Luther. Hans. Thomäus.

Sjunges som: Då mig går sorg och nöd etc.

52. Gud hör min bön och te dig fram, När jag bedröfwad ropar; Se til den jämmer, sorg och skam, Som mig nu öfwerhopar. Förmärk min owäns stolta hot, Och min ödmjuka klagan: Hos dig allena får jag bot, När som min siäl är slagen.

2. Mit hjerta ängslas i mit bröst, Döds ångest

 mig

mig förbråkar, Stor häpenhet förtar min röst, O
fruktan på mig råkar. Jag esomoftast önskar mi
En flyktig dufwa wara; På det jag måtte hastelig
willa öknen fara.

3. Men, HErre, du min tilflykt är, När dig
jag bäst såker: Du hjelper, när jag fara bär, Och d
mit hjerta låker. Ack HErre! lät de argas munn
Sin egen falskhet röja, Förskingra deras lösa grund
At de sit högmod böja.

4. Det är ju klart och kunnigt nog, At de me
wrånghet handla; At de i wåld förutan fog All rä
och skäl förwandla: Bedrägeri och lögn går fort P
alla deras gator; Och mordiskt rådslag blifwer spor
Af den, som mig nu hatar.

5. Om de med uppenbara magt, Emot mig will
strida, Då toge jag mig wäl i akt, Och skulle heldr
lida; Men si, det är min kände wän, Och den jag
mig förtrodde; Han lönar mig nu så igen, Som nä
mig ljufligt bodde.

6. Ty komme dem all nöd uppå, Och döden den
förskräcke; Ja, helfwetet dem förestå, Som sådan
list upwäcka. Men til min Gud jag ropa wil, Han
skal mig wäl bewara; När jag med bönen talar til
Skal han mig nådigt swara.

7. Min fångna själ förlossar han, At hon må fri
het njuta, Fast fienden med wrånghets band Wil hen
ne hårdt insluta. Gud dem förwist utrota skal, Son
honom platt förakta, Som dem menlösom göra qwal
Och ej hans ord betrakta.

8. Ty deras mun är söt och hal, Men hafwa ond
i sinne, Lent är som olja deras tal, Dock är der arg
het inne. All deras wänlighet är flärd; Ty när d
blifwa hörde, Då hwässer hjertat spjut och swärd, De
med de wilja mörda.

9. Men hemställ Gudi all din sorg, Och all den nö
di

:g trycker; Han hägnar dig alt som en borg, Och
tur faran rycker. Den fromme ingalunda skal J ewig
ro lämnas; Men ondskan måste med djupt fall,
)ch ewig plåga hämnas. D. Becker. D. Spegel.

Sjunges som: Gud Fader wele wi prisa etc.

53. O människa! Gud klagar Utöfwer mycken synd, At man i dessa dagar Är utaf arg=
et blind, Mån j då dumbar ären? At j för skäl och
ätt Alsintet tala lären, Men glömen sådant slätt.

2. Af blotta ondsko drifwes Stort wåld uti all
ind: De falske lycksamt trifwes, Och hafwa öfwer=
and: De arge warda hörde Uti sin wrånga sak: De
ienlöse förförde, Och rätten är i wrak.

3. Den hop, som Gud förgäter, Går om med lögn
ch list; Sin nästas wälfärd fräter Igenom kif och
vist. De såsom ormar rasa, Och stoppa örat til,
t de ej skola fasa För den dem tjusa wil.

4. Men Gud kan sönderbryta De ondas skarpa
and; De lejon, som så ryta, Han snart förjaga kan.
De skola så förswinna, Som röken ända tar; Som
aan ser watnet rinna, Och wet ej hwart det far.

5. Som sniglars afgång hastas, Som en otidig
örd, Den af sin moder kastas, Blir ej i solen förd;
Så skola de försmägta, Och deras arga stott, Som
ke med falskhets skäkta, Skal få et nesligt brott.

6. Förr än som törnets qwistar Sin högsta mognad
å, Och det i taggar brister, Så at det stinga må,
Skal HErrans wrede rycka Den stygga wärten bort,
Och ondskans blomster trycka, At det skal blifwa tort.

7. När då den fromme märker En sådan HErrans
hämnd, Och ser den samma werkar, At syndaren blir
främd; Skal han stor glädje finna, Och se dens argas
blod För sina fötter rinna, Som förr mot honom stod.

8. Slik glädje HErren gifwer, Der af at men=
iskshet Af honom hägnad blifwer, Som allas wägar

mot. Ty Gud wil städse wara All rätts och lags för
swar. Emot de ondas skara Han straffet intet spar.

D. Spegel.

64. Hjelp Gud utaf din nådes thron, Wår bön lå
dig behaga: Af stora nåde oß förskon, Gi
frid i wåra dagar. Wår Öfwerhet förlän din nåd, Lång
lif, wishet och trogna råd, Som dit ord gerna älska.

2. Regera dem din Ande god, Upplyse mod och sin
ne, At de uti din lag och bud, Af rättan kärlek brin
na: Utan dig är all råd en skärd, All klokhet ock platt
intet wärd, Hwar du dem ej regerar.

3. Tro tjenare honom beskär. I all stånd hög och
lägre, Som älska hwad som rättwist är, Och ingom
rätt förwägra. At Öfwerheten, så ock de På gemena
mans nytto se; Fly girighet och högfärd.

4. Låt ock wår höga Öfwerhet, Den du oß hafwer
gifwit, Sitta för dig efter sin ed, Medan han är i
lifwet. Låt honom, Gud, så för dig stå, At han den
rätta wäg må gå, Och aldrig förförd warda.

5. Bewaran ock för tyranni, Hämndgirighet och
wrede; På det hans godhet by från by, I landet sig
utbreder. Hans Regemant blifwe i ro, At wi i frid
med honom bo, Och dig med honom lofwe.

6. War nådig, o Gud! wår Öfwerhet Och alla
Konungens Ständer: Din Helga Anda gif oß med, At
wi alle i sänder Dit helga namn lofsjunga må, När
wi i din församling stå. O Gud oß wärdes höra!

7. Bewara för örlig och strid Dem, som frid gerna
lida: Det folk, o Gud! drif från oß widt, Som wilja
gerna strida; Men oß gif frid; dit helga ord Blifwa
altid hos oß i flor, Dig til lof, pris och ära! Selnecc.

Sjunges som: Gud af sine barmhertighet: etc.

65. Min åtrå fast til HErran står, Hans mil-
da hjelp jag bider; Jag wäntar at jag
bistånd får, I all den nöd jag lider. Min Gud han är

mig

ig. god och huld, Ej skal mig faran kasta kull, Hur
or hon ock kan wara:

2. Fast många ställa sig mot mig, Som ensam och
ände, Är lik en wägg, som lutar sig, Och snarlig går
n ände. Jag skulle snart, som har ej frid, Kullstjel-
is och platt kastas nid, Om Gud ej bistånd gjorde.

3. Gud gör mig bistånd, nåd och tröst, Så at jag
e faller; Han gläder hjertat, hörer röst; Ty jag ock
onom kallar Min salighet, min klippa, borg; Han
elper mig i all min sorg, Den jag på honom kastar.

4. Ty tror Guds löfte, som är wist, At han ur nöd
il föra; Och klagar honom eder brist, Han skal wist
er höra. Människan hon dock intet är; En myndig
lar, brister bär, Och wäger mindr' än intet.

5. På öfwerwåld ej någor må, Och på sit wälde dri-
a: Ej någor hjertat lägge på Det gods, han snart kan
ista. Jag wet och tror det Gud har sagt, At Gud alle-
a äger magt: Och som förtjenas, lönar. Gr. Lindsk.

Sjunges som: Min högsta skatt o JEsu :c:

66. O HErre Gud! du hörer bön, Alt köti nu
til dig länder. Du efter synden oß ej lön,
it up din milda händer; Ty allas ögon se til dig: Se
ck til huru hårdelig Oß wår mißgerning trycker.

2. Som järn din himmel worden är, Och jorden
rd som koppar; Så at hon ingen frukt nu bär, För
ist på regne-droppar. Och kornet står så jämmerlig,
ch åkermannen klagar sig, De arma djur försmägta.

3. Hör oß, o Gud wår salighet! Du allas hopp på
rden: Din underlig' rättferdighet Wår enda tröst
r worden. Besök dit land och watna det, Och gör
t rikt af grås och såd: Din källa watn ej tryter.

4. Wälsigna dock den arma jord, Hon är för synd
rbannad. Din magt och godhet är kungjord, Dit
fte är ock sannadt. Krönåret med din ymnoghet; Gör
rden fruktig, frukten fet, Der af din fotspor droppa.

5. Så wilje wi i stillhet dig Wårt löfte, Gud, be-
tala, Och prisa, som så nådelig Oß wil i nöd hugswa-
la. Alt det som röres, gläder du, Morgon och af-
ton: gläd oß nu, At wi din pris må sjunga. D. Svedb.

67. Gud ware oß barmhertig och mild, Förlä-
ne oß nåder sina; Sin anlets ljus och
kärleks eld, Öfwer oß låte gå och skina: At wi hans
wägar känna må, Hans signade wilja kära, Blan
alla Hedna spörja ocksä, Christum wår hel och ära
All pris och loford bära.

2. At tacka må och lofwa dig, O HErre Gud! al
tunga: Och hela werlden frögda sig, Med lust och
glädje sjunga; At du til oß hit kommen äst, Den rätt
domen hålla; Och wil det bekomma aldrabäst, Syn-
der förlåtas alla Dem, som här til dig falla.

3. Ja tacke, Gud, och lofwe dig All folk med dygd och
fromma. Si, jorden bär nu rikelig, Sin frukt med gröda
och bloma. Oß signe Fader, så ock Son, Oß signe Gud
den Helige And: Alswäldig Gud i himmels thron, Fruk-
tes och wördes i all land; Wi säge af hjertat, Am. D. L.

68. Hjelp mig, min Gud, min sorg mig qwäl,
Stor watn gå alt til min siäl, Storm-
wågen mig fördränker: Jag sjunker ned i djupan
dy. Mig falnar både hull och hy; På dig jag likwäl
tänker. Jag hafwer ropat mig alt trött, Min hals
är hes, min syn förnött: Efter min Gud jag bidar,
Medan jag detta lider.

2. De som mig hata utan skäl, Och mig förfölja i
hamn och häl, Äro fast starke och månge. Det beta-
lar jag nu dyrt nog, Som jag med rof ingom frän-
tog: Det gör de äro så wrånge. Dock min fåwitsko
wetst du wist, O Gud! ocksä min stora brist, Som
detta ser och dömer, Och ingen ting bortglömer.

3. Ty beder jag så innerlig, Låt dem icke få skam
på mig, Som dig, HErre, förbida: Stå icke, HErre
Zebaoth,

zebaoth, At för din skul blifwa til spott De dig söka sin qwida. För dina skul, Israels Gud, Ocksä för din rättwisa bud, At de ej öfwerträdas, Måste jag så försmädas.

4. Mine bröder hafwa sig bortwändt, Min moders barn är jag okänd, De wilja mig intet weta. Det nit, som jag om dit hus bär, Der af hafwer jag mig så kär, Månd' mig så swåra fräta: All smälek går fast öfwer mig, Der med de få försmäda dig: Slikt måste jag nu draga I dessa sorge-dagar.

5. Med låt och gråt så ömkelig, Med hård fasto jag twingar mig; En grof säck är min kläder. Får ock igen ej annat än spott: Der til jag hafwer alsingen brott, At fienden mig så häder. Uti all rum är jag på tal, En wisa i deras dryckes mål Måste jag allestäds wara, De kunna mig ej spara.

6. Ty beder jag dig, HErre blid! Hjelp mig fullmart, ty nu är tid, Af denna nöden hårda: Din högra hand til mig uträck, Och drag mig up af denna träck, Låt mig ej fördränkt warda: Utaf de djupa watn mig tag: Näpst dem mig hata natt och dag. Det djupa swalg och grymma Gif, at jag må undrymma.

7. Hör mig, o Gud! för din godhet, Ty du äst mild, som jag wäl wet; Hjelp mig i denna wånda. Låt mig det aldrig hafwa spordt, At du dit ansigt gömer bort: Bedröfwad är min anda. Nalka dig HErre, til min själ, Den fienden så swåra qwäl, Här är intet til råda: Hjelp du med dina nåder.

8. Den stora smälek du wäl ser, Som fienden mig städs beter, Mit hjerta sönderspränger. Jag wänte, at i denna stund Mig skulle någor bete miskund, Medan så fast omtränger: Dock ibland alla wardt ingen spord, Som mig wille trösta med et ord. Så platt är jag bortkastad, Af allom smädd och lastad.

9. Galla gofwo de mig til kost, Och ättiko dricka i min torst, Då jag war i slik nöda: Ty ware ock dem i wedergäld, Til snaro och til dödsens fäld, Det bord, som dem skulle föda. Warde ock deras ögon mörk, Och deras höfte så wanstyrkt, At de icke mägta stånda; Slikt komme dem brått til handa.

10. Utgjuta skal du öfwer dem Din stora harm och wrede grym: Deras hemman ligge öde: Låt deras åker aldrig gro, Och ingen i deras hydda bo, Medan de äro så snöde: Ty de så förfölja den man, Som du har slagit med din hand. Så wäl det dem behagar, At du dina slår och agar.

11. Den hämnd komme ock dem uppå, At de til synd ifrån synd gå, Och råttferdighet ej finna. Af lifsens bok dem utstryk slått, Upskrifwas med de froma ei låt, Medan de sig ej besinna. Men jag är arm och ömkelig: Din salighet beskydde mig: Så wil jag dit namn prisa Med lofsång och med wisa.

12. Sådant offer förutan swik, Fast båttre månd behaga dig, Än bockar och stutar alla. Slikt skola ock de fattiga se: Deras hjerta skal lefwa utan we; De skola sig til honom hålla: Ty HErren hörer de fattigas rop, Som tu honom sätta sit hopp, Sina fångna han ej föraktar; Utan dem hjelper och waktar.

13. Ty lofwe nu himmel och jord HErran, som dem så wäl hafwer gjort; Watn och hwad der i månd lefwa. Zion skal han frälsa forsann, Och Juda städer upbygga, at man Sig åter dit må begifwa. Zion besitta med arfsrätt, Skal hans froma tjenares såd; De som HErrans namn prisa, Skola der blifwa med lisa.

D. Becker.

Sjunges som: Jag tackar dig genom din Son etc.

69. GUd, skynda dig at frälsa mig, Din hjelp, o HErre! sände: Til skam de warde och skämme sig, Och strax til rygga wände.

2. De

2. De alla, som emot mig stå, Och öfwer mig högt opa, Med olycks önskning, så, rätt stå; De hafwe kam tilhopa.

3. Men åter frögd' och glädje sig de som ståds til dig längta: Din salighet ock innerlig Med fast opp efterträngta.

4. De der med hjerta och med röst, Dens högsta lof frambära, Och säga: Gud, som är wår tröst, Tack hafwe, pris och ära.

5. Jag är eländig, Gud, war snar, At jag i nöd ej stjelper; Gif på min bön et nådigt swar: Ty du äst den mig hjelper.

6. Min Gud, och min Förlossare, Du wille ej länge dröja: Så skal dig ewig ära ske, Dit namn wil jag uphöja. D. Becker. D. Swedberg.

Sjunges som: Hwad min Gud wil altid etc.

70. Min Gud! på dig förtröstar jag, Låt mig ej bli förtaped. Med milda nåd min bön uptag, Du äst den mig har skapat: Så war mig huld, ...r JEsu skul, Och låt mig bistånd finna: Du äst den ...org, der jag all sorg, Och nöd skal öfwerwinna.

2. Hjelp mig utur de ondas hand, Från de wålds...ummas skara: Slit sönder mina synders band, Och ...itans hårda snara: Ty du äst wist i all min brist Min tilflygt och mit fäste. Från första stund har din ...nskund Följt mig och sökt mit bästa.

3. Alt mit beröm har jag af dig, Min tröst och ...elfwa lifwet: Ifrån min ungdom har du mig, Alt ...det beskärt och gifwit. Din hand hon war beredd ...h snar Mig, Då jag föddes, fägna; Du hafwer mig ...k mildelig, Alt sedan welat hägna.

4. Som et widunder månge mig Nu akta och åskå...: Dock skal min tunga gladelig Guds lof och pris ...boda; Ty fäst skal stå all min åtrå Efter hans ord, ...m lärer, At den alt må med frögd utslå, Som ...ud sin nåd beskärer.

5. Om jag skal lefwa til den dag, At jag gråhårig
blifwer, Och jemwäl kröplig, mycket swag, Gu
mig ej öfwergifwer. Ty jag kan se, at många de
Som hata mig, förbida Mit skadefall; och at jag ska
Dit ansigt sakna blida.

6. De rådslå mot mig falskelig, Min siäl de efter
wakta; Mit werk de måst beflita sig, At lasta och för
akta. Men, HErre, war dock mild och snar, Mig
uslan til at hjelpa; Gör den förskräckt, med skam be
täckt, Som söker mig at stjelpa.

7. Jag aldrig slikt förgäta skal, Men städse de
förkunna: Fast godhet din är utan tal, När du wi
nåden unna, Skal jag likwäl uti min siäl, Din nåde-
werk församla; Dem wisa så, at ingen må I mör-
kret der om famla.

8. Det är din kraft, som styrker mig, At jag kan
hörsamt wandra Uti din wäg, och prisa dig, Ja un-
derwisa andra. Du har mig lärdt, mig frälst och
wårt, Uti mins ungdoms dagar: Du wårdar om min
ålderdom, När jag är siuk och swager.

9. Den nåden, som du mig har giort, Skal war-
da prisad wida, Af barn och barnabarn förspord,
Och de det längre sprida. Din wishet stor, jag nog-
samt tror, Har aldrig någon ände: Du gör mig störst,
när som jag först Har warit i elände.

10. Du låter mig stor sorg och nöd, Och myken ångst
förnimma; Men när jag är så godt som död, Nytt
lif jag ser mig glimma. Du wäcker up mit döda hopp,
Du tröst och hjelp bewisar. Des bör mig wäl med mun
och siäl Dig, som mig frälst har, prisa. D. Spegel.

71. O Gud! din rättwisa dom Gif altid Konun-
genom, Och den stora Konungs Son,
Som regerar i Zion.

2. At han förer folket dit Til en sann rättfärdighet;
Hjelper de elända up, Som til honom sätta hopp.

3. Lät

3. Låt ock bergen båra frid, Sånd råttfårdighet hår
id Ifrån högdene; at wi Måge glådjas der uti.
4. Ty den Konung håller lått Det elånda folk wid
ått, Hjelper up de fattige, Trycker ned försmådare.
5. Rått så långt som Solen går, Och hwart Må=
en skina får, Skal hans åra spridas ut, Och hans
of bli utan slut.
6. Han nedkommer nådefull, Och så tyst som regn
å ull, Såsom blomster fågring få Utaf daggens drop=
ar små.
7. Åfwen blomstras af hans nåd Råttwishet och
oda råd; All wålsignad hjelp och tröst Warder af
ans thron utöst.
8. Han har under sina magt Himmel, haf och jor=
en lagt; Werldens åndar fattar han, Och all haf
an måta kan.
9. Honom måste hwar se man Frukta, wörda i all
and; Ja, den stolte sieka skal Stoftet af hans fotafall.
10. Sjelfwe de som hårligt bo I Konungslig pragt
ch ro, Skola för hans åro skull, Hafwa ospart alt sit
ull.
11. Han skal ifrå Saba få Dyra offer; åfwen så
Skal Arabien från sig Sånda skånker rikelig.
12. Ja de aldramågtigste Skola låta ödmjukt
e, At han Kongars Konung år, Som med sit ord
ll ting bår.
13. Ty han frålsar ganska lått; Skaffar den elånda
ått; Och den intet bistånd har Tager han i sit förswar.
14. Han annamar i sin wård Dem, som werlden
ir för hård, Och han fågnar mildt och wål En för=
rykt och ångslig själ.
15. De som lida wåld och nöd, De der utstå swå=
an död, Styrker han och gifwer mod, Och wil håm=
nas deras blod.
16. Nåd och hans barmhertighet Warar i all
ewig=

ewighet: Honom bön ock ofras skal, Dag från da
med andakt all.

17. All ting skal i trefnad stå, Och en ljuslig fran
gång få, Såsom Libanon bår frukt, Och som gräs
sprider lukt.

18. Hans namns åra och berömm Skal utflyta, so
en ström: Ty så wida Solen skin, Sträcker han u
magten sin.

19. Genom honom skal oß ske Frid, och all wålsig
nelse; Des han ock stor wördning har Af den stor
hedna skar.

20. Lofwad ware HErren Gud; Gud, som sina he
ga bud Fordom gaf åt Israel, Och förlöste honom wå

21. Lof och pris och herlighet Ware Gudi ståd
beredt; Och all land hans åro se. Amen, låt o Gud
så ske. D. Spegel.

Sjunges som: O månniska! betånk etc.

72. Det år fullwist, at hwar och en, Som wi
sig rått beflita, At hålla sig från synden ren,
Må sig på Gud förlita; Ty det år rått hans Israel,
Som har en obesmittad siål, Och uti trone lefwer.

2. Det år altså et mißförstånd, At jag wil det för-
tryta, At all ting går dem wål i hand, Som dock Guds
lag motbryta: Et köttsligt sinne ej förstår Den wåg,
som HErrans wishet går; Men staplar tidt och slinter.

3. Det synes ganska underligt, At de som onde åro,
Må wål och lefwa önskeligt, Få alt det de begåra:
Dem trycker aldrig någon nöd, Dem skråmer ej den
swåra död; Men de stå fast och trygge.

4. När Gud oß andra risa wil, Då warda de för-
gåtne, Dem sändes ingen plåga til: Des blifwa de
förmåtne. Ja, deras hjerta blifwer stålt; De göra
alt det öfwerwåld, Som dem i sinnet kommer.

5. Dock måste man det kalla godt, Man törs det
intet lasta: Ty råtten hålla de för spott, Och under föt-
tren

en fasta. Ansigtet swäller wäldelig, Och munnen
ifwer utu sig Stor' ord och mycken håtska.
6. Ehwad de tala, blifwer trodt, Som himlen det
ist sade: Dem säger ingen man emot; Men alle
:o glade, At de må hafwa den til wän, Som när det
änger, kan igen Dem en wälgerning göra.
7. Men efter arga själar få J sådan wälgång lef=
a, Är det då icke fåfängt gå J HErrans wäg, och
räfwa Mot synd och orättferdighet? Ack nej! et
Guds barn ser och wet Wål deras usla ända.
8. Ty HErrans ord är uppenbart, Om man det
ätt begrundar, Då ser man, at dem ondom snart;
:t farligt fall tilstundar; De på det hala slippigt stå;
der deras fot snart slinta må, Och de i grund ned=
örtas.
9. Fördenskul fast det är förtret, At arge dårar trif=
as, Wil jag dock älska menlöshet, Och mig ej låta
rifwas Ifrån den tjenst jag skyldig är Min Gud,
ien hafwa honom kär, Ehwad som mig tilfogas.
10. Fast om de wredsamt på mig se Och hånligt
ig försmäda: Förty jag wandrar ej som de, Wil ej
: fotspor träda; Så håller jag mig til Guds nåd,
dan leder mig så med sitt råd, At jag i sällhet stadnar.
11. O HErre! när jag hafwer dig, Så låter jag
ig nöja; Hwad jord och himmel har i sig, Skal
ig ej från dig böja. Om mig försmägta själ och
ropp, Så äst du dock, o Gud! mit hopp, Min del,
in tröst, min glädje.
12. Si, du förgör dem, som från dig, Sin Gud och
HErra wika; Förgås de skola hastelig, Som efter
werlden fika. Men det är mig en hjertans frögd, At
ll min hog är der til bögd, At trösta uppå HErran.

Sjunges som: Til dig af hjertans grunde :c.

73. Min Gud, jag nu åkallar Med en andäktig röst; Som han mig sjelf befaller, Så fö=
ker

ker jag hans tröst. Min nöd mig der til drifwer, Di
sorgen som mig qwål. All tröst som werlden gifwer
Förnöjer ej min siål.

2. Men når jag år bedröfwad, Så tånker jag p
Gud; När siålen warder pröfwad, Besinner jag han
bud. Och i min ångest talar, Fast kraften år ej stor
Ty når Gud ej hugswalar, Förmår jag ej et ord.

3. Jag tånker på de tider, Och på de förra år
Samt hwad som jag nu lider, Och huru mig nu går
Jag tånker på de stunder, Då jag månd lofwa dig
Min ande djupt begrundar, Hwi du nu ångslar mig.

4. Mig tidt i hogen rinner En tanke, som år swår
Mån Gud sig ock påminner Den nöd som på mig går
Mån han har mig förskutit? Skal jag förwånta nåd
Har han nu igenslutit Sin kärleks runda råd?

5. Har nu Guds mildhet ånda? Och rygger han si
ed? Förgåter han at sånda Sin hjelp? år han s
wred, At han med magt tillycker Barmhertigheten
dörr, Och ej den arma rycker Ur nöden nu som förr?

6. Med slika tankar qwåljes Min tröste-lösa siål
Och fast din hjelp fördwåljes, Hogkommer jag likwål
At du kant alt förwandla Med dine högra hand
Emot din almagt handla Förmår ej någor man.

7. Jag derför' altid minnes På det du förr ha
giort; Din förra under finnes, Dem har mit hjert
sport. Jag säger: HErrans wågar De åro utan brist
Alt hwad han kåfwa plågar, Fullbordar han förwist

8. Han fordom lått förstörde Egyptens stora magt
Och Israel utförde, Som war i trâldom bragt. D
under jag besinner, Som HErren hafwer giort
Och der af mig påminner Hans wålde, som år stort

9. Han hafwer hafsens wågor Rört, åtskilt och
förskråkt: Til Hedningarnas plågor Har han sin sky up
wåkt, Och der af nedergjutit Eldspilar, dunder, skott
Som hafwa genom brutit, Giort fienden til spott.

10. Si, hela jorden rördes, Och båfde fast der wid,
på HErrans dunder hördes, Och ofrid sändes nid,
Men Gud sit folk utförde, Alt efter löftets ord, Rätt
som en trogen herde, En wärnlös fårahjord. D. Spegel.

Sjunges som: Hielp Gud utaf din nådes etc.

74. O HErre Gud! bete din magt, Dit folk är
stadt i wånda; Den hjelp, som du dem
är tilsagt, Låt komma snart tilhanda: Din arfdel
öfwerfallen är Af de grymma hedningars här; De
wilja honom platt fördärfwa.
2. De kunna ej lida dit helga ord; Med falsk Gudstjenst
de fara, Den de med trug och mycken mord För
stifta och förswara: Der med din stad Jerusalem, Dit
helga tempel också af dem Warder i grund förstörat.
3. De hafwa dins folks menlösa blod Så jämmerliga
utgjutit, At det alt som en rinnande flod, På jorden
hafwer omflutit: De dräpa mången Christen man,
At dem slätt ingen räkna kan, Eller låta begrafwa.
4. Dins Helgons lik för hund och ram På marken
ligger utkastad; Der med warder dit helga namn
Af dem försmådadt och lastadt. Det må hwar man
med ögon se, At de oß hålla för spott och spe, Och
under fötterna tråda.
5. Hur' länge wilt du, HErre mild, Öfwer oß dig
ej förbarma, Och icke gifwa oß wår brott til, Som äre
syndare arma. Straff oß dock ej i din grymhet? Men
tänk på din barmhertighet, Och låt oß nåder finna.
6. Utgjut din wrede margfallelig På den Hedniska
skara: Det folk som icke känner dig, Skal din grymhet
ej spara: Förstör med din alsmägtiga hand All rike,
som dig göra motstånd, Och dit namn så försmåda.
7. De dräpa, mörda i all land Dit folk förutan
ända, Och skona hwarken qwinna eller man; Ej
kunna de återwända. Wåra synder hafwa det förtjent;
Dock Gud, din wrede från oß wänd, Och
hjelp i denna wånda. 8. Fräls

8. Fräls oß af dine barmhertighet, Dit helga nan
til ära, Från wåra fienders grymhet, Som oß så fu
ta och tära. Förlåt oß wåra synd och skuld: Låt
din wrede, och war oß huld, Wi äre fast så wordne.
9. Til wår skada både spott och spe, Måst wi af fie
den lida: Det gör oß sorg och hjertans we, När h
sin mun så wida Uxspärrar och försmåder så: Hw
är den Gud de trösta på? Ack! låt dig dock förnimm
10. O HErre Gud, som alt förmå, Här öfwer d
förbarma, Och låt försmådaren sit straff få: Hje
dina fångar arma. Wi hafwe dock ej annor tröst, f
dig, som oß har återlöst: Wårt hopp äst du allena.
11. Den spott, o HErre! ej förgät, Som fiende
med oß drifwer: Din stränga hand honom känna lå
Emedan han är så styfwer. Betala dem sjufallelig
Som icke wilja besinna sig, Och dina nåder söka.
12. Hjelp oß, o Gud! i wåra nöd, Både nu och al
dagar; Förlåt oß wåra synder snöd: Wår bön låt di
behaga. Wi äre dit folk och foster-fär: All wår fö
hoppning til dig står, Dig ske pris utan ända. J. Fre

75. GUd står i Guds församling, Och talar deß
orden Til dem, som han hafwer upsatt
För domare på jorden; Huru länge wiljen j dock Dö
ma orätt och illa; Anse den ogudaktiga, Och han
ända sak gilla?
2. Den fattiga förtrycken j, Den j dock skolen hjel
pa: Hans goda sak förwänden j, Hans rätt j låten stjel
pa; Den faderlösa sammaleds, Hans gods j efterfaren
Hans rätt j ock förtrycken ned, Den eder bör förswara
3. Låter den fattiga ske rätt, Och hjelper den elän
da: Den usla gören fri och qwitt, Ur syndarenas hän
der. Men de lyda dock intet råd: Ty mörkret ha
dem omfångit; Och tänka icke ens uppå, At dem ska
illa gånga.
4. Jag hafwer eder til Gudar satt, Och gjort ede
- fie

r åra; Dens högstas söner ock kallat, Den pris i
mig båren; Men jag skal störta eder nid Från edart
ra wälde, At jorden skal der båfwa wid, Då jag er
dergåller.
5. I skolen dö som människor, Och falla som ty=
nner: De segerlöse på jordene Ligga för hund och
unner. O HErre Gud! statt up och kom, Den rät=
domen hålla! Ty du har arf och egendom Ibland
ningar alla.

Sjunges som: Frögda dig, du Christi Brud rc.

5. O huru ljuflig är Din boning, HErre kär;
Dit tempel och din kyrka: Der sig min själ
i styrka; Och med dit ord sig spisa, Samt all din
dhet prisa.
2. Min själ stor trångtan har, Och med åstundan
Til dina helga gårdar, Der hon hugswalad war=
. Men själ och kropp sig frögdar, Och är i Gud
nögder.
3. Rätt som de foglar små, Med hast och stor åtrå,
I sina nästen fara, Der ungarna månd' wara; Så
l min själ ock trångta, Fram til dit altar längta.
4. Ty si, det håller hon, O JEsu! för din thron:
in Konung, der du skänker Din nåd; och hon be=
nker Sin plikt, at hon skal lära Din bud och dig rätt
a.
5. Ack! sälle de, som bo, Uti dit hus med ro, Och
ertat städse wända Til det, som måst kan lända Dig
all pris, och söka Sin tro med dit ord öka.
6. Ack! salige jemwäl de, Som altid låta se, At
på Gud förtrösta, Och uti hoppet tysta, Rätt wän=
a, toligt lida, Och HErrans hjelp förbida.
7. Fast de med sorg och qwal Den swåra jämmer=
l Tidt genom wandra skola, De likwäl gladsamt
la, Och lifsens källa finna, Af hwilken tröst kan rinna.
8. Ja, deras lärare Med hjertans hugnad se, At
Guds

Guds bud bli åtlydde, Och de med seger prydde; N
ondskan warder bunden, Och saligheten wunnen.
9. Ack HErre! hör min röst, Du åst min en
tröst: Befrämja Christi rike, Och satan tådan wi
Låt mig der uti wara En lem, den du förswarar.
10. Ty tjena dig en dag, Är sällare behag, Än h
werldsens glädje; Ja, om du wilt tilstådja, At
din husdör waktar, Jag all ting då föraktar.
11. Du åst min Sol i köld; J strid åst du min skö
Min tro kan du uptända, All fara från mig wänd
Mig nåd och åra gifwa, Och låta salig blifwa.
D. Spegel.

77. HErre, som ofta nådelig Warit hafwer di
landr, Och Jacobs fångsle wåldelig Gi
löst, och stilt hans wånde; Dins folks mißgerni
gifwit til, Förlåtit synder alla: Ty du åst både god o
mild, Och låter wreden falla; Til båttring du oß kall
2. Tröst oß ock nu, o HErre blid! Och låt d
wrede fara: Wilt du ock nu til ewig tid På oß så wr
der wara? Fråls oß dock af dine godhet, At dit fo
frögd må finna: Låt lysa din barmhertighet, Och hjel
i detta sinne, At wår sorg må förswinna.
3. Ack! at jag måtte höra få, Hwad HErren Gu
dock talar: Ty hans tal gåller frid uppå, Sit fo
han så hugswalar: Sin Helgon hafwer han fullkå
Wakt månd han om dem hålla, At det ju icke så ti
bår, At de i dårskap falla, Der de förtwifla med all
4. Han hjelpet allom med sin hand, Som i hans fru
tan lefwa, At åra må uti wårt land, Jbland oß bo o
blifwa. Sanning också barmhertighet Skola hår ko
ma tilsammans: Så skal ock sann råttfärdighet Ky
friden med gamman: Des frögde sig hwar med anna
5. Så skal ock sanning wåra med Hår på jorde
blida; Råttfärdighet til oß hår ned Skal se af himmel
wida. HErren af sin barmhertighet, Skal oß alt go
bewis

wisa. Wårt land skal med stor ymnoghet Båra frukt;
s skole wi prisa Wår Gud med sång och wisa.
6. Wi bedje dig, o Fader mild! Låt oss alt detta hän=
: Och gif oss alla synder til, Då wi oss til dig wända.
t rättfärdighet når oss bo, Och här god framgång
nna: Så sker oss både lycka och ro, Af nåd och mildhet
ic. O HErre, haf oss i minne! D. Becker.

Sjunges som: Ach HErre! straffa icke mig ꝛc.

8. Din öron, HErre, til mig bög, Dig til mig
wärdes wända: Med hjelpen icke länge
bög, Ty jag är fast elände. Bewara du min arma själ,
t hon i dig må wara wäl; På dig hon sig förlåter.
2. Ack, HErre Gud! war nådelig, Din tjenare up=
itta: Til dig jag ropar dagelig, Min ångslan wärdes
tta. Gläd du min själ, ty efter dig, Min HErre Gud,
g innerlig Och af alt hjerta trängtar.
3. Du äst ju god och nådelig, Dem som dig rätt
alla: J nöden wärdes höra mig, Låt mig i synd ej
lla. Ty straffet är ju syndsens lön: Men, HErre
ud, förnim min bön, Min suckan ej förakta.
4. O Gud! dig är ju ingen lik, Ibland hedningars
udar. Af nåd och magt äst du så rik, At ingen kan
rbjuda Dig göra alt, hwad som du wil; Jord, him=
el, haf, dig hörer til: Ty skal man dit namn ära.
5. Alt folk det skal tilbedja dig, Ty du äst Gud alle=
a. Din wäg, o HErre! wisa mig; Håll hjertat wid
et ena, Jag frukta må dit stora namn: Din sanning
r en säker hamn, För dem som där i wandra.
6. Min HErre Gud, jag tackar dig, Och ewigt dit
Namn ärar. Stor är din godhet öfwer mig: Alsin=
et mig förfärar. Ty du har mig från synd och nöd,
från satans magt, från helfwetes glöd, Med din
 d frälst och friat.
7. De stolte sätta sig mot mig, Efter min själ de
rakta. De tänka, tala spotskelig, Och dig min Gud,

ej akta. Men du äst god och nådelig, Du äst barm
hertig dagelig, Af mildhet stor och trohet.
8. Wänd dig til mig din tjenare: Stärk med din ma
och nåde, At de mig hata, måge se, At du allena råde
At du mig tröstar, med mig står. Om jag et sådan
tecken får, Så skal min fiende skämmas. D. Becker

79. O HErre Gud af Himmelrik! Wår tilfly
äst du ewinnerlig, I nöd och allan far
Din magt utöfwer all ting går: Den är ej til, so
dig motstår: Allsmägtig månd du wara. Förr ä
himmelen skapad war, Och jorden berg och högar ba
Äst du Gud och ewigt blifwer, Som allom lif och an
da gifwer.
2. Efter stor sorg och mycken nöd, Låter du männi
skan lida död, Jord måste hon då warda; Dock säg
du: kommer igen Människors barn, och lefwer än
Efter den döden härda. Ty tusend år äro för dig A
som den dag i går framgick, Och som en wäkt om nat
ten, Warda de för dig skattad.
3. Du låter dem gå sin kos med hast, Alt som de
watnet, som strömar fast: Enom sömn äro de like
Det är så snart med människan giordt, Som me
det gräs som wisnar bort, Det går öfwer fattiga oc
rika. Arla gräset sin blomma bär, Om qwällen de
förwisnat är; Ty det warder afslagit, Förtorkat oc
borttagit.
4. Det kommer af wår synd så led, At du på oß ä
worden wred, Där af måste wi förswinna: Din grym
het trycker oß ned i grund, Och plågar oß så marge
lund; Det klagar man och qwinna. Wår brott d
ställer fram för dig, Och ser på dem hwart ögnablec
Sin synd kan ingen hölja, Och för din ögon dölja.
5. Ty är ock nu wår ålder kort, Med hast löper wå
lifstid bort: Det hafwer din wrede wållat. Wi ände
denna jämmerdal Wår tid så snart som et löst tal

Ej kunne wi långre hållat. Wåre dagar åro sjuttio år, Fast sällan man åttatio når: Dock år alt sorg och wånda, Och flyr oß brådt från handa.

6. Men ho år den, som det wil tro, At din wrede så stor oro På oß hafwer låtit komma? Hwar tage wi ock nu den man, Som för din grymhet frukta kan, Och skaffa sig dåraf froma? Ty bedje wi dig, HErre blid, Lår oß betånka wår korta tid, At wi måge wishet finna, Som styrker oß hjerta och sinne.

7. Wånd dig nu om, o HErre kår! Din nåd låt oß bekomma hår. Hwi töfwar du dock så långe? War dinom tjenarom god och huld, Förlåt oß wåra synd och skuld, Den oß så storliga trånger. Bete oß din stora mildhet, Och tag bort all wår uselhet, Så wilje wi dig pris gifwa, Med frögd den stund widefwa.

8. Låt det dock icke långre ske, At oß så qwål wår sorg och we, Gör dår på en god ånda. Tröst oß nu med glädje och frögd, Den du utaf din himmels högd Til oß hit wårdes sånda. Låt dina tjenare förstå Din nådewerk, deras barn också Din hårlighet til åra; Det wi af hjertat begåra.

9. Så war nu, HErre Gud, oß blid, Och skona oß swaga, som altid Bryte och i synd falle; Han göre oß hjelp och biständ, Med sin mågtiga högra hand: Det bedje wi nu om alle. Han låte wår werk med oß gå wål, Ehwad de höra til lif eller själ; Så skole wi honom åra, Til ewig tid hans lof båra. D. Becker.

80. Den som under hans beskårm bor, Som högst år öfwer alla, Och sig uti hans hågn betror, Och til honom wet sig hålla, Han såger: HErre, du åst min tröst, Mit hopp, min Gud och fåste: Jag håller mig wid dina röst, Den tror jag til det båsta: Jågarens nåt, Ond pestilens mig undfly låt.

2. Hans fjedrar skola beskydda dig, Hans wingar skola dig skyla; Ty går du fri för fiendens swik, Och blif-

wer i ro och hwila. Guds sanning är både skärm och sköld, Där wid må du fast blifwa: Hon skal dig fri från bödsens wåld, Alt ondt kan hon fördrifwa: Als ingen brist Med henne fins, ej swik eller list.

3. Den stygghet som om natten far, Skal dig intet förskräcka: De skott som flyga om dagen klar, Skola dig ej heller räcka: Dig skal ej nalkas mörkens qwal Ej eller den middags plåga. All farlighet du undkomma skal: Tör du dig på Gud wåga; Uti all stund Har du för dig en fastan grund.

4. Hwar den wåde än komme uppå, At tusend wid din sido Störte, wid den högra ocksa Tio tusend det samma ledo: Så skal dock denna plåga swår Ej kunna til dig hinna. Den onde hop då sin lön får; Det skola din ögon finna; Plåga och we Hafwa de onde sig förse.

5. Den Aldrahögste är din borg; Ty blifwer du utan fara: Han hjelper dig från all din sorg, Och wil dig wäl bewara: Dig skal intet ondt komma uppå, Och ingen plåga tränga: I frid då skal din hydda stå; Ty Gud wil därom stänga; Des är dig wäl; Ty må du glädjas med god skäl.

6. Det är af HErranom så befalt, Hans Änglar skola dig wakta: På dina wägar du blifwa skalt Säker, det mände de akta. På händerna skola ock de Dig bära, och med flit sköta, At dig skal ingen skada ske, Din fot mot stenen ej stöta. Med slika magt Hafwer dig HErren ombelagt.

7. På grymma lejon skal du gå, Och på de Ormar stygga; De snöde drakar skola ocksa Under dina fötter ligga. Han hafwer, säger Gud, lust til mig; Ty wil jag honom bewara: Mit namn känner han sannerlig; Ty hafwer han ingen fara. Hans hjertas bön Hörer jag, och honom alsintet sön.

8. Jag är med honom uti hans nöd, Och wil honom

där

wår utföra: Ej torf han frukta skam eller död, Stor
ära wil jag honom göra. Med et långt lif skal jag ändå
Honom försörja och mätta. Min salighet skal jag ock-
så Honom bete: alt detta Skal wara wisst, Och ho-
nom ske förutan list. D. Becker.

Sjunges som: Sig frögde nu himmel rc.

81. Et kosteligt ting och godt det är, At tacka Gud
wår fader kär, Och prisa högt hans helga
Namn, Som är wår tröst och säkra hamn.

2. Med sång på strång och harpospel, Förkunna
ståds förutan fel Hans sanning och hans nåde rund,
Hwar morgon och hwar aftonstund.

3. Ty sjunger jag nu wäl förnögd, Om dina werk
med lust och frögd; Dem wi här altid skåda få, Dock
dina råd ej finne på.

4. En owis man det ej förstår, Tror af en slump
alt sker och går, Och lefwer som han sjelfwer wil Så
länge han får wara til.

5. De onde sig så rota här, Och blomstras fort,
som hwar begär; Dock ändtlig de en ända få, Som
faslig är at tänka på.

6. Men, HErre, du som styrer alt, Den Högste är
och blifwa skalt: Din owän skal med hast förgås, Och
aldrig mera wederfås.

7. Och si! mit horn det blir uphögdt, Fast något
är där med fördrögdt: Mit öga skal sin lust snart se
På den mig nu gör spott och spe.

8. Den frome som et Palmträ står, Med gröna
löf så höst som wår: Som Cedertrå på Libanon, Up-
wäxer han med mycken mon.

9. Den i Guds hus planterad är, Han grönskas
wäl, god frukt ock bär; Och fast det sker, han länge får
Här lefwa, han dock frisker står.

10. På det at han förkunna må, At Gud är from
til lita på; Och alt orätt är honom ledt: Ske honom
pris i ewighet! Becker.

Siunges som: På dig, o HErre kår etc.

82. O Gud! som har i händer All magt och rättwis hämd, Min suck jag til dig sänder; Låt mig ej warda skämd.

2. Statt up och näps den skara, Som med så stålt förakt Ej blygs at framgent fara, Och strida mot din magt.

3. Hur' länge skal här triswas Den ondska de begå? Hur' länge skal den ypwas, Och sig beröma få?

4. De frome tryckas under, Til rof blir armas del; List spinnes up och sunder, Och rätten görs til spel.

5. Besinner dock, j galne, At HErren all ting wet; Hur' tidt j ären fallne, Det har han noga sedt.

6. Han som har skänkt oß öra, Och ögon til at se, Skull' han ej sielfwer höra, Hur' wi oß här bete.

7. Han som all ting föröda Och werlden förstöra kan, Hwad hafwer han för möda, At slå en syndig man?

8. Han är den oß kan råda Til det wårt bästa är: Han kan wår tanka skåda, Och alt wår själs begär.

9. Ty säll den Gud här tuktar Och lärer sina råd; Han sig för synden fruktar, Och tröster på hans nåd.

10. Han trygg den tid förbidar, Fast han än synes lång, Som Gud til straffet skrider Mot den, som här är wrång.

11. Ty Gud ej öfwergifwer Den, som har heligt nit; Hwad rätt är, rätt dock blifwer, När man til Gud har lit.

12. Ho wil ej på min sida Mot last och odygd stå? Si, Gud wil med oß strida, Då männ' skor mot oß gå.

13. Om Gud ej hade hulpit, Jag redo wer' omkull; Då jag har nederstulpit, War han mig ganska hull.

14. Då sorg mit hjerta fräter, Har jag til Gud mit hopp; Om han mig än förgäter, Tar han mig åter opp.

15. Gud hägnar mig och hjelper: Mit hjerta styrker han, Och sist de arga stjelper, Som wandra syndsens ban. D. Spegel.

83. Kommer hår och låter oß HErran Gud prisa, Wår salighets tröst, Med Psalmer och lofsa: För hans ansitte med tacksägning låt oß gå; Ty HErren år en stor Konung, mägtig ocksä, Högst öfwer alla gudar.

2. HErren wår Gud alt uti sine hand hafwer, Jorden med berg och dalar och hafwet. All ting hafwer han skapat, både wått och tort: Intet år honom fördoldt, det han hafwer giordt; Ty låter oß tilbedja honom.

3. Knåfallom för HErranom den oß hafwer giert; Han år wår Gud och wil icke tappa oß bort, Och wi äre hans fosterfolk och fårahjord. I dag, om j hören rösten utaf hans Ord, Förhärder icke edor hjertan.

4. Såsom det skedde på försökelsens dag, Där edre fäder i öknene bruto min lag, Försökte mig och sågo min werk dagelig: Ty war jag i fyratio år olustig Alt öfwer detta slägtet.

5. Jag sade: et olydigt folk år mig detta, Som hafwa et orätt hjerta, och mina wägar ej weta; Ty wart jag wred och swor där uppå, At de skola deras wälförtjenta lön få, Och til mina ro ej komma.

D. Becker

84. Hela werlden frögdens HErran, Tidigt och af hjertans grund: Kommer ifrån orter fjerran, I som stån i hans förbund: Träder fram med lust och frögd, Sjunger Gud i himmels högd.

2. Han år den oß hafwer skapat Til sit folk och fosterfår, frälsat det som war förtappat, Och år den som med oß står: Wil oß åntlig föra in Uti himla glädjen sin.

3. Tacker honom i hans portar, Låfwer honom i hans gård: Kommer hit från alla orter, Priser den om oß har wård; Ty han år fast god och blid, Håller tro i ewig tid.

Jac. Arrhenius.

Sjunges som: Min själ och sinne låt Gud etc.

85. Om nåd och rätt jag tänker sjunga, O HErre Gud! och lofwa dig, Med mina läppar och min tunga, Af alt mit hjerta innerlig. Du har mig land och folk beskärt, Med nåd och rätt det styra lärt.

2. Jag handlar willigt, rätt och redligt Med all dem som tjena mig: Jag lefwer med de froma fredligt, Och hatar dem, som hata dig. Jag wandrar troligt i mit hus; Ty du, o HErre, äst mit ljus.

3. Jag tar mig ingen orätt före; Jag älskar de som rättwist är. Din lag är mig et rättesnöre; Jag hafwer din befalning kär, Och håller dina rätter så, At mig ej någon straffa må.

4. Et wrängwist hjerta måste wika: Dem endom är jag intet god: De där sig göra stor' och rika Utan annars swett och blod: Jag dem ej lider, eller hör, Men straffar dem, som det sig bör.

5. Den där baktalar hjerst sin nästa, Och honom med all list förför, Och söker så sit eget bästa, Den näxser jag och platt förgör: De stolta sinnen hatar jag: Til högmod har jag ej behag.

6. De trogna söker jag i landen, På det de måga hos mig bo; Och hafwer gärna dem wid handen, Som öfwa fromhet, rätt och tro; Ty jag til dem en leda bär, Som lögn och falskhet hafwa kär.

7. Jag söker uti tid förgöra, Och rota dem utu mit land, Som ogudaktig wandel föra, At ondskan ej får öfwerhand; Och är uti mit hjerta glad, At helig hålles HErrans stad.

8. Men dig min starkhets Gud jag beder, Regera du mit hjerta så, At jag til dins namns pris och heder, Akt detta troligt göra må; Så skal mit hjerta innerlig Lofsjunga dig ewinnerlig. D. Becker. D. Swedberg.

86. Min

86. Min siäl skal lofwa HErran, Mit hjerta skal ock prisa hans namn. Han giör stor mon och åra Sin Christenhet i alla land: Synderna han förlåter, Och helar wår swaghet all: Med nåde han oß omfattar, Och hielper af dödsens qwal: Rikeliga han oß mättar, Förnyar ock andans kraft: Beskärmer med lag och rätter, De oskyldiga ifrå straff.

2. Han låter oß förkunna Sin härliga werk och wilia god, Och alt godt han oß unnar, Af blotta nåd och kärlighets mod. Hans wrede hafwer snart en ända, Och straffar oß icke efter wår skuld: Sin mildhet han til oß wänder: Dem blödigom är han huld: Hans nåd är högt befästat Öfwer dem honom frukta rätt: Som öster är långt ifrån wäster, Så gör han oß wåra synder qwitt.

3. Som sigen Fader förbarmar, Och barnsens brott förgäter snart; Så gör Gud med oß arma, Som lita til hans faderliga art: Han känner wårt swaga wäsend', At wi äre mull och stoft: Wår lifstid liknas wid gräset, Som blomstras med härliga lukt. När wädret blås där under, Förfallnar alt des prål: Människan snart förswinner; Där hielper hwarken magt eller wåld.

4. Men HErrans nåd allena Blifwer stadig och fast i ewighet, När man af trone rena Åstundar hans rättfärdighet, Så ock hans bud behåller. Han hafwer i himmelen satt sin stol. I Änglar och starke hieltar, Som fören hans kraftiga ord, Hans lof skolen j utsprida Bland all hans kreatur. Min siäl i alla tida Skal lofwa HErran wår Gud. D. Poliander.

87. Lofwa Gud, min siäl i alla stund, Af hiertans grund, Uphög hans namn och prisa. Lofwa Gud, min siäl, i alla stund, Och ingalund Förgät lofsång och wisa. Den dagelig gör nåd med mig; Han är mig huld, Och all min skuld Förlåter han och helar, Hwad mig brister och felar.

2. Ifrån döden hjelper han mig Såwäldelig; Me mildhet han mig kröner: Han gör min mun me frögden full, Och är mig hull: Hans nåd jag alti röner. Där jag är tung, Gör han mig ung. E rättan dom Skaffar han dem, Som äro i nöd och fa ra. Det gör de ondas skara.

3. Han hafwer sin helga budord Mosi kungjort Och Israel sin wilja: HErren är ock af hjertat mill Den oß ej wil Med wrede från sig skilja. Barmher tighet, Det jag wäl wet, Hafwer han med sig, De frögdar mig; Sin wrede låter han falla, Ty wil jag honom påkalla.

4. Han handlar med oß ingalund Efter wår synd; Wår skuld han oß ej wråker; Ändock hon är så ganska swår, Och öfwergår, Dock skyler han henne och täcker. Som himmels högd Öfwer jorden bögd, Långt är ifrå Des rum, altså Skal nåden öfwerswinna, Och så rättwisan winna.

5. Han skiljer oß wid all wår last, Så lång en rast, Som är mellan werldsens ändar. Som fadren öfwer sin son kär Stor ömko bär, Och wreden från honom wänder: Alt sammalund, Uti all stund, Så nådelig Förbarmar sig HErren öfwer dem alla, Som honom frukta och påkalla.

6. Ty han wäl känner och wäl wet Wår skröplighet, Wi äre dock mull och aska. Wårt lif är såsom gräs och hö, En bruten rö, Ehuru fast wi här braska. När wädret blås, Falnar det gräs, Som stod i flor, I fägring stor: Så snart är det förswunnit, Ej är des rum mer funnit.

7. Men Guds nåd ifrån ewighet Til ewighet Warar alt öfwer de froma: Hans rättwisa blifwer försann Man efter man, Dem som här hålla hans domar, Och sina tröst, Af hjerta och bröst, Til honom slå, Och efterstå, At göra hans nådes wilja, Den de ej från sig skilja.

8. HEr=

8. HErren hafwer sin stol beredt, I himmelen satt, Hans Rike går ut så wida. På jorden allom til stor tröst, Med klara röst, Låter han sit ord utsprida. Med höga skall, I Änglar all, Wälsigner Gud, Som sänder ut Sit ord til människor alla, At de skola til honom falla.

9. I som tienen HErran, Priser och bewiser Honom lof uti edar skara. I alle HErrans Guds härar, Honom ärer, I som hans wilja bewaren. All hans werk Kraftig och stark, Lofwe HErran Sin skapare sann, Och du min siäl, skalt prisa Gud, den helga och rättwisa.

88. HErren uti sin högsta thron Sade til Christum min HErra: Du äst min enfödde Son, Dig bör Gudomelig ära: På min högra hand du sitta skall, Til des jag dig til fotapall Gör dina fiender alla.

2. Dins Rikes spira af Zion, Skal HErren Gud utsända, Tädan dit ord skal med stor mon, Utgå til werldsens ända. Bland dina fiender råda skal Din hand, och göra dem stort qwal, Til des de sig besinna.

3. När du hafwer med pino swår Synd och död öfwerwunnit; I helig prydning met dig går Dit folk, wälwiljogt funnit, Och gör dig offer skär och ren: Din barn födas dig utan mehn, Som dagg den morgonstunde.

4. Dig hafwer HErren swurit det, Och skal sig intet ångra: Efter Melchisedechs sätt Äst du en Präst för många, Och skal blifwa ewinnerlig: Det gamla offer täck's ej dig, Ty måste det återwända.

5. Det skal wäl mången fast försmå, Ty mände de mot dig strida: Dock skal det upsåt ej framgå, Gud är dig på högra sidan. När hans wrede förgrymmar sig, Konungar skal han wäldelig Med sine hand förgöra.

6. Han skal med stora härlighet Döma den hedna skara: Stort fall hafwer han dem beredt, Och wil dem intet spara. Werldenes första skal han slå, Hans rike nederlägga ocksä: Ej kan honom det fela.

7. Dock skal han först den bittra död, Uti sin mar dom lida, Och frälsa sit folk af all nöd, Som skord warder så wida: Sedan tredje dagen up stå, Til ewi tid regera ock så En alsmägtiger HErre.

8. Des ware Gud i himmelrik Lof, pris förutan än da, Som wårdades så nådelig Oß denna salighet sända Hans helga ord hafwa det sagt; Dem bör oß allou gifwa magt: Ej står oß då til trånga. - Waldis.

89. Säll är den man, som fruktar Gud, Och sin lust hafwer til hans bud: Mägtig war der honom hans säd, Och af Gudi wälsignad med.

2. Hans hus skal warda wäl försedt Med rikedom och ynnoghet; I mörkret skal han få et ljus, Som lysa skal hans hjertas hus.

3. Han lånar gärna och gör wäl, Hans tal är alt med rätt och skäl; Ty blifwer hans åminnelse I en ewig wälsignelse.

4. Til Gud han sätter alt sit hopp, Och fruktar intet för anlopp: Han blifwer in til ändan fast, Men fienden förgås med hast.

5. Han hafwer ock af hjertans art Dem fattigom sit bröd ospardt: Ty blifwer hans rättfärdighet, Och han uphögd i ewighet.

6. Den orättwise skal det se, Och twina bort af hjertans we, Ty hans förslag, begär och alt Förgås och warder platt förlagt. D. Becker.

Sjunges som: Lustig af hjertans grunde etc.

90. Du som wil HErran tjena I sann gudaktighet, Skal prisa hans namn allena, Nu och i ewighet. Från solenes upgång, In til des nedergång, Hans nåd i trone rena, Beprisa med en sång.

2. Wilt du min själ besinna Guds magt och godhet stor, Så skal du wäl besinna Hur' högt hans ära bor, Den ganska himmels här, Och hwad som jorden bär, Hans ära öfwerswinner, Och margfalt högre är.

3. Ho är dock såsom HErran, Bland hedna gudar all, Som ser och skådar fjerran Ned på sin fotapall? Den sig så högt har satt, Försmår dock icke platt, Med sin försyn regera Den arma jordematt.

4. Ändock han så högt råder På en så herlig thron: Hans nåd dock nedrigt skådar På mången arm person, Som uti werlden här Slätt öfwergifwen är. Säll är den på hans nåder Förtröstar i beswär.

5. Fast mången nödgas ligga En tid i sorg och nöd, För dörren födan tigga, Och äta tårars bröd, Och lida hungers twång; Föraktas mången gång: Och ofta buga, bedja, I denna werlden wrång.

6. Dock kan Gud honom föra En gång ur träck och stoft, Med honom under göra, Hans hufwud rätta op: At mången armer swen, Alt efter sit eländ, Får sitta i stor åra, Rätt som en förstas wän.

7. Så mången Gud förnöjer Med gods och ärestånd, Ja, mången han uphöjer Bland Förstar i et land. Det gör hans milda hand, Som alt förmår och kan: Fast än han stundom dröjer, Hans Ord dock äro sann.

8. En ensam kan Gud gifwa I huset barnen mång; Men all hans nåd beskrifwa Ej hinner denna sång. Dock skal min själ i mig Där af ståds glädja sig, At HErrans nåd skal blifwa Så fast ewinnerlig. D. Speg.

91. Då Israel af Egypten drog, Och Jacobs hus der gjorde uttåg Ifrån et främmand' lande: Då wart Juda hans egendom, Och wälde til Israel kom, Efter sit swåra bande. Det hafwet såg och flydde fast, Jordanen wände sig med hast, Bergen som wädrar sprungo fritt, Och högarna, som lam och kid, Af frögd för Guds folk Israel; Ty sjunge wi nu med god skäl, Halleluja, Halleluja.

2. Du haf, hwi rymde du så opp? Jordan, hwi wände du dit lopp, När Israel dig mötte? I berg, hwi sprun-

gen i så snäll Som wädrar, och i höge fjäll, So
lam för herdars fötter? För HErran skalf då jorden
grund, För Jacobs Gud så margelund, Den hällebe
gen wända kan Til wattusjöar af fast land, Och lät
utaf hårda sten Utbrista källan frisk och ren. Halle
luja, Halleluja.

3. Lof ske wår Gud och Fader blid, Som oß bewa
rar allan tid, Den wi som barn påkalle. Deslikes o
hans enda Son, Som sitter på sin Faders thron, O
manar godt för alla: Samt Helge And', Wår trö
star' sann, Den alla sanning lära kan, Och leder o
på rättan stig, Och suckar med oß dagelig. Den Heli
ga Treenighet Ske pris uti all ewighet! Halleluja
Halleluja! Matth. Greiter.

Sjunges som: På dig, o HErre käre, etc.

92. O Gud! det är min glädje, At du wilt hörd röst, Och at du wilt tilstädja, Jag söker hos dig tröst.

2. Du nådigt wilt nu höra Min suckan, då jag dig Et offer tänker göra, Tilbedja hiertelig.

3. Jag war med dödsens snara Omfattad hårdelig: Helfwetes ångest och fara War råkad hårdt på mig.

4. Men då jag sökte HErran Och sade: fräls min själ? Då war mig Gud ej fjerran, Han halp mig snart och wäl.

5. Gud är fast mild, barmhertig, Långmodig, nådig, from, Mot den som är botfärdig, Och tror uppå hans Son.

6. Han kan oß snart uppdraga Ur motgångs djupa grund, Oß usla skona, aga, Af blotta sin miskund.

7. Mig är slikt wederfarit, Ty Gud har på mig tänkt, När jag i nöd har warit, Af sorgen nedersänkt.

8. Min själ har Gud uttagit Från död, min fot från fall, Från tårar ögon twagit; Des Gud jag prisa skal.

9. För HErran wil jag wandra Uti de lefwand's land. Han wil sin nåd ej ändra, Fast sweke mig hwar man.

10. Hur skal jag wedergälla All godhet, Gud mig
[gj]ör? Jag kan ej rättslig ställa Min wandel, som mig bör.
11. Jag wil med glädje taga Den kalk Gud skän-
[k]er mig, Predika hans namn all daga, Och wandra
[i] hans stig.
12. Dig wil jag, Gud, ståds tjena, Ty du har löst
[m]in band, O Gud! mig sist förlåna Din nåd och
[h]elge And. D. Spegel.

93. Nu lofwe HErran all den hedna skara, Och
prise Gud alt folk, som til månd' wara;
Ty HErrans nåd och sanning widt och bredt, Är wäl-
[d]ig öfwer oss i ewighet. Halleluja. D. Swedberg.

94. Då mig går sorg och nöd uppå, Til hwem
skal jag mig wända, Utan til Gud, som
[k]an förmå Uthjelpa den elända? Han är allena den
[f]örwisst, Som mina själ bewarar För onda munnars
[a]rga list, Och falska tungors snara.
2. Min själ, hwad kan du wärre få, Än ena fal-
ska tunga? Hwar hon sit spel bedrifwa må, Både
[m]ed gamla och unga, Är hon alt som en mägtiges
Glödande skarpa pilar, Til at förderfwa alleleds, Gör
[h]on sig ingen hwila.
3. Ack mig! at jag dock måste bo I werlden bland
[s]å många, De där utan all rast och ro Efter min skada
[g]ånga. Jag hafwer bodt fridsammelig Bland dem,
[s]om frid ej lida: När jag om frid beflitar mig, De då
måst mot mig strida.
4. Men HErre Gud, jag prisar dig, Som mig så
wäl bewarar För dem, som så beflita sig, At komma
mig på skada. Pris ware dig, JEsu Christ också,
Samt med den Helga Anda, Som hjelper mig ige-
nomgå, Ehwad hälst bärs tilhanda.

Sjunges som: Til dig af hjertans grunde etc.

95. Jag lyfter mina händer Up til Guds berg
och hus, Från dem han hjelpen sänder,
Och

Och skickar ut sit ljus. HErren mig hjelp bejaka
Som himmel, jord har gjort; Han min bön ej fö
sakar, Men skyddar mig alt fort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är
sömnig eller trötter, Men blir mig altid när. H
nådigt mig bewarar, Och skygger mina hand: M
dag och natt förswarar; Wälsignar ock mit stand.

3. Alt ondt han från mig wänder, Och frälsar m
na själ: Ehwad som hälst mig händer, Så slutes d
dock wäl. Min utgång han bewarar, Min ingån
lika så: Sin nåd Gud aldrig sparar För dem me
honom stå. D. Becker. D. Spegel.

96. Utan HErren faller oß til När fiendern
mot oß strida, Så är med oß förloradt sp
Wi kunne dem ej bida. Om han Israels beskärm ej är
Och för oß alla omsorg bär, Fåfäng är då wår möda

2. Människors kraft och wisdhet stor Måste oß e
förskräcka: HErren, som i högdene bor, Skal dera
råd uptäcka. Handla så wisliga som de må, Gud skal doc
en annan wäg gå: Det står alt i hans händer.

3. De rasa fast och tråda fram här, Som de oß wille
upäta; Til mord står alt deras begär: Slikt är ju Gu
förgäta. Som hafsens wågor bulra och slå, Så ock d
efter wårt lif stå: Där Gud sig öfwer förbarme.

4. Oß för kättare utropa de, Efter wårt blod d
wakta: Dock låta de sig tycka och se, Som de allen
Gud akta. Ack Gud, under dit helga namn Skyla de si
skalkhet och skam: Du måste en gång upwakna.

5. Om de än upgapa fast widt, Som de oß upsluke
wille: Dock ware Gud lofwad altid, Som deras råd
förspiller: Deras snaro sönderslitter han: Deras läro
är fimnen osann, Ehwad de där om göra.

6. I HErranom står wår hjelp och tröst, Som him
mel och jord hafwer skapat. Han styrke wår hjerta i
wår bröst, Eljest hafwe wi saken tappat. Trygge måg
wi

i hår wid stå, Fast år den grund wi bygge uppå. Ho
.n oß nu omstörta? Ju. ds Jonas. aur. Petri.

Sjunges som: Hwad min Gud wil altid &c.

97. Alt arbet år ju fåfängt hår, Hwar Gud ej år
med alla; Stor brist i männ'sklig losnad
r, Wår kraft kan intet gälla: Ty hwil en stad Gud
ied sit råd Ej hjelper sielf och råder, Man gör dår=
il, ehwad man wil, Det ... isst platt intet båtar.

2. Det fåfängt år bittid' uppstå Peladda sig med
nöda: Wår råd gör hwarken til eller frå, Om Gud ej
ielf ger gröda. Ändock at bröd med sorg och nöd I
rbet må förwärfwas; När Gud ej wil signa dårtil,
Wårt arbet slått fördårfwas.

3. Wår Fader gör det wisst allen, At landen wål
egeras; Det se wi daglig hwar och en, At de af Gud
ewaras. Hwart regement blir illa åndt, Hur' modigt
et ock braskar; Tar Gud sin hand ifrån et land,
Snart man det då förraskar.

4. När man i huset barnen ser, Af HErran månd'
det wara: Han gifwer både få och fler; Sjelf wil han
dem ock nåra: Dem lårer tukt, med mycken frukt,
At det din frögd må blifwa. Så mårk hår af, hwad
Gud för staf Din ålderdom wil gifwa.

5. Såll år den man, ja mycket wål, Som fullt har
barna koger; Hans owån honom intet qwål, Ty han
har hjelp som doger: Som en stark man, den i sin
hand. Med skott och pil bewåpnad, Ej wiker hit ej
eller dit, Fast modig år hans skepnad.

6. Såll år den stad, sållt land och by, Den Gud wil
wål bewara, Och sielfwer blifwa HErre i, Ty han år
utan fara: Ej går med skam, men kommer fram;
Ty Gud för den sig rustar: Han år des hopp, som fi=
endens lopp Snart dåmpar och hans kustar.

7. Ty lofwom Gud, som oß wål bör För sin miskund
och nåde, Som han i alla tider gör, I medgång och i
wåde.

wåde. Ty se nu til, och far ej will, På Gud allen
trösta: Utan hans hand, kan hus och land J högst
stor snart brista. D. Luther.

98. Säll är den man, som fruktar Gud Och gerna wandrar i hans bud. Din egen hand dig föda skal, Så lefwer du wäl och utan qwal.

2. Dig blifwer hustrun i huset hull, Såsom en qwist af winbär full; Din barn omkring dit bord ock så, Som friska oljoxlanter stå.

3. Si, rätt så wälsignas den man, Som i Guds fruktan lefwa kan; Han warder ock den olycka fri, Som wi alla födas uti.

4. Af Zion signar Gud dig så; Den hugnad läter han dig få: Med glädje skal du altid se Jerusalem god lycko ske.

5. Skal du ock skåda där til med, Til et stort tal förökas din säd. Ja, frid öfwer Guds Jsrael Skal du ock se, At alt går wäl. J. Hufs. L. Petri.

99. Af djupsens nöd ropar jag til dig, O Gud, du hör min klagan! Din milda öron wändt til mig, Min röst låt dig behaga. Ty om du synd grant räkna wil, Och hwad rätt är, se noga til, Ho kan då för dig blifwa?

2. Så är oß nu ej annor råd, Synden ifrån oß skilja, Utan at du gör med oß nåd Af dinom goda wilja. På jorden finnes ingen man, Som det godt är rätt göra kan; Guds nåd hwar man behöfwer.

3. Ty wil jag til den fasta grund, Som är Guds ord mig hålla, Och på mig trösta ingalund: Guds nåd wil jag åkalla. Gud är allen som hjelp förmå, Ty wil jag honom trösta på; Det skal mig wäl bekomma.

4. Om Gud än wille pröfwa mig, Och hjelpen ej strax sända, Til honom skal dock stadelig Hjertat med trone lända. Han synes grym och är dock blid, Han hjelper mig i rättan tid, Som han mig lofwat hafwer.

5. Än=

5. Ändock min synd är ganska stor, Dock större är
ids nåde, Han hjelper mig, ty jag det tror, Och lös=
utaf wåde. Jag tackar honom gladelig, Som min
d hafwer förlåtit mig, Honom ske pris och ära.

00. Til dig af hjertans grunde J min nöd ropar
jag: Det är nu tid och stunde, HErre
id! min bön uptag: Låt up din milda öron, När
ropar til dig, Ty nådelig wilt du höra, Hwad
n hälst felar mig.

2. Ty om du efter skulden, Min sak nu dömer så,
warder då befunnen, Som för dig kan bestå? Men
t äst du barmhertig, Til wreden mycket sen, När
n gör sig botfärdig Från synden hwar och en.

3. Min tro och hopp jag ställer Uppå Guds helga
d, Ehwart min sak hon hwälfwer, Allt uppå den=
jord. Min själ uppå Gud aktar, Altid på honom
, Allt som en wäktare wakar, När dagen sig beter.

4. Jsrael på den HErran Dit hopp du ställ och
ind; Han är både när och fjerran Och allestäds be=
nd. Hos honom är all hälsa, J hans barmhertig=
t: Jsrael wil han frälsa Från synd och farlighet.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl etc.

01. Si huru godt och ljufligt är, At bröder kun=
na sämjas; At en den andra hafwer kär:
t allas wälgång främjas. Som ljuflig lukt af bal=
m går, När det af Arons hufwudhår Ned på hans
äder flyter.

2. Som daggen gör stor fruktbarhet, När den af
ermon rinner, Jämwäl af Zion, ty man wet, Där
ud nu kärlek finner, Där skal wälsignad lif och
ögd, Samt hwad som själen gör förnögd, J ewig
d förspörjas. D. Spegel.

02. Wid de älfwer i Babylon, Med en stor
sorg wi såto, När wi då täukte på
ion, Fast bitterlig wi greto, Och hängde up med bit=
tert

tert mod Wåra harpor och spel så god På de piltr
och wide, Som dår åro i deras land; Dår måste
stor spott och skam Daglig utaf dem lida.

2. De oß fångna hôllo så lång, Stor harm de
dår gjorde: Af oß de ock beddes en sång, Med f
spotsklige orde, Och sôkte i wår sorg och led En lust
sång oß til förtret: J skolen oß hår sjunga En wi
skôn, en lustig ton, Som diktat år uti Zion, Och
må lustigt klinga.

3. Huru kan man i denna twång Och nôd, som
fôrhanden, HErranom sjunga en loffsång, Så wid
främmand' lande? Jerusalem, om jag dit land Fôrg
ter, skal min hôgra hand Af Gud fôrgåten warda: O
jag ej tånker på Zion, Min tunga låde wid min go
Jgenom wårken hårda.

4. Om jag icke med allo flit, Jerusalem dig åra
Och dig berômer hôgt och widt, Emedan werlden w
rar. Fôrgåt ej Edoms barn, o HErr'! Medan Jer
salem til år, Som af ondsko så ryta: Rif ned, r
ned i alla stund, Utrota dem rått slått i grund, At
sig mer ej syta.

5. Du snôda dotter Babylon, HErrans hand di
fôrstôre. Wål år den dig gifwer din lôn, Och dig ige
påfôrer Din skalkhet och dit stolta ståt, Och måter di
med samma mått, Som du oß hafwer måtit. Wål å
den dina barn så klen Fattar och slår emot en sten,
dit namn år fôrgåtit. D. Luther. W. Dachstein.

103. HErre, du utransakar mig, Och kånne
mig fullnoga: Jag sitter eller står, år a
fôr dig, Och hwad jag hafwer i hoge: Ehwad jag ha
wer i tanka och sinn', Wetst du alt ifrån fjerran: Ja
ligger, står, går ut eller in, Äst du alt om mig HEr
re, Och aktar mig sider och fôrre.

2. På min tunga år intet ord, Det du ej wetst t
pricka: Hwad fôrr och efter hos mig blir gjordt, D
månd

nd' du laga och skicka. På mig håller du dina
id, Mig icke til liten fromma: Dock går det öfwer
t förstånd, Jag kan där ej under komma: Det äro
na lönliga domar.
3. Hwart skal jag fly, at jag mig må För dinom An-
lönna, Och dit ansikte så undgå, At du mig ej kan
nja? Far jag än up i himmelen rund, Så månd jag
j där finna; Far jag ock ned til helfwetes grund, Så
t du för mig der inne, Både nu och i alt finne.
4. Om jag bortflugo med en fart Til yttersta haf-
ns ända, Med morgonrådnans wingar snart, Där
a mig ock dina händer. Ty ingen är den din högra
nd, Som upfyller himmel och jorden, Undfly eller
dwika kan; Om han det än fresta torde, Den mö-
i honom fåfäng worde.
5. Jag sade: mörkret ju skyler mig, Men natten
r mig ljuset klara; Ty mörkret är ej mörkt för dig,
där alsingen natt kan wara: Natten är där som da-
en står, Och mörkret som ljuset blida. Mine njurar i
it wåld äro: J mins moders lif til tida Skyler du
ig utan qwida.
6. Jag tackar dig, Gud, at du mig Så underlig wille
öra. J all din werk äst du underlig, Det kan jag sielf se
ch höra. Min ben woro dig ej fördold' När jag i det
önliga gjordes, J mins moders lif intet förhöld, När
u mig där neder i jorden Skop med dit kraftiga Orde.
7. Då jag ännu intet gjord war, Och alsingen skap-
nad hade, Sågo mig dine ögon klar, Din hand du på
mig lade: Förr än minom lemmom fullkommelig War
eras skapnad gifwen, Då war hwardera in för dig Och
din bok inskrifwen, Och så från ewighet blifwen.
8. O! huru dyrbare äro för mig, Gud, dine tankar
och under! De samme äro oransakelig, Det ser jag
alla stunder: Om jag dem räkna med min hand Wil-
le och försöka kunde, Så woro de flere än den sand,
Som

Som ligger på hafsens grunde: Ty gör jag det
galunda.

9. At du dock, Gud, med ena hast De syndare w
förgöra, Och de blodhundar, som mig fast Förfö
ifrån mig föra, Hwilke också försmådelig Emot dig
ka och tala. Dine owänner förhäfwa sig, Som b
öfwer djupa dalar, Det skal du dem betala.

10. Jag hatar, HErre, fullkommelig, Och kan i
icke låta, Dina owänner, som hata dig, Det dem
litet kan båta: Dem hatar jag med allo magt, Sc
dagelig mot dig strida; Och det hafwa i sinne och a
At de måga ondt utsprida, Dem kan jag aldrig lid

11. Pröfwa mig dock, HErre min Gud, So
wetst all ting allena: Ransaka mit hjerta efter d
bud, Om jag någon falskhet menar; Om jag på n
gon ond wäg går, Det kan du bäst förfara; Så rå
ta då mig och icke spar, At jag med de ondas ska
Ej blifwer i ewig fara.

12. Så wil jag prisa och lofwa dig, Emedan mit l
kan hinna: Din werk som äro så underlig, Wil jag bå
de ute och inne Beröma, at dig känna må Alt folk, oc
til dig falla, Och der med dina nåder få, Som är bered
för alla Dem, som sig til dig hålla. D. Spegel.

Sjunges som: Ack Gud och HErr! min etc.

104. Ack HErre! hör, och bistånd gör, Min sjä
år spänd i kläfwa: Förnim min bön
den hjelp ej sön, Som dina sanning läfwar.

2. Bönhör mig snart, haf tröst ej spard, Låt di
af nåd förbarma; War mild och from, gack ej til dom
Med mig din tjenar arma.

3. Ty ingen man sig säja kan För dig, o Gud,
rättfärdig; Des är jag wäl, med rätt och skäl, Mi
straff, min plåga wärdig.

4. Men HErre se, hwad spott och spe Min owän
på mig bördar, Förföljer mig så grymmelig At han
mit lif snart nwördar.

5. Han

5. Han är mig wred, mig lägger ned J mörkret
ın de döda: Min ande är nu snart förtärd Af sorg
ch wedermöda.
6. Min tanke går til förra år, Jag om din under
lar: Jag mins och wet, hwad förr är skedt, Och
ig där med hugswalar.
7. Min hand är räkt, til Gud utsträkt: Min siäl
on törstar swåra, At få din tröst och nåderöst, Som
gnet torra forar.
8. Min sak uptag, min kraft är swag, Söm ej dit
nsikt länger, Ty eljest är jag den rätt när: Som
ıan i grafwen stänger.
9. Wis mig i tid, o Gud så blid, At jag din nåd
ock hörer; Ty jag på dig förlåter mig, At du min
ak utförer.
10. Lär mig den stig, jag rättelig Kan här på jor=
en wandra; Ty hwar jag är, jag åtrå bär, At täc=
as dig för andra.
11. Hjelp mig nu snart och uppenbart Från mina
iende rs händer; Jag hafwer trygt til dig min flygt,
Ehwart min sak sig wänder.
12. Lär mig, o Gud, din helga bud: Min siäl din
vilja göre: Din Ande god mig gifwe mod, På jäm=
ıan wäg ståds före!
13. Ack trösta mig rätt mildelig, J JEsu namn
ag beder; För dock min siäl ur nöden wäl, Ty der=
ned sker dig heder.
14. Min owäns kif, Gud snart fördrif, Och dina
godhet wisa. Drif den på flygt, som mig har tryckt:
Den dig dock tjenar, lisa. Gref Lindsköld.

Sjunges som: Lof, pris och tack ske dig ꝛc.

105. Pris ware Gud, som min hand lärer strida,
Och föra krig förutan sorg och qwi=
da: Pris ware Gud nu och i ewighet För all sin nåd
och sin barmhertighet.

2. Han år min tröst, min borg, den mig bewarar
Han år min sköld, min hjelp, den mig förswarar
Han år min tröst, han år den starke Gud, Som
twinga kan mit folk at lyda bud.

3. Hwad áre wi, som du hår såleds waktar? Och
wåre barn, på hwilka du så aktar? Man hastigt som
en skugge går sin kos, Förswinner snart, som en för
wisnad ros.

4. Du HErre af din himmel stiger neder, Och sege
mot min fiend' mig bereder; Du styrker mig med din
högra hand; Förstör dem mig förfölja, såsom sand

5. Ty wil jag dig hår siunga en ny wisa, Dit helga
namn förutan ånda prisa; Ja, spela dig ock uppå Psal
tare, Af strångar mång in för dit Altare.

6. Du HErre, som din David har förlossat, Och så
hans fienders hufwud sönderkrossat: Du wårdes mig och
hjelpa nådelig, Från alla dem som wilja skada mig.

7. De önska se, at deras barn som rosor, Hår wåxa
up och skina som turkoser: At deras hus år fullt och rum=
delig Kan gifwa ut god spisning stundelig.

8. At deras hjord sig tusendfalt förökar; At oxen
fort sig under oket krökar; At ingen sorg på deras
gator år: Hwem detta sker, han skattas salig hår.

9. Men salig år den man, som HErran fruktar,
Den man, som han hår faderligen tuktar; Den man,
som Gud rått ålskar öfwer alt, Och skickar sig som
han oß har befalt. Jac. Arrhenius.

Sjunges som: Hwar man må nu wål etc.

106. Dit namn, o Gud, jag lofwa wil Och utan
ånda prisa; Förlåna du dår nåde til,
Och båsta sättet wisa: Min Konung, jag wil stadelig
Upphöja och berömma dig I alla mina dagar.

2. Du HErre stor och loflig åst, Din magt har ingen
ånda; Och spörjes då som aldrabäst, När wi oß wilje
wånda Til dina werk, och dem bese, Som med wår un=
dran altid ske, Men kunna ej begripas. 3. Jag

3. Jag tala skal om dina nåd, Dit wälde och din
der, Din härlighet och dina råd, Din wishet alla
nder: Din godhet skal af wåra barn, Din rätt=
shet af barnabarn Förkunnas och berömas.

4. All werlden, och hwad du har gjort, Förtälja skal
i åra: At du äst from, skal blifwa sport, Och alle
la lära Och se, at du förbarmar dig Mot all din
rk, men synnerlig Mot dina barn och wänner.

5. Af ewighet dit rike har Städs warit och än blif=
r: I ewighet ej ända tar Det wälde, som du drif=
r: Du alla dem, som lida mehn, När deras hopp
) tro är ren, Wäl hjelper och förswarar.

6. Du spisar med et ymnogt mått, Förutan någon
ödo, Alt det som kropp och lif har fått, Och wäntar
dig födo; Du låter up din milda hand, Och mätt=
alt i alla land, Med godt behag och nöje.

7. Du äst när dem, som älska dig, Och med alt
war frukta; Förderfwar ej ewinnerlig, När du
m nödgas tukta. Du hörer til de fromas rop, Och
ar från de ondas hop, Som snarlig blir til intet.

8. Du rättwis äst, o HErre Gud! I alla dina wägar,
h heligt är dit ord och bud, Som du sjelf wara plä=
r; Ty skal min mun med alt det kött, Som warit
r, och än blir födt, Dig utan ända prisa. Jac. Arh.

97. Lofwa HErran Gud, min själ, Som dig
hafwer skapat wäl: Lofwa honom allan
, Ty han nådig är och blid.

2. Tröster ej på någon man, Huru hög han wara
n; Ty han hjelpa ej förmår, När som wärst med
er står.

3. Människom är förelagdt, Som Gud sjelf oß
fwer sagt, Dö, och åter bli til jord, Der af förste
an är gjord.

4. Si, hwar blir då hennes magt, Hennes anslag,
nnes pragt? Alt förtappadt är och dödt; Alt är
badt och förödt.

E 5. Säll

5. Säll och salig är den man, Som på Gud för tröста kan: Den som liter på hans nåd, Och hos ho nom söker råd.

6. Gud är den som med et ord Skapte himmel, ha och jord, Med alt hwad som derpå är: Håller tro oc sanning kår.

7. Den som hungrar, gör han mätt, Skaffar de förtryckta rätt; Löser den, som fången är, Blindom åter syn beskär.

8. Rättar up alt mer och mer Den, som ligger sla gen ner: Älskar den som leswer from, Spar den on da til sin dom.

9. HErren ser til enkors nöd, Gifwer deras ba nom bröd; Främlingar bewisar godt, Gör de onda wäg til spott.

10. Sions Gud är sannerlig En stor Konung ewiglig: Lofwa HErran, gammal, ung, Gladli Halleluja sjung. D. Swedberg.

Sjunges som: Min hog från människor rc.

108. Min själ skal utaf hjertans grund Di lofwa, Gud, min HErre! Lofsjung skal ock dig min mun, Och prisa dins namns ära Jag skal i alt mit leswerne Städs gifwa Gud tacksä gelse, Så länge jag här leswer.

2. Dig, Gud, bör pris efter dit ord, Som hjelpa ka i nöden. En Förste är deck stoft och jord, Och und kommer ej döden; På den man ej förtrösta skal, De hjelp hon länder deck til fall, Då nöden oß mäst trycke

3. Ingen människa är så stor, Som ej skal an dan upgifwa, Och åter blifwa wißt til jord, Hon ka ej ewigt lefwa. Så måste hon rätt snart sin kos, Hä är platt ingen utwäg hos: All anslag då ej gälla.

4. Säll den sig HErran Gud betror, Och hono rätt åkallar: I nöd och död han trygger bor, Han hjerta Gud hugswalar: Ingen den fördärfwa ka

Gu

[..]d sielf han tager honom an, Han honom wil be=
[..]ra.
5. Ty HErren wißlig hjelpa kan, Hans magt har
[..]gen ända: Jord, himmel, hafwet, sol och mån'
[..]an gjorde med sin' händer, Och all hwad mer, som
[..]den bär, Hans löfte fast och stadigt är, Han aldrig
[..]j bedrager.
6. På Gud förtrösta som en man, Om du än wåld
[..]l lida: Han både wil och hjelpa kan, Han skal
[..] för dig strida. Han skaffar rätt den honom tror,
[..]h skal den ondas skalkhet stor Med båfwan stor för=
[..]ra.
7. I dyran tid och hungers nöd Gud sina wäl kan
[..]ra, Och gifwa dem sin spis, sit bröd, Som de här
[..]i förtära: Af bojor lossa sina ock så, Och owän fast
[..]rygga slå, Och arma fångar lösa.
8. De blinda låter HErren se, Och deras hjerta
[..]tar: Och alla underkufwade Han ock igen uprättar.
[..]ltt handla och i Gud bero, Hans nåd och sanning
[..] förtro, Slikt wil Gud af oß hafwa.
9. Ens främlings nöd ock HErren ser, Den fader=
[..]a hjelper, Ej lider, at dem orätt sker, Af dem han
[..]gen stjelper. Och enkor han försörjer wäl, Bewa=
[..] dem til lif och siäl, Uti all nöd och fara.
10. Gud kan förstöra med en fart De ondas werk
[..] handel, At deras anslag ändas snart, Slår neder
[..]as wandel. Alt skal för dem tilbaka gå, Och deras
[..]ndel ända få: Det skal Gud sielfwer göra.
11. Gud är en Konung ewinnerlig, Alt står uti
[..]ns händer: Regerar altid mägtelig, Hans wälde är
[..]n ända. Från nu och i all ewighet, Du Sion, rät=
Christenhet, Skall Halleluja sjunga. D. Becker.

[..]09. Jerusalem du helga stad, Prisa din Gud
med gamman, Den dig bewarar natt
dag, Din barn också allsamman: Han gifwer dem

wälsignelse, Och alt omkring skaffar dig frid, Me
alt godt han dig mättar.

2. Han utsänder til dig sin bud, Med sino helg
orde: Dem förhindrar intet förbud, Hans wärf d
wäl fullborda. All köld och frost försmältes der, Han
ord med trone fattadt är; Hårdhet kan det ej lida. -

3. Så gör Gud sinom Israel, Som sig til honom
håller; Och hafwer der til fullgod skäl, At han ej så gö
allom. Hans ord klingar i werlden widt; Men de, som
det akta med flit; Bättras der af allena. D. Selnecc

110. Lofssjunger HErran, Lofssjunger HErran
Ty han är fast blider. Det är rätt koste
ligt Gud lofwa i alla tider: Gud lofwa i alla tider
Ljufligit är hans lof widt at utsprida. Lofssjunge
HErran, Lofssjunger HErran.

2. Sjunger tilsamman, Sjunger tilsamman Wå
HErras lofwisa: Låt oß wår Gud med sång och har
por prisa, Med sång och harpor prisa. Ty han å
stor, mägtig, och hög af wishet. Lofssjunger HErran
Lofssjunger HErran.

3. Han kan sin himmel, Han kan sin himmel Me
moln betäcka, Och regn utöfwer jorden widt utsträcka
Jorden widt utsträcka, Och gräset af de torra berg up
wäcka. Lofssjunger HErran, Lofssjunger HErran.

4. Den allo födde, Den allo födde Gifwer sin föda
Och fänaden sit foder utan mödo, Sit foder utan mö
do, Korpungomen som ropa i sit öde. Lofssjunge
HErran, Lofssjunger HErran.

5. I manna starkhet, I manna starkhet, Och star
ke hästar, Wår Gud den mägtige sig ej förlustar
Mägtige sig ej förlustar. Han hafwer lust til dem
som honom frukta. Lofssjunger HErran, Lofssjunge
HErran.

6. Tacker HErranom, Tacker HErranom, Wå
Gud den gode; Lifsens källa flyter med ymnog flode

Flyte

;lyter med ymnog flode, Af hans hjerta all kreatur
il gode. Lofsiunger HErran, Lofsiunger HErran.

7. O JEsu Christe, O JEsu Christe, Guds Son den
högste! Gif du din nåde alla fromma Christne, Alla fro-
ma Christne, At de dit namn ewärdeliga prise, Amen!
Lofsiunger HErran, Lofsiunger HErran. D. Selnecc.

Sjunges som: In dulci Jubilo, Sjunger :c.

III. Lofsiunger HErran Gud, Med Psalmers söta ljud: De helige skola lofwa Den Al-
raheligste, Och glädjas af den gåfwa, Som han
vil dem bete. Det är Guds Israel, Som fägnar
JEsum wäl.

2. Wårt hjerta i wår kropp Bewekes af det hopp,
Som JEsu Namn oß gifwer. Ty siungom wi med
frögd, At röst af glädje blifwer Hörd uti himmels
högd. Gud hafwer wist i dag, Han har til oß behag.

3. De som delaktighet I JEsu helighet Förmedelst
tron ha funnit, De frögdas innerlig, At han har se-
jer wunnit, Och twungit under sig Synd, satan, skad-
lig död, Och frälst oß utur nöd.

4. De skola i all tid Sjelf föra helig frid, Och fien-
dens hop skal wika För Guds Ords skarpa swärd, Och
nederslås tillika All werldsens lust och flärd: Så hämn-
nas alt det we, Som JEsus mände ske.

5. Ja, twinga dem i band, Som hefwa öfwerhand,
Och plåga själen drifwa Til syndsens wälbehag, At on-
de lustar blifwa Nedqwafde med Guds lag. Den som
Guds nåd begär, Han wist ock segren bär. D. Spegel.

Sjunges som: Lofwa HErran Gud, min själ :c.

112. Lofwer Gud i himmels högd Med stor gam-
man, lust och frögd, Änglar och hwar
männ'ska from, Lofwer i hans helgedom.

2. Ty alt hwad hans hand har giort, Är alt drä-
peligt och stort; Och hans stora härlighet Warar
i all ewighet.

3. Lofwer honom allan stund, Högt och utaf hje
tans grund, Uppå harpor och regal, Pipor, trumm
och cymbal.

4. Alt det lif och anda har, Skynda dig och redo wa
Lofwa HErran gladelig, Halleluja innerlig! D. : w.

113. Min själ prisar storliga HErran, O
min ande frögdar sig i Gudi mino
Frälsare.

2. Ty han hafwer sedt til sina tjenarinnos ringhe
Si, här efter warda all slägte mig saliga kallande.

3. Ty den mägtige hafwer gjort mägtig ting me
mig. Och hans namn är heligt.

4. Och hans barmhertighet, warar ifrån slägte t
slägte, Öfwer dem, som frukta honom.

5. Han hafwer bedrifwit magt med sinom arm
Och förskingrat dem, som högfärdige äro uti dera
hjertas sinne.

6. De mägtiga hafwer han satt af sätet, Och upsa
de ringa.

7. De hungroga hafwer han med god ting upfylt
Och de rika hafwer han lätit toma blifwa.

8. Han hafwer uptagit sin tjenare Israel, Tän
kande på sina barmhertighet.

9. Såsom han sagt hafwer til wåra fäder, Abra
ham, och hans säd til ewig tid.

10. Ära ware Fadrenom, och Sonenom, och den Hel
ga Anda: Såsom det warit hafwer af begynnelsen, n
och altid, Ifrån ewighet til ewighet! Amen. J: Maria

114. Lofwad ware HErren Israels Gud; T
han hafwer besökt och förlossat sit folk.

2. Och hafwer uprättat oß salighetenes horn, Ut
sin tjenares Davids hus.

3. Såsom han i förtiden talat hafwer, Genom sine
heliga Propheters mun.

4. At han skulle frälsa oß ifrån wåra owänner, Oc
utur allas deras hand, som hata oß. 5. Oc

5. Och bewisa barmhertighet med wåra fäder, Och ninnas på sit helga testamente.

6. Och på den ed, som han sworit hafwer wårom ader Abraham, at gifwa oß.

7. At wi frälste utur wåra owänners hand Måtte honom tjena utan fruktan, i helighet och rättfärdighet för honom, i alla wåra lifsdagar.

8. Och du barn skalt kallas dens Högstas Prophete; Ty du skal gå för HErranom, til at bereda hans wägar.

9. Och gifwa hans folke salighetenes kundskap til deras synders förlåtelse.

10. Genom wår Guds innerliga barmhertighet, Genom hwilka uppgången af högdene hafwer oß besökt.

11. Til at uppenbaras dem, som sittja i mörkret och dödsens skugga, Och styra wåra fötter på fridsens wäg.

12. Ära ware Fadrenom, och Sonenom, och den Helga Anda: Såsom det warit hafwer af begynnelsen, nu och altid, ifrån ewighet til ewighet! Amen.

Zacharias. D. Luther. Laur Andreæ.

115. HErre, nu låter du din tjenare fara i frid, efter som du sagt hafwer.

2. Ty min ögon hafwa sedt dina salighet, Hwilka du beredt hafwer för allo folke.

3. Et ljus til hedningarnas upplysning, Och dit folk Israel til pris.

4. Ära ware Fadrenom, och Sonenom, och den Heliga Anda: Såsom det warit hafwer af begynnelsen, nu och altid, ifrån ewighet til ewighet! Amen.

Simeon. D. Luther. Laur. Andreæ.

116. Frögda dig, du Christi brud, Emot din HErra och Gud: Förhanden är hans nåde, Som de Propheter spådde, Hosianna, heder och ära Skal denna wår Konung wara.

2. Ex åsna honom bär, Som doch en Konung är. Hans prål är ganska ringa, Dock kan han döden twinga. Hosianna, etc.

3. Han är saktmodig och god, Både i sinne o
mod: Salighet har han at föra, Det skal hans bri
tilhöra. Hosianna etc.

4. Låt up din portar widt, Christum bjud hem t
dig: Han aktar hos dig gästa, Din salighet til bäst
Hosianna etc.

5. Gack ut af din paulun, Och se en gladelig syn
Här rider ärones Konung, Gläd dig du dotter Zion
Hosianna etc.

6. Strö qwistar på hans wäg, Och spar din kläde
ej, Bekänn dig uppenbarlig, Ty werlden är så far
lig. Hosianna etc.

7. Din barn stora och små, Skola göra lika så
Den ganska hedna skara Skal sjunga utan fara: Ho
sianna, heder och ära Skal denna wår Konung wara

117. Gör porten hög, gör dören bred, Af öd
mjukhet bög dig djupt ned Mot HErran
JEsum din Gud kär, Som nu sin ro hos dig begär
Kom snart, kom snart, stäm in med frögd, At höras
må i himmels högd: Dig ware pris, o JEsu kär!
Som komma wil och blifwa när.

2. All godhet JEsu med sig för, All nöd af hjer=
tat han dig gör: Hans krona är af helighet, Hans
spira af barmhertighet: På all din jämmer gör han
slut, Och hjelper dig af nöden ut. Dig ware pris, o
JEsu Christ! Som hjelper mig af nöd och brist.

3. Du stad är säll, du land står bäst, Som denna
Konung får til gäst. I dig fins kärlek, dygd och ro, Ty
Christus sjelf wil hos dig bo; Han förer med sig ynst och
nåd, Och är med dig i råd och dåd. Dig ware pris,
o JEsu båld! Som öfwer mig har magt och wåld.

4. Gör porten hög, gör dören bred, Dit hjerta snart
til boning red, Och låt din tro här brinna klar: Grant
akta på och redo war: Han komma wil nu wisserlig,
Och med all nåd bekröna dig. Dig ware pris, o JEsu
kär! Som mig så mild och nådig är. 5. Kom

5. Kom snart til mig, o JEsu kär! Mitt hjerta för dig öpet är: Kom in med nåd och kärlighet, Och blif der qwar i ewighet. O JEsu, hjelp til himmels ro, At jag hos dig må ewigt bo! Jag kommer snart, o kära själ. Ja, Amen! kom, nu är mig wäl. Weissel. Arhenius.

118. Esaie Prophetenom hände det så, At han i Andanom HErran sitta såg, På en hög thron med mycket sken, Hans klädefåll upfyllte Templet allen. Twå Seraphim stodo ock der uppå, Sex wingar han hwardera hafwa såg: Med twå betäkte de sin ansigten ren: Med twå skyltes fötter och ben, Och med de twå andra slugo de fri, Ropande til hwarannan med stort skri: Helig är Gud, HErren Zebaoth! Helig är Gud, HErren Zebaoth! Helig är Gud, HErren Zebaoth! Hela jorden hafwer han upfylt med godt. Af det rop skalf både bjälkar och grund, Och huset wardt upfyldt med rök och damm. D. Luther.

119. Christus den rätte HErren, Guds Son i ewighet, Af Fadren är uprunnen, Som Skriften säga wet: Han är den Morgonstierna, Som oß kan lysa och wärna Ifrån alt mörkssens qwal.

2. Han är nu människa worden I werldsens sista tid, Af rena jungfru boren, Til oß hit kommen nid: Dödsfängslet hafwer han brutit, Och lifsens dör uplutit, Oß himmelen öppen gjort.

3. O Christe gif dina nåde, Din kärlek låt oß få, At sig med råd och dåde Wårt hjerta kofra må: Och låt oß til dig längta, Rättwisan eftertrångta, Och fly fåfängelighet.

4. All magt hafwer din Fader I händer gifwit dig: Des är nu hwar man glader, At du den magten fick. Ty du wil altid hjelpa, Ej låta nederstjelpa Dem, som intet förmå.

5. Hwad Fadren hafwer dig gifwit, Låt ej borttappas det: Men för til rätta lifwet, Der du sjelf blifwer

med. Låt oß få med dig wara Altid förutan fara, Oc
glädjas i ewighet. Elisab. Creuzigerin. Laur. Petri

120. O JEsu Christ, som mandom tog J ren jungfru lifwe! Kärleken han dig der ti drog, Wårt hopp du wille blifwa. Du såg wår syn och stora nöd, At oß stod före en ewig död, Helfwete stod oß öpet.

2. Det låtst du då förbarma dig, Kunde det ej län gre lida, At djefwulen tog oß til sig, Der om wille du strida: Gaf dig så här i werlden nid, Och gjorde oß en ewig frid, Med dinom död och pina.

3. Och så sade du oß det til, Wi skolom hafwa tro na; Ty du äst både god och mild, Och wil oß alla sko na; Om wi sätte wår tro der på, At det skal med oß wara så, Som du oß säger före.

4. Du äst worden wår broder kär, Oß til stor pri och åra, Och altid wil oß wara när, Hwad kan man mer begåra? Är det oß icke til en stor mon, Wår bro der är Guds ende Son: Ho kan oß nu fördärfwa?

5. Pris ware dig ewinnerlig, Som oß den nåd be wiste, At wi äre Guds barn med dig, O käre brode Christe! Så må nu hwar man wara glad, Och pris Gud i allan stad; Han är wår käre Fader. L. Petri

121. Werldenes Frälsare kom här, Låt se a jungfru moder är; All werlden må de undra sig, En sådana börd höfdes dig.

2. Af mans hjelp är det ej så skedt, Gud sielf ha wer sin nåd betedt, Guds ord är här nu wordet kött Af jungfru lifwe är det född.

3. Jungfrunes qwed här fruktsam war, Men jung frudomen blef dock qwar: Guds stora kraft lät si skina, Werkande i templet sina.

4. Af himmels throne kom här ned En stark käm pe och bar oß fred; Han är nu både Gud och Man Den som oß allom hjelpa kan.

5. Frå

5. Från Fadren han utgången war: Sann Man-
...m han til Fadren bar. Hans wälde går öfwer all
...nd: Han sitter på Guds högra hand.

6. Så stor som Fadrens, är hans magt, Döden
...fwer han nederlagt. Helfwetes kraft gaf sig den
...id, At hennes förste lades nid.

7. Ära och pris ske Fadrenom, Deslikes också So-
...enom, Den Helga Ande ske också, At det är ingen
...nde på. Ambrosius. D. Luther. Laur. Petri.

22. Wi löfwom Christ en Konung båld, Af solens upgång är hans wäld, Alt ut
i widt som jorden är: Han föddes af en jungfru skär.

2. Den werlden skop aldeles wäl, Påtog mandom,
...ch wardt en träl, At människan, som förtappad låg,
...i honom måtte frälsas så.

3. Guds nåd uti en salig tid Kom i den rena mo-
...ers qwid: En helig frukt den jungfru bar, Af hwil-
...o hon sielf skapad war.

4. Gud sielfwer detta werket dref, At utan man
...on moder blef; Då Gabriel til henne gick, Af hans
...rd hon Guds Son undfick.

5. Elisabeth kan det förstå, Och til Maria säger
...å: Guds moder kom nu här til mig, Der af Johan-
...es frögdar sig.

6. I krubbo ned då lades han, Som jungfrun föd-
...e utan man; Med liten mjölk han föddes då, Som
...llom låter födo få.

7. Då hördes ock stor Ängla-frögd: Gudi ske pris
...himmels högd! Så siungo de på denna dag, Män-
...iskom frid och godt behag.

8. Ära och pris ske Fadrenom, Deslikes också So-
...nenom, Den Helga Ande ske också, At det är ingen
...ände på. Sedulius. D. Luther. Laur. Petri.

23. War glad du helga Christenhet, Och prisa
Guds barmhertighet. Godt hafwer han
bewisat dig, Han är dig god ewinnerlig. 2. En

2. Et under här på jorderik Låt han oß ske så mildelig: Den som Guds Faders wisdom war, Wardt här i mandom uppenbar.

3. Maria moder skär och ren, Födde en Son förutan mehn: Ingen hafwer hört eller tänkt, At jungfru födde oförkränkt.

4. En ny människa föddes här, Den som Guds ende Sonen är: Han wardt utgifwen oß til tröst, Och hafwer alla återlöst.

5. Af Adams synd kom oß den nöd, At oß stod före en ewig död: Och kom der med i samma stund, Förbannelse så margelund.

6. Det tog han bort, som hälsan är, JEsus Christus wår broder kär: Wår synd och plitt tog han på sig; Wardt pint och plågad jämmerlig.

7. Helfwetet, synd och dödsens kraft, Som oß hade för fångar haft, Han öfwerwan i sin Mandom: Hans död war oß sann läkedom.

8. Des ware pris i ewighet, Fadrens stora barmhertighet, Som hade det beslutit så, Och wille döden nederslå. Laur. Petri.

124. Gläd dig du helga Christenhet, Af Guds stora kraft och godhet, At den som ewig är, Utwalde en jungfru skär, Af henne låt sig födas här.

2. Gud sände sit bud Gabriel, At hälsa Mariam hel och säll, Och låt henne se förstå, At hon stor nåde skulle få, Och Guds Sons moder warda då.

3. Det werket Gud wäl göra kan, At jungfru föder utan man, Som han hafwer nu här giort: Detta ärendet är stort, Ingen hafwer det förra sport.

4. Oß til godo är detta skedt, Gud har der med sin nåd betedt: Han låt födas den man, Som allom wäl hjelpa kan; Den nåd werlden når Gudi fann.

5. O Maria, det är dig wist Stor ära, at du födde JEsum

JEsum Christ, J den börd äst du en, Som födde Son förutan mehn, Och blef ändå en jungfru ren.

6. Säll äst du wist, o jungfru klar, At du Gabriels ord lydig war: Du gafst dig Gud i skön; Wäl gick dig, deß fann du lön, Och hafwer nådt hos Gud din bön.

7. Gif oß den nåd, o HErre blid, At oß blir fruktsam denna högtid; Och här må hwar för sig För din mildhet tacka dig, Med Maria ewinnerlig. Laur. Petri.

125. Loswad ware du JEsu Christ, At du människa werden äst, Af ene jungfru ren och klar; Des frögdar sig den Ängla-skar. Kyrie eleeson.

2. Guds ewiga Faders ende Son Är här född, oß til en stor mon. Han lades i krubbo ned på strå, Han wille oß arma ej försmå. Kyrie eleeson.

3. Den all werlden ej begripa kan, Maria i sit sköte fann. Han är et barn så liten och klen, Som himmel och jord uppehåller allen. Kyrie eleeson.

4. Det ewiga ljus går nu här in Och gifwer werlden et nytt sken: Det lyser oß i denna mörka natt, At blifwa Guds barn gifwer det oß magt. Kyrie eleeson.

5. Guds Faders Son af himmelrik Blef här en gäst på jorderik; At föra oß af denna jämmerdal, Och göra oß arfwingar i sin sal. Kyrie eleeson.

6. Här i werlden war han fattig och arm, Sig mände han öfwer oß förbarma, Och göra oß i himmelen rik, Och sina helga Änglar lik. Kyrie eleeson.

7. Detta hafwer han oß betedt, Och så bewisat sin kärlek. Des frögdar sig all Christenhet, Och tackar Gud i ewighet. Kyrie eleeson. Gregorius. D. Luther.

126. Alle Christne frögda sig i denna högtid, Halleluja.

Den som högsta kronona bär, Är födder här af en jungfru.

2. Frälsaren hit til oß kom Från Guds högsta himmels thron, Och tog mandom.

Den sanna Solen uprann, Som nu aldrig bärga kan, Hon skin altid.

3. Denna Solen lyser oß, Och förer den rätta fo Til Gud Fader:

Solen hafwer dagen gjort: Natten är nu drifwe bort, Med sit mörker.

* * *

4. Et stort under skedde här, Högste Guds So Mandom bär, En träl worden.

Han är både Gud och Man, Som oß alla hjelp kan, Ifrå döden.

5. Esaias hafwer sagt, At Gud hade det i akt, Kom ma med sin Gudoms magt, Och taga Mandom.

Såsom sagdt war, är det skedt: Gud hafwer si nåd betedt, Lifsens wäg för dem beredt, Som der p trodde.

6. O arma Juda slägt! Hwi är detta dig oläkt Tro här på, så är din synd utsläkt.

Här är den rätte man, Wåra synd borttager han Som med Skriften bewisas kan. Halleluja.

Wersen.

Christus är födder af en jungfru ren: Han lät si kärlek skina, Och kom oß til Guds wänskap iger Med sinom död och pina. Fortunatus.

127. En jungfru födde et barn i dag, Det n skole prisa och ära; I det hafwer Gu et godt behag, Han bjuder oß höra des lära. Wor icke det barnet i werlden födt, Då skulle hwar ma ewinnerliga dödt, Nu äre wi frälste alle. Lofwa ware du JEsu Christ! Som oß hafwer frälst af dje wulens list, Med pino och dödsens galla.

2. De herdar waktade deras hjord, I marken der de lågo, De fingo höra Ängelens ord, Gud klarhet de ock sågo: Jag bodar eder stor glädje o gamman, Som warder folkena allesamman. W

deu

..m, som hafwa Guds Anda! J dag föddes JEsus ..ristus, Som HErren är i Dawids hus, Han fräls.. ..r af dödsens wånda.

3. Det himmelska härskap med höga röst, Begynte ..ed Änglen sjunga, De lofwade Gud med glädje ..) tröst Så sjungande med en tungo: Pris ware ..ud i högdene, Frid ware ock på jordene, Männi= ..om en god wilje! Gud ware lof för nåde och fred, ..om han oß sände med Sonen här ned, Den aldrig ..ån oß skilje. Joh. Bona. Laur. Petri.

28. Hwar Christtrogen frögde sig, Utaf hjer= tat innerlig, Gud är oß miskundelig: ..an är oß när, född af jungfru Maria. Här fullbor= ..s det kundgjorde Gabriel. Eja! Eja! Guds ord ..nu wordet kött, Af en jungfru är det födt, wardt ..änniska. J dag föddes JEsus Christus, JEsus ..hristus, i Jsrael. Gud wardt här Man, En Ko= ..ng sann Wardt här en träl. Stort är hans namn, ..n trygger hamn, Jmmanuel, Som jungfrun för= ..nnadt wardt af Gabriel.

2. Utaf Jesse rot en gren Född är utan syndamehn, ..uds Son af en Jungfru ren. Han är oß när, född ..Jungfru Maria.

3. Priser Gud qwinnor och män, Ärer denna Ko= ..ngen, Sjunger denna lofsången: Han är oß när, ..dd af Jungfru Maria.

4. Sion med hjerta och röst, Lofwa Gud din enda ..öst, Som dig hafwer återlöst: Han är oß när, född ..jungfru Maria. Här fullbordas det kundgjorde ..abriel. Eja! Eja! etc.

29. All den ganska Christenhet Prisar Guds barmhertighet, För hans stora kärlig= ..et. Det är nu skedt, som spådt hafwer Esaias. Ga= ..iels ord de äro fullkomne nu. Eja! Eja! En jung= ..u hafwer et foster födt, Det Gud Fader hade jätt J fordom.

fordom tid. Nu är född en Frälserman, en Fräls
man i Israel, Af en jungfru, som sagt hade Gabri

2. Konungen af himmelrik Kom här ned på jor
rik, At göra oß sig sjelf lik. Det är nu skedt, ꝛc.

3. Högt är hans Namn Immanuel, En stor trö
Israel, Som sagt hafwer Gabriel. Det är nu skedt,

4. Wi wore alle fördärfde i grund: Guds S
har af sin miskund Oß frälsat i denna stund. Det
nu skedt, ꝛc.

5. Satan hade oß gripit wiß Med sin lögn och ar
list, Frälst hafwer oß JEsus Christ. Det är nu skedt,

6. Den saliga tid nu kommen är, Der om Proph
ten witne bär, At Guds Son skulle födas här. Det
nu skedt, ꝛc.

7. Ho som Christum wil försmå, Och ei efter ha
lärdom gå, Han kan aldrig nåder få. Det är nu skedt,

8. Den synden öfwergifwa wil, Begärandes Gu
nåd der til, Gud är honom blid och mild. Det är

9. Det hafwer Christus oß förtjent, Der til h
Gud honom utsändt: Med wår magt war intet
wändt. Det är nu skedt, ꝛc.

10. Derföre man Gud tacka skal, Hans bud hå
med kärlek all; Ty han hielper af dödsens qwal. D
är nu skedt, som spådt hafwer Esaias. Gabriels o
de äro fullkomne nu. Eja! Eja! ꝛc.

130. In dulci Jubilo, Sjunger på jorden b
All wår hiertans glädje Ligger in præ
pio, Och skin som Solen wida Matris in gremi
Alpha es & O! Alpha es & O!

2. O JEsu parvule! Din nåde mig bete; Trö
mit hjerta och sinne, O puer optime: Låt mig d
godhet finna. O princeps gloriæ! Trahe me post
Trahe me post te.

3. O patris charitas! O Nati lenitas! Wi wore ä
fördärfwad Per nostra crimina; Så hafwer han oß fr
wår

...rfwat Cœlorum gaudia. Eja wore wi der! Eja ...ore wi der!

4. Ubi sunt gaudia, J den helga stad, Der de Än...ar sjunga Nova Cantica: Och de klockor klinga, In ...gis curia, Eja wore wi der! Eja wore wi der!

Pet. Dresdensis.

31. Så skön lyser den Morgonstjern, Full nåd och sanning af HErran, Den söte roten ...sse: Du Davids Son af Jacobs slägt, Min Kö...ing och Brudgumme täck, Mit hierta wil besittja: ...rlig, Ljuflig, Skön och härlig, Rik och ärlig, Stor nåde, Hög och kraftig i din gåfwor.

2. Du min perla och dyra kron Sanner Gud och ...arie Son, En stor högboren Konung! Mit hierta ...ögdar dit lilium, Det helga Evangelium Är idel ...jölk och honung. Eja! mit Blomster fint, Hosian...: Himmelskt Manna, Det wi äta: Dig kan jag ...drig förgäta.

3. Efterlåt mig mit hiertans sinn, Du klare Jaspis ... Rubin, Din kärlek stor och blida: Och intryck ho...m at jag är En lem i din församling kär, Et refben din sida. Efter dig Längtar mig, Gloriosa, Coeli ...sa, Sjuk och sund. Min sår hela i alla stund.

4. När Gudi är min hjelp och frögd, Der med han ...ig af himmels högd Så mildeliga swarker. O JE... Christ, mit högsta god', Dit ord, din Ande, lif och ...ed, Mig altid wederqwecker. Tag mig til dig, J ...n barm, Mig uptwärm: Låt mig hålla Dit ord, ...m mig der til mänd' falla.

5. Och förr än werlden skapad war, Du mig til arf...ing utwalt har J dinom Son den höga. Mig honom ...fwat hafwer du, At jag skal wara hans kära Brud, ...ch mig til honom foga. Eja! Eja! Himmelsk glädje ...il han gifwa J sit rike, Der wi frögdoms då tillike.

6. Mägtig skal då den Cithara, Så ock den sköna

musica

musica Högt klinga öfwer alla, När jag mig til
Frälserman, Min tröst, min frögd, Min Brudgum
Skal innerliga hålla. Sjunga, Springa, Jubilera,
mux hera, Honom prisa, Som wil mig så godt bew

7. Aftorkas skola då med flit, Ehwart man ser hit
dit, De många Christnas tårar. När Gud låter sig
wan se, Och hwad godt han wil dem bete, Som fin
i hans gårdar: Klart win Skänkes in, Obemängt,
inskänkt; Dem så tröstar, At de aldrig mera törsta

8. Gifwer ock Gud den sköna skrud, Som han
war sin kära brud, Och Esaias skrifwer: Der med
honom täckes bäst, Som Aron Guds öfwerste Prä
Den altid stadigt blifwer: Saphir, Jaspis, Ametis
Hyacinter, Ädla stenar, Dem då ingen kan förme

9. När henne skola ock då stå De klare Änglar s
och små, Som frögdas öfwermåttan, At Bruden
tans tyranni Är så aldeles worden fri, Det han
henne satte. Helig, Helig Wårom HErra Wi h
bära För den ära, Som han skänkte sin Brud kär

10. J det har jag en hjertans ro, At min skatt är
A och O, Begynnelsen och änden; At Gud mig si
lof och pris, Wil införa i Paradis; Ty klappar jag
händer. Amen! Amen! För synden Mig förskona,
la krona: Hel och säll är mig den dagen. D. Nico

132. Af himmels högd jag kommen är, G
bodskap jag til eder bär; Stor frög
skolen höra få, Det eder bör grant akta på.

2. Et barn är födt på denna dag, Alt efter G
nåd och behag, Utaf en Jungfru ren och skär; C
stus Guds Son det barnet är.

3. Er högsta tröst det wara skal, Af synd och n
det hjelper all: Det är den rätte Frälserman,
den som der på lita kan.

4. Det förer med sig salighet, Den Gud sjelf
wer dem beredt, Som skola uti himmels högd, G
rike få med ewig frögd. 5.

5. Så märker nu det tekn rått, J krubbo ned uppå
) slått Finnen j detta barnet lagdt, Som hela werl-
n har i magt.

6. Ty låt oß alla wara glad, Och med de herdar
i åstad, At se hwad Gud har oß beskårt, Och med
n enda Son förärt.

7. Si! mit hierta, hwad ligger der J krubbo ned,
ärk hwad det år: Det år JEsus, sann Gud och Man,
j stórre under spörjas kan.

8. War wälkommen min HErre kår, En gåst du
ör oß worden år: J fattigdom för wåra skuld Kom
nd, som år oß worden huld.

9. Ingen derför' fulltacka kan, At du, Gud, åst
worden Man: Förnedrat hafwer du dig så, At du
gst ned på hö och strå.

10. Wore werlden fast störr' ånnu, Beprydd med
ld och perleskrud: Så wore hon dock mycket klen,
t wara dig en sång allen.

11. För silke och för sammets drågt, På hö och
rå du ligger slått: Det år den Konungslig pragt du
r: Alt oß til godo du det gör.

12. Der med du oß det lära wil, At werldslig
agt och pragt der til För dig ej salig göra kan; Der
å förtröste ingen man.

13. Ack hör mig, HErre JEsu Christ! Gör dig en
ng uti mit bröst, Uti mit hierta blif och bo, Så har
g tröst och ewig ro.

14. Låt aldrig mig förgåta dig, Dit namn ske pris
innerlig! Dit namn med frögd jag lofwa wil; Der
f du mig din nåde til.

15. Åra ske Gud uti sin thron, Som oß skånkt har
n enda Son: Des frögde sig den Ångla=Chor, Och
fwe Gud i högden bor.

D. Luther. Ol. Martini.

Sjunges som: Det gamla år framgångit &c.

133. När HErren Christus födder war, glāddes då Guds Ängla-skar; De sju... högt med herlig ton: Gud ware ära i hans thr... Guds Son år nu kommen hår, Födder af en jung... skår; Des tackom wi dig Fader kår.

2. De herdar hade frutten stor, Alt för den kl... Ängla Chor; Dock gladdes, når de hörde wist, ... födder war wår HErre Christ. Guds Son år &c.

3. Med myckin frögd de gingo fort, At söka b... net på sin ort, J Bethlehem och Davids stad, ... som Guds Ängel dem det bad. Guds Son år &c.

4. De funno barnet spådt och klent, J krubbo la... det war förment Et båtire rum för honom få, S... hus dock allom gifwa må. Guds Son år &c.

5. Af modrens bröst han fick sin spis, Som dock o... mägtig år och wis, Som gifwer mat och födo ... Åt alt hwad rörs i mark och skog. Guds Son år ...

6. O JEsu Christ, Guds ende Son! Tag b... wår synd, och oß förskon; Och det af nåd så mildel... Hwar af de Christne glädja sig. Guds Son år &c.

7. Ty lofwom i all ewighet En sådan Guds ber... herlighet, Och hafwom HErren JEsum kår, S... oß en nådig broder år. Guds Son år &c.

8. O! Gud, at wi wår högtids dag Må fira efter dit... hag, J kärlek, tro, i frid och frögd. Dig sie lof, pris i hi... mels högd! Guds Son år nu kommen hår, Födder af ... jungfru skår, Des tackom wi dig, Fader kår. M. Wei...

134. Frögder eder alle J denna Christenhet, ... Ty hafwer en ren jungfru Födt all wår ... lighet, Alla werldenes Frälsare: Henom lofwa a... Ängler; Der öfwer wele wi sjunga, J detta nya ...

2. Sedan han föddes Af rena jungfru lifwe, ... blef Gud Fader Oß allom huld och blider: Djefwul... måste wika; Ty år oß allom upplåtit Det höga hi... melriket, J detta nya år. 3. ...

3. Joseph han twiflade, Och kom til rätta läran; För=
d han Mariam Den rena Jungfru wara, Som
uds Sons moder skulle blifwa: Han sade det i san=
ng: Det är den Helga Andas werk, J detta nya år.
4. Simeon tog barnet, Och ladet på sin arm, Med
r lust och glädje, Han begärte ej längre lefwa. Han
de: Christe, o HErre! Nu är all min begäran
ullkomnad: dig ske åra! J detta nya år.
5. De tre wise män, Som foro af Österlandet,
e sökte fast efter barnet, Som Gud dem sjelfwer
de, Med offer och stor åra; Ty stjernan hon wäl
ade Den rätta wägen lära, J detta nya år.
6. Lofwad ware Alsmägtig Gud, Ocksä hans enda
on, Som sig har lätit föda Utaf en jungfru skön!
HErre, hör wår bön. Du lär oß alla känna dig,
wi må lefwa ewinnerlig, J detta nya år.

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skiljas, etc.

35. Din godhet wele wi lofwa, O HErre JEsu kär! Och dig en Ny=års gåfwa
ofra, som wist är Dig wäl behagelig, Et hjerta,
n är renadt Med din blod och förenadt, Förmedelst
on med dig:
2. Oß kan ej wederfaras En större nåd och tröst,
n at oß uppenbaras, Det du har oß förlöst Från
nd och dödsens lag: Som nog är kunnigt blifwit,
h med dit blod beskrifwit, Det du låt se i dag.
3. Fördenskull är dig gifwit Et Namn, som her=
gt är, Som salighet och lifwet Allena innebär; Ty
Esus kallas du. O JEsu! wärdes blifwa Wår JE=
s, och oß gifwa, Hwad som wi bedje nu.
4. Gud Fader har täkts skänka Dig oß til Fräl=
re; Ty bör oß det betänka, Och altid låta se Wår
ertans tacksamhet, Den wi der med bewise, At wi
n kärlek prise, Som du har oß betedt.
5. Du har ock welat frälsa Wår synd=besnärda siäl,

Har

Har undt oß lif och hälsa, Försörgt oß alla wäl, A wi, af dit behag, Förskonte för all wåda, Med gläd kunnom skåda, Och helga denna dag.

6. Fördenskul bör först denne Wår andakts ge ning ske I år, at wi bekänne Den nåden, som wi se At du, o JEsu kär, Wil oß dit ord förkunna, De ädla friden unna, Samt hwad oß nyttigt är.

7. Förnya nu wårt sinne I detta nya år: Gif wi oß påminne, Det tiden snart bortgår; Ty bör o tänka på, At wi wårt hjerta wända, Til det, som ej får ända, Men ewigt blifwa må.

8. Ack! unn oß wåra dagar Framlefwa uti ro, A wi som dig behagar, I kärlek, hopp och tro, Må lef wa Christelig. O JEsu Christ förläna, At wi dig rät må tjena, Och så få ro hos dig! D. Spegel.

Sjunges som: Når HErren Christus födder etc.

126. Det gamla år framgångit är, Nytt kom mer nu i stället här: Gud ware lof a wi i frid Ha lefwat in til denna tid. Förlän, o Gud et godt nytt år, At hwar och en nytt sinne får, Och sin gamla synd ej står.

2. Hur' mången nöd, o HErre god, I detta år o förestod; Du hafwer dock fast dagelig Den från o wändt så faderlig. Sänd oß, o Gud, din Anda nid, A wi dig tacke allan tid, Som är så nådig, mild och blid

3. Ingen är wärd så mycket godt; Dit Faders hjer ta gör det blott: Du kan för din barmhertighet, S länge se wår uselhet. O! at wi dock rätt tänkte på, A det med oß skal ända få, Och wi til Gud oß wände så

4. För sjukdom och för dyran tid Har du oß skon o Fader blid! Wi hafwe hört af krig och och strid, Men suti dock i ro och frid. Du har bewarat hus och hem, A wi tilsammans i gemen I frid dig tjene utan mehn

5. Wi bedje dig rätt innerlig, Förlåt wår synd mi ständelig Din Sacrament, dit helga ord Låt njuta hä

tjena hiord. Dit blida ansigt til oß wänd, Din an=
nåde til oß sänd, Så warder satans list beskänd.
. Sträck öfwer oß din högra hand, Wälsigna så
stad och land, Och gif hwar dag wårt dagliga
, Och frälsa oß af all wår nöd. Uplys wår höga
erhet, Förlän oß frid och enighet, Sorg lindra och
rmodighet.
. Så wilje wi, o Fader blid, Dig tjena nu och
n tid: Der til gif oß din Helga And, För JEsum
ist, wår Frälserman. Och låt oß sist bland Ängla=
r J himlen, der du sielfwer bor, Lofsiunga dig
glädje stor. D. Swedberg.

Sjunges som: Så skön lyser den Morgon etc.

37. Wår tid är ganska flygtig här: Det för=
ra år nu slutit år, Och gångit til sin
a. Et nytt år börjar här sitt lopp, Så wilje wi
tro och hopp Oß til wår Gud nu wända. Hwil=
sig, Mildelig, Har bewisat, Sorgen lisat, Gjort
nåde, Och oß frälsat af all wåde.
. O Gud, wi hafwe all wår tid, Och sista året syn=
ig, All godhet af dig njutit. Fast wi med synd och
erdåd Mißbrukat hafwe dina nåd, Har du oß ej för=
it. Kärlighet, Trofasthet, Nådegåfwor, Som du
war Oß til froma, Månde wi af dig bekomma.
3. Du frome Gud, hur' skole wi För all wälger=
g tacka dig, Som du oß har bewisat? Från olycks
, från hungers nöd, Från smitto, krig och ondan
, Har du oß här til lisat. Kraft och nåd, Hjelp
råd, Har du gifwit, Hälsan, lifwet, Dig til åra;
ck skal hwar man dig hembära.
4. Tag bort, o Gud, med gamla år, Wår gamla
d och ondsko swår, För JEsu Christi pina. Tänk
at din Son JEsus Christ Har tagit bort wår synd
brist, Sin kärlek låtit skina. Uti nöd, Uti död
r sig gifwit, Skänkt oß lifwet, Frid förwärfwat,
wi må hans rike ärfwa. 5. För=

5. Förnya du i detta år Wälsignelsen och ly
wår, At wi med dygd och åra, Dig tiena må i
och ro: J Christlig kärlek samman bo: Oß redel
nåra. HErre stark Til wår werk, At alt detta Wäl
rätta; Oß förandra, Efter nya människan wandi

6. O Gud, dit ord och Sacrament Låt aldrig bli
från oß wändt, Beskydda din Församling: Wår G
steliga Öfwerhet Gif hälso, lycko, salighet, Behålt
din sanning. HErre Christ! Låt ock sist Oß i friden N
tiden Til dig fara, Ewigt nyår skal der wara. D.Sel

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skiljas.

138. Guds godhet skole wi prisa, Wi Chri
store och små, Med andelig sång
wisa Lofsjunga honom så, För sin nåd och mild
Han dessa år framgångne Bewisat hafwer mån
Det hwar besinna wet.

2. Låt oß med flit betrakta Guds stora nåd
stund, Och ej så ringa akta Hans godhet margelun
Men altid tänka på, Hwad han i år har gifwit
födo, kläder, lifwet, Rik, fattig, stor' och små.

3. Uphållit har han Kyrkor Och Skolar uti fr
Han unga, gamla styrker, Alt som en Fader b
Utaf sin milda hand, Sin godhet har han gifw
Fördärfwaren bortdrifwit Ifrån wår stad och lan

4. Han har alt straff förhalat, Af blotta gunst
nåd; Men had' han oß betalat, Efter wår synd
dåd, Med straff och pino swår, Wi hade illa far
Och redan döde warit Uti mißgerning wår.

5. Men han sig blidka låter, Och är oß nådig w
När man sin synd begråter, Och tror på JEsu
Christ, Utan alt skrymteri; Ty han wår skuld tilgif
Och straffet minskadt blifwer; Ja, står oß troligt

6. För sådan godhet prisa Wi Gud i himmels thr
Som han har welat wisa J Christo sinom Son,
bedje hjertelig, Han wil oß från all fara, J detta
bewara, Och nådig wisa sig. D.Eberus. Sj

Sjunges som: War nu redo själ och tunga, &c.

39. Gif, o JEsu, frögd och lycka, Et nytt år går åter in; Wårdes mig ny kraft til=
ta, Gif mig et förnyat sinn. Hägna mig, o HEr=
rom, Som ock all min egendom: Ny wälsignelse,
gamman Skänk af nåd oß allesamman.

2. Låt mig detta år besinna, At jag har gjort dig
ot: Låt min synda=nöd förswinna, Werka i mig
war bot: At jag ondskan hata må, Och din nåd
ynnest få; Ty all synd du wißt förlåter, När
in hjertlig den begråter.

3. Med din kärlek mig hugswala, Hör min suck,
HErre kär! Medan jag ej kan uttala All den ån=
t som jag bär. Sofwer eller wakar jag, I di=
rn du mig uptag: Styrk mig i min nöd och möda,
t ej synd och sorg mig döda.

4. Detta året låt mig höra Ståds din ord, o HEr=
blid! Och en Christlig wandel föra, Utan swik i
min tid; At jag har min nästa kär, Aldrig hat til
nom bär, På det jag här heligt lefwer, Och i synd
g ej inwefwer.

5. Låt din anda mig ledsaga Altid på de frommas
g: Låt ej högfärd mig intaga, Flärd och swik ej bo
s mig. Gif at jag ondt sällskap skyr, Otukts laster
id flyr: I försökning hjelp mig strida, Låt mig
otgång toligt lida.

6. JEsus ware alt mit nöje, JEsus blifwe altid
r, JEsus mina sinnen böje, JEsus ware mit begär.
Esus styrke kropp och själ, JEsus mig beskydde wäl,
Esus ware i mit hjerta, JEsus lise i all smärta!

7. JEsu gif, at jag wäl ändar Detta påbegynta år.
är du mig på dina händer, Fräls mig från all wånda
år. Statt mig bi uti all nöd, War mig när uti
in död. Ack, du mig i famnen slute, När min lifs=
d här är ute. Joh. Rist. Pet. Brask.

140. Wälsignadt ware JEsu Namn, Och pri[s]
utan ända: Ty det är den utko[rade]
namn, Där wi må fast til lända. Han oß det sjelf[...]
kände, Och giorde oß Guds barn med sig, Som[...]
hans Namn tro stadelig, Och födoms af Guds And[...]

2. All knä de äro böjelig, J himmelen och på [jor-]
den: Helswetes krafter gifwa sig, Hwar JEsus nä[mn-]
der warder. Ej är det namn på jorden, Af hwilko[...]
få något gagn Til själen, utan JEsu namn, Och[...]
hans helga ordom.

3. Oß råder Skriften margefall, At wi det Na[m-]
net ära: Ty wi må med des kraft och wåld, All dj[ä-]
wuls magt förfära: Och de som döde äro, J JE[su]
Namn då få de lif, De sjuke få sin hälsos tid, Ehw[ad]
krankdom de bära.

4. Gud hafwer lofwat salighet, Dem som ha[ns]
Namn påkalla, Med trofast hjertans stadighet, N[är]
han wil domen hålla: Stor fara är då med alla, N[är]
själen skal för domen stå, Hwar lön för sina gärni[n-]
gar få; Där må stor räfst då falla.

5. Här hafwe wi til själa=gagn J denna här sjun[g-]
ne wisa, Huru oß tilbör JEsu Namn Altid lofwa o[ch]
prisa; Det kan wår själ wäl lisa. Hans namn b[...]
kallas Frälsare, Och alla synders förlåtare, När [wi]
wår tro bewisa. Hans. Thomeus.

141. JEsus är mit lif och hälsa, JEsus är m[in]
ädla kron, JEsus är min nåde=thro[n;]
Jag ger mig uti hans frälse, J hans kärlek, nåd o[ch]
wär. JEsus högst mit goda är.

2. Utan JEsu jag fördärfwas, Utan JEsu nåd[e-]
sken, Är mig alt til ångst och mehn; Uti JEsu lif j[ag]
ärfwer, Och undkommer alt beswär; Ty mit go[da]
JEsus är.

3. Har jag JEsum i mit hjerta, Si, så har j[ag]
glädjen all, Den mig ewigt hugna skal; Fruktar i[ngen]

: syndsens smärta, Medan JEsus är mig när, Och
it högsta goda är.

4. Därför jag ock mig förlåter På dig, HErre
Esu Christ, Emot synd och satans list. Med min
) jag dig omfattar; Din blod gör mig ren och skar,
om mit högsta goda är.

5. Hjertans JEsu, glädje=källa, Du äst genom
)na min, Och i din blod är jag din: Ingen må mig
än dig ställa, Hwarken twång eller werldsens flärd.
Esu du mit goda är.

6. Din, min JEsus wil jag blifwa, Här i tid och ewigt
r; Ty du äst min JEsus kär. När nu döden qwäfwer
wet, Jag för ingen rädes här. JEsu du mit goda är.

7. JEsus är mig alt i alla, JEsus bor uti min själ,
i JEsu är jag wäl. JEsu lät mig aldrig falla.
Esum jag i hjertat bär; JEsus alt mit goda är.

Isaac. Cronström.

42. HErre JEsu Christ, Min Frälsare du äst, På dig jag hoppas allena: Jag tror på
g, Förlåt ej mig Så eländig; Mig tröstar dit ord
t rena.

2. Ifrån din wilja Wil jag ej skiljas, At jag dig
oligt kan dyrka. Du äst min Gud, Lär mig din bud,
l min tid ut, Du mig i trone styrker.

3. Nu wil jag wara, O JEsu kåre, Hwart du mig
lst wil hafwa; Jag sluter dig in I mit hjerta och
m, O HErre min, Med all din nåd och gåfwor.

4. Sannerlig Förlåter jag mig, Alt på din gunst
h nåde: O JEsu söt! Hjelp mig af nöd, Genom
n död, Fräls mig af allsköns wåde.

5. All min tillit Nu och altid, Hafwer jag til dig,
HErre! Du äst min tröst, Dit ord och röst, I all min
ist, Min hjertans glädje månd' wara.

6. När sorgen mig tränger, Efter dig mig förlänger,
u kant mig bäst hugswala. Den du wil bewara, Han

är utan fara, Du mig förswara; Dig wil jag u
befalla.

7. Nu wet jag wisst, O JEsu Christ, Du wilt u
aldrig förlåta: Du säger ju så: Kalla du mig upp
Hjelp skal du få Af all din sorg och wånda.

8. O! gifwe det Gud, Wi efter din bud Kunde
så skicka tilsammman, At wi med dig Ewinnerlig, I hi
melrik, Mägelefwa i salighet! Amen. Hans Thomei

143. Si, JEsus är et tröstrikt Namn, So
länder oß til själa=gagn. Genom J
sum få wi nåd, Och finne på det bästa råd.

2. Guds ende Son, O JEsu mild! Wår brott o
skuld du gif oß til; Ty du äst både Gud och Man, So
all wår synd förlåta kan.

3. Af JEsu är all salighet, Omfattom hans rätt
färdighet. Ho på hans Namne sätter tröst, Han wa
der af alt ondt förlöst.

4. Dig ske lof, pris, o JEsu båld, Som oß har fräl
af satans wåld. Din frid, o JEsu, oß förlän, Och fri
oß från allsköns mehn. Basil. Förtich. Haq. Ausius

144. JEsu, du min frögd och froma, All mi
glädje och min tröst, Wärdes nådigt ti
mig komma, Med dit ord och ljufwa röst. Kom, o JE
su, blif mig när, Låt mig blifwa där du är.

2. JEsu, låt mig städse börja Uti dig alt hwad jag
gör, At jag måtte framgång spörja, Och få sådan
slut som bör. Kom, o JEsu, blif mig när &c.

3. Alla mina ord och tankar, JEsu, låt behaga dig:
Laga, at jag flitigt samkar Det som ewigt gagnar mig
Kom, o JEsu, blif mig när &c.

4. När jag lägger mig at sofwa, War, o JEsu,
mit beskydd, När jag upstår, låt mig lofwa Dig, och
war ej från mig skild. Kom, o JEsu, blif mig när &c.

5. När jag sluter mina dagar, Låt mig roligt somna
in: När mig döden hädan tager, Jag då fins bland hel
gon din, Kom, o JEsu, blif mig när &c. Jac. Arh. 145.

45. Puer natus in Bethlehem, Bethlehem, Unde gaudet Jerusalem. Halle: Halleluja.

2. Hic jacet in præsepio, præsepio, Qui regnat sine [te]rmino. Halle: Halleluja.

3. Cognovit bos & asinus, asinus, Quod puer erat [D]ominus. Halle: Halleluja.

4. Reges de Saba veniunt, veniunt, Aurum, thus, [m]yrrham offerunt. Halle: Halleluja.

5. De matre natus virgine, virgine, Sine Virili [s]emine. Halle: Halleluja.

6. Sine serpentis vulnere, vulnere, De nostro ve[n]it sanguine. Halle: Halleluja.

7. In carne nobis similis, similis, Peccato sed dissimilis. Halle: Halleluja.

8. Ut redderet nos homines, homines, DEO & [s]ibi similes. Halle: Halleluja.

9. In hoc natali gaudio, gaudio, Benedicamus [D]omino. Halle: Halleluja.

10. Laudetur Sancta Trinitas, Trinitas, DEO di[c]amus gratias. Halle: Halleluja. Pet. Dresdensis.

Et barn är födt i Bethlehem, Bethlehem, Thes frögdar sig Jerusalem. Halle: Halleluja.

2. Han ligger här på hö och strå, på hö och strå, Som ewig är och alt förmå. Halle: Halleluja.

3. Oxen och åsnan stodo när, stodo när Det barn, som Gud och HErren är. Halle: Halleluja.

4. Af Saba Konungar kommo tre, kommo tre, Guld, rökelse, mirrham offrade de. Halle: Halleluja.

5. Han föddes af en jungfru ren, jungfru ren, Förutan man och syndamehn. Halle: Halleluja.

6. Sann mandom han uppå sig tog, uppå sig tog, Oskadd af ormen blef han dock. Halle: Halleluja.

7. Lik war han oß i köttet wisst, i köttet wisst, Dock olik efter syndsens brist. Halle: Halleluja.

8. Siglika gjorde han oß så, han oß så, At wi skulle Guds rike få. Halle: Halleluja. 9. För

9. För denna samma nådelig tid, nådelig tid, Wa
Gud lof wad ewinnerlig! Halle: Halleluja.

10. Des ware pris i ewighet, i ewighet, Den Heli
Trefaldighet! Halle: Halleluja. Laur. Paulinus

Sjunges som: Et barn är födt i Bethlehem, etc.

146. Et barn är födt af Jungfru ren, af Jun
fruen, J Bethlehem, den staden kle
Halle: Halleluja.

2. Hans Namn det är Immanuel, Immanuel
Som skriften oß förkunnar wäl. Halle: Halleluja.

3. De Änglar sungo med stor frögd, med stor frögd
Låf sade Gud i himmels högd. Halle: Halleluja.

4. Til Herdarna de sade så, sade så: At Frälsare
war födder då. Halle: Halleluja.

5. Oß syndarom til mycken tröst, mycken tröst, Han
werlden hafwer återlöst. Halle: Halleluja.

6. Dem wisom utaf Österland, af Österland, En
stjerna lyste undersam. Halle: Halleluja.

7. Då märkte de at Konungen, at Konungen, War
kommen ned af himmelen. Halle: Halleluja.

8. De kommo ock til Bethlehem, til Bethlehem, Och
skänkte honom offer ren. Halle: Halleluja.

9. Guld, rökwerk, mirrham boro de, boro de, Och
gladdes ot få Christum se. Halle: Halleluja.

10. Oß Christnom bör på samma wis, på samma
wis, At offra Christo ewigt pris. Halle: Halleluja

11. Lof ske Gud Fader och hans Son, och hans Son,
Samt Helge And i högsta thron. Halle: Halleluja.

12. För nåde och barmhertighet, barmhertighet,
Nu och i alla ewighet. Halle: Halleluja. D. Luther.

147. O Gud, wår Fader i ewighet, Utan all be-
gynnelse och ända! Jag tror på dig och
wisserlig wet, Som skriften gifwer tilkänna, At du
hafwer med din Gudoms magt, Himmel och jord och
all ting skapt, Den första man och qwinna.

2. Jag

2. Jag tror också på JEsum Christ, Gud Faders
on allena: Undfången af den Helga And wißt,
ödd af en jungfru rena: Maria het den jungfru
n, Af den han tog sin Mandoms kön, Wår Fräl-
man allena.

3. I Bethlehem födde Maria sin Son, Hans helga
ilsignade Moder; Til hjelp och tröst all människo
n, Wille han då wara wår broder. Nu är Chri-
us både Gud och man, Det bör oß alla tro försann,
m wi wele salige warda.

4. I Juda land gick han omkring, Guds ord predi-
och lära, Med sin mirakel och underlig ting Bewiste
g Gud at wara: Och Lazarum böd han upstå, Där
m wille til sin pino gå: Judas månde honom förråda.

5. Då nu Christus Guds ende Son Gaf sig i död-
ns fara, Långfredags natt gjorde han sin bön Med
vett och blodiga tårar. Då blef han fången i örta-
ård, Af Juda och den Judeska skar. Apostlarna från
onom wika.

6. För människors skuld, tro wi nu fast, Låt han
g fånga och binda, At han där med af synd och last
Wille fria oß från wåra fiender, Från helwetes pi-
o och ewiga död, Ty Adam uti Paradis bröt Guds
ud, til ewig pino.

7. De ledde honom först til Hannam, Där mötte
honom sorg och möda, Och sedan där näst til Caipham,
De hastade med honom til döda, Med lögn, falskhet
och stor orätt, Som de honom gjorde den hela natt:
Petrus månde honom förswärja.

8. Om morgonen ganska bittidelig, Det första de
wille då göra, JEsum månde de samdrägtelig Bort
til Pilatum föra. De lugo på honom för rätt och dom,
De sade: han aktar ej Kejsaren af Rom: Det måste
Pilatus höra.

9. När han förstod den sak i grund, Som de f
honom berätte, Wisste han wäl at den Judeska fu
Af hat och afwund wille träta Mot JEsum, den osk
diga man, Hos den han ingen dödsşak fann: D
låt han honom hudstryka.

10. Hans tjenare togo honom med hast, Samma
kalla den hela rota: En krona af törne gjorde de fa
Den satte de på hans hufwud: De spottade och gjor
honom we, Gåfwo rö i hand, och föllo på knä, E
Konung de månde tilbedja.

11. Så kastade de öfwer hans blodiga kropp E
gammalt purpur kläde, Med spott och spe de reste h
nom up, Pilatus låt honom leda; Då stod tilsamma
den Judiska hop, De föllo honom öfwer med skri o
rop: Låt honom korsfästas til döda.

12. Pilatus swarade af sit förstånd: Jag kan e
annat förnimma, Än JEsus är en oskyldiger man
Hwarföre skal jag honom döma? Då ropte de Juda
hwar och en, Och sade: du äst icke Kejsarens wän, On
du låter honom undkomma.

13. Här måtte Pilatus gifwa tapt, Där han fic
Kejsaren höra; All hans rättfärdighet miste sin kraft,
Och han låt sig förföra: Han fruktade mera för Kej-
sarens hat, Än JEsu Christi rättfärdiga sak, Som
månge ty wärr! ännu göra.

14. Pilatus twådde sina händer i watn, Oskyldig
wille han då wara; Och dömde så den oskyldiga man,
Som Judarna månde begära: Jag är oskyldig i den-
na mans blod: De ropte igen med et fritt mod: Hans
blod skal öfwer oß komma.

15. De ledde honom ut til hufwudskalle stad, Sit
kors månde han sielf bära: En stor allmoge följde ho-
nom med, Som greto och gåfwo sig swåra. Du Sions
dotter gråt icke mig, Du må wäl gråta sielfwan dig,
Ty din olycko wil komma. 16. Och

16. Och när de kommo til Golgata, JEsum månde korsfästa; Emellan twå röfware hängde han då, ...t skedde alt för wårt bästa. Han ropte på korsset ...d höga röst: O Fader, förlåt dem deras brist, De ...ta icke hwad de göra.

17. Där stod omkring den menige man, De spotde honom margelunde. Den swåra pino tålde han i tre hela stunder: Så gaf han strax där up sin and, ...ch den befalte sin Fader i hand, Och dödde för wåra ...nder.

18. Då han war död, strax en af dem, Han låt ...j icke förtryta, Tog et spjut och trädde där fram, ...ch stack up Christi sida, At spjutet i hans hierta ...od, Där utrann både watn och blod: Johannes ...t klarlig beskrifwer.

* * *

19. Joseph af Arimathia kom, En dristig gärning ...an gjorde, Han bad Pilatum strax därom, At han ...åtte Christum jorda; Så tog han Christi lekamen af, ...ch lade den i sin egen graf, Där til halp Nicodemus.

20. Christus ock ned til helfwetet for, At taga til ...ånga och binda Den ganska diefwulens magt så stor, Där öfwer han seger månd' winna. Han tryckte ...ans hufwud och helfwetet bröt, Förwärfde det med ...in pino och död, At wi skulle aldrig fördömas.

21. På tredje dag i morgonstund Christus stod up af ...döda, Med kropp och själ både karsk och sund, Frälste oß af all wår möda. J fyratio dagar låt han sig se, Och sig för sina Apostlar bete: J werlden han dem utsände.

22. Så for han up til himmelen, Då fyratio dagar hade ända, Och strax här ned tilbaka igen Han oß den Helga And sände. Nu sitter JEsus både Gud och man Uppå sin Faders högra hand; Där wil han för oß bedja.

23. Tädan är han ock wäntandes, At döma lefwande och

och döda: Dem godom warder han skänkande Det e
ga lif och glädje. De onde få honom där ock se,
föras de ned til ewigt we, Uti helfwetes eldat brin

* * *

24. Jag tror ock på den Helge And, Som mig
styra och råda, Föröka min tro och rätta förstånd,
gifwa mig här sina nåde, At jag skal rättelig kän
Gud; Samtycka hans wilja och hålla hans bud, M
fattiga själ til godo.

25. Därtil är ock den Helge And, Oß arma m
niskor til godo, En hjelpare och hugswalare sann,
gifwa dem tröst och glädje, Som kalla på honom i s
och nöd, Med stadig tro i lif och död: Dem wil h
aldrig undfalla.

26. En helig Kyrko och Christen samfund Tror j
i werlden at wara, Det folk, som plågas i alla stun
För Christi ord och lära: De hafwa tilsammans en t
och et dop, Til Christum sätta de alt deras hopp, Ha
är deras salighet allena.

27. Jag tror och wet det wisserlig, At Gud, w
himmelske Fader, Han är oß mild och miskundelig
Och oß wår synd förlåter: För endaste Christi pino o
död, Gör han oß fri af all wår nöd; Ty kan oß alsi
tet skada.

28. Jag wet at jag skal åter upstå, Ändock de m
begrafwa, Och oförgänglig här framgå, Ingen twi
wel där på hafwa: Det är af Guds besynnerlig kraft
At alle de människor, som han har skapt, Skola d
upstå af döda.

29. Det är min tröst och stadiga tro, At Christu
min kära broder, Skal gifwa mig ewigt lif och r
Hos Gud, min himmelske Fader, Til ewig tid me
glädje och frögd, Alt efter denna timeliga död; Ha
låte mig aldrig förfaras!

Ridd. Gyllenstjerna. Laur. Paulinus.

143

[48. Hjelp Gud, At jag nu kunde, Du ädle Skapare min, Dig prisa af hjertans runde, Gudomelig äran din; Så gladelig jag beynna wil, Allt om dit ord at sjunga; HErre Gud, jelp mig där til!

2. Ewinnerlig dit ord blifwer, Som Esaias Proheten J sin bok klarliga skrifwer; Förr skulle förgås alt ätt, Himmel och alt det Gud hafwer gjort, Skulle et än platt förderfwas: Aldrig rygger Gud sin ord.

3. JEsus kom hit til werlden, Han war Guds Ord i båld, Gjorde hwar man stor wälgerning, Dock blef an ynkelig säld, Af Juda som war hans egen man, Blef han förrådd til döda, JEsus det menlösa Lam.

4. Då JEsus hade ätit Med sina det Påskalam, De skulle honom ej förgäta, Tog brödet i sin hand: Äter, ade han, min lekamen det är, Som skal för eder utgifwas, Betala för edra synder.

5. Han mände dem också skänka J win sit rosenblod, Hans död där med betänka, At han war oß så god. Ho wärdelig äter af detta bröd, Och dricker af denna kalken, Aldrig blifwer han död.

6. JEsus twådde deras fötter, Ändock han war deras HErre: Så skolen j hwar annan göra, Sade han, det är min lära, At j skolen hafwa hwar annan kär: Där på skal man eder känna, At j mit folk ären.

7. Christus i örtagården, Då han sin bön hade gjort, Kommo de med hillebårdar, Och ledden bundnan bort För domaren, som war den tid: Hudstruken och törnekrönter, Blef så fördömd til döden.

8. Högt på korsset uphängdes Den store lifsens Förste. Efter oß honom förlängdes, Ty sade han: mig törster: Det war alt efter wår salighet, Den han oß hafwer förwärfwat, Guds Son i ewighet.

9. Han bögde ned sit hufwud, Och så sin anda upgaf, Som Johannes hafwer witnat; Där näst blef han

 tagen

tagen Af korsset, och blef i grafwen lagd, Och tre
dag uxstånden, Som han tilförene hade sagt.

10. Befalte som en trogen herde, Förkunna sit he
ord, Alt kring om hela werlden, Och föda sin kle
hjord. Hwilken som tror och blifwer döpt, Han s
ewinnerlig lefwa, Det hafwer honom Christus köpt.

11. Lucas han månde skrifwa Om Christi himme
färd; Dock wil han när oß blifwa Altid, som, h
hafwer lärdt, Och sagt uti sit helga ord, Där ing
kan motstrida, Ej ganska helfwetes port.

12. En tröstare han oß sände, Som är den Hel
And, Sanning skal han oß känna, Och styrka oß
motgång. Den samma wele wi kalla på, At han o
ej förlåter, Men troliga med oß står.

13. Låter oß nu alla bedia Gud Fader innerlig
At han ifrån oß skiljer Wåld, orätt och ofrid, Och gi
wer oß sin helga nåd, Samt altid wäl bewarar Frå
djefwulens onda råd. Balth. Müller.

149. JEsus uppå korsset stod, Honom förlop
hans helga blod, Hans sår gjorde honom
stor pina. Sju ord han talade i samma stund, Dem
behåll i tankar dina.

2. Det första ord war så barmhertelig, Alt til si
Fader af himmelrik, Det war så lustigt at höra: För
låt dem, Fader, de weta icke bättre, Än hwad som d
mig göra.

3. Det andra sade han til modren sin: Se qwinna
din son i staden min, Det skal Johannes wara; Jo
hannes, se du modren din, Jag wil dig henne befalla.

4. Där näst betänk, huru mild han är Mot all
dem, som hans nåd begär: Til röfwaren sade ha
nådelig: Förwisst skal du i denna dag Med mig i Pa-
radis wara.

5. Det fierde ropte han så gräselig: Min Gud, mi
Gud, hwi förlåter du mig, I dessa grymma lejonen

hån

ånder? Jag pinas och plågas så bitterlig: Så platt
r jag eländig.

6. I märken wäl hwad det femte ordet war: Mig
örster, sade han uppenbar; De skänkte honom ätiko
ch galla. Honom törstade efter wår salighet: Den
ryck drack han för oß alla.

7. När han hade druckit den båska dryck: Nu är
ullkommad den heliga Skrift, Jag hafwer det alt
ramgångit: Hwad Propheter hafwa spått om mig,
Det är nu altsammans fullkommat.

8. Så ropte han högt öfwer alla man: O Fader,
ått nu befaller jag min and I dina gudomeliga händer.
Så bögde han sit hufwud ned, Och så sin anda upsände.

9. Då Höfwitsmannen det under såg, Honom syntes
werlden wille förgås: Där mörktes sol och måne, Jor-
en skalf, och gaf sig där wid; Ty skaparen war i wånda.

10. Förwisst är det ju sannerlig Guds Faders Son
f himmelrik, Som nu led död och wånda: Förwisst
r det wår Frälsare kär; Som nu gaf up sin anda.

11. De fruktade Gud så innerlig, Och lofwade Gud
Fader i himmelrik, Det wele wi också göra: Han hafwer
in Son ei för oß spart, Wi wele honom tro och höra.

12. Nu låter oß strida alt som måst Mot synden,
hon hafwer Guds Son korßfäst: Ty wilie wi henne
hata, Och tacka den, som oß hafwer löst Från sorg och
ällskons wåda. Pet. Bolandus. Joh. Böschenstein.

150. O rene Guds Lam, oskyldig På korsset för oß slagtad, Altid befunnen tolig, Ehru-
m du wast föraktad: Wåra synder hafwer du dragit,
Döden och helfwetet nederslagit. Förbarma dig öfwer
oß, o JEsu! Gif oß din ewiga frid, o JEsu!

Sergius. Nic. Decius. Laur. Petri.

Sjunges som: Säsom hjorten trägit &c.

151. JEsu, djupa såren dina, Ångstlarf och din bittra död, Gifwa i lifsdagar mina

Tröst i kropps och siälens nöd. Faller något argt n
in, Tänker jag på pinan din; Där utaf kan jag n
hämta, At man skal med synd ej skämta.

2. Wil då sig i wällust göda Mit fördärfwad k
och blod, Mins jag då din swett den röda, Fattar j
strax annat mod. Om mig satan fresta tör, Hon
ställer jag strax för Din förtjenst den nåderika, Str
så måste han bortwika.

3. Wille werlden hiertat föra På den breda w
lusts ban, Där jag glädje=sång får höra, Skådar j
då flitigt an På din marters tunga last, Som dig h
wer plågat fast; Så kan jag i andakt blifwa, Om
lustars magt fördrifwa.

4. Ja, för alt hwad hälst mig kränker, Gifwa di
får mig kraft; När sig hjertat där insänker, Finn
jag ny lifsens saft. Din hugswalans sötma god Wä
der bort mit sorge mod. Du mig hälsan har försk
fat, Då du led för mig dödsstraffet.

5. På dig jag min tröstan ställer, Du min tilfly
äst försann. Din död döden nederfäller, At han m
ej skada kan: At jag hafwer i dig del, Skydd och häl
utan fel: Nåden din skal mig uppwäcka, Ifrån döde
wederqwecka.

6. Har jag dig i hjertat inne, Allan godhets käll
wid, Ingen sweda kan mig hinna: Ja, i sista kamp o
strid. Jag fördöljer mig i dig, Hwilken kan då skad
mig? Den i din sår rum har funnit, Han har lyckli
öfwerwunnit. Joh. Heerman. Eric Norenius

152. JEsu, du mit lif, min hälsa, JEsu, du ä
för mig död, Du dig utgafst mig at frä
sa, I den djupsta siäla=nöd. Intet skal nu mig fö
därfwa, Utan lifwet skal jag ärfwa. Pris och ära=wa
dig, HErre JEsu innerlig!

2. Du, o JEsu! måst utstånda Häde=ord, spott
hä

ån och sye, Smälek, hugg och mycken wånda, Band
ch bojor, ångst och we, Mig elåndig at förlossa,
Djefwuls kedjor sönderkrossa. Pris och åra etc.

3. Du lätst såra dig och pina, Och handtera jåm-
nerlig, Til at hela såren mina, Och i ro försåtta
mig. Ack! du för min wälfård sanna, Sjelf har låtit
ig förbanna. Pris och åra etc.

4. Swåra hafwer man dig hådat, Törnekrönter du
ck blef, Med stor hådelse försmädat: Hwad war som
ig dår til dref? At du måtte mig bekröna, Med din
rekrona sköna. Pris och åra etc.

5. Du lätst dig så rycka, draga, Ifrån nöd at fria
mig: Låt dig falskelig anklaga, At jag må bo såkerlig:
At jag måtte tröstas åter, Tröstlös du dig hånga låter.
Pris och åra etc.

6. Du dig hafwer sänkt i nöden, Lidit alt med tola-
nod. Smakat ock den bittra döden, och för mig gjordt
aken god. At jag måtte ledig tåljas, Wille du så
swåra qwåljas. Pris och åra etc.

7. Ödmjukheten din har botat För min stolthets
fwermod. Din död har ock döden motat: Min död
warder mig nu god. Spott och hån, som du månd'
åra, Måste tjena mig til åra. Pris och åra etc.

8. Nu jag tackar dig af hjerta, JEsu, för din myckna
nöd, För din sår och stora smårta, För din swåra bit-
ra död, För din ångst den mycket swåra, Den du ledst
ör synder wåra. Pris och åra ware dig, HErre JE-
u innerlig! Ernst Homburg. Eric Norenius.

153. Wi tacke dig, o JEsu god, Som rinna
låt dit dyra blod: Från satans magt
och arga list Har du oß löst, o JEsu Christ.

2. Wi bedje dig, sann Gud och man, Slit sönder
wåra synders band, Fräls oß ifrån en ewig död, Och
statt oß bi i all wår nöd.

3. Bewara oß för syndanen: När korsset trycker,
war

war ej sen, At hielpa, styrka, stödja så, At det f
swårt ej wara må.

4. O JEsu, du wår broder kår! Du wilt oß alt
wara når, Uti wårt elånd hos oß blif, Och hielp
til et ewigt lif. Christ. Fischer. D. Swedberg.

154. Ack hjertans we! At jag skal se Gu
egen Son försmådas, Och hans w
sends beläte Under fötter trådas.

2. O sorg och nöd! Si, Gud år död, Och up
korsset dråpen. Den har wißt en sjål af sten, So
ej warder håpen.

3. Den store Gud, Hwars röst och bud Kan he
jorden röra, Har sig låtit tyst och död Med i jorden för

4. Oß syndare Bör slikt ej se, Förutan gråt och tåra
Ty det år wår ondsko stor, Som Guds Son så sårar.

5. Han trådde fram Et menlöst lam, Och låt
blod utgiuta, At wi nåd och salighet Må för hans sk
njuta.

6. Ack ljufste mun, All sannings brunn, Du å
oskyldig slagen, Och utaf wår mun förrådd, Håd
och bedragen.

7. O Brudgum skön, Bland Manna kön Fins i
genståds din like; Likwål blef du blott och arm, Me
wi dår med rike.

8. O! huru såll År wisst den sjål, Som detta rått b
finner, Och sig med en stadig tro Christi död påminne

9. Ty efter han, Sann Gud och Man, Led det han
förtjente, Må wi utan wår förtjenst Saligheten wänt

10. Den nya graf Man honom gaf, Har nu så h
gat jorden, At wår graf år oß en skön Hwilokamm
worden.

11. I allan tid, O JEsu blid! Wårt hjerta wi d
gifwe, At du dår i hwila må, Och så når oß blifwa.

12. Ack JEsu Christ! Wår tröst förwißt, Wi d
i trone bedje: Låt din pina, korß och död, Lånda
til glädje. Joh. Rist. D. Spegel. 15

[155. Min Frälsare, hwad siäla-we Går på dig i Gethsemane, Där om har David (s)krifwit: At helfwetet och dödsens qwal, Och alle bä(c)nar Belial, Där hafwa dig omgifwit. Du går, än (st)år, Qwider, bäfwer Och uphäfwer Dina händer, (T)il de himmels tröste-länder.

2. Ack! käre Fader, sade du, Om det dock möjligt (w)ore nu, Det swåra qwal och långa, Den bittra kalk (o)ch helfwets glöd, Din wredes eld, osäglig nöd Mig (m)åtte undangånga; Ber jag, förtag Denna qwida; (D)ock så wida Gud din wilja Täckes henne från mig skilja.

3. Du swettas blod uti din nöd, Emedan dig Guds (w)redes glöd Så jämmerliga plågar. Allt som en matk (n)u kastar dig På jorden ganska ömkelig, En ängel trösta (p)ågar. Ack! hwad blodbad, Ack! hwad puster, Hwad (k)luster, Hwad för pina, Du utstår för synder mina.

4. Jag har förskylt och mig har bordt Inställas på (d)en pläge-ort, Och utstå sådan smärta. Jag skulle den(n)a bitterhet, Med ewig skräck och grufsamhet, Ha sma(k)at i mit hjerta: Lida, qwida, För synd mina, I den (p)ina, Och den låga, Som de dömda siälar plåga.

5. Så hjelper du min arma siäl, O trofaste Imma(n)uel, Ifrå så stort elände: Din siäla-ångst i örtagård, Din kamp och strid med döden hård, All fara från mig (w)ände. Dig wil, jag still Nu lofsiunga Med min (t)unga, Dig berrisa, Som wil mig den nåd bewisa.

6. Dig ware därför lof och pris, Ack! låt din glädje-Ande wis Mit sinn' och hjerta styrka; At jag må dig (s)tädz äran ge, När mig i mit Gethsemane Margfallig plågor trycka. Hjelp mig ändtlig Utur qwalen In i sa(l)en Wäl at komma, Där du lefwer med de froma.

Joh. Qwirsfeld. And. Amnelius.

156. Skåder, skåder nu här alle, Hur det går med JEsu kär: Gråter, klager med högt skalle, Alle i, som stån här när, Kan ock någon plåga här Wara såsom JEsu är!

2. Hand

2. Hand och fot är genomborad, Siäl och sinn
matt och swag, Hufwud är af törne såradt, Och må
annor hårda slag. Kan ock någon plåga här Wa
såsom JEsu är.

3. Bitter ättico med galla Gifs at dricka i hans tör
Med stort spe de ropte alle: Se, om Elias kommer för
Kan ock någon plåga här Wara såsom JEsu är?

4. Sist han i sin nöd utsänder Öfwerljudt et bön
skri: Fader, jag i dina händer Nu min siäl befaller f
Kan ock någon plåga här Wara såsom JEsu är?

5. Ack! ho är som icke ryser, Och för bröstet slår f
nu? Solen sielf ej mera lyser, Bergen brista midt
tu. Ty slätt ingen plåga här Wara kan, som JE
är. Joh. Quirsfeld. And. Amnelius.

157. Up min tunga, At lofsjunga En berömli
kamp och strid, Som sig hände, Ne
Gud sände, Oß til hjelp sin Son här nid; Hwilke
hwärfde, At wi ärfde Seger och en ewig frid.

2. Ormen rådde Och förmådde Eva til olydigh
På det oråd Följde onåd, När hon dödsens äple be
Då war brutit Och beslutit Döden dö i ewighet.

3. Nu at wisa Straff och lisa Och Guds miskun
war förwisst Utaf nöden, At med döden Eve brott o
ormsens list Skulle straffas, Och förskaffas Läkedo
emot den brist.

4. När då tiden War förliden, Som af Gud besl
ten war, Stiger Sonen Utaf Thronen, Af en jungfr
mandom tar: Blir wår broder, Jungfru moder, Som
Propheten talat har.

5 När förledne Och framskredne Woro tre och tret
år, Låt han skilja Sig med wilja, Som et lam ifrån fi
får; Måste lida Spott och qwida, Willigt til sin pino gå

6. Törnekröntes, At här röntes Mer än månskli
tolamod. Ack besinna! Han lät rinna För wår syn
sit dyra blod; Hwilket renar Och förenar Oß me
Gud i dopsens flod. 7. Ha

7. Han hudflångdes Och uphångdes Uppå korssens
i och stamm: Han år worden Hår på jorden Et
yldigt Påskalam: Han har dragit Från oß tagit
yndsens bördo, last och skam.

8. När fullbordadt Allt war wordet, Han sin anda
upgaf: Togs strax neder, Och med heder Lades
Josephs graf. Fadrens ifwer Blidkad blifwer;
ödsens bojor lösas af.

9. Efter Skriften Utaf griften Stod han up och
er want; Där med fålde Satans wålde, Den med
örkssens kådjor bandt. Först förlånte Testamente,
l sin kårleks wissa pant.

10. Satan fångslas, Och nu ångslas: Syndsens
ild och dödsens magt År nu bunden, Öfwerwunnen,
elfw'tes port år nederlagd. Nu år heladt Hwad
r felat: Fadrens nåd år återbragt.

11. Ty lofsjunge Gamle, unge, Fadren i sin hår=
ghet; Och hembåre Tack och åre, Sonen för hans
rlighet; Samt den sanne Helge Ande, Nu och i all
ighet. D. Aquinus. Gust. Ollon.

Sjunges som: Ack! hwad skal jag dock, etc.

58. JEsu! lår mig rått betånka Din tånkwår=
da swåra död, Och din bittra pinos nöd:
jelp at jag kan mig nu sånka J din helga djupa sår,
år jag lif och hålsa får.

2. Fast min tunga måste lemna Mycket, som i siälen år,
wilken har dig ganska kår; Wil jag likwål något nåm=
Dig til åra, Mig til tröst: JEsu hör en ödmjuk röst.

3. Efter jag all werldslig tanka Bör i dag ur hogen
, Och hos korsset ständigt stå; Ty hjelp mig at jag
å smaka Helga droppar af dit blod, Som upfriskar
il och mod.

4. Öpna mig förståndsens öga, At det kan din kår=
k se, Som du wille då bete, När du på det korsset
ga, Som et lam upoffrad war, Och all werldsens
nder bar. 5. Jag

5. Jag kan deras swårhet finna, Efter du h
swettat blod, Då dig döden förestod, Och du fa
Guds wrede brinna Öfwer synden, efter jag Wår k
sinne mot Guds lag.

6. Högfärds stygghet jag besinner, Wet hon bl
wer swåra lönt; För den äst du törnekrönt. Werl
sens falskhet jag då finner, När du warder först b
römd, Och til korsset sedan dömd.

7. Wällust mig då bitter blifwer, När som gal
bjudes dig, Hwilken borde skänkas mig. Girigh
jag från mig drifwer, När man dig til hån och spo
Kastar om din kjortel lott.

8. Huru afund dem förföljer Som Gud frukta, s
jag bäst, Efter werlden hafwer mäst Hatat dig, so
aldrig döljer Dina nåd, men gjorde wäl, Och ha
mångens kropp och siäl.

9. Jude kyß och Petri eder, Caiphe så ock Hann
trug, Samt Pilati rådda hug, Och Herodis stolta sed
Sanna, at alsingen man Uppå werlden lita kan.

10. Du blefst för et ringa wärde Af din wän förrådd o
såld J det arga folkets wåld, At då satan mig besnärd
Skulle jag förlossad bli Med din blod, och köpas fri.

11. Du blefst gripen utaf många, Öfwerfalle
bunden hårdt, Och i mörkret släpad bort; På det j
en usel fånge, Som satt fast i mörkrets band, Lös
må ur satans hand.

12. Du wast hårdt af dem beskylter, Dem du aldr
gjorde ondt, Utan hade ofta skont; At jag, som m
synd uppfylter, Til alt ondt och brotslig war, Må
njuta dit förswar.

13. Dina lemmar måtte swida, När man dig m
grymhet slog, Stötte, släpte, swåra drog; På d
jag ej skulle lida, Det som satan sielf är händt, O
min synd har wäl förtjent.

14. Du hudflängdes och afklåddes; At min siuka, n

a själ Måtte läkas, prydas wäl: Du led spott och
oära häddes, At jag ära wänta må, När jag skal
r domen stå.

15. Du blefst dömder och uphängder På et korß,
and röfware Utom staden, och lät se, At jag, som
ar uteslängder Från Guds ansigt, warder kär, När
g korsset toligt bär.

16. Ty wil jag nu öfwergifwa Werlden med des
ärd och list, Och hos dig, o JEsu Christ, Uti lif och
öden blifwa, Wara med dit korß förnögd, Och i dig
rwänta frögd.

17. Ty dit korß är all min ära, Och din pina är min
att: Ja, jag har mig föresatt, At jag wil din smälek bä=
a, Häldre lida alt förakt, Än behaga werldsens pragt.

18. Wärdes mig det hopp förläna, Styrk mig i
en fasta tro, At din möda war min ro: At du wille
r mig tjena, På det jag en syndaträl Winna må en
iad själ.

19. Sådant wille wisst dit hjerta Uti nåd försäkra
ig, Då det öpnat blef på dig, Och din mun af död=
ns smärta War så sluten och så tyst, At han utgaf
gen röst.

20. Hjelp mig, JEsu, detta lära, Hjelp mig detta
adigt tro, Så får jag til själen ro; Ty jag kan dig ej
itt ära, Eller lefwa som mig bör, Om jag icke med
g dör. D. Spegel.

Sjunges som: Fader wår, som i himlom ꝛc.

59. O du wår HErre JEsu Christ, Som på dig togst wår synd och brist, Som plä=
d wast och slagen hårdt, Som draga måste korsset
årt: Dig bedje wi alt för din död, At du oß hjel=
r i wår nöd. D. Swedberg.

60. Så är fullkomnadt JEsu kär, Hwad om din död förkunnat är: Hwad som Pro=
eter hafwa spått, Det har nu sin fullbordan nått.

2. Du

2. Du lydig wast din Fader huld, Til korssens : för wåra skuld: För wåra skuld din blod utrann, S all wår synd utplåna kan.

3. Fast döden har din ögon sökt, Har dock din hår döden dökt. Si, JEsu död oß lifwet ger, Ej oß döden skada mer.

4. Oß grafwen synes mörk och led, Men gifw oß dock ej där wed; När JEsus läggs i grafwen n Stor heder wåra grafwar sker.

5. Tack ware dig, o JEsu kär, Som för oß pi och dödad är! Tack dig, Som grafwens mörka Har ljus med din begrafning gjort.

6. Haf hwilo, JEsu, haf din ro J wåra hjert blif och bo; Haf, JEsu, där din hwilostad, Så man sist i grafwen glad.

7. J grafwen du som lagder wardt, Haf om m graf stark wård och wakt, At intet ondt där rörer mi Men hafwer ro och frid af dig.

8. Du som af grafwen månd upstå, Låt oß me lust af grafwen gå; Och fara sedan med stor frögd Til ewig ro i himmels högd. D. Swedberg.

161. Sann Gud och man, o JEsu blid! Di ware lof i ewig tid, J hela werlden wi da, För pino, ångst och hårdan död, Den du för o månd lida.

2. O huru stor den kärlek war, Som JEsum där til drifwit har, At han oß halp af nöden: Otwunge och godwillelig Gick han för oß til döden.

3. När han gaf up sin siäl och and' Uti sin Fader milda hand, Och alt nu war fullbordadt; Den stor Högtid krafde det, At kroppen skulle jordas.

4. Af Arimathia kom en man, In för Pilato träd de han, Och bad en bön af wärde: Af honom, som e Hedning war, Han Christi kropp begärde.

5. Och när Pilatus får det swar, At JEsus red

döde

-der war, Tillåt han mannens wilja, Som fick då
HErrans Christi kropp Från korssens galga skilja.
6. Si, Nicodemus samma stund, Med smörjelse
många rund, Sig ock tilstådes finner; Hwad JE-
s honom hade giort, Han tacksamt sig påminner.
7. Strax JEsu kropp med allo flit De swepte, och
Gudlig nit Med linne honom prydde. Fast mera
ud än människor De fromme män då lydde.
8. En örtagård där wid då låg, Där man en graf
huggen såg, Til Josephs ätt hon hörde: Där lade
wårs HErras kropp, En sten för dören förde.
9. Dit kom Maria Magdalen', Samt qwinnor fler
Galileen, Som Christum upfölgt hade: På rum-
et goswo de grann akt, Där de den döda lade.
10. At komma til en annan dag, War deras upsåt
behag, Sin JEsum til at åra; Med mirrham och
ed Aloe, Hans kropp at balsamera.
11. Men si, de onde Phariseer Förfölgde JEsum
nu mer, Och til Pilatum sade: Tp wakta på han ej
gs bort Där från man honom lade.
12. Pilatus swarar: går fullsnart, Bewarer graf-
en med en fart, Bewarer bäst i menen: De stälte
akten rundt omkring, Beseglade så stenen.
13. Slikt wederfors Guds enda Son, Och oß til
öst och mycken mon, Begrofs som andre döde; At wi
grafwen trygge få Oß hwila från all mödo.
14. Dig ware pris i ewighet, O JEsu för barmher-
ghet: Sändt oß dins Andas nåde, At wi igenom di-
n kraft Må undgå ewig wåde. Laur. Paulinus.

62. Nu är kommen wår Påska-frögd, Wi lof-
wom Christ i himmels högd; Af rena
erta sjungom fri; Gångne det röda haf förbi.
2. Hans helga mandom offrad är På korsset, som
s hade kär; Hans blod utguten rosenröd: Wi lefwe
s wid himmelskt bröd.

3. Fri

3. Fri äre wi wårt syndaband, Också den grymm
ängels hand; Ända hafwer den träldom swår: D
är det rätta fria år.

4. Wårt Päska-Lam är JEsus Christ, Menlö
utan all fläck och brist. Här skola ock osyrad bröd Ät
warda, som HErren böd.

5. Et rätt offer det heta må, Som helwetet ka
nederslå, Förlossa fångar sig til pris, Och öpna fö
dem Paradis.

6. Wi bedje dig, o HErre god, Som ifrån de dö
da upstod; Slå ned i oß all dödsens lag; Gif lif me
dig på domedag.

7. Dig ware pris, o HErre båld, Som upstod uta
dödsens wåld, Med Fadren, den Helga And också
At det är ingen ände på. Laur. Petri.

163. Christ låg i dödsens bandom, För wår
synder utgifwen: Han är igen upstån
den, War oß det ewiga lifwet; Des skole wi war
glad, Gud prisa och lofwa i allan stad, Och sjung
Halleluja. Halleluja.

2. Döden kunde ingen twinga Ibland människo
alla, Menlöse stod ej at finna, Det månde wi sielfw
wålla. Där af kom döden så snart, Och fick magt öfwer
oß med en fart, Höll oß under sig fångna. Halleluja

3. JEsus Christus Guds Faders Son, Är i wå
stad framkommen, Han hafwer afplanat wår synd,
Och döden öfwerwunnit. All hans rätt och all hans
magt, Som wi då wore underlagt, Tog Christus
bort allena. Halleluja.

4. Det war en ganska underlig kamp, Där döden
och lifwet stridde: Lifwet fick seger och öfwerhand, Och
döden nedertrådde. Det hafwer oß skriften sagt, At
död hafwer döden nederlagt; Han är nu påskam kom-
men. Halleluja.

5. Här är det rätta Påska-Lam, Om hwilket Gud
had

Christus är upstånden
på tredie dagen efter
skrifterna , 1 Cor: 15: 4.
Se: Joh: 20: v. 11 etc.

ide budit, På korsset för oß ofradt fram, Oskyldigt
nt och dödadt; Des blod stänkes på wår dör, Och
iller döden utan för; Ej kan fördärfwaren skada.
alleluja!

6. Så fire wi den höga fäst Med hjertans frögd och
mman: JEsus Christus han är oß näst, Uplyser
ß allesamman. Han är sielf den solen klar, Som
plyser och gör uppenbar Alt syndsens mörker och fara.
alleluja!

7. Wi äte nu och lefwe wäl J dessa sötebröds da=
ar: Den gamle surdeg ware ej til, Som oß til syn=
en drager. Christus är den rätta kost, Som siäle=
e gifwer styrko och lust: Tron kan ingen annan lida.
alleluja! Notgerus. D. Luther.

164. JEsus Christus han är worden Et offer för oß alla.

2. Et menlöst lam led döden, Och gjorde en förlik=
ing Emellan Gud och oß til ewig tid.

3. Döden och lifwet stridde, Men lifwet wann då
eger, Döden wart nederlagd genom lifwet.

⁂ ⁂ ⁂

4. Det witnar Maria, som såg JEsum på wägen wa=
a upstånden af döda, Och lefwa igen i sina härlighet.

5. Stor witnesbörd såg hon, Då hon kom i graf=
vena, Guds Änglar och swepekläder; Då fick hon
er se Den döda wara borta.

⁂ ⁂ ⁂

6. Mera skal man nu tro Det som Maria säger,
än det de otrogne Judar föregifwa.

7. Wist är Christus nu upstånden af bittra död=
ens nöd, Och hafwer wunnit seger öfwer döden.

Wersen.

Christus är upstånden af döda, Och löste alla werl=
den af möda; Des må'ge wi alle wara glad, Och
ofwa wår HErra i allan stad. Halleluja. Notgerus.

165. Gladelig wele wi Halleluja siunga, Me kärlighetens begärning, Både med hjer ta ocksa med tunga Gud prisa för hans nåd och m skund; Han hafwer oß förlöst af all wår synd: T salighet och allskons tröst Är han oß allom uprunnen

2. Alt det, som lefwer på jorden skal Gud ära Rundelig hans nådes lof at bära: Nåde, lif, styrk och der til kraft, J Christo hafwe wi magt. Helfwe tet, döden och djefwulens wåld Hafwer han fördärf wat för wåra skuld. Wi tacke dig, o HErre!

3. Gud tilsäger allom sina nåde, Som sig på ho nom förlita, Han gifwer dem tröst emot synd oc wåde, Och är dem bistandig i alla måtto, Utan al swik och arga list, Såsom hans ord oß lära wist Din frid öfwer oß, o HErre!

4. Gud Fader ware lof och åra, Så ock han Son wårom HErra, Och der til med den Helg And, Som oß altid gör bistånd! Ifrån ewighet oc til ewighet, Hafwer warit och blifwa skal, Altid för utan ända. Joh Agricola.

166. Sig frögde nu hwar Christen man, A JEsus Christus seger wann, Och han Gudom wardt uppenbar, Såsom en Morgonstiern klar.

2. Det war så skrifwit i Guds lag Han upstå sk på tredje dag: Han hade lidit hårdan död, Och frål sat oß af dödsens nöd.

3. Men grafwen blef bewarad så, Han skulle in galund upstå; Der halp hwarken magt eller wård Han gick igenom stenen hård.

4. Helfwetet hafwer mist sin kraft, Satan hafwe nu ingen magt; Ty Christus är upstånden wist, Så som han sielfwer sade sidst.

5. Des tackom wi dig, JEsu kär, Som från död upstånden är: Låt oß wara des wärdige Med dig up stå rättfärdige. Laur. Petri. 167

167. Upstånden är wår HErre Christ, Halle: Halleluja! Alles wår Frälserman förwist. Halle: Halleluja!

2. Wore han ej upstånden, Halle: Halleluja! Wore werlden förgången. Halle: Halleluja!

3. Men efter han upstånden är, Halle: Halleluja! Så lofwom wi wår HErra kär. Halle: Halleluja!

4. Om Påskadag det sig begaf, Halle: Halleluja! Tre qwinnor ut til Christi graf: Halle: Halleluja!

5. Gingo alt om den morgonstund, Halle: Halleluja! Med smörjelse til många pund. Halle: Halleluja!

6. När de dit kommo alle tre, Halle: Halleluja! Twå Änglar finge de der se. Halle: Halleluja!

Ängelen.

7. Förskräckens icke qwinnor här, Halle: Halleluja! JEsus Christus upstånden är. Halle: Halleluja!

Maria.

8. O Ängel kär, o Ängel fin, Halle: Halleluja! Hwar finner jag då HErran min? Halle: Halleluja!

Ängelen.

9. Han är upstånden, säger jag, Halle: Halleluja! Nu på den helga Påskadag. Halle: Halleluja!

Maria.

10. Låt oß då se wår HErra Christ, Halle: Halleluja! Om han ock är upstånden wist. Halle: Halleluja!

Ängelen.

11. Kommer och skåder med gran akt, Halle: Halleluja! Rummet der han war innelagd. Halle: Halleluja!

Maria.

12. Han är borto, han är ej här, Halle: Halleluja! Wisa oß honom, Ängel kär. Halle: Halleluja!

Ängelen.

13. Ser kladet der han uti låg, Halle: Halleluja! Swepter in til den tredje dag. Halle: Halleluja!

Maria.

14. Nu märke wi at det är wist, Halle: Halleluja!

leluja! Upstånden är wår HErre Christ. Hal
Halleluja!

Ängelen.

15. Går bort i Galilee land, Halle: Halleluj
Som han sagt hafwer, finnes han. Halle: Halleluj

Maria.

16. Hafwer tack Änglar både twå: Halle: Hal
luja! Med stor frögd gå wi här ifrå. Halle: Halleluj

Ängelen.

17. Går bort och säger Petro det, Halle: Halleluja
De andre hans Lärjungar med. Halle: Halleluja!

Maria til folket.

18. Nu sjunger med mig hwar och en: Halle: Hall
luja! Christus är upstånden igen. Halle: Halleluja!

Gemene Man.

19. Läter oß nu alla wara glad: Halle: Hallelu
ja! Och lofwa Gud i allan stad. Halle: Halleluja!

D. Luther.

168. Upstånden är wår HErre Christ, Halle
Halleluja! För hela werldsens tröst för
wist. Halle: Halleluja!

2. För oß han led den bittra död, Halle: Halle
luja! At hielpa oß arma af nöd. Halle: Halleluja!

3. Befalte qwinnorna altså, Halle: Halleluja
Til Galileen nu bortgå. Halle: Halleluja!

4. Lärjungomen i bären bod, Halle: Halleluja
At ärones Konung upstod. Halle: Halleluja!

5. I denna helga Påska frögd, Halle: Halleluja
Lofsjungom Gud i himmels högd. Halle: Halleluja

6. Pris ske den Helga Trefaldighet! Halle: Halle
luja! Lofsjungom Gud i ewighet. Halle: Halleluja!

Pet Dresdensis. Laur. Jone.

169. Den HErren båld, Guds Faders Son
Kom ned til oß af himmels thron, S
en Person sann Gud och Man, En hjelte herlig sege
wann. Från satan, synd och ewig nöd, Har JEsu
frälst med hårdan död. 2. A

2. Af döda han upstånden är, Som seger oß tilända bår; Ty död och satans grymma magt Har Christus under föttren lagt, På det han wår rättferdighet Och lif skal bli i ewighet.

3. Så glädjoms nu i denna fäst; Du Gud wår äter worden äst, Som oß din barn i JEsu Christ Wil ifrån all nöd hjelpa wist. Des sjungom wi Halleluja! Lof, pris ske Gud i allan stad! Herm. Bonnus.

170. Låt oß frögdas gladlig sjunga, Låt oß alla med wår tunga, Prisa Gud på denna dag, Då wår owän föll i slag; Låt oß loswa HErran, HErran: Låt oß frögdas när och fjerran.

2. Mägtigt nu i dag regerar, Och med seger triumpherar Hjelten wår, Immanuel; Försten öfwer Israel Månd i dag från dödsens wånda, Segerfull igen upstånda.

3. Den som förr här måste strida, Och af satan mycket lida, Har nu wunnit plats och fält, Som en tapplig segerhjelt: Den der fordom blef förhädder, Är i segerpragt nu klädder.

4. Et förgift nu månde wara Helfwetet så ock des skara, Lejonet af Juda stam: Ja, i dag så har Guds Lam Oß ur mörksens käftar tagit, Och wårt syndaqwal kullslagit.

5. Satan, hwar är nu dit wälde? JEsus Christus det nedfälde, Hwar är nu din udd, o död? Helfwete, hwar är din glöd? Du äst, djefwul öfwerwunnen, Och din magt deslikes bunnen.

6. HErren JEsus har oß gifwit Salighet, och döden drifwit, Som ock lifwet til oß fört, Syndsens wäld är platt förstördt: Helfw'tes eld och swåra låga Skal de trogna aldrig plåga.

7. JEsu, dig ske tack och heder, At du slog wår owän neder, Och förstörde med din död Hwad oß gjorde qwal och nöd: För din kamp, o JEsu käre, Dig nu hela werlden äre,

 8. Gif,

8. Gif, o JEsu, mig din nåde, Fräls mig från e
ewig wåde, Låt mig nu med dig upstå, At jag din fri
njuta må; Sist at jag dig ewigt lofwar, När jag di
i glädjen skådar. Ernst Homburg. Pet. Braik.

171. JEsus Christus wår Frälserman, Som döden öfwerwann, Han är upstånden Döden hafwer han fången. Kyrie eleeson.

2. Den som utan synd född war, Wåra synde han bar, Hafwer Gud försonat, At wi äre förskonat Kyrie eleeson.

3. Död, synd och djefwulens magt Hafwer ha nederlagt: Han hjelper alla, Som honom åkalla Kyrie eleeson. Joh. Huss. D. Luther.

172. Låt oß nu JEsum prisa, Som är wår hög sta tröst: Låt oß wår frögd bewisa Me tacksam sång och röst; Ty han är nu upstånden U grafwen, och sit wånden Är uti seger wånd.

2. Det lejon har nu wunnit, Som är af Jud stamm, Fast det war förr hårdt bundit Och slagtad som et lam; Men det har döden bråpet, Och Hels w tes wåld giort håpet, Oß arma fångar frälst.

3. Den Simson, som war fången, Har sjelf för lossat sig, Och för oß öpnat gången, At wi ock gla delig Ur grafwen komma måge; Ty dödsens wål och plåge Af JEsu är förstörd.

4. Den Jonas, som war kastad J hafwet, komme up; Wår JEsus hafwer hastat Ur grafwen gifwi hopp, At wredens storm är stillad, Wår återlösnin gällad, Och wärfwat oß nytt lif.

5. Ty ormen hade stuckit Wår JEsum i hans hä Och JEsus hade druckit Af bäcken, at hans själ Me ångest war upfylter, Hans Gudoms klarhet skylter J hans förnedrings tid.

6. Wår grymme fiend' hade Mot JEsum stält a magt, Den JEsus nederlade; Som Skriften oß ha sagd

3dt. Han satans wåld förstörde, Det som et rof bört-
rde, Förqwafde helfw'tes magt.

7. Nu är wist denne dagen, Som HErren sielf
ur gjort; Wår fiend är nu slagen, Och Christi rike
: stort. Låt oß med frögdfull tunga Om sådan seger
unga, Och prisa HErran Gud.

8. Wi kunne nu då fråga: Hwar är din udd, du
öd? Du helfw'tes grymma låga, Hwar är din swå-
a glöd? Gud ware altid lofwad, Som oß har så be-
åfwat, Och denna segren skänkt.

9. Han har wår siäl uttagit Ifrån döden, och wår
ot Ifrån fall, all gråt afdwagit, Oß gifwit salig bot.
Wi wele för Gud wandra, Wår synda-art förandra,
Och i Guds wägar gå.

10. Genom doxet begrafne med Christo äre wi,
Och synderna nedslagne, Ståm up af synden fri.
Gud trona i oß wärke, Och med sin Anda stärke,
J siälen et nytt lif. D. Spegel.

173. JEsu, du dig sielf upwäckte, Då du lågst i grafwen död, Och med dinom blod utsläkte Swåra brinnand helfw'tes glöd, Wärdes ock min siäl upresa, At hon ifrån Jorden sig Hasta må, o Gud, til dig.

2. Låt din Anda i mig wärka Rätta lifwet mer och mer, At min siäl må kunna märka All den nåd, som du beter. Låt mig döda syndsens lusta, Och korßfästa så mit kött, At det blifwer werlden dödt.

3. Jag är wäl med dig begrafwen Genom doxet i din död: Jag är krossad af den stafwen, Mose lag, och det du böd; Men den onde wanart qwicknar Ofta i min siäl på nytt, Och wil det jag förr har skydt.

4. Gerna wil jag för dig wandra Uti et nytt lefwerne, Och mit sinnes lust förandra, At din wilje ju må ske; Men mig hindrar werldsens wane, Kötsens swaghet, satans list, Och jag märker mycken brist.

5. Hjelp fördenskul, JEsu Christe, Med dins Andas milda nåd, At det lif som Adam miste, Då han lydde satans råd, Alltid må i mig förnyas, Styrkas och förökas så, At jag lifsens wäg kan gå.

6. Hjelp at jag ej mera följer Gamla månn'skans wälbehag, Eller synden öfwerhöljer Med en ursäkt, som är swag. At du upstod, det skal lära, Huru jag af synden bör Upstå, så at jag ej dör.

7. Ty mit hierta måste bäfwa För dit hot och lagsens ord: Dock wil Anden sielfwer häfwa Stenen och den tunga jord, Som uppå mit samwet ligger, Och din Ängel stiga ned, At förkunna mig din fred.

8. Ack låt honom ljufslig boda, At du hafwer seger fått; Låt mig sielf med trone skåda, At du har ur fängslet gått, Och det samma för mig öpnat, På det jag der ut skal gå, Och på domedag upstå.

9. Wärdes du ock sielf mig möta, At jag dig med hugnad ser I din ord och löften söta, Der du dig med kraft beter, Och mig kundgör lifsens wägar, Dem jag wandra skal til ro, At jag glad må hos dig bo.

10. Här skal nu min siäl sig nära Af osyradt himmels bröd, JEsu nåd, och ej begära, Annat, til sit underslöd, Än det han förwärfwat hafwer, Kasta syndsens surdeg bort, Hwilkens frögd är snöd och kort. D. Speg.

Sjunges som: När jag nu min bön utgjuter, etc.

174. Denne är den store dagen, Som oß Christus hafwer giort; Mörksens Förste är nu slagen, Nederlagd är helfwe'tes port: Dödsens mörker har förswunnit, Lifsens Sol har nu uprunnit.

2. Hwar är nu, o död, dit wälde? Helfwete, hwar är din kraft? Ormen, som wår moder fälde, Hafwer Christus nederlagt; Honom med sin död fördärfwat, Frid och seger oß förwärfwat.

3. Säll och salig är den stunden, När wår Frälseriman upstod; Satan blef i mörkret bunden, Dämpadt

adt wardt hans grymma mod. Si, nu kunna fåren
vara Ibland ulfwar utan fara.

4. Wi ha warit fjerran gångne Från det lif, som
swan är; Oß har döden hållit fångne Med sin grym-
ma magt och här; Men wi äre fri den wånden, Men
an JEsus är upstånden.

5. Wi ha warit dödsens trälar, Wi ha warit
mörksens barn: Satan hade wåra själar Snärde i
sin nät och garn; Nu har JEsus oß förlossat, Orm-
ens hufwud sönderkrossat.

6. Jude slägt, din otro spegla Uti dessa underting,
Utsätt wakten och försegla Grafwen med Pilati ring:
Christus går dock utan möda, Genom stenen från de
döda.

7. Hwässe döden sina tänder, Ryte satan utan tal;
Bunden är hans magt och händer, Hämmat är nu
dödsens qwal. Ho med Christo blir begrafwen, Up-
står under Christi glafwen.

8. Låter oß nu wara glade, Frögde sig hwar på
sin ort: Nu är botat all den skade, Som oß Adam
hade gjort: Dödsens fruktan är fördrifwen, Döden
är upswulgen blifwen.

9. Up min själ, min mun och tunga, Up mit hjer-
ta och min röst, Til at prisa och lofsjunga JEsum,
som oß återlöst, JEsum tacka och berömma, JEsu
godhet aldrig glömma. J. Franke. G. Ollon.

Sjunges som: Gif oß, o Gud, wårt dagliga bröd, etc.

175. JEsu, du äst wår salighet, Alt wårt begär
och kärlighet; Du som äst Gud och ska-
pare blid, Blefst man i werldsens sista tid.

2. Barmhertighet dig öfwerwan, At du tog bort
wårt syndaband; Du gaf dig i den bitra död, Och
frälste oß af dödsens nöd.

3. Til helfwetet du nedersteg, En Seger-HErre
wiste dig; For sedan til dit Fäders land, Och sitter
på Guds högra hand.

4. Din godhet och barmhertighet Har oß den saligbet betedt; Men wår förtjenst, det ej förmå, At wi de nåder skulle få.

5. Ty tackom wi dig, JEsu Christ! Som hafwer oß den nåd bewist: Lof, pris och tack i ewighet, Ske dig för din barmhertighet!

Sjunges som: Upstånden är wår HErre ꝛc.

176. Upfaren är wår HErre Christ, Halle: Halleluja! När han upstånden war förwist. Halle: Halleluja!

2. Den med den bittra korssens död, Halle: Halleluja! Utströk all werldsens synd så snöd. Halle: Halleluja!

3. Oß arma älskade han så, Halle: Halleluja! Som hade måst i döden gå. Halle: Halleluja!

4. Ty är han nu sin Fader lik, Halle: Halleluja! Regerande i himmelrik. Halle: Halleluja!

5. Och för oß arma syndare, Halle: Halleluja! Är han en god förmyndare. Halle: Halleluja!

6. Hörer, i Galileeske män, Halle: Halleluja! Hwi sen i up i himmelen? Halle: Halleluja!

7. Som HErren JEsus hådan upfor, Halle: Halleluja! Så kommer han med åra stor. Halle: Halleluja!

8. I denna stora segers frögd, Halle: Halleluja! Lofsjungom Gud i himmels högd. Halle: Halleluja!

9. Pris ske den Helga Trefaldighet! Halle: Halleluja! Lofsjungom Gud i ewighet! Halle: Halleluja! L. Jonæ.

Sjunges som: När wi i högsta nöden stå ꝛc.

177. Nu frögdoms wi med glädje stor, Ty Christus up til himla for: Lofsjungom med en hjertans frögd, Wår broder for til himmels högd.

2. Den Engla-Chör och himla-skar, Den gifwer Christo uppenbar Gudomlig åra margelund, Det wi ock göre i all stund.

3. Ty han, som är den HErren bold, Som hafwer alt

lt uti sit wåld, Han är wår broder huld och blid, At
inglar ock der glädjas wid.

4. Rum hafwer han oß der beredt, At blifwa der
ewighet. Lofsiungom nu med hjertans frögd, Wår
roder for til himmels högd.

5. Wi skole ärfwa himmelrik, Och warda helga
inglar lik; Det de ock ganska gerna se, At sådan ära
ß må ske.

6. Med oß så är nu ingen nöd, Ty satan, synd
ch ewig död Har Christus för oß nederlagt, Alt som
ans ord det hafwer sagt.

7. Han sänder ned den Helge And, At lära oß fly
yndsens band, Och trösta genom HErrans Ord,
Bewara wäl för satans mord.

8. Så bygger han den Christenhet, Til ewig frögd
och salighet: Allenast trom på JEsum Christ, Så
få wi hjelp i all wår brist.

9. Nu tackom Gudi i all stund, Och prisom utaf
hjertans grund: Lofsiungom honom så med frögd,
At det hörs up i himmels högd.

10. Gud Fader uti ewighet, Dig fäger nu din
Christenhet Lof, ära, tack med allo flit! Til dig står
all wår tröst och lit.

11. Guds Son, du HErre JEsu Christ, Äst här-
lig och alsmägtig wist; Dig lofwar nu din Christen-
het, Deslikes ock i ewighet.

12. Du Helge Ande, sanner Gud, Oß lärer wan-
dra i Guds bud; Wi lofwe dig, wi prise dig, Wi
tacke dig ewinnerlig.

13. Den Heliga Trefaldighet! Låt oß få bli ewig-
het I glädie och i himmels frögd, Dit Christus för oß
är uphögd. Erasm. Albertus. Laur. Jonæ.

178. Wi begå nu den hugnelig tid; Gud Fa-
der gaf af högden nid Hugswalaren,
den Helga And, uti Apostlarnas förstånd.

 2. Han

2. Han sken som eld på hwar och en, Han förtog det dem giorde mehn, Då blefwo de råttsinnade, I ord och kärlek brinnande.

3. De talade med tungor så, All slägter undrade der på, Och höllo dem för druckne män, Som inte hade smakat än.

4. Petrus bewiste det med kraft, Joel Propheten hade sagt Om Guds Andas tilkommelse Mot Judarnas gensägelse.

5. Om Pingesdag gafs lagen nid, Som giorde wårt samwet ofrid: Nu kom Guds Ande samma dag, At lära oß hålla Guds Lag.

6. Du som lärde Propheterna, Och uplyste Apostlarna, Förlåt oß all wår skuld och brist, Gif frid och afstyr satans list.

7. Förbarma dig öfwer oß nu, Och sändt oß ned de gåfwor sin, Din Anda uti JEsu namn, Som lärer oß wårt siäla-gagn.

8. Des ware lof utan ände Gud, som oß den nåden sände I dag utöfwer jorderik, Sin Anda ned af himmelrik. Laur. Jonæ.

179. Den Helga Andas nåd Regere allas wår råd.

2. Som wärkar wårt hjerta Sig til besynnerligit behag, Och drifwer tådan synderna, Med sit helga dyra ord.

3. O Helge Ande, Siälenes hugswalare, Du mångahanda samwetens förklarare.

4. Sammalunda smörg oß med dine Oljo den dyrbara, Efter du wetst utaf Guds sinne Så behageligit wara.

5. Förskära nu alt det syndamod, På den inwärtes människona, At hennes ögon de blifwa god, Och se dig Gud i ärona.

6. Låt oß allom så salige och renhjertade wara, At wi skådom wår himmelske Faders ansigte klara 7.

7. Så ingaf du Propheterna All Christi tilkommelse, Och det de propheterade: Så styrkte du Apostlarna Efter hans upfarelse, Som Christi ord predikade.

8. När Gud i sit ord Skop himmel och jord, Och hafwet, och alt det der utinnan är, Du giorde kraftig ing, Och alt lifaktigt, Hwart i sin skapnad, både fjerr och när.

9. Du lifaktigt gör alt det, Som uti floderna rörs. Lär oß människor et andeligit lefwerne föra.

10. Du förente Christi församling, At heligt lefwa uti werldene, Och förmente högeliga wördning At göra afgudom på jordene.

11. Ty bedjom wi dig, Guds Ande, Hör wår bön, Dig förutan är hon ej fruktsam. Skilg oß från allan syndawånda, Gif god lön, Och war syndarom barmhertigan.

12. Du från werldenes första begynnelse Lärde människom din helga tilkommelse Af Guds Faders kraftighet. Du som hastelig kom ned utaf himmelen, Gif oß nåd med Apostlarna på jorderik Undfå Christi kärlighet.

13. Der på sjunge wi Hallelujah!

180. Kom Helge Ande, HErre god, Besök wår hjertan och gif oß mod: Låt oß få dina helga nåd, Låt oß etc. Och war med oß i råd och dåd.

2. För en sann tröst du känder är! Säll är den man, som du äst när! De hårda hjertan gör du wek, De hårda etc. Och gifwer dem en rätt kärlek.

3. Dit ljus tänd i wårt mörka sinn, Gif kärleks dygd i hjertat in: Hwad oß fela och brista må, Hwad oß etc. Låt oß af dina nåder få.

4. I din gåfwo äst du margfald, Guds högra hands finger utwald; Du lärer Christi Lärjungar Du lärer etc. Prisa Gud med marga tungor.

5. Wår fienda ifrån oß drif, Och du med friden

når oß blif: Ledsaga oß i alla stund, Ledsaga oß etc. At wi må undfly diefwulens fund.

6. Gud Fader du oß kånna lår, Och Sonen som Frålsaren år: Låt oß ock låra det der nåst, Låt oß etc. At du af dem utgången åst.

7. Gud Fader och hans enda Son Ware prisad i himmels thron, Den Helge Ande ske också! Den etc. Han låte oß sin nåder få. Ambrosius. D. Luth. L. Pet.

181. Kom Helge Ande, HErre Gud, Upfyll med dine nåde god De Christtrognas hjerta, hug och sin; Din brinnande kårlek uptånd i dem: O HErre, genom dins ljuses sken, Hafwer du församlat til trona igen Folk utaf allehanda tungomål; Ty prise wi dig och sjunge så: Halleluja, Halleluja!

2. Du helga ljus, nådenes port, Uplys oß alla med lifsens ord: Lår oß nu råtteliga kånna Gud, Och kalla honom Fader af hjerta och hug. O HErre, förtag all falsk lårdom, Med dine nåd du til oß kom: Hjelp oß at tro på JEsum Christ, Och söka når honom all wår tröst. Halleluja, Halleluja!

3. Du helge eld, hugnelig tröst, Låt brinna i wårt hjerta och bröst Guds kårlek, til at hålla hans bod. Hjelp draga wårt korß med tolamod. O HErre, oß med kraft bered, Och styrk wår hjertans blödigher, At wi hår manneliga strida må, Och så genom döden til lifwet gå. Halleluja, Halleluja! K. Kubertus. D. Luth.

182. Nu bedje wi den Helge And Om en sann tro och rått förstånd, At han för oß råder i alla tider; Hålst uti det yttersta, Wi skolom hådan lida. Kyrie eleeson.

2. O ådla ljus, gif oß dit sken: Lår oß JEsum Christum kånna allen, At wi med honom hålle, och faste blifwe, Och at han oß arfwelott I sino rike gifwer. Kyrie eleeson.

3. O

3. O kärleks eld uptändt wårt sinn: Gif oß allom ̇et i hiertat in, At wi samman lefwe, som bröder kåre, I frid och i rolighet, Wi som Christne äre. Kyrie eleeson.

4. O högsta tröst i alla nöd, Hielp at wi ei frukte skam eller död, När wi den bittra döden skole smaka: Blif när oß i frestelsen, At wi dig icke försake. Kyrie leeson. D. Luther. Laur. Petri.

183. Veni Sancte Spiritus, reple tuorum corda fidelium, & tui amoris in eis ignem accende qui per diversitatem linguarum cunctarum gentes in unitate fidei congregasti. Halleluja, Halleluja!

O Du Helge Ande kom, Upfyll dina Christtrognas hiertan, Och din brinnande kärlek uptänd uti dem, Du som församlar folk af allahanda tungomål Uti ena Christeliga tro endrägteliga: Gudi ware lof winnerliga!

Sjunges som: War nu redo siäl och tunga etc.

184. Helge And' mins hjertans nöje, Bäste skatt och högsta tröst, Du som wärdes dig nedböja Til at höra böne=röst, Som utaf dit tempel går, Der du heligt offer får: Låt min siäl der til utwäljas, At du wil i henne dwäljas.

2. Du äst den förnämsta gåfwa, Den min JEsus skänker mig, Den han wärdes allom låfwa, Som begärat hiertelig. Du äst ordets witne sant, Och min återlösnings pant, Själens hugnad, HErrans finger, Hoppets ankar, trones wingar.

3. Kärleks eld och nådens källa, Wisdoms brunn och sannings And, Du kan samwetet friställa, När det qwäls af syndsens band: Gif min Anda witnesbörd, At jag warder af Gud hörd, Som et barn utaf sin Fader, Så är jag förnögd och glader.

4. Du äst ned af himmelen guten, Som en liuflig dagg och regn: Frid och tröst är med dig fluten, Samt med Christi nåd och hägn. Ack, upfyll då mildelig

Mina siäl, som öpnar sig, Och wil dig med glädi[e] fägna, Ja, med tron dig sig tilägna.

5. Du kan alla ting utgrunda, Ja, Guds djup-het wetst du wäl; Ty wil jag af dig åstunda, Det du lärer så min siäl, At jag wet Guds wilja rätt, Och kan lefwa på det sätt, Som hans ord mig föreskrif-wer, At jag honom täcklig blifwer.

6. Du äst helig, dig mißhagar Allt hwad synd och orätt är: Den dig framgent här förjagar, Wilt du aldrig wara när. Helga mig i en rätt tro, At du wärdes när mig bo; Ty jag kan til himlen fara, Om jag må din boning wara.

7. Du äst nådig, mild, saktmodig, Som en duf-wa, men flyr bort, Ifrån den som wred och blodig Har et sinne stålt och stort. Lär, o lär mig sanna dygd, Gör mig tolig och förnögd, At jag ej min nä-sta hatar, Eller den du älskar, ratar.

8. Hjelp at jag mot synden stråfwar, När jag stap-lar war min staf: War mit lif den stund jag lefwer, När jag dör, tilslut min graf: När jag skal igen up stå, Gif at jag med glädje må In för JEsu domstol ställas, Och med de utwalda sällas. D. Gerhard. D. Spegel.

185. När Christus, Guds dens högstas Son, Up til sin höga himmels thron, Af den-na werlden wille gå, Til Lärjungarna sade så:

2. Jag far up til Guds Majestät, Men går icke af denna stad, Förr än i fån den Helga And, Som jag sänder af Fadrens hand.

3. Lärjungarna gömde det tal, Woro församlad' i en sal Endrägtigt efter Christi sätt, I bönen til Gud alle slätt.

4. På Pinges dag den tredje stund, När de bodo af hjertans grund, Kom den Helge Ande i des hus, Och tände up et nådeljus.

5. Han som eldstungor på dem satt, Och gaf dem allom

som himmelsk skatt, At de med nya tungors art
Guds stora werk uttalte snart.
6. Der til kom ocksa mycket folk, Af många land-
skap war der tolk, Som hörde dem uti en ring Kund-
göra all de dråplig ting.
7. En part, som fullwål kånde dem, Galilea år
deras hem; Sade, hwart wil det lånda på, At de
sämmande mål förstå.
8. De andre giorde spe af dem: De åro alle druck-
ne mån. Men Petrus sade, ger grann akt På det
som nu hår blifwer sagdt.
9. Tog text för sig af Joels bok, Språk och af
Davids Psalmer nog: I deras hjerta talet gick, En
part då annat sinne fick.
10. Ack! bröder, såger oß dock fri, Til sakena
hwad göre wi? Wi åre i den kundskap blind, Förlöser
oß af denna synd.
11. Men Petrus swarar: görer bot, Och faller
JEsu Christ til fot, Tilbeder utaf hjertans grund,
Och tager dop i denna stund.
12. De gjorde efter Petri råd, De trodde Christum,
som han bad: Mång tusend blefwo genom dop Anna-
made i Christi hop.
13. Förlåna oß, o Helge And, Så blifwa qwitt
wårt syndaband, Efter det råtta kyrko-wis, Gud
Fader, Son och dig til pris. D. Swedberg.

186. Andans helga nåde, Allas tröst i wåde, Stadigt du hår blif; Du wår plåga slåck-
er, Och i hjertat wåcker Kärleks eld och lif: Lår du
nu min swaga tunga, Om din kraft med lof at sjunga.
2. Du kan underwisa Oß wår Gud at prisa, På
mång språk och sått: Låt din låga brinna I wår hug
och sinne, Dig at ålska rått; Wårdes oß din nåd be-
kåra, För din' gåfwor dig at åra.
3. När all nöd och jåmmer Hiertat hårdast klåm-
mer

mer, Låt mig då hos dig Ro och tilflygt finna, Låt min sorg förswinna, Som här plågar mig. Kom, o nåde sol med gamman, Lys och gläd oß allasamman.

4. Kom Guds dyra gåfwa, Sönderslit den kläfwa Der i jag är spänd: Kom, ack! kom min längtan, Kom min hierte-trångtan, Och mit qwal bortwänd: Hiertat får nytt lif och styrka, När du gör det i din Kyrka.

5. Hjorten häftigt längtar, Och til watnet trängtar, När han jagad är; Sjalen sammalunda, Då hon margelunda I mig plågas här, Månde all sin trångtan ställa Til den rena nåde-källa.

6. Du, som oß har skapat, Och wår synd utskrapat Genom Christi blod: Du all kyskhets Anda, Sänd oß nu tilhanda Et renhjertadt mod. Lär oß dit behag at göra, När wårt kött oß wil förföra.

7. Styr och för min handel, Med en helig wandel Låt min stig och gång, Dig til pris och heder, Syfta dit du leder: Låt min bön och sång, Som jag frambär til din åra, Täckas dig, o HErre kåre!

8. Låt ej satan arge Med sin list den marge Mig här skada få: Låt mig när en ände Ser på mit elände, I himmelsk glädie gå; Der skal jag med frögdfull tunga Dig et Halleluja sjunga. Joh. Frank. P. Brask.

187. O Helge And' kom til mig in, Uplys min själ, uptänd mit sinn, At jag må i dig blifwa. Låt lysa lifsens ljus för mig, Och för mig på den rätta stig: Jag wil mig dig helt gifwa.

2. Uti all sanning led du mig, Förståndet öpna nådelig, Jag lära må din wilia. Ack! gör mig från all synder ren, At jag må följa dig allen, Allt ondt ifrån mig skilja.

3. Hjelp HErre, du af nåde blid, At jag af hjertat all min tid Mig håller wid det ena, At tro på HErran JEsum Christ, Och öfwa kärlek utan list, Min hielp äst du allena.

4. Uppå min sida altid stå, At satan mig ej skada nå, Ej heller mig förföra: Med minom anda witne bär, At et Guds barn jag också är, Det han wil sagt göra.

5. Jag kännes wid min swaghet all, Jag wet ej hwad jag bedja skal, Hwad gagnar eller skadar: O Helge Ande, bed för mig, Med suckan lär mig innerlig Mit Abba kåre Fader.

6. Mig uti dine nåd bewar, Som alt i dina händer har, Min kötslig hug förändra: Hwad jag har syndat, gif mig til, Styrk mig at jag godt göra wil, Och i din fruktan wandra.

7. Gif lycko, Gud, til all god werk, Befrämja det och kraften stärk, At jag alt mer tiltager I wisdom, ålder också nåd, Och altid följer dina råd, Och gör hwad dig behagar.

8. Hielp mig at nyttja tiden rätt, Och skaffa nytto på alt sätt, Mit pund ej nedergrafwa; Ty den som Gud ei tiena wil, Men gör hwad werlden hörer til, Han kan ej framgång hafwa.

9. O frögde Ande, statt mig bi I all den sorg jag kommer i, Hälst när mig döden kallar; Då hielp, at jag må Christelig Få skiljas hädan, när jag dig Min själ i hand befaller. Mich. Schirmer.

188. O Fader wår, barmhertig och god, Som oß wille til dig kalla, Och skänka oß med Christi blod, Som borttager synder alla; Låt komma til oß dit helga ord, Din wilia kan det förklara, Som skapat hafwer himmel och jord, Det må wår ledare wara, At wi icke wilse fara.

2. Men alle rope wi nu til dig, Oß är ej annat til råde: Ty ingen tager din ord til sig, Utan han får dina nåde. O Helige Fader, tänk der på, At diefwulen gör oß wända, Och wil oß taga din ord ifrå, Och komma oß sig til handa; Ty sändt oß din Helga Anda.

3. O

3. O Gud och människa JEsu Christ, Som synden på dig lade, Du wetst wäl sielf wår stora brist; Efter du ock mandom hade. O JEsu Christ, wår broder kär, Wärdes dit löfte hålla, Hugswalaren låt komma här, Som oß lärer sanning alla, At wi icke från dig falla.

4. O du Helige Ande kom, Slit sönder diefwulens snara: Låt Guds ord få i wårt hjerta rum, At det måtte när oß wara; Så warde wi alle rene gjord', Och prise wår Gud med gamman, Af JEsu Christi helga ord, Den wi tacke allesamman, Nu sjungande der til Amen! D. Luther. L. Petri.

189. HErre Gud Fader, statt oß bi, Och låt oß icke fördärfwas: Gör oß ifrå wåra synder fri, At wi dit rike må ärfwa. För den onda oß bewara; At wi honom öfwerwinne, Både nu och i all sinne: Hjelp oß med nåder dine, Wi sätte all wår lit til dig, I trone faste stånda. Ifrån den onde anda, Hjelp oß, utaf all wånda. Amen, Amen, ske altså! Wi sjunge nu Halleluja!

2. JEsu Christe, statt oß bi, etc.

3. Helge Ande, statt oß bi etc. D. Luth. L. Petri.

190. O HErre Gud af himmelrik, Gif oß nåd til at prisa dig, Och sättja all wår tro der til, At du äst både god och mild :,:

2. O JEsu Christ, som mandom tog, Låt oß altid komma ihog Din bittra död och rena ord, I dem wi äre salige gjord :,:

3. O Helge And, gif oß din nåd, At wi aldrig gå af din råd: Wärdes at wara wårt bistånd, Gud Fader, Son och Helge And! :,:

191. Dig ware lof och pris, o Christ! Wälsignad är den dag förwist. Wi lofwe dig nu och til ewig tid. Helig, Helig, Helig i högdene!

2. Änglarna och Öfwer-Änglar, Throner och det himmelska härskap, Dig lofwa Cherubim och Seraphim: Helig, Helig, Helig i högdene! 3. Dit

3. Dit folk, o HErre, lofwa dig, Din brud af hjerat nu gläder sig, För din nåde och barmhertighet: Helig, Helig, Helig i högdene!

192. Allenaste Gud i himmelrik, Ware lof och pris för alla sina nåder, Som han hafver giort i jorderik, I dessa här nådeliga dagar: På orden är kommen stor glädje och frid, Människan nå wäl glädjas wid Guds ynnest och goda wilja.

2. Wi lofwe, wi prise och tilbedje dig, Wi tacke dig ör dina härlighet, O HErre Gud Fader i himmelrik, Du hafwer oß gjort stor kärlighet: All ting hafwer u uti dit wåld, Hwad du willt hafwa fram kan ingen förhålla: Wäl den som dig kan frukta.

3. O JEsu Christ, Guds ende Son, Som når Gud Fader sitter, Som hafwer frälst alt människo jön, Och oß med Gudi förlikat: Genom dit blod och årda död Hafwer du oß löst af synd och nöd: Gif nåden i trone blifwa!

4. Du äst allena wår Frälserman, Som oß wil himmelriket gifwa: Du äst Guds Faders menlösa am, Som för oß wille döden lida: Du äst allena wår salighet: Stor nåde hafwer du oß betedt, Allsmägtige JEsu Christe!

5. O Helige And, wår tröstare from, Som oß all anning lärer, Hjelp at wi blifwe wid din lärdom, Gud Fader, Son och dig äre. Beskärm oß ifrån djefwulens falska list: Hjelp at wi tro på JEsum Christ, Både nu och altid, Amen! Hilarius. D. Decius.

193. Gud heligste Treenighet, Du store Gud i ewighet, Gud Fader, Son och Helge And, Personer tre, dock en Gud sann, Högtlofwad för barmhertighet, Den du oß männ'skom har betedt.

2. Gud Fader, dig nu prisar jag, Som all ting skop, och än i dag Bewarar alt med Faders hand: Dit ord du sänder i all land: Din Son du har mig gifwit här: Des tackar jag dig, Fader kär!

3.

3. Guds Son, o HErre JEsu Christ, Du hafwe mig stor nåd bewist, At du sann mandom på dig tog Och uppå korsset för mig dog, Der med min syn afplanad är; Des tackar jag dig, broder kär.

4. Gud Helge And, min tröstar' from, Du hafwe mig i min barndom Gjort genom dopet til Guds barn Och hulpit mig ur satans garn: Du helgar, tröstar gifwer mod: Des tackar jag dig, Tröstar' god!

5. Högtlofwade Treenighet, Stor glädje har du mig beredt. Gif nåd at lefwa Christelig, Och sist min and' befalla dig: Så skal jag med osäglig frögd Lof sjunga dig i himmels högd. D. Schiuppius.

194. O Skapar' och o gode Gud, All nåde brunn och Fader, Förlåt hwad gjord är mot din bud, At satan oß ej skadar. Ej handle med oß efter rätt, Fast mera uppå Faders sätt, At wi din barn i trone ren, Dig utan mehn, J dag må tjena hwar och en.

2. Förbarma dig, o JEsu Christ, Utöfwer oß af nåde; Du äst den starke hjelte wist, Som hindra kan all wåde: Så fräls dit folk utaf des nöd, Som du med dinom blod få röd, Har löst af qwal och ewig we: Din nåd bete, At intet ondt hos oß må ske.

3. Wälsigna oß, o Helge And. Låt oß din nåd ej mista, Låt på din kärlek i hwart stand, Och goda råd ej brista. O Gud af tröst och glädje rik, J nöden du ej från oß wik: Wår själ gör ren och wäl förnögd Gif ewig frögd, För JEsu skul i himmels högd.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl ꝛc.

195. Gud låter här sin Christenhet Alt godt af nåd förfara, Af kärlek har han den beredt Mång tusend Ängla skara; Ty sjungom nu med godt behag: Nu är de helga Änglars dag, De oß skal wäl bewara.

2. De lägra sig kring hwar och en, Som frukte

Gu

ud så gerna: At hjelpa äro de ej sen Mot dem, som
t ondt ärna. Ty sjungom nu med godt behag: Nu
de helga Änglars dag, De oß här troligt wärna.
3. På wägar de oß föra så, At wi wår fot ej stöta,
j heller lide skada då, När oß alt ondt kan möta. Ty
ingom nu med godt behag: Nu är de helga Änglars
ig, De oß så willigt sköta.
4. Slik nåde warder dem betedd, Som tilflygt til
ud taga: De Änglars wård är dem beredd, Som
tan kan förjaga. Ty sjungom nu med godt behag:
u är de helga Änglars dag, De oß til himla draga.
5. O HErre Gud, war mild och god, När wi med
öden stride: Din Ande gifwe kraft och mod, At wi i
id afslide; Så skole wi med godt behag Dig sjunga
å den stora dag. O Gud, hör hwad wi bedje!

D. Reiman. D. Swedberg.

Sjunges som: Lustig af hjertans grunde etc.

96. Gud ware tack och åra För helga Änglars
wakt! Ej satan skal förfåra, Med all
n list och magt. Han tänker mig wäl fälla, Som
wetekornet grant: Wård skal Gud om mig hålla,
ans ord det säger sant.
2. Ack! du min käre Fader, Så aktar du dit barn,
t ty här intet skadar, Ej satans synda-garn. Du
t mig wid min sida, Och wärjer ridderlig, När sa-
n wil bestrida, Mig fälla listelig.
3. O Gud, du dig miskunda, Af nåde hör min
ön, At du dock ingalunda Din Ängel mig här spön:
it mig på lejon wandra, Och uppå ormar gå, På
nga lejon andra, Och uppå drakar stå.
4. O Gud, du mig bewara Alt med din Ängla wård,
allskons nöd och fara, Mot satans grymhet hård,
ot drakans gift och wrede, Des mord och raseri,
ot all hans konster lede, Lögn och bedrägeri.
5. De starka himmels kämpar O Gud, förordna

hit

hit, Ty jag, då satan stämpslar, Til dig har all m
lit. Låt dem stå wid min sida, Alt såsom Jacobs hä
Och altid för mig strida, Som för Elisa kär.

6. Sändt dem til mig i nöden, Som til Eliam sä
Och som de utur döden Uthulpo Daniel: De före m
wid handen, Som Lott ur eld och glöd, Som Petru
ifrån banden, Och Paulum utur nöd.

7. Som de tre män har hägnat En Ängel stor o
god, Och midt i elden fägnat, Med oförfäradt mo
När öfwer mig stor låga Och motgångs hete går, S
hielp mig i den plåga, At jag ej skada får.

8. Min synd wil jag begråta, Och söka nåd h
Gud, Det skal mig så wäl båta, At ock et frögdelj
Der öfwer widt skal höras Uti Guds himla sal; D
ock Guds lof skal föras Ibland all Helgons tal.

9. När lifwet skal uphöra, Gif mig en sömn så sö
Och låt de Änglar föra Min siäl i Abrahams sköt. N
du til doms wil komma, Låt mig i himmelrik, M
tusend, tusend froma, Din Änglar wara lik. E.Sace

Sjunges som: Ack! blif hos oß, o JEsu etc.

197. O Gud, rik af barmhertighet, Jag tacke
dig för din godhet, At du mit lif, sam
ägor all Beskyddat har för alt ofall.

2. All satans list margfallelig Har du dock afwänd
nådelig: Med dina helga Änglars skar, Min krop
och siäl du wäl bewar.

3. Och mig wid hälsan karsk och sund Uphållit i
til denna stund: Jag beder dig, o Fader kär, M
dit beskydd du mig ock wär.

4. Mit lif, min siäl, mit gods, min gård Annan
i din hägn och wård: Låt dina helga Änglar kär, A
natt och dag mig wara när.

5. Från oß afwär ock mildelig All olycks fall
siäl och lif: Ledsaga säkert bort och hem, Dit hel
namn til pris allen.

6. M

6. Mot satans list och grymma magt, Hålt ofwer
oß din wård och wakt: Låt ock din Anda hos oß bo,
lt wi i dig må hafwa ro.

7. Och ändtlig i wår sista ånd' Anamma siälen i din
and, Och för den ur den mörka dal Til dig uti din
rögdesal. Baal. Förtich. Haq. Auius.

Sjunges som: Såsom hjorten trägit långtar 2c.

198. Kom, min Christen, Gud til åra, Kom
och hör din HErras tal; Du skal här
å nogsamt lära, Hwem är i de trognas tal. Ho be-
änner med sin mun Gud, och tror af hjertans grund,
Wandrar troligt i hans wägar, Gör som Gud hans
HErre säger.

2. Salig är den ödmjukt lefwer, Och här andlig
attig är, Den af gåfwor sig ej häfwer, Utan Gudi
ran bär; Tackar Gudi mer och mer; Himmelriket
Gud beskär, Ära stor han ocksåg gifwer Den så ödmjukt
ltid lefwer.

3. Salig är den sorg här drager, Den han har af
HErran fått, Som begråter och beklagar Sin och
ndras stora brott: Den här ofta sorgse går, Och för
Gud med tårar står; Wisst skal han hugswalad blif-
wa: Frögd skal HErren honom gifwa.

4. Salig är den i sit hjerta Fromhet har och sakta
mod, Den der trug och allsköns smärta Drager med
ort tolamod: Den til hämnd ej har begär, Men
lfreds med HErran är; Jorden skal han wisst be-
ttja, HErrans hjelp därjämte nyttja.

5. Salig är den alfwart stråfwer Efter sann rätt-
ärdighet, Trogen, redlig, altid lefwer, Uti sann up-
iktighet: Den där älskar rätt och slätt, Gör ock in-
om oförrätt; Den skal Gud tilfyllest mätta, Och i
orgen nådigt lätta.

6. Salig är den sig förbarmar, Utaf hjertans blö-
ighet, Öfwer den som här är armer, Lefwer i elän-

 dighet;

dighet; Den då hielpa, trösta må, Gud skal hon[...] löna så, At han ock får tröst och hugnad, När h[...] utaf sorg är tungad.

7. Salig är den här på jorden, Är af hjertat s[...] och ren, Tuktig båd i werk och orden, Lefwer ut[...] syndamehn; Hatar werldslig yppighet, Lusta, s[...] otuktighet; Skåda skal han få i frögden HErran G[...] som bor i högden.

8. Salig är den fridsamt lefwer, Flyr för old[...] hat och kif, Efter friden altid stråfwer, Älskar den [...] alt sit lif: Den som stiftar frid och ro, At man m[...] kärlek bo: Honom skal den nåden ämnas, At Gu[...] kära barn få nämnas.

9. Salig är den här måst lida Orätt och förfölj[...] se, I sin oskuld oftast qwida Öfwer stor bedröfwels[...] Den han utstå måste här, Fast han from och rättw[...] är; Gud skal honom wäl belöna, Och med himme[...] krona kröna.

10. JEsu, gif mig utaf nåder, At jag wandrar [...] för dig, Alt som du mig nu här råder, At jag mått[...] wärdelig, Lefwa ödmjuk, still och from, Länna häm[...] den til din dom, Klaga dig min nöd och wånda: A[...] det rätt är, efterstånda.

11. At jag förer helig wandel, Älskar tukt och n[...] terhet; Jemwäl uti all min handel Wisar kärlek, fri[...] samhet. Fader, hielp utaf din thron, At jag tror up[...] din Son, Och din Anda mig förläna, At jag dig n[...] ewigt tjena. Johan. Heerman. D. Swedberg.

199. Sig frögde nu himmel och jord Af Gu[...] miskund och helga ord, Som han [...] sände oß til tröst, Genom sina Apostlars röst.

2. Då Christus hade alt bestält, Det som Fadr[...] hade befalt, Sände han ut i werlden widt Si[...] Apostlar hit och dit.

3. Han befalte dem säga så: At de som f[...]

[...]

ider få, Och helfwetet undwika wisst, De måste tro
i JEsum Christ.
4. Det budskap widt om werlden gick, Hwar man
uds wilja weta fick, Och föllo där til med et sinn,
om lydde hwad Gud gaf dem in.
5. Där som Guds ord predikadt wardt, Ändock at
rtat det war hårdt, J det Guds Ande war där med,
ertat til Gud omwände det.
6. Desse buden syntes fast ring, Bedrefwo dock un-
lig ting, Och med deras enfaldighet Slogo de ned
rldslig wishet.
7. Land och städer de wände om Från wrånghet til
in kännedom; Ty gifs dem pris på jorderik, Och
ig lön i himmelrik.
8. Gif oß, o Gud, din helga nåd, At wi må följa
as råd, Och alle med dem prisa dig, Och lefwa så
innerlig. Michael Weiss. Laur. Petri.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl etc.

OO. Så hafwe wi i denna dag Af dig förstått, o HErre, At det har warit dit be-
g, Den större och den smärre Förhjelpa til din kän-
dom, At warda här din egendom, Och ewigt salig
wa.
2. Din helga ord och Sacrament Den sällhet til oß
a; Dem bör oß flitigt, tidt och sent Wäl nyttja
städs höra Hwad du oß hafwer här befalt, Och
a dig utöfwer alt; Ty du äst Gud wår HErre.
3. Du har förordnat, store Gud, Et ämbet här på
den, Hwar med din ord och helga bud Oß äro kun-
ord worden; Apostlomen gafst du den magt, Uti den
ning och den akt, At de dit råd förkunna.
4. Wi tacke dig, o Fader-blid, För denna nådegäf-
: Din Ande gifwe oß här nid, Wi må dig derför'
a, Och wandra såsom de ha lärt, J tro, i kärlek,
wet skärt, J Christo Christligt lefwa.

5. Dit ord tag aldrig oß ifrå, Och Sacramen
dyra: Låt oß ock altid kunna få, De din församl
styra, Alt som din wilje det förmår, At ingen der
tjensten får, Den du ej wärdes kalla.

6. Så skicka du din klena hjord, De herdar, som d
wakta, Och spisa med dit helga ord, Sit kall rätt t
ligt akta. Wi äre, Gud, din egne får, Igenom J
sit dyra sår, Från ulfwen återlöste.

7. Dem som arbeta i din säd, Som dyrbar är
mycken, Med kraft af högden du bekläd, At de i
[illegible] Må finnas tro-arbetare, Rätt kallas H
rans tjenare, At säden ej förderfwas.

8. Förtag, o Gud, den slemma sed, Den satan
wer drifwit, Som är så stygg och swåra led, Och
dar oß til lifwet, At mången löper mot din bud
denna tjenst, o store Gud! Sit straff där med förbl

9. Ty gif du oß en sådan nåd, Som själen en
riktar, At wi förblifwe wid dit råd, Hwar til dit
oß pliktar: Och bedje dig rätt innerlig, Du wille s
da nådelig De herdar, som dig frukta.

10. Gif dem, som här i tjena dig, Din helga
däs nåder, At de förkunna flitelig Alt hwad dit ord
råder: Det ware ljuft, det ware ledt, Så låt oß
få höra det: Dit ord låt aldrig döljas.

11. Bewara dem för satans mord, Som altid
terstråfwar, At hindra oß dit helga ord; Du Gud
ewigt lefwer, Och uppehåller dem i nöd, At de ej f
ta trug och död, När du dem ger din Anda.

12. Låt dem ock altid granna akt Uppå sig siel
hålla, De stå ju på sin HErras wakt, At de doc
drig wålla, Det någon själ förargad blir, När
den illa lefwa sir, Den oß all dygd skal lära.

13. J högfärd och i yppighet, O Gud, låt dem ej
wa, Ej efter gods och werldslighet, Samt fåfäng
stråfwa: På det, o Gud, så mången själ Ej drä
måtte här ihjäl, Den eljest kunde lefwa.

14. Förstör, o HErre, synden led, I nåder oß förskon
a, Och war ej swåra på oß wred, Låt Sonen dig förson
a. Låt dem, som föra här dit ord, Ståds wakta här din
ena hjord, At ulfwen den ej skingrar. D. Swedberg.

201. Et bröllop uti Cana stod, i Galileeiske lan=
de: Dit kom ock JEsus efter bod, Wäl
gnade ägta stande. I ägtenskap ho här wil gå,
han bjude JEsum med sig då, Om han skal blifwa
gnad.

2. Då glädjen war där all som bäst, Begynte wi=
et fattas; Fast JEsus war där sielf til gäst, Dock skal
är af ej skattas, At JEsus ståndet omild är, Hwar han
r, där är korsset när, Han kan ock korsset lindra.

3. När nöden är nu all som störst, Och medel ej til
nna, Så är då bönen bäst och först, Som hielper
fwerwinna. Hos JEsum står all hjelp och tröst; En
ömjuk bön af troget bröst Förnår hans hjelp allena.

4. Han är som wil och hjelpa kan, I sorgen glädje
ifwa; Men tid och medel måste man Ej honom före=
rifwa. Då mänsklig hjelp all ute är, Hans stund at
ielpa kommer när, Den måste wi förbida.

5. Som bäst man wäntar glädje=win, Det sorg för=
rifwa skulle, Så skänkes watten fullt up in, Ser kru=
or öfwerfulle; Oß ångst och nöd så swåra qwäl, At
atnet går alt til wår själ, Tårkalken öfwerflödar.

6. Du måste lära, Christen god, Det länder dig til
omma, I motgång hafwa tolamod: Följ ej förnuf=
ts domar. Hwad JEsus säger, gör med flit, Arbe=
t, bed och all din lit Til honom ställ allena.

7. Ty märker nu på HErrans hand, Som all ting
an förwandla, Af watnet gör han win försann, Wil
ädigt med oß handla. Så wändes sorg i frögde=
in, Så lagar Gud med barnen sin: Wäl den på
onom tröstar.

8. Begynnelsen är ofta swår, Des bättre blifwer
 änden:

änden: Om man här forsset genomgår, Gud kan
bästa wända. Det sättet håller JEsus Christ, D
bästa win spar han til sist. Gud ske lof, pris och är

Syriach. Spangenberg. D. Kolmodin.

202. En liknelse ljuslig och klar, Nyttig för ga
la och unga, I Evangelio skrifwen st
Den oß nu täckes siunga: I hwilken talas om nå
män, Som arbete mände göra Uti ens mans wi
gård, den Så lyder, som wi här höra.

2. En husbonde waker och snäll Gick ut en morg
arla, Til at i sin wingård beställa Sig hielp och
hets karlar: Och när med dem, som han hade få
Öfwertingadt war til ände, Om en wiß dagspenni
brådt Han dem i sin wingård sände.

3. Wid tredje stunden ändå han Utgick och war i
länge, Förr än han uppå torget fann Några and
stå fåfänge: Detta bätar eder ej stort, Sade han,
j här dröja, Går j ock i min wingård bort, Jag
eder wäl förnöja.

4. När då ock de så hade gått, Wid sjette och nio
de stunden, Gick han åter ut fullbrådt, Och gjor
sammalunda; På det sista gick han ut än Wid ell
te stunden rade, Och fann där ändå någre män F
fånga stå, och han sade:

5. Hwi stån j så här dagen all Fåfänge, det n
gen j säga? De swarade alle med et tal; Ty ing
wil oß lega. Där med sade han til dem då: De
wil icke tjena, Ty må j ock i min wingård gå, J
wil eder skäligen löna.

6. Om qwällen til skaffaren sin Sade husbon
froma: Arbetarena kalla här in, Och låt dem sin
bekomma; Dock på den sista du börja skal, Ty så m
ste det nu blifwa, In til den första efter mit t
Skal du dem lönen gifwa.

7. De siste kommo då först fram, Som husbon
h

ade årnat, En hel dagspenning blef gifwen dem; Des tackade de så gårna. När de förste hade detta rdt, Förmodde de sig lön mera; Men dagspennin- en som war beskedd, Bekom ocksa hwardera.

8. När de sågo at de hade fått Mindre ån de ment ade, Låto de sig ej nöja dår åt, Men knorrade dår m och sade: Desse som en blott tima fri Arbetade, afwa nu tagit Lönen ju så stor som wi, Som hela agen hafwa dragit.

9. Min wån, dig år ingen oskål gjord, Sade hus- onden til en dera, En wiß dagspenning war i för- rd, Tag honom, hwad wil du mera? Dår med gack i din wåg från mig, Och låt mig om min ting rå- , Mig tåckes nu så mycket som dig, Dem sista gif- a af nåde.

10. Eller må jag ej göra med mit, Hwad mig i sin- et kommer, Eller gör det ondt i ögat dit, At jag år ðdér och frommer? Så blifwer då detta ordet sant, e ytterste warda de främste, Och de främste, det årk fullgrant, De ytterste och de såmste.

11. Ty såger Christus hår til då, Såsom wi hår åge höra: Många åro kallade, men få Utwalde; t sielfwe de göra, Ty de akta intet Guds råd Som riften uppenbarar, Utan följa sin ordsko åt, Det ras förderf månd' wara.

12. Dår med hafwe wi nu förstått, Af denna lik- else sköna, Huru med Guds rike år fatt, Och huru n plågar löna, Icke efter werldenes sått, Som ar- tet så grant tålier, Utan efter nådenes rått, Den n allena utwåljer. Olaus Petri.

Sjunges som: Jag ropar til dig, o HErre 2c.

03. Så högt har Gud, oß til stor frögd, Den ganska werlden ålskat, At han i Son af himmels högd Har sändt, som oß har ålsat. I synden war så werlden sänkt, At hjelp

war ej til finna, Råd ej winna, Hade Gud sin S
ej skänkt. O människa det besinna!
2. Men detta är wår själatröst, En källa af
nåde, At JEsus har oß återlöst, Och frälsat af
wåde. O Gud, hur' är din kärlek stor, Hur' wille
oß lisa, Hjelp bewisa! Den der på jorden bor, K
det ej fyllest prisa.
3. Ty ho som tror på JEsum Christ, Han ewi
salig blifwer: Den salighet, som förr war mist, G
genom JEsum gifwer. Ty intet har Gud sändt s
Son, At han skal werlden döma, När bortglöm
Men oß til en stor mon, Wil han wår synd bortglöm
4. Men den är redo dömd förwisst, Och utaf G
förkastad, Som ej wil tro på JEsum Christ, H
til förderfwet hastar: Ty efter han ej wille tro
Sonsens namn allena, Guds Lam rena, Gud honom
själa-ro Och himlen skal förmena.
5. Den som til ändan trogen är, Skal lifwet få
ärfwa: Det lif, som döden ej blir när, Månd Christu
oß förwärfwa. Gif oß, o Gud, en stadig tro, At J
sum här omfamna, Och så hamna, Där själen hafw
ro. Du oß til dig anamma! D. Kolmodin.

204. Om en rik man här sjungom wi, Den hå
lig kläder hade, Och lefde i stort fråss
ri, Där han sit sinne på-lade; En fattig man, so
Lazarus het, Kom för hans port at ligga, Full m
sår och myckén krankhet, Bröd wille han där tigga.
2. Han hade wäl ätit de smulor små, Och der m
tilfreds blifwit, Som af bordet förföllo då, Om n
gor hade dem gifwit; Kommo ock hundar til ha
sår, Och dem med tungan slekte: Af dem han d
wälgerning får, Som honom den rike nekte.
3. Så blef då den fattige död, Och wardt af Äng
men tagen, Och förd uti Abrahams sköt: Wäl m
honom den dagen. Blef också med den rike di

Och lades i grafwen neder, Han kom i stor pino och
nöd: Den dagen war honom leder.

4. Då han nu uti pinan låg, Sin ögon han uplyfte,
Abraham han fierran sig såg, Och Lazarum i hans skö-
te: Han ropte då fast ynkelig, Och war alsintet glader:
Förbarma dig utöfwer mig, Abraham, käre fader.

5. At du sänder Lazarum hit, I desso mine plågo,
Jag beder dig med allo flit, Du ser wäl min förmågo: I
watten han doppe finger sit, Min tunga därmed swale,
Ty denna låga är fast het, Och ingen ro eller dwale.

6. Min son, tänk på du hade stor lust, Emedan du
unde lefwa, Och drack då både win och must, Det
äktes Gud dig gifwa; Lazarus war då där emot I
rmod och stor jämmer, Nu hugnas han och hafwer
odt, Där du dig swåra grämer.

7. Et stort swalg ser man här ock stå Emellan oß
ch eder: Någon gång här emellan få, Des kommer
ian ej weder. Så beder jag dig, sade han: Jag
afwer fem bröder i lifwe, Sänd Lazarum den froma
ian, Han dem förwarning gifwe.

8. Min son, huru kan detta ske, Ej står det til at
öra: Propheter och Mosen hafwa de, Dem bör dem
ltid höra. Nej, käre Fader Abraham, Det kan dem
i nog wara: Kommer någor af de döda fram, Då
y de för sin fara.

9. Swarade Abraham i samma stund; Om de ej
Mosi lyda, Propheterna ock sammalund, Som dem
Guds ord uttyda; Så kunna de ej heller tro, Så fast
ro de förhärde, Om än de döde ifrån sin ro Upstode
ch dem lärde.

10. Si, Gud han har den fattiga kär, Och låter
onom ej förgånga, Ändock han uti werlden här War-
er försmådd af många. Af hwilko wi nu lära må,
Den fattiga ej förakta; Guds sinne wi wißt följe då,
Och på hans wilja wakta.

11. Dock skal man ej så tänka här, At den rike förk
stas; Ty rikedom en Guds gåfwa är, Och bör af ingo
lastas. Men det är synd ej bruka den rätt: Där n
är med wår nästa, För honom skal det wara all slä
Offrardt, och til hans bästa. Laur. Petri.

205. En riker man, wäldiger han, En bröllop
kost tilredde At sinom son, med mycke
mon, Sin stora ära betedde. Där til böd han
mången man, Så fåm den äran skedde.

2. Han sände ut wîdt, både hit och dit, Och ba
til bröllops komma. De budne woro, giorde som d
rar, De aktade icke hans domar; De hade förfall, o
sade de all, De wille försöka sin fromma.

3. Han bad sin wän at komma til sig, Han wil
honom gärna wäl pläga: Han swarade så: jag ej för
må, Jag kommer det ej til wäga, At wara din gäst, t
jag hafwer fäst En qwinno, som jag wil äga.

4. Han sände en annan, både wissan och sannan: D
bed honom til mig fara, Och göra sig glad, som ja
honom bad, Jag wil min kost ej spara: För fram mi
bön, och lofwa til lön Alt det som godt kan wara.

5. Han sade: nej, jag gitter det ej, Jag bygger e
gård af nyo, Där jag wil bo, och hafwa min ro: Ja
hafwer ock flera byar, Jag wil dem skåda, så må d
böda, Jag wil se huru de sig flya.

6. Han sände den tredje och lät honom bedja, O
söfwa icke för länge, Skynda dig brådt, Det warde
skött natt, Och folket går alt til sänga: Jag hafwe
nu bidt så långan tid, Jag wil mina portar stänga.

7. Han sade: nej, jag säger förhwi, Jag hafwe
fem starka ökar, Jag wil dem åka, alt för den saka
Jag wil deras kraft försöka: Jag hafwer des akt, me
all min magt, Jag wil mit gods föröka.

8. Jag tänker alt å, huru jag skal få, Wil werlde
med mig gånga; Med rätt och orätt jag tager alt slätt

Eme

[m]medan jag godset kan fånga. Jag brukar fast til och [f]ör hwad jag wil, Jag dårar och swiker så många.

9. Han äte och förde, och samman forde, Häns [d]rar gingo at ligga: Qwällen kom å, och mörkret [s]lå, Han wille då hwilo tigga. Hans hustru hade [s]tängt och sig omtänkt, Hon wille honom icke sia.

10. Honom började långa, och wille då gånga Och [K]onungens gäster warda: Då war försent, och alt [f]örment, Och dören war låst så hårda. Han måste stå [u]te, de rätter ej njuta; Som förr hade warit ofparda.

11. Gack snarliga bort från denna port, Mine gä[s]ter äro alt satte; Den äran sker dig aldrig mer, Du [ä]ter af mina rätter: Du tage nu råd af den dig bad, [A]lt du min bud ej sätte.

12. Mig är alt emot, och ingen bot, Min hustru, [m]it gods, mit wälde: Hwar skal jag ro, hwar skal jag [b]o, Hwar tager jag hus åt qwälle? Gud laste den [st]und, jag sjunker til grund; Så stor äro min misfälle.

13. O werld, du stånger, alt medan mig tränger, Jag litte alt å din nåde. Det står alt skrifwit, huru [j]ag hafwer lefwat, Hwad skal nu warda til råde? [H]immelriket är stängt, dit jag hade tänkt, Nu står [j]ag åter i wåda.

14. Nu kommer döden, som allom är öde, Jag kan [e]j undanrida. Werldenes swik hafwer dårat mig, Det [ä]r min högeliga qwida. Si, allskons nöd med helf[w]etes glöd, Den måste jag därföre lida.

206. Gud warder liknad wid en man, Hwilken twå söner hade. Du låt mig fara hwart [j]ag kan, Den yngre til honom sade: Det mig tilkom[m]er, låt mig få Af godset, som här finnes, At jag [n]u där med handla må, Som jag är bäst til sinnes: [E]j doger hemma blifwa.

2. Han kom där med i annot land, Dock sig til fö[d]a froma; Det war så litet han där wann, Hans

kistor wordo toma. I löshet lefwa war hans id, Me
dan det räcka kunde; Sedan han war då allo qwitt
Brast honom bröd åt munne. Ej war då bättre handlad

3. Til en borgare gaf han sig, En swinaherde blif
wa: Til swinadraf han då lust fick, Dock wille det in
gen gifwa. Sins faders hus kom han ihog, Där wor
tienare mänge, Som allesamman fingo nog; Han lå
i armods twänge, Och måste hunger lida.

4. Ack! jag går til min fader igen, Min brott wi
jag bekänna; Ho wet, han blifwer wål min wån, För
låter dårhet denna: Jag är ej wärd kallas hans son
För dessa skulder mina, Han sätter mig, til en sto
mon, Ibland tienare sina; Mer kan jag ej begära.

5. Då fadren honom komma såg, Brast utaf faderli
bröste. Den kärlek, som där inne låg, Han famnto
honom och kysta: Fick honom fullgod kläder uppå, D
ingen kunde lasta, En guldring på hans hand ocksä
Han lät sig mycket hasta, En göddan oxa slagta.

6. Glädjoms, min son lefwande är, Som dö
war och förswunnen, Borttappad, den mig war full
kär, Han är nu åter funnen. Hem kom då andre bro
deren; Den äldre war af åkrom, Han frågade stra
en sin swen, Hwad är i gården wårom? Hwad är n
nytt på färde?

7. Dansas och qwädas hörer jag, Pipor och harpor
lyda: Här står glädjen alt up i tak, Hwad månd' de
alt betyda? Hwad är det nu min fader gör? Han bra
skar i fullo ruse Med min broder, som intet godt bö
Af det här är i huset; Han hafwer alt sit förslösat.

8. Jag har honom tient så långan tid, Och på hans
saker aktat, Aldrig har han ännu et kid Åt mina wän
ner slagtat; Åt dessom täckes honom wäl En sådan
kostnad göra, En göddan oxe få ihjäl, Ho må slik
astål höra? Ej kan mig där åt nöja.

9. Hans fader swarar: min son, du west, Hwad
jag

ig dig nu här säger: Du hafwer aldrig från mig rest, ditt är alt det jag äger; Denne din broder hafwer warit död, Och är igen upstånden, Han kommen war i största nöd, Och är nu qwitt den wånden; Det för mit hjerta frögde.

10. Om din sak hafwa sådana skäl Til glädje al-tig warit; Ty dig är altid gånget wäl, Som ingen dags har farit, Ej heller lidit sådana brist, Som denne har måst lida, Intet af dino godse mist, Där-wer du må qwida. Skal man ei sådant tänka.

11. Så war nu syndare oförskräkt, Du hafwer en ildan fader, Emot dig är hans famn uträkt, Han kammar dig glader: Om du din synd bekänna kan, och faller för honom neder, Alla dina synder förlåter n, Och gifwer dig hwad du beder; Du må wäl aungå trygger.

12. Des ware Gud i ewighet Högt prisad af oß, e; Han ser wisst til wår uselhet, När wi til honom lle: Hjelp HErre Gud, i allo nöd, Och låt din de skina: Fräls oß ifrån den ewiga död, Sätt oß i ädjen dina. Amen wi där til sjunge. Laur. Petri.

Sjunges som: Af Adams fall är platt fördärft etc.

107. Står up af synd med allo flit, Står up af synden lede, Som er bortdrager alt widt Från Gud i ewig wrede, Från salighet i igt led, Från ljus i mörkret falla: Ty HErren han tager emot Dem, som til honom falla.

2. Et får af hjordenom afskred, Och kom i öknen gga, Det gjorde herdanom förtret, Han wänder til rygga, At söka det får från ulfwens klor; Och r som han det finner, Bär han det hem, och är ej , Af frögd hans hjerta brinner.

3. Strax grannar, husfolk, wänner sin Han til sig mmankallar, Han säger: glädjens wänner min med mig, o! glädjens alle, At jag upfann, från ulfwens

tand, Det borttappade lammet. I himmels högd, ei lika frögd Yppas med mycken gamman.

4. För Gud sig glädia Änglar all, Och all den himmels skara, När syndaren utaf sit fall Uppstå och wil from wara; Ty wänd dig om, förlorad son Wänd dig hem til din fader; Se, swinadraf du äte af, Armod du på dig lader.

5. Rik är din fader, du äst arm, Hans dränga bröd ej felar: Han wisst utaf sin faderlig barm De brist dig igen helar. Säg, fader kär, jag är ej wär Din son nu mera heta, För därskap min: o fader sin Med drängar låt mig äta.

6. I himmelen och inför dig Hafwer jag synde swåra, För dig jag blyges hjertelig, Och fäller bittr tårar, At jag mit arf förutan tarf, Från dig för ti utkrafde; Det jag utöst, och platt förslöst Har me stor hån och skada.

7. Dränga=rätter mig njuta låt, O du min kär fader, Fast jag där til ej hafwer rätt; Min brott gö mig den skada. Se, detta tal bewéka skal, Din fade och omwända, At han dinskuld, så mild och hull Förgåter utan ända.

8. Uti sin famn han tager dig, Af faderligo bröst Och gläder sig så hjertelig, Af kärlek han dig kysse Bepryder dig med kläder ny, Och skor på dina fötte En guldring skön ändå til lön, At du får barna=rätte

9. Han slagtar ock en göddan kalf För sig och sin wänner. Hans kärlek mot dig är ej half, Af ömko ha hjerta brinner; Ty gack nu hem, och war ej sen B gråt din förra därhet. Säg: Fader from, här är d son, Ack hjelp af denna swårhet! Aronus.

208. Den som efter Guds rike står, Där m umgår, Han måste se til den arm Och altid hafwa i hog och akt, Efter sin magt, Öfw honom sig förbarma. Det lärer oß HErren JE Chr:

hrist, För sanning wisst, J denna liknelsen klara
m gårdsfogden, som han förrgaf, At man där af
Må lära milder wara.

2. Det war en tid en riker man, Så sade han, Som
t gårdsfogde hade. Han kom i rykte, at han förfor,
Med slösan stor, Hans gods ock illa utlade. Då kal-
r han honom för sig: Gör redo för dig, Ej må du
ngre blifwa Min fogde och befallningsman, Så
älte han, Jag kan dig ingen tro gifwa.

3. Då fogden hörde detta tal, Blef honom qwal,
wad wil mig warda til råda? Så sade han wid sielf-
an sig, Det gäuer mig, Ty jag är kommen i wåda:
Mit fögderi jag hafwer mist, Och det är wisst,
om jag hörde på min Herre: Grafwa wil mig blif-
a för swårt, Tigga är ock hårdt; Ty blifwer mig
sto wärre.

4. Nu wäl, sade han wid sig dock, Mig kommer ihog,
är efter wil jag mig laga, När jag är afsatt, skola
Som wäl må ske, Mig i deras hus intaga. Så
mde han strax til sig hem Hwar och en af dem Som
ld uppå sig hade: Huru mycket skyldig äst du, Min
rra nu? Han til den första sade:

5. Hundrade tunnor oljo rätt, Förwisst är det,
warade han strax åter. Då sade han til honom snart:
rif med en fart Femtio, dig det wäl båtar. Til den
ra sade han där näst: Säg hwad du äst Skyldig,
wil jag weta? Han swarade honom strax igen;
in gäld är än Åfwen Hundrade pund hweta.

6. Skrif ottatio i din bok, Ty det är nog, Dock
l du det ej röja. Och HErren gaf den fogdan pris,
han war wis, Fast han månd rätten böja. Hör
sade än JEsus då, Man må förstå, Som orden
ne bära; Denna werlds barn med fog och list, Öf-
gå wisst Dem som ljusens barn äro.

7. Han sade ändå ytterlig, Med ordom slik, Til
dem

dem, som när woro många: Görer eder wänner i ti
Med mycken id, Utaf eder mammon wränga, So
eder in i ewig hus, Både klär och lius, Anamma o
intaga, Där ewigens glädie utan mehn, Sker eder ige
Man kan det ej bättre laga.

8. Det som nu taladt är och rördt, Och af oß hörd
I denna liknelse klara: Låt oß fly allan girighet, So
är så led, Och mången förer i fara. Ty skole ock
af en god art Haswa oß parat, Hwad Gud oß täck
unna, Och hielpa den arma i hans nöd, Som G
oß böd, Det rundesta wi kunna. D. Luther.

209. Högfärd är en odygd så stor, Den G
kan aldrig lida: Uti det hierta, som bo
bor, Kan ej Guds Ande blifwa: Ty samma last stra
far fullsast Den helga Skrift, som et förgift; Det
ock här måge höra.

2. En tid tilsporde JEsum så En lagklok: hwad sk
jag göra, At jag må et ewigt lif få? Det låts han ge
na höra. Om du förstmm Gud älska kan, Din näs
ocksä, då skal du få, Sade han ewinnerlig lefwa.

3. Men han lät då så tycka sig; Som han skul
rättfärdig wara: Ho är min näste, säg det mig, Hw
wil du där til swara? Sade han än til JEsum; m
En parabel klar war JEsu swar, Den wi skole fu
wäl märka.

4. En man for från Jerusalem Til Jericho sin
sa, Hwilkom lyckan då war så grym, At han fick s
da och nesa: I röfware wåld han då strax föll, So
honom sår gjorde, blott och bar, Och låten där ha
död ligga.

5. Der efter hände det sig ock, En prest samma w
reste, Hwilken den arma ligga såg, Men ingen hje
bewiste. När en Levit kom ocksä dit, Såg han ock
den man osäll, Dock wille han där ej töswa.

6. Sist hände at en Samaritan Ocksä den

en sträckte, När han fick se den arma man, Stor öm=
) hans hierta upwäkte; Ty gick han til, med sin
and mild, Förbandt hans sår; win, oljo klar Göt
an där in med tijdar.

7. På sin ök uti famnna sinn Han honom lyfte och
de, Och for så i herberget in, Den kranka han med
g hade, Och skötten där, medan han war när: Där til
ldock försåg honom ock, At han måtte sedan wäl fara.

8. Den andra dagen då han for af, Tog han twå
enningar blanka, Husbondanom han dem då gaf,
ch bad honom sköta den kranka. Och om så sker, sa=
: han, at mer Uppå denna man bekostas kan, Så
il jag det wäl betala.

9. Sedan wände JEsus detta tal Til den lagkloka
h sade: Säg, ho hans näste räknas skal, Som fått hade
ian skade? Swarade han: jag annat ej kan Säga
rwist, och utan list, Än han som barmhertighet gjorde.

10. Därmed gack bort, gör du också, JEsus til ho=
m sade: Och låt det med de ord förstå, At han så
e gjordt hade. Ehuru han sig så rundelig Med fåfäng
d berömde stort; Hans högmod honom då skämde.

11. Ty är det då ingen wis man, Som på sig sielf=
in drifuar: Medan ju alle wi försann Hafwe fast
ånga brister. Ja, all wår lit til den Samarit, Stå
l förwisst, som är JEsus Christ; Wår sår han för=
bder och helar.

10. O människa, wil du betänka Min pino och
bittra död, Jag wil dig igen skänka Lif=
t för ewig nöd. Til mig skal du dig hålla, Jag haf=
r all ting i wälde: Jag är den dig hafwer frälst.

2. Jag hafwer dig icke betalat Med penningar,
eller guld, Men dig ifrån djefwulen halat; Ty jag
r dig så huld. Hwi äst du nu så blinder, At du
Gud ej känner? Du sielf fördärfwar dig.

3. Du åtrår werldsens åra, Til henne sätter du din
lit;

lit; Det du min bud skulle lära, Där om hafwer d
ingen flit; Werlden, som dig månd' båra, Den ha
wer du kår så swåra, Men mig hafwer du förglömt.

4. Se liljorna i dina ångar, Huru herliga de d
stå, De betala icke med renningar Den hårlighet, so
de få:. Salomon med alt det han hade, War icke l
eno blade, Som samma liljor båra.

5. Se djuren på jordene kråka, Huru Gud försörj
dem: Se ock hwad foglarna åta, De hafwa sin fö
och hem: Korpungarna i deras öde, De hafwa s
dageliga födo, Gud låter ingen swålta ihjäl.

6. Hwem rikedom mer ån mig ålskar, Samt min
nåd och godhet, Hans rikedom skal blifwa förwanska
Och göra honom ewigt led; Den man, som icke w
swika, Skal finnas i himmelrike, I en ewig salighet.

7. Lof, pris, heder och åra, Ske Gud i ewighet, Fö
sin Gudomeliga låra, Som han oß hafwer beted
Han gifwe at wi kunde Hans helga ord begrunde
Och sätta wår tro där til. Lifcovius.

Sjunges som: O månniska wil du betånka 2c.

211. Oß Christna bör tro och befinna, Hwa
Christus så nådigt har lårt, Då han v
har welat påminna, Hwad omsorg alt werldsligt å
wårdt: Ty den som wil himmelen söka, Han kan
det jordiska öka, Och sätta sit hjerta där til.

2. At tjena twå Herrar tillika, Det kan ingen män
niska rått; Men endera måste man swika, När
binda hwar på sit sått. Om man wil ålska den en
Kan man ej den andra wål mena; Men glömmer e
ler hatar hans ord.

3. Wi kunne omögligen tjena Både Mammon o
HErran wår Gud, Så at wi dem bådom förlån
Wårt hjerta, och lyda deras bud: Men den sig
Gud wil böja, Han bör dårmed låta sig nöja; Fö
akta hwad werldsligit år.

4. S

4. Så sörjer ej för detta lifwet, Ej för des tarf-
wor och brist; Ty Gud, som det hafwer gifwit, Wil
ock försörja det wisst. Hwi tage wi på oß all mödan?
Är lifwet ej mera än födan, Och kroppen än kläder-
nas skjul?

5. Ser foglar, dem luften månd' bära, Som haf-
wa ej wett eller skäl, Fast de hwarken så eller skära,
Försörjer dock Gud dem wäl. Ären j icke bätre än
ike, Som Gud hafwer redo gjordt rike Utaf sin kund-
ap och nåd?

6. Ei kan med sin omsorg uträtta En liten til
ärten och kropp, At han någon aln kan sätta Til
ngden, och höja sig op. Fåfängt de sig här ock
äga, Som wänta all werldslig förmåga, Igenom
n klokhet och konst.

7. Ser liljorna, hwilka uprinna På markene när
n är grön, De intet arbeta och spinna; Dock är
ras fägring så skön, At Salomon, fast han war
ägtig, War ej i sin klädnad så prägtig, Som et af
blomstren är.

8. Om Gud nu så gräset bekläder, Som wäxer
h warar så kort, Och man under fötterna träder,
fule han då glömma oß bort? O j klentrogne och
age, Som fådse beqymrens och klage, Som wißte
Gud edar nöd.

9. Så sorjer och fråger då icke, Utaf en mißtröstan
od: Hwad skole wi äta och dricka, Hwad skole wi
ida oß med? Ty hedningar, som Gud ej känna,
e plågas med tankarna denna, Och hafwa hwarken
eller ro.

10. Wår himmelske Fader besinner Alt, hwad
n wi hafwe behof; Men at man tidt det påminner
bönen, är ödmjukhets prof. Ty söker nu först
uds rike, Efter hans rättfärdighet fiker, Så faller
detta er til.

11. Ack!

11. Ack! skoner då eder för sorgen, Som är så fåfän-
gelig; Den dagen, som kommer i morgon, Skal sjel
bära omsorg om sig. Hwad hjelper otidig åhoga? Hwa
dag hafwer nog af sin plåga, Man bör ej öka där til

212. En om Konung täktes det så Sina tienar
kalla, Med dem til ena stämmo gå, Oc
En räkenskap hålla: Så kom en fram, som skyldig wa
En stor penninga summo, Med den samma gick d
så hårdt, Som alle då förnummo.

2. Til at betala sådan skuld, War intet der til r
da, Han hade hwarken silf eller guld, Des större wa
hans wåda. At han skulle säljas, Herren böd, H
stru, barn, ägor alla. Til den betalning blef st
nöd; Tid war til ödmjukhet falla.

3. O käre Herre, mild och god, Låt dina miskun
skina, Haf med mig något tolamod Om dessa skuld
mina: Jag wil ock lägga wiljan wid, At jag dig w
förnöjer; Fördenskul jag nu faller nid, Och mig t
jorden böjer.

4. Märk nu den stora barmhertighet, Som He
ren här bewiste, Han lät sig det ej wara ledt, At h
den summan miste. Han gaf honom til, och lät hono
gå Sin wilja til honom wände; Men denne tänkte
tet uppå, At honom det goda hände.

5. Han fann strax en sin skuldenär, Ändock den s
war ringa; På honom han sina händer bär, Begy
ner truga och twinga: Din skuld betala nu snäsnar
Hwi far du med den slättja? Du måste i tornet n
en fart, Jag skal dig där insättja.

6. Då föll han ned, och beddes dag, Han wille h
nom wäl betala. Nej, sade han, det tager ej lag Lå
gre här med förhala. Ek war han mer sin broder hu
I tornet måste han ligga, Til des betalad war d
skuld, Där han än skulle tigga.

7. Då Herren detta weta fick, Wardt han ej li
wrede

broder: Han kallar honom strax til sig, Hör til, du
ienare leder; Du kan där litet skönja uppå, Hwad
åd jag med dig giorde; Med dinom broder du också
Det samma göra borde.

8. Han sattes uti fängelset hårdt, Så länge där at
lifwa, At altsammans betaladt wardt; Där halp ej
mot kifwa. Det samma sker oß allom wisst, Om wi
å äre til sinnes, At wi förlåte ej den brist, Som när
dår nästa finnes.

9. Gud är barmhertig, mild och god, Och wil oß
lla spara: Han wil ock at wi där emot Skole så hwar=
nnan wara. Gif oß, o Gud wår Fader blid, Wid det=
a sinnet blifwa, Och så sedan til ewig tid I glädjen
ned dig lefwa! Laur. Petri.

213. Waker up, i Christne alle, Waker up med
ganska flit, I dessa jämmerliga dagar,
Vaker up, det är nu tid; Ty HErren wil snarliga
omma, Och göra dessa dagar få, Alla syndare wil
an fördöma, Hwem kan emot honom stå?

2. Stor rikedom kan oß ej båta, Oß hjelper ej stort
ögmod; Wi måste det alt förlåta, När döden han
änder oß bod. Alt äst du skön och unger, Där til
ögmodig och rik; Gud kan dig snarlig fördöma, När
u lefwer syndelig.

3. Därföre i Christne alle, Som lefwen i denna
år tid, Läter edart högmod falla, Och akter eder wäl
ned flit: Welen i med HErranom lefwa, Så fåger den
wige Gud, Han wil oß himmelriket gifwa, Och hjel=
a af all wår nöd.

4. Sit ord hafwer han oß gifwit, Af sine nåd och
uiskund; At wi där efter skole lefwa, Och förakta det
ngalund: Nu läter oß det bewara, Af alt wårt hjer=
a och sinn; Men wele wi låta det fara, Så lefwe
wi i synden blind.

5. Wore han dock icke födder, Som Guds ord
månde

månde försmå; Ty han blir snart utödder, Som wil
i mörkret går. Han lastar fast och skänder Guds o
och helga namn, At Gud sin wrede uptänder, O
gör honom ewig skam.

6. De fattige hos eder äro, Dem warer miskundeli
Som Christus månde oß lära J sanning wisserlig. N
HErren sin röst låter lyda; Kommer alle hit til mi
Jag wil eder himmelriket gifwa, Och glädje til ewig ti

7. Til de andra wil han så säga, Som stå på de
wänstra hand: J helfwetet skolen j blifwa, J giorde
mig ingen miskund; Då jag war torstig och naken
Där til både siuk och trött, J mig då platt försakten
Och låten mig fara slätt.

8. Där til månde de så swara: O HErre, när s
gom wi dig J någon nöd eller fara, Eller dig någo
fattig lik? Där til månde han så swara; Allt det
hafwen giort Dem, som mine månde wara, Det ha
wen j ock giort mig.

9. Ewinnerlig wil han åtskilja De getter ifrån si
får. Efter sin Gudomeliga wilja, Säger han til ge
terna: går Til helfwetet, där at blifwa; Min få
tager jag til mig, Jag wil dem himmelriket gifwa
Och glädje til ewig tid. Michael. Franke.

214. Himmelriket liknas wid tio jungfrur, Som
woro af olika sinne: Fem månde oß wi
sa wår tröga natur, Wårt sömnig' och syndiga kynn
Gud nåde oß synoare arma!

2. De andra fem lära oß akta wår tid, Så fram
at wi skole få komma J salen med Christo wår Brud
gumme blid, Til frögd och ewinnerlig froma. Wa
oß, om wi äro här wakne!

3. Wår Brudgum drog bort uti främmande land
Och månde de jungfrur befalla, Sig möta med lju
och med lampor i hand, Enär som han wille dem kal
la; De fåwitske drögde för länge.

4. De hade sin oljo med allo förtärdt, Och wille af
[illegible]strarna köpa, Men systrarnas swar det war intet
[illegible]rt: J måsten til säljaren löpa. Så kommo de
[illegible]a då efter.

5. De wisa då följa sin Brudgumme in, J him-
[illegible]lska salen at fägnas; De sättas til bords, få obe-
[illegible]ingdt win, Och dörrarna månde strax stängas; De
[illegible]oitska klappa förgäfwes.

6. De ropa: o HErre, o HErre, låt up, Låt oß
[illegible] blifwa utslutne. Men ute war nåden, all wän-
[illegible]1, alt hopp; Ty blifwa de arma förskutne Til helf-
tes jämmer och pino.

7. Så låter oß waka och hafwa det nit, At tron
[illegible] wår kärlek må brinna: Wi måge här följa wår
[illegible]udgum med flit, Och ewiga salighet finna, Det
[illegible]mmelska bröllopet. Amen. D. Swedberg.

15. Kommer hit til mig, säger Guds Son, Jag
wil eder hjelpa til en stor mån, Som
[illegible]den wil förqwäfwa: Gammal och ung, qwinno
[illegible]man Bjuder jag det högsta som jag kan, Ewinner-
[illegible]när mig lefwa.

[illegible]2. Mit ok är sött, min börda är lätt, Den mig
[illegible]er, han hafwer alt slätt, Sjelf wil jag hjelpa dra-
[illegible], Olycko wil jag afwända all, At ingen af eder skal
[illegible]mma på fall, Wil alt til det bästa laga.

[illegible]3. Hwad jag i werlden lidit har, Där jag korsset
[illegible] eder bar, Skolen j altid betrakta: Den som det
[illegible]ker, talar och gör, Och håller sig rätt som honom
[illegible], Wil jag aldrig förakta.

[illegible]. Nu wille wäl werlden salig wara, Räddes hon
[illegible] den stora fara, Som alle Christne lida. Därföre
[illegible] redo och något lid, För Guds församling manli-
[illegible]trid, Och hjelp hans ord utsprida.

[illegible]. All kreatur witnesbörd bär, Som i hafwet och
[illegible]jorden är, At man här måste lida: Den det nu
icke

icke göra wil, Hörer den onda andan til, Den l
nödgas dock bida.

6. J dag är man glad och mår fullwäl, J morg
är borta både wett och skäl: Lifwet måste döden wi
Som blomstret med alt sit behag, Faller en mån
ska på en dag, Och blifwer wid gräset lika.

7. Werlden förfäras af dödsens nöd, Och skälfr
fast för helfwetes glöd: Tänker då bättring göra, N
man är sjuk och intet förmå, Kan ingen skjäl eller
do få, Kan ej et ord framföra.

8. När man ej längre lefwa må, Wil man få
annat sinne få, Och Gudi sig befalla; Jag fruk
det warder då försent, Honom blir hans uppsåt då
ment; Gud kan han ej rätt åkalla.

9. Enom rikom hjelper ingen skatt, En ung m
mod här faller platt, Han måste hädan fara.
man än hade all jorderiks gull, All rum och kistor i
ägor full, Dock wil döden ingen spara.

10. Ingen konst den lärda hjelpa kan, Han b
wer här aktad som en slät man, Döden blifwer
las ånde. Säll är den Christum hafwer til wä
Och håller sig från synden ren, Til honom wil G
sig wända.

11. Hörer och märker nu alle slätt, Hwad G
sjelf lärer här för sätt: Sit ord bjuder han oß hö
Som är wår tröst och salighet, Wil hjelpa oß i ew
het, At wi hans wilje göra.

12. Betaler ej ondt med lika mått, Den eder
illa, görer j godt, Domen låter Gud behålla.
rer som bröder i allan tid, Den ene den andra
och blid, Och låter aldr ondt dock fa la.

13. Köttet gör efter sit begär, Som sorg för t
melig wälfärd bär, och aktar ej Guds wilja; Ty k
mer oß plåga och mödo uppå, Som ond begär
tukta må, Och alt ondt från oß skilja.

14.

14. Tyckes oß korsset wara för swårt, Som wi dock
rage här en tid kort: Hwad wil då af oß blifwa, Om
ud skulle fullfölja sin rått, Och låta fördärfwa oß
la slätt, Som icke äre wärde lefwa.

15. Här efter få wi en ewig ro, Och skole med
hristo i himmelen bo, Det skole wi Christne tänka.
å jorden finnes ingen man, Som någon tid utsäga
n Den frögd, oß Gud wil skänka.

16. Och hwad den ewige Alsmägtige Gud Hafwer
' tilsagt genom sin bud, Det wil han wisserlig hålla.
an hjelpe oß från all farlighet; Hwilkom ske pris i
righet! Den wi oß nu befalle. Barth. Kingwald.

16. O HErre Gud af Himmelrik, Hwad du
äst mild och miskundelig Öfwer mig och
dra slika: Du skop himmel och du skop jord, Och
ämniskan tillika.

2. Först då skapte du Adam, J Paradis då fattes
n, Du fick honom det at göma; Och gaf honom
ld öfwer marken all, Sig både til glädje och froma.

3. Sedan öfwer all kreatur, Som Gud hade skapt
deren och pur, Adam skulle dem nämna; Under him=
l och jord, i watn och flod, Alt mannenom til gagna.

4. Strax der efter blef uppenbar Barmhertighet,
n af dig går, Då du sade wid dig allena: At blifwa
en, är mannen til mehn, Den sorg wele wi förmena.

5. Af samma Adam en qwinna uptan, Den giorde
ud med sine hand, Det kan ock wäl betygas: De sto
nakna, och kunde ej sakna, Ej tarfde de eller blygas.

6. De prisade Gud af all sin magt, Alt för den del
id hade dem skapt, Och lefde med mycken gamman;
deras borg war utan sorg, Och tu ene lefde samman.

7. Ormen han klef sig up i gren, Hans falska list
n war ej sen, Evam til sig at kalla; Af wisdoms=
det tog han äplet; Blif wis Eva, ät med allo.

8. Hon swarade så: Jag det ej må, Ty HErren

Gud förböd mig få; Hans bud då måste jag hör
Om jag annars gör, han det wist spör, J döden n
han mig föra.

9. O Eva, Eva, qwinna god, Du skalt ej dö, n
du mig tro, Den stund blir du ej wärre; Ondt o
godt dū weta får, Som Gud blir du en Herre.

10. Den saliga qwinna hon tänkte wäl snart,
wisdom få med sådana art, Som ormen månde hen
läfwa; Ty äplet hon tog med fullan hog, Och men
det råd skulle doga.

11. Sedan hon hasteligt bortgick, Äplet hon Ada
sin manne fick, Kundgjorde det ormen sade: Ada
förslog utur sin hog Det bud, Gud honom sade.

12. Den wisdom lade han på grund, Och åt af äp
i samma stund, Fördärf kom honom i sinne: Det h
gick bar, blef han strax war, Råd kunde han ej finn

13. De bruto qwistar af fikona trå, Och skylte
för sin bara knä, Och blygdes der de såto; Midt i d
lund, på samma stund, Så jämmerliga de greto.

14. På samma dag och samma tid, Allsmägtig G
han kom der nid, Adam månde han ropa; Han s
och teg i sorg och we, Ej torde han eller löpa.

15. Osalige Adam, hwi äst du så naken? Hwe
hafwer din kläder ifrån dig tagit, Eller hwi sörjer
så swåra? Jag hörde din röst och kände min bri
Och naken månde jag wara.

16. Då sade Gud, du arme man, Ho lärde dig
weta skam? Wisdoms trå det wist gjorde: Du br
min bud, sade HErren Gud, Ho wilde, du wåga tord

17. Han swarade så med gråtande röst: Den sa
ma qwinna du gaf mig först. Gud ocksa qwinn
åtsporde; Med ormsens list, och mig til brist, J
mig den wåndan gierde.

18. Gud bannade ormen i första bann: Dig s
hata både qwinna och man, På dit bröst skal
kråk

åka: J jordenes twång skal wara din gång, Och
rden skal du åta.

19. Af qwinnones såd til domedag, Skal du hafwa
it och fiendskap: Det sker ock för werldsens ända,
t hennes såd skal der til med Dit hufwud sönder=
rånga.

20. Gud bannade Evam i andra stund: Och du
ilt föda så margelund Med sorg och mycken sweda,
nder mansens magt, för sådana akt; Du wille mit
d ej lyda.

21. Gud bannade Adam i tredje sinn: Ty du ei såtte
Errran din, Men mera din qwinnos ordom; Genom
t werk, du akta och mårk, Förbannad ware jorden.

22. J all den stund du lefwa må, Skal du af jor=
n tistel få, J din swett skal du dig föda, Din hustru
barn med sorg och harm, Til des j blifwen döde.

23. Så dref Gud dem af Paradis, Från all den
idje och mycken pris, Som Gud dem förra jåtte.
t hjerta må brista, som det wiste Hwad glådje
am slåppte.

24. Så satte Gud et brinnande swård Utöfwer wå=
n til lifsens tråd, Förmenande oß dit komma. På do=
dag Gud efter sin lag Med swård wil syndare döma.

25. Ty bedjom Gud af hjertans grund, Han gifwe
nåd uti all stund, Wi måge det swårdet undwika,
Christi nöd och hårda död Besitta himmelriket.

26. Det gif oß Christe, o HErre kår, Som sitter
din Fader når, Wi bedje det allesamman, Som
om wår lit at komma dit, Gud gifwe det wisserlig,
en! D. Swedberg.

17. Af Adams fall år platt förderft Månsklig natur och sinne, Och syndsens gift uppå ärft, Som hwar med sig må finna. Dock år wår t, at oß hafwer löst Christus ifrån den skada, Den ham oß alla påkom: Guds wrede han på sig lade.

2. Trunsens list Evam beswek, At hon år platt fallen Ifrån råttwisan och Guds kärlek, Der med h på oß alla Kom ewig död; ty war af nöd, At Gud skulle gifwa Sin kära Son, nådenes thron, I den måtte lefwa.

3. Såsom oß nu den gamle Adam Med synden f fördärfwat, Så har ock Christus, wår Frälserma Guds wänskap oß förwärfwat: Och såsom Adam n sit fall Hafwer oß under döden kommit, Så hafn JEsus Christus oß all Med sin död der utnummit.

4. Medan Gud oß sin Son hafwer skänkt, Då hans fiender wore, Som blef på korsset för oß hän Och sedan til himla faren: Der med han oß från d sens plats Hafwer löst, om wi tro städes På hon allena, Guds lam det rena, Ho wil då döden rädas

5. Han wägen är och himlens port, Sanning också lifwet, Guds Faders råd och ewiga ord, D han oß hafwer gifwit; Der ock uppå wi altid må drisielig förlita, At ingen oß kan, utaf hans hand M magt eller wålde slita.

6. Den månniska från Gud fjerran är, Från lighet och åra, Som tröst til någon månnisko bä Förlåtandes Gud wår HErra; Ty ho sig någon nor tröst I nödene föresätter Än Christum, som hafwer löst, Honom djefwulen snart förskräcker.

7. Men den som stadigt på Gud tror, Han blifw utan fara: Ty han på ene klippo bor, Fast mån hans grund at wara. Lida motgång kan han twång, Dock skal han aldrig falla; Han hafwer tröst til JEsum Christ, Som oß wil hjelpa alla.

8. Så beder jag af hjertans grund, Du ej isi mig tager Dit helga ord, utaf min mun, At min s mig ej skadar, Som i mig bor: jag det wål tr Det kan ej annars wara Än ho til dig kan gifwa Han blifwer utan fara.

9. Dit ord för mina fötter är En brinnande lucerna;
o det kan hafwa i hiertat fär, Den rätta morgon-
erna; Med all klarhet bewisar sig Den ädela Guds
ifwa. Guds Helge And regere dem, Som hopp til
nom hafwa. Lazar. Spengler. Jac. Arrhenius.

18. Ack, wi syndare arme! Wår mißgerning
stor, J hwilken wi äre falne, Och i wårt
erta bor, Hafwer kommit oß alla Uti en sådana
öd, At oß ej annat stod före, Än en ewig död. Kyrie
eleeson, Christe eleeson, Kyrie eleeson!

2. Ifrån döden oß hielpa Kunde ingen gerning god:
y fienden månde oß sielfwa, Förswaga alt wårt mod.
kulle wi blifwa frälste, Så kunde ej annars ske, Än
Guds Son måste Lida dödsens we: Kyrie eleeson!

3. Hade ej Christus kommit Här på jorden ned, Och
elfwer mandom tagit, Och lidit döden med, Och så
år synd afplanat Genom sin pino stor: Hade ingen
ordet skonad, Som i werlden bor. Kyrie eleeson!

4. Sådana wälgerning Och faderlig godhet Hafwer
Gud bewisat, Och oß sin nåd betedt J Christo wå-
m HErra, Som tolde för oß död: Han wil alt ondt
wärja, Och hielpa oß af nöd. Kyrie eleeson!

5. Här med skole wi oß trösta Både natt och dag,
t wi icke förtwifle För Guds stränga lag; Ty wi äre
älste Ifrån all farlighet, Genom Christum wår
Erra, Wälsignad i ewighet. Kyrie eleeson!

6. Derföre wele wi lofwa, Och täcka i all land Gud
ader, och hans enda Son, Ocksä den Helige And;
ch bedja at han wille Oß hielpa i dödsens stund, Och
fwa en ewig glädje Genom sin stora miskund. Kyrie
eeson, Christe eleeson, Kyrie eleeson! H. Bonus.

19. Hwar man må nu wäl glädja sig, Här är
stor frögd på färde; Ty Gud är oß nu
ödelig, Som wore döden wärde. Han hafwer allom
gt det til, At han barmhertig wara wil: Hwad står
nu til tränga?

2. Jag under djefwulen fången låg, Kunde mig sielfwer hjelpa: Min synd mig qwalde natt och da Och wille mig nedersticlpa: Min synd mig til förtw lan dref, Ty synd och döden för mig blef, Helfwet stod oß öpet.

3. Gud af sine barmhertighet Sin ögon til mig wä de, Han kunde ej lida min uselhet, Hjelp wi..e h mig sända. Ändock jag war af synder full, War h mig för en Fader huld, Och låt sig om mig wårda.

4. Han sade til sin enda Son: Nu är tid til fö barma, Far ned uti det syndaland, Och lös de fång arma Af deras synd och stora nöd: Fräls dem ifrå den ewiga död, Och låt dem med dig lefwa.

5. Sonen sin Fader lydig war, Kom til mig här p jorden: Af ene jungfru ren och klar Är han min br der worden: Sin kärlek wille han mig bete, Och to ifrån mig helfwetes we, Det jag war plictig lida.

6. Han låt utgjuta sit dyra blod, Sit lif mände ha ej spara: Det led han mig til syndabot; Ty må ja trygger wara. Han är min HErre och höfwitsman, U hans död min synd förswann, Så är jag salig worden

7. Han for ock up til Fadren igen Ifrån denn werlds elände, Der wil han wara min mästar' allen Och mig sin Anda sända: Den i min nöd skal tröst mig, Och lära mig at känna sig, Och i all sanning leda

8. Des ware pris i ewighet, Och lof förutan ände Fadrens stora barmhertighet, Som oß den näden sän de, Och nederslog i Christi död Helfwetet, synd och dödsens nöd. Ho kan oß nu fördärfwa? D. Luther

220. Gud af sine barmhertighet Hafwer oß ti näde tagit, Och all wår orättferdighe Med Christi blod afwagit; All wår förtjenst är ute lykt, Wi hafwe ej annor tilflygt, Til nåden måste w falla.

2. Guds lag woro både helig och god, Dock kund wi

i dem ej hålla; Wårt köttsliga sinne föll der emot, y månde wi i synd falla. Guds wrede der med öf=er oß kom, Och oß tilslundade en strång dom, Då uds bud wordo brutne.

3. Andan kråfja Guds helga lag, Som hjertat åste röra, Eljest hafwer Gud intet behag Til hwad i tånke eller göre. Nu år månniskan ej utan kött, ch år så ond af moderlifwet född, At hon mot andan ider.

4. Dock war af nödene, at Guds lag Måste full=rdad warda, Om wi wele på wredenes dag Und=ika domen hårda: Ty år det oß til en stor mohn, ud sånde til oß sin enda Son, Och låt honom man=m taga.

5. Lagen för oß fullbordade han, Och stilde der med uds wrede; Der af frögdas hwar Christen man, At nom den froman skedde. Til lagen må nu wara årt tal: Trots at du mig fördöma skal, Christus dig llgjort hafwer.

6. När wi nu hår til sättje wår lit, Och intet til sjelfwa, Så warde wi wåra synder qwitt, Som mwetet plåga qwålja: Wi warde ock der med fro=e för Gud, Och få en ynnest til hans bud, At wi u gerna åtlyde.

7. Med trone kommer Guds Ande god, Som oß nyo föder, Han werkar i oß et annat mod, Och tsens ondsko dödar; Så komma goda gerningar m, Det war ej annat ån synd och skam, Hwad wi förene gjorde.

8. Utan kårlek tron aldrig år, Den henne plågar isa; Så få wi då wår nåsta kår, At wi honom godt wisa. Der med warder Guds lag upfyld, Wi tjene barannan oförskyldt, Som Christus oß tjent hafwer.

9. Kårleken söker ingen lön, Dock wete wi den til=nda; Wi sätte den uti Guds skön, Och twifle inga=

 lunda,

lunda, At wi skole den wisserliga få; Hans fasta li
te wi hafwe der på, Dock af hans nåd allena.

10. Så står altsammans uti Guds nåd, At w
skole salige blifwa, Och är uti hans ewiga råd De
trognom det at gifwa. Wi hafwe ej annat än fröj
lighet, I Gud står all wår salighet: Honom ske pr
och ära! D. Speratus. Laur. Petri.

Sjunges som: Min hog från människor rc.

221. O JEsu Christ, du nådenes brunn, O
lefwande wattukälla, En syndares bö
af hjertans grund, Låt för dit ansigte gälla: Din stor
nåde och ljufliga namn, De locka mig arma syndar
fram, Min nöd för dig at ställa.

2. Mit ursprung är af syndig såd, Af jorden ha
du mig skapat: Min salighet wid et äpleträd Har ja
förlorat och tappat; Och blef så stadd i jämmer oc
nöd, Helfwetes we och ewiga död Har med sin mu
uppgapat.

3. Wi skulle af äplet blifwit wis; Ej blef då bätr
handladt, Än at det ljufliga Paradis I jämmer ble
förwandladt: För salighet kom jämmer och twång
För lust och frögd arbet och motgång: Guds wred
blef på oss samlad.

4. Men lofwad ware du JEsu Christ, Du ondskab
listens HErre, Som tog på dig wår synd och brist
Och wille sielf forsjet bära. Det jag war skyldig ha
du betalt, Til salighet har du mig utwalt, Dit helg
namn til ära.

5. Du hafwer mig låtit werldenes ljus Med sunda
kropp beskåda, Föräldrar, wänner, gods, lif och hu
Frälst från olycko och wåda, Mig gifwit en förnufti
själ, Förstånd och wisdom, wett och skäl, Af blott
ymnest och nåde.

6. Hwad mera godt du mig har giort, Det ha
du mig uppenbarat Genom dit kraftiga lefwand
Ord

rd, Och mig din wilja förklarat; Det är en lefwan=
egendom, Der inne finnes skön läkedom Mot jäm=
er, sorg och fara.

7. Då finner jag dig, o JEsu kär, Med lifsbaneret i
nder: Det saliga korß du för oß bär, Oß allom af nå=
tilsänder: Den jämmer oß åpletrådet bar, Med kors=
ns tråd du borttagit har, At det til nytto oß länder.

8. Så gif nu, o JEsu, för dit namn skul, At jag
n synd kan begråta, Och älska dig, som äst mig
ll, Och wärdes min synd förlåta: Jag sedan får i
rldene här, Det dig behagar och mig nyttigt är,
h sist en ewig glädje.

9. Jag elånd matt och wandringsman, Igenom
ing farliga stigar, Jag söker mit rätta fädernes=
d, Och aftonstunden förbidar: Jag finner här in=
n säker ort, Jag hasta wil och skynda mig fort, Dit
får glädje och hwila.

10. Mit blifwande hem och fädernes bygd Jag här
jorden ej finner; Ty werlden och des flygtiga
gd, Som blomstret snarlig förswinner. Mit lif är
om en skugge och dröm, Bortlöper rätt hastigt, så=
n en ström, Som watnet i jorden inrinner.

11. När stunden åndas och kroppen blir kall, Och
nen läggas tilsamman, Så tag oß, o HErre, til din
gdesal, Til ewig glädje och gamman. Gud Fader,
n och den Helige Ånd, Ware lofwad och prisad i
and, Nu och i all ewighet, Amen! D. Swedb.

22. O HErre Gud, din helga ord Hafwa förgä=
ten legat, Och til så stort et själamord
ge worden förtegat; Up war kommen i samma
Människo=dikt och lära, Den Skriften oß förka=
bad, Och wid Guds ord oß nära.

. Ty själen hafwer ej annan spis, Der med hon
an föda: Den annan söker, han är ej wis, Han
sig fåfängt möda. Wår måstare Christus det ock=

så En fåfäng Gudstienst kallar Den själen intet h
pa må, Om hon sig der wid håller.

3. Den plantering utryckas skal, Som Gud ej h
wer stiftat, Hon får utan twifwel sit fall, Til det
hon alt pliktad; Guds ord bestå i ewig tid, Såt
man der på bygger, Och bor der med i godan frid I
regn och stormwå r trygger.

4. Men tacka Gud, som oß wäl bör, För si
nåder sina, Som han nu med oß alla gör, Och d
lig låter skina. Hans helga ord i ljuset igen Se
med alfwar komma: Människors dikt lider nu me
Som länge stod i blomma.

5. Låter oß förty i ljuset gå, At wi må lifwet fin
Om Gud tager oß det ifrå, Kunne wi det ej hin
I mörkret wandrar man ej rätt, Man stöter sig sn
illa, Man träder hån mång owiß fjät, Och går
wägen willer.

6. Så är det ock stor klagan wärdt, Och är en h
lig qwida, At man här hafwer mörkret kärt, Och
ej ljuset lida; Men HErre, du som ljuset äst, Ut
wårt mörka sinne: Mörkret fördrifwa kan du bä
Som ligger i hjertat inne.

7. Jag är wiß om himmel och jord, At de ju
kos fara, Likwäl måste aldrig Guds ord Förgås
ogilt wara: Wid dem jag mig wil hålla wist, Och
ta mig ej förskräcka, Ehwad ondt af sin arga list M
fienden kan uppwäcka.

8. När jag nu i et sådant mod Warder af werld
tagen, Den död är mig förwiß god, Salig är n
den dagen: Des tackar jag min Fader blid, Sit lö
han wäl håller; Han ser til mig i allan tid, Ehw
på färde faller.

9. Så beder jag dig, Fader min, Som mig i all n
stärker, Du gif din Anda i hjertat in, När det f
swider och wärker, Och jag måste af denna d, D
ing

gen slipper med lifwet, At jag då måtte glader dö, och sedan med dig lefwa. Laur. Petri.

Sjunges som: Då mig går sorg och nöd &c.

23. Frögder eder i denna tid, I som Christum bekänna, At han hafwer i werlden wid Jårdats sit ord utsända, Som nu förkunnas rikelig för onda och för froma: Guds ord blifwer ewinnerlig, Och hans wilje förkunnad.

2. Adam för olydnones skul, Hade förtapad worit, Men Gud, som är af nåden full, Honom et löfte giorde, Der han sig fast förlät uppå, Och twiflade ingalunda; Ty Guds ord i sanning beskå, För gamla och för unga.

3. Noach en gudfruktig man Wardt ock icke förlorad; Ty på Guds ord förtröste han, Det honom war tillswored; At werlden skulle ej mer förgås I någon watturlåga; Ty Guds ord i sanning beskå För höga och för låga.

4. Abraham trodde Gud fast wäl, Och ej på hiertat lade, At det dock föll emot hans skäl Hwad Gud honom sade. Hwad Gud hafwer beslutit med sig, Det gör han fullt med alla: Guds ord är sant ewinnerlig, Ehwad der mot kan falla.

5. Loth wardt ock ej fördärfwad då, När Gud Sodom förgiorde, Guds Änglar togen der ifrå, Och hälsten, ty han trodde. Gud sina wäl bewara kan, Ja, midt i dödsens fara: Ty Guds ord äro fast och sann: Säll är den dem bewarar.

6. David, en Konung och Prophet, Mägtig i werk och ordom, Guds löfte, det han hölt sig wid, Wardt i sin tid fullbordadt; Ty af hans såd, som löfwadt war, föddes den rätte Smorde: Ty Guds ord blifwer wist och fast, I himmelen och på jorden.

7. Af Maria en Jungfru skär Wardt födder hit i werlden Den af Guds Anda aflad är, JEsus

Christus wår HErre. Prop heter och den helga Sir
Alt in på honom lända: Guds ord är trofast, sant o
wist, Nu och förutan ända.

8. Han hafwer oß i sin mandom Med Gud Fad
förlikat, Förkunnat oß en rätt lärdom, All ting i rä
lag skickat; Der af är all wår salighet, At wi tro d
til sätte: Utom Guds ord är fåfänghet, Willfarel
och slättja.

9. Oß lärer hela Skriften så, Och Guds exemp
alla: At ho som salighet wil få, Skal sig til Christun
hålla, Och sin förtjenst nedslå all slätt, Ty godt ka
hon ej skaffa; När Gud der om säger sin rätt, Bl
hon då platt förtappad.

10. Med trone warde wi för Gud Rättferdige o
frome, Och sedan all hans kärleks bud På wår näst
fullkomne. Desse tu styker äro et beslut Af all Lag o
Propheter; Ho annorledes dyrkar Gud, Fåfängt ha
då arbetar.

11. Men den hopen är stark och stor, Som hä
emot nu falla, De stria fast emot Guds ord, Och kät
teri det kalla, Sig sielfwom til et stort fördärf, De
kan dem intet båta; Ty Guds ord skaffar dock sit wärf
Ehwad de le eller gråta.

12. Diefwulen, som werldsens förste är, Upwäcke
sina förstar, Som med sin lister, magt och här Si
emot Guds ord rustar; Men Gud i högden ler der åt
Huru de i werlden bulra: Hans ord wäl fram i ljuse
går, För lejon, björn och ulfwar.

13. Men war tilfreds god Christen man, Och lå
dig ej förskräcka, Gud sina wäl uthjelpa kan, Ehwa
til dem kan räcka; Guds ord, der du dig håller wid
Är starkare än de alla, Och gifwer dig förwist de
frid, Som Gud dig til har kallat.

14. Ty ligger oß stor magt uppå, At wi Gud troli
gen bedja, Det wille han fast med oß stå, Sin hjelp e

-ån oß skilja; Han har utlåfwat det förwist Allom
-m bistånd göra; Som hålla sig til JEsum Christ:
-honom ske pris och åra.

224. Wak up, wak up i Guds namn, Du wärdiga Christenhet, Och tacka din
-ire Brudgumme För denna nådelig tid; J hwilko
-in dig sit ord Hafwer låtit få igen, Der med wil han
-s frålsa, Så många som det ålska; Det klingar i all
-nd.

2. Men djefwulen, werldenes förste, Som lögnenes
-der år, Han wil det gerna förstöra: Med swek han
-nder hår, At ingen skal Guds ord tala, Wid bann,
-id gods och lif: Han låter många fördrifwa, För-
-ånna och aflifwa: Det hjelper honom dock intet.

3. Med tånderna de fast skåra, Satan och hans par-
. Der med de wilja förfåra Dig, wärdiga Christen-
-t; Dock blif du fast wid Guds ord, Ty han sörjer för
-g. Han såger: ho dig någon orått gör, Hans ögna-
-n han der med rör; Din hjelp år han wisserlig.

4. Se, huru Gud de Judar Halp utur Egypti
-nd, Och i det röda hafwet Konung Pharao fördrånk-
-han: Jericho måste ock falla, När Guds folk der-
-e kom, Af de trumeters skalle; Altså hjelper Gud
-m alla, Som sätta sin tro til honom.

5. Och de Midianiter Gjorde Guds folk möda, Så
de Amalekiter; Man klagade Gud sin nöd, Den
-n strax nådeliga Halp genom Gideon, Den tid
-uds folk trumetade: En hedning den andra dödade,
-ång' hundrade tusend mån.

6. Tånk huru tidt Gud beskärmade För Saul Ko-
-ng David, Den han hade dråpit så gerna, Gud
-warade honom med flit; Och för hans son den skö-
-, Som kallades Absalon; Han wille honom döden
-kynda, David måste riket rymma, Dock kom han
- in igen.

7. Märk hurulund Gud halp strida Emot Jer
beam, J Konung Abia tida, Dem kringhwärft ha
han, At han ej kunde undkomma: Men folket rop
til Gud, Ty flydde de fiender med skammen, Guds fo
slog dem tilsammam Fem hundrade tusend död.

8. Deslikes halp Gud at kämpa Assa den Konun
bold, Då Serah wille fördämpa Guds folk med ma
och wåld; Gud mände de påfalla Rätt utaf hjerta
grund; Ty måste de blåmän falla, Tusend tuse
woro de alle, Som dödde i samma stund.

9. Se, huru Gud beskärmade Den Koming Hiskia
Hwilken fast hotat hade Senacherib wid namn, De
sin här stält hade Rätt mot Jerusalem; Der af Gu
Ängel fälte, Såsom en rätt krigshjelte, Hundr
ottatio fem tusend'.

10. Hör huru Gud låt strida För Koming Jos
phat, Den tid honom wille fördrifwa Ammons o
Moabs magt; Guds folk hade sorg och klaga, Til Gu
satte han sin tröst; Ty mände Gud så laga, At hwa
tog annan af daga, Och Guds folk wardt förlöst.

11. Så märk nu i alla tida, Huru Gud sina fiend
slår, Som mot hans folk wilja strida, Altid det än
går: Han kan dig wäl beskärma, Om här äro al
tald; Låt du man djefwulen swärma, Blif du wid Gud
ord gerna Altid, så äst du utwald. Abrah. Andrea

225. O HErre Gud, din helga bud Äro för
mörkad blefne, Til des din ord blef o
kundgiord' Och af Paulo beskrefne, Der til ock mer
andra fler' Äro igen utfunnen; Des tacke wi di
ewinnerlig, At wi lefwe den stunden.

2. At det med magt oß blifwer sagt, Ytterst i werl
fens ända. O HErre mild, gif dem ock til, Som d
ännu ej känna, Och akta mer människo lär, Din nå
der med at wärfwa: O HErre kär, din ord dem lä
At de ej platt förbärfwas.

3. Wil du nu wist kallas rätt Christ, Så skal du
con bewara, Som du kan båst, skal du der nåst Kär=
eken icke spara: För Christi skul war altid huld Din
ämnchristen och nästa: J samwet ren war utan mehn,
lt Gud må hos dig gästa.

4. Men HErre kär, alt detta år Af dine nåd allena,
a, Dins Andas tröst, gör fri och löst, Och kan all
org förmena: Fast werlden all med trug och wåld
Oß wille platt fördrifwa, All deras pragt har ingen
magt, De låta det wål blifwa.

5. O Gud tilse, och nåd bete At de sig må omwånda,
a, Som ej förstå, din ord försmå, Må jämwål til
ig lända: De säga slätt, det år ej rätt, Och hafwa
et ej läsit, Ej heller sport det ådla ord, Des kraft
kså des wäsend'.

6. Men det år wist, som JEsus Christ Oß sielfwer
nånd' beskrifwa: All ting i grund förgås en stund,
Men Guds ord skal städs blifwa J ewighet, til straff
ch led, Som har förstockat hierta; De måste sist dock
da brist, J ewigt we och smärta.

7. Gud år min tröst, ty wet jag wist, At döden
ig wål båtar; Ty Gud har mig sielf wisserlig Med
nom blod löst åter; Ty wet jag wist, at JEsus
hrist Sit löfte har mig gifwit, Han hörer bön, och
ig ej sön Hwad mig tjenar til lifwet.

8. Jag beder sist, o JEsu Christ, At du din nåd ej
ger Från mig i nöd, når jag med död Skal lykta
ina dagar; Låt då dit ord, som år kundgjordt, Mig
o och styrko gifwa, At jag hos dig ewinnerlig, J
mmels frögd må blifwa. D. Speratus. Ol. Pet.

26. Et godt beråd och wälbetänkt mod, De åro
i alla saker god, Den helga Skrift så lä=
r: Den sig begynna wil et spel, Och så fin dårskap
lja wil, Det lyckas honom sällan.

2. J werldslig ting år det ju sant, At ingen wis
det

det neia kan; Dock skal du båtre besinna, At det ä dårligt bjuda til, När en mot Gud sig sätta wil, Gu wil dock platsen winna.

3. Och Lucifer förnam det wist, Som war en Ån gel utan brist, Hos Gud i frögd och glädie: Men ha fanns på en dårhet slik, At han Gud sielf wille war lik, Han aldrig det förgäter.

4. Adam, som war den förste man, Den Gud sie skapte med sin hand, Kom oß i plats och möda: Fö hans dårskap och egit sinn Blef all wår glädje wån omkring, Kom oß med sig til döda.

5. Spör du än åt hwad dårskap år, Den helg Skrift hon dig det lår, Det år, Guds ord ej lyda, De lårer hwad du hålla skalt; Om du gör hwad dig å befalt, Wisdom skal dig ej tryta.

6. Pharao war en Koning bold, Guds folk ha hade i sit wåld, Dem qwalde i all stunde; Guds or war honom twärt emot, Ty slog Gud honom unde sin fot, Han blef på hafsens grunde.

7. Gamaliel den wise man, Det år förgäfwes, sä ger han, At wilja Guds ord fördrifwa. Paulus fic det ock wål förstå, Då Gud månd honom til jorde slå, Han måste ödmjuk blifwa.

8. Betänk dig wål hwad du slår på, När du Guds ord ej höra må, Dem han dig nådelig sänder, Ti hielp och til uppråttelse; Men gör du der af spott oc spe, Guds wrede du på dig wänder.

9. Du äst sielf wis och ganska klok, Du menar du ej har behof, At du af Gud skulle läras, Det dig doc aldrig gagna kan, Men sijelper både qwinna och man, Guds nåd kan ej umbäras.

10. Du üsle mull och arme matk, Som på de or ej gifwer akt, Som Gud sielf hafwer talat; Hwar wil du hän i din sista tid, När werlden all förlåter dig, Din båtring år förhalad?

11. Du

11. Du ligger och wänder näsan opp, Hwar är i magt, du arme kropp? Du hafwer Guds ord fast tat, Den tid du wast i werlden til, Nu Gud det län= e ej lida wil, Ty hafwer du striden taxat.

12. Du har försmådt den dig har skapt, Som all g hafwer i sin magt, Du kant honom ej undslöpa: n bad dig komma och ropte fast, Men du hölt det spott och last: Dyrt nog skal du det köpa.

13. Gud wil då slå under Christi fot, Dem hans hafwa stridt emot, Och följt deras egna drömar, lefwat ogudaktelig: Deras dårskap wil då ända. Han skal dem då fördöma.

14. Ty wänder om både qwinna och man, Gifwer r under Guds wäldiga hand, Och låter eder un= wisa Med de ord, som Gud sielf hafwer sagt, Af tans grund gifwer på dem akt, Och lärer Gud at sa. Abrah. Andreæ.

Sjunges som: HErre JEsu Christ, min 2c.

27. Jag wet et blomster skönt och fint, Det månd' mig liufligt falla: Jag älskar det hjerta och sinn', Och utan sken, För andra blom= alla.

2. Det blomstret är Guds helga ord, Som han oss wer gifwit; Det lyser genom den mörka port, Uti ort, Til det ewiga lifwet.

3. Han wägen är och en rätt dör, Sanningen och= lifwet; Den ånger för sin synder bär, Och ej twif= Honom hans synd tilgifwes.

4. Han säger: kommer alle här Til mig, som syn= e äre, Jag wil efter eder hjertans begär, Som en der får, Er wederqwecka och lära.

5. Det sker genom hans Sacrament, Hans helga och wino, Med hwilken han har wärft och skänkt, nåd betänkt, At wi må hafwa lifwet.

6. Det hafwer Gud oss människor Lårt här på jor= ke, At wi genom Christum hans Son I himmels m, Må ärfwa himmelrike.

7. Wi

7. Wi bedje dig, o JEsu Christ, Genom din bitt
pino, Du som för oß död worden äst, HErre JE
Christ, Wik aldrig ifrån dina.

8. Tag oß för dina barn här an, Wi altid må tilsa
man Dit ord bekänna för hwar man, På en rätt ba
O JEsu Christe! Amen. Basil. Förtich. H. Ausu

Sjunges som: O HErre Gud, din helga 2c.

228. Hjelp HErre mild, hur' står det til, At i
gen här kan lida Din arma skar, so
uppenbar Dit ord bekänner wida, I stort armod m
tolamod, Och waktar sig för synden? Der dock sit h
Turk, Jud' och Påf, I werlden altid finna.

2. Det gör, o Christ, hins ondas list Och ha
mot hjorden dina, Som drifwer lögn och falska säg
Med marter, mord och pina, Och genom sken, tjen
ren sin, Sin wilja hjelper winna; Der dock dit o
på denna jord Fast litet rum må finna.

3. En lycka slik ock Noah fick Uti sin ark förfar
Som flyter fram, ja, af och an I wågen utan far
Watn, wäder, eld, alt satans wäld, De äro f
til mena, Han skal ändå det låta gå: Gud råder
allena.

4. Och JEsus Christ sjelf, det är wist, Fast o
han sofwa mände, Han wakar dock, ja, förjer o
Han hjelper utur wände. I sinom tid, hans hjelp
blid Skal sig wäl låta finna; Men Satan skal få ska
och fall, Och all hans magt förswinna.

5. Du grymma haf, swalla i qwaf Mot Christi skep
det lilla: Du drake stygg, som gör otrygg Des w
och skeren willer: Du Antichrist, som brukar li
Samt wåld och swärd med pina; Slikt trug och h
Gud står emot, Som altid hjelper sina.

6. Den HErren bold har magt och wåld, I sto
och allan fara. Det skeppet wist har ingen brist So
HErren mänd' bewara. Sjelf HErren är tilstäd
hä

', Som wind och wägen wida Wäl närsa kan, alt
d sin hand: Ho wil mot honom strida?
7. Wår starka warn, den morgonstiern, Skal natten
snart ända. Wi se et land, en önsklig strand, Dit
a skepp skal ländä. Den himmel skår; hielp HErre
, At wi den hamnen finne! Så sucke wi, ack! statt
ɔi, Haf oß, o Gud, i minne! Nathan. Chytræus.

29. Ack blif hos oß, o JEsu Christ! Ty afton
är nu kommen wist: Din helga läros
a ljus, Låt altid lysa i dit hus.
. Nu är en fast bedröflig tid, Förlän fördenskul,
rre blid, At wi behålle i wår nöd Din Sacrament,
il wår död.
. Helt syndigt går nu hos oß til: Din Kyrko
e, o JEsu mill: Gif kraft och styrko med dit ord,
at des werkan warder spord.
. Behålt oß endast wid dit ord, Förhindra Sa-
s trug och mord, Så at din kyrka i all tid Må se,
u åst henne blid.
. Du wärdes, HErre, se der til, At mången lå-
om han wil: Förnuftet wil nu mästra Gud, Och
r på des ord och bud.
. De stolta andar dämpa nid, Som sträfwa fast
allan id, At föra nytt på banen an, Förfalska så
läro sann.
. Den sak är din; o JEsu mill, Den åra kommer
ig til; Fördenskul på dens sido stå, Som dit ord
förswara må.
. Dit ord är i wår nöd och sorg, Wår säkra tröst
fasta borg; Der wid behålt din Kyrko ren, Och
henne från alt mehn.
Gif at dit ord oß lyser så, At wi i mörkret intet
Men, genom denna jämmerdal, Må wandra til
himmels sal. D. Selneccerus. D. Swedb.

230. I dag är HErrans Sabbats dag, För
tom ej hans stränga lag; Med an
låtom nu bestå, Wi wilje för Guds ansigt gå.

2. Wår Gud är helig, ganska stor, Han sielf i s
huse bor: Knäfallom för hans Majestät, Med ödmj
sann botfärdighet.

3. Hans wrede är odrägelig; Dock hörer han
nådelig Dens armas och dens trångdas röst, Och
wer hugnad, nåd och tröst.

4. Betrakom HErrans stora magt, Som w
dens grundwal hafwer lagt, Och alt har skapat n
et ord, Hwars godhet daglig warder spord.

5. Och när nu alt i prydning stod, Då skop G
människan ganska god: Guds helga beläte hon då b
Och med all wisdom uppfyld war.

6. Besinnom med all tacksamhet Den nåd, G
altid har betedt; Han hägnar och försörjer wäl,
intet felar lif och själ.

7. Betänk, o Christen, och det lär, At Chris
ock uppstånden är, På denna HErrans Sabbats d
At man skal följa Christi lag.

8. Til Christum stånde all wår lit, At wi hans
med allo flit Begåm, uppå de Christnas wis, At C
sto gifwes lof och pris.

9. Gud Fader, du all werlden skop, At himl
här och jordens hop Förkunna skal din stora ma
Som oß dit ord det hafwer sagt.

10. Hielp nu och med din Anda stark, At wi
sammans dina werk Så lofwa och så prisa må,
wi din nåd ståds njuta få.

11. Förlåt, o Gud, den stora brist, Gör det
Sonen JEsum Christ, At mångens slemma sed
lag Är platt förakta HErrans dag.

12. Ej någon dag i weckan är, Der man så synd
lefwer här. Då öfwas swalg och fylleri, Stor sw
dom, slagsmål, horeri.

13. En sådan Gudstjenst HErren spör, För alt
t goda han oß gör, Gemenlig går det nu så til, Man
an ordning lefwa wil.
14. För sådant syndigt lefwerne, Wil Gud med
ågor, qwal och we, I synnerhet med eld och brand,
årdt straffa både stad och land.
15. Det swåra straff, som följa wil På sådan synd,
f, HErre, til, Och låt dem dock besinna sig, At de
g dyrka rätteligt.
16. O du upståndne JEsu Christ, Låt oß stå up,
satans list Ej söfwer oß i synden in, Och falle så i
eden din.
17. Som du af död upstånden äst, Så låt wår om-
rg wara mäst, At wi här up af synden stå, Och
ed dig in i lifwet gå.
18. Omwänd, o JEsu, deras hop, Som sänkter
i syndsens grop, Den der din dag wanwörda må,
ch wil ej til dit tempel gå.
19. Ack! låt dem dock betänka sig, At de må lefwa
hristelig, Och fira så din Sabbats dag, At det sker
g til godt behag.
20. O Helge And, dit ord, din röst Låt oß så fatta
wår tröst, At tolamod, tro, kärlek ren Må wära
hos hwar och en.
21. At mången själ, o Ande blid, Dit ord föraktar
nna tid, Der öfwer du förbarma dig, At den dock
å besinna sig.
22. På det wi samtlig dyrka må Den Gud, wi bö-
tro uppå, Och alle sist den Sabbat stor Få hålla,
r Gud ewigt bor. D. Selnecc. D. Swedberg.

Sjunges som: Min hog från människor etc.

31. O Gud, det är en hjertans tröst, När til
dit hus man kommer, Der wi få höra
na röst, Och lära dina domar. Hur' wäl det i dit
mpel går, Hur' helgedomen härlig står, Det är stor
st at skåda. 2. I

2. I dino huse är en dag Fast bätre til at blif
Än alt det nöje och behag, Som werlden har at gif
Fullkomlig glädje hos dig är, Uti din boning, HE
kär, Der du dig uppenbarar.

3. Ty bedje wi så innerlig, At du den nåd oß
nar; At wi der blifwe städs med dig, Der man dit
förkunnar; Och låt oß der din åro se, Din härlig
ock oß bete, Med frögd förutan ända.

4. Gif oß, o Gud, din Anda god, Som altid
bereder, Upplyser, styrker hog och mod, At låra d
seder, At wi dit ord må rätt förstå, Der efter oß
ställa så, At dit namn altid helges.

5. Wi prise dig, o Fader kär, Samt med din S
wår HErra. Dig Helge And', som tröfien är, Ske oc
jämlik åra! Som det i allan tid är skedt, Och än
sker i ewighet. Wi sjunge der til Amen! Laur. J...

232. Hit, o JEsu samlons wi, At dit helga
få höra; Wärdes sielfwer stå oß bi,
wår hog til andakt röra, At han ifrån jorden tage
Til dig altid warder dragen :,:

2. Wårt förnuft förblindadt är, Mörker all w
själ betäcker, Om din Ande är ej når, Som nytt lj
i henne wäcker. JEsu, wärdes oß nu stärka,
nytt hjerta i oß werka :,:

3. O! du härlighetens sken, Ljus af Fadrens li
utgångit, Gör wår hog från mörkret ren, Som wå
hjerta håller fånget. Styr wår tunga, hog och ör
Til at rätt wår Gudstienst göra :,: Tob. Clausniz

233. O Gud, som hörer allas röst, Gif oß di
Andas gåfwa, At wi som sätte til b
tröst, Dig rätslig kunde lofwa! At wi dit ord så hö
må, Wår tro hon kunde styrko få, Och wi må Chri
ligt lefwa.

2. Låt up hwar trogen herdas mun, At han
bud må följa, Och oförskräkt i denna stund Ej någo
saumin

ning dölja. Men hwad du, Gud, oß säga wil,
r gif du dina nåder til, At han det oß förwunnar.
3. Wår öron öpna, HErre Gud, Regera hog och
ne, At wi må höra dina bud, Och hafwa dem i min=
; Så at wi ordet wäl förstå, Och altid i din wilja
Och såleds ordet göre. Laur. Jonæ.

34. HErre JEsu Christ, dig til oß wänd Din Helga And' du til oß sänd, Med nåd och
ft du oß reger, Och oß på lifsens wäg sielf för.
2. Låt öpnas mun til dins namns pris, Styre hjer=
din Ande wis: Öka wår tro, upplys wår siäl, Dit
ja ord at lära wäl.
3. Til des wi siunge med Guds här: Helig, Helig
HErre är, Och skåde hans ansigte klar, I himla
d bland Ängla=skar.
4. Ära ske Fadren och hans Son, Den Helga And'
mma thron! Den heliga Treenighet Ware stor
i ewighet. Hert. Wilhelmus. D. Gezelius.

35. Såleds är wår kyrkogång Denna stunden wäl försluten, Guds ords lära, bön och
Är i HErrans namn besluten. Gud han ware
gt prisad, Som oß har så härligt spisat :,:
. Wi gån hem, hwar til sit bo, Af Guds helga
vor glade, Finne nu wår siäla=ro, Hwar til wi
längtan hade. Gud oß framgent så ledsage, At
honom wäl behage! :,:
. Gud wår utgång salig gör, Wåra brister nådigt
, Och all satans list förstör, Dagligt bröd låt oß
la: Låt oß wäl wår wandring ända, Och til dig
nlen lända :,: Hartw. Schenck. P. Lagerlöf.

36. O Rom, går det nu så med dig, Som hafwer stålt här lefwat? Och din Påf=
nog wäldelig Öfwer all werld uphäfwet, Och gjor=
ig bäld med mycken wäld, Din magt gick öfwer
Föraktade så både stora och sinå, Som ej wille til
falla. 2. Land,

2. Land, rike och deras förmån Du aktade ga ringa, Aldrig tänkte du i werlden än, At dig s någon twinga; Nu kom här fram en ringa m Guds ord hade han i munnen, Och slog dig on starka Rom, Det trodde du ingalunda.

3. Alle weta nu wäl med sig, Genom Guds ord nåde, At du och din afgud med dig Hafwa oß k mit i wåde, Och oß förfört ifrån Guds ord, På m niskors dikt och funder, Och så förwändt och ne sänkt I din falskhets afgrunder.

4. För Gudi och hans helga Christ, Du dig en gud upreste, Som är den sanne Antichrist, Det S ten wäl bewiste: Han är ju den som sig allen; Låt drahelgäst kalla, Och gjorde så, som skrifwit s Igenom Propheter alla.

5. Si, man har dyrkat för en Gud, Och gjort pris och åra Den stora Babylonska brud, Som t sin falska lära Hafwer bemängt, och mångom skå Af de jorderikes Förstar: Betwingat mång', och g stor twång, Och ingen man tröstat.

6. Unger, gammal, qwinna och man, Det sk i weta alle, At Jesabel med Babylon, Hon är nederfallen, Som satt i pris, och höll sig wis, gjorde sig mycket stålter, I sit högmod emot G bud: Som henues nedfall wälte.

7. Evangelium, Guds sanna ord, War dig Gud befalladt, At spisa den förskingrade hjord, widt öfwer werlden alla, At wi med ro, och hjert tro Bekänne Guds namn och åra, Och frukte den, är allen' Uröfwer alt en HErre.

8. Nu har man mera fruktat dig, Som äst i den födder, Än sielf Guds Son af himmelrik, der för oß är döder. Din lag och band omkring all Fast räddes man och qwinna; Nu gifwe Gud, at din bud Må snart en ända finna!

9.

9. Ja, synden med des stora kraft, Förlåtst du
wårliga många. Sade, at ingen blef förtapt, Om du
nde godset fånga. Aldrig war sagt til denna magt,
t bruka din egen-wilja; Men med Guds ord den
hristna hjord Från sina synder skilja.

10. Den helga Skrift har du förwändt, Oß til
r nöd och wända, Och obarmhertigt dem förbränt,
om mot dig wille stånda; Nu hafwer Gud din fal-
a bud All werlden uppenbarat, Och med sin ord
n klena hjord, Sina wägar rätt förklarat.

11. Ofödder är den människa än, Som kan alt
el beskrifwa, Det Påfwen med så många allen I
rlden plågar drifwa, Med munkeri och mångt par-
, De honom äro like, Hans kreatur, hwart i sin
ud, Utstängde från Guds Rike.

12. Nu bedje wi dig, JEsu båld, Du högst i him-
els throne, Fräls oß från Påfwens grymma wåld,
h all wår synd försone; Ty du allen förwisst är den,
om hjelper och tröstar alla. Ho dina nåd af öfwer-
d Försmår, skal ewigt falla. Ol. Swenson.

37. Gud Fader wilje wi prisa, Och JEsum
hans enda Son, Med härlig sång och
sa; Det är oß til en stor mon, At wi honom tacke
ähre, Och rätt af hjertans grund, För sina heliga
o, Både nu och i all stund.

2. Fordom tid war det taladt Af helga Propheters
n, Och war en lång tid dwalat, Til ena tilskickada
nd, At komma skulle hunger och plåga, Dock ej på
öd eller must; Men människan skulle fråga Efter
lenes enda kost.

3. En ulfwer war uprunnen Ibland de kallade får,
h wardt med magten funnen, At skingra år ifrån år;
an kunde sig aldrig mätta Af deras mjölk och blod,
ed olag och orätta: Han war dem intet god.

4. Det wildjur har sit säte I JEsu heliga stad,

Och har sin Gud förgätet, Det är upfyldt med h
Och wil de herdar fördärfwa, Alt med en sådan a
Det menar sig förwärfwa Öfwer fåren alla ma

5. Det war stor jämmer och klaga Ibland den f
tiga hjord; Ty ingen torde wåga Utsprida Guds h
ga ord, För denna ulfwen arga, Alt med sit swå
hot; Ty han månd döda och sarga, Dem hon
stodo emot.

6. Öfwer denna wedermöda Låt Gud förbarma s
At detta wildjur snöda Så for med list och swik;
sände Gud sin Anda I denna werlden nid, At lå
oß förstånda Och känna Christi frid.

7. Så hafwe wi nu förståndet, Af Gud är det
skedt, Urlöst har han det bandet, Och oß sin nåd
tedt; Ty wi hafwe återfångit Guds ord, den härli
pris, Som lång tid war bårtgånget: Oß qwalde wre
sens ris.

8. Guds klara ord och rena, Som själenes hälsa ä
Wil oß den ulf förmena, Som afund der wid bä
At det skal oß förklaras, Alt med sin rätta grund, H
finner sig där af snärjas, Hwar dag och allan stun

9. O ädle JEsu Christe, Guds Son af Himmelri
Som oß aldeles utwiste, (Des wele wi prisa dig
Huru wi skole öfwerwinna Den leda Antichrist,
han kan sielf besinna Sig snärjas med sin list.

10. Förminskas skal dit wälde, Du grymme Ant
christ, Dina lemmar och uppehälle Hafwa redan få
git en brist: Och ytterst skal Guds Ande, Som gå
af Christi mun, Dig dräpa utan wånda; Så ända
werldsens stund.

11. At så skal ske och hända, Det har oß Skrifte
lärt: Dit rike skal få en ända, Som hafwer en lång ti
bardt. Den länge war i lönde, Han är nu uppenba
Som allom Guds ord sände, Och lärde sin egen på

12. Ho äst du, arge dåre, Som undrar här uppå

D

u må wäl fälla tårar, At du kunde weta så, Och
ra den rätta wägen, Som leder til ewigt lif, Och
e wara så trägen I hån och fåfängt kif.

13. Wil du nu det rätt weta, Så fly all människlig
t; Apostlar och Propheter, Och all den helga
krift, Gifwa dig det tilkänna, Om du dem söka
lt, Hwart du skalt hamna och lända. Gud ware oß
om mild! Laur. Petri.

Sjunges som: Då mig går sorg och nöd etc.

28. War glad, min själ, och fatta mod, Gud wil sig än förbarma: Wißt hjelper dig
n HErren god, Som frälsa wil den arma, Fast det
hårdt: i rosengård Får man ej altid wara. Den
Gud tror, han trygger bor, I allsköns nöd och fara.

2. Det Joseph wist, den fromme man, Har mången
ng förfarit; Om David, Job, man läsa kan, Hur'
nöd ha warit; Men HErren blid, i rättan tid,
m dock ur nöden rykte. Den på Gud tror, han
gger bor, Fast werlden all förtrykte.

3. Trots werld och satan, at j mig Från min Gud
nen draga, Mit hopp wid HErran fäster sig, Hans
spör jag all daga: Han hjelpen har för mig ospard,
s må jag honom prisa. Den honom tror, han tryg=
bor: Ho wil mig annat wisa?

4. När människor bespotta mig, Och uti grund
kta, Som Gud mig hade stött från sig; Dock
jag det ej akta. Gud skyddar mig här wisserlig,
onom står mit nöje. Jag honom tror, på ho=
n bor, Han kan mig ock upphöja.

5. Ändock det stundom tyckes så, At Gud ej wil mig
da, Och werlden månde mot mig stå Med trug
orden hårda; Så wet jag wist, at han mig sist
ttan tid wil hjelpa. Den på Gud tror, han tryg=
bor; Ho kan mig då nedstjelpa?

6. Ty war nu glad, min själ så kär, Och låt dig

ej förföra; Ty werlden, synd och satans här S
dig ej skada göra. Si, JEsus Christ, Guds Son fö
wisst, Dem månde öfwerwinna. På Gud du byg
så äst du trygg; Han hjelper i alt sinne.

7. Ej någon han förlåta må, Som i hans wil
lefwer, Och honom endast liter på, Och i hans wå
sig gifwer; Tro, kärlek, hopp, i lifsens lopp, Gu
nåd och tröst mig delar. Den på Gud tror, han try
ger bor, Ej något honom felar.

8. Den hjelp hos werlden söker här, Och ej hos G
sin HErra, Han wrångwis och fördärfwad är, O
kommer ej til ära; Gud först och sist, wår hjelp är wis
I JEsu med all gamman. Den sådant tror, han try
ger bor, Och warder salig. Amen. L. Helmb. H. A

Sjunges som: När wi i högsta nöden stå etc.

239. Uti din nåd, o Fader blid, Befaller jag allan tid Min arma siäl, och hwad j
har; Anamma alt i dit förwar.

2. Min siäl, mit lif dit egit är, Det wetst tu sie
o HErre kär! Hwad dig tilhörer, sielf bewar, O
råds jag ej de ondas skar.

3. I dig är jag af hjertat nögd, Du äst min e
da tröst och frögd: Uti min nöd och stora brist
du min hielp, det wet jag wisst.

4. Det är min tro, o Fader blid, Hjelp at jag alt
blir där wid: Ifrån dit barn du aldrig wik, At jag n
ärfwa himmelrik. D. Selneccerus. D. Swedber

240. Allena til dig, HErre JEsu Christ, M
hopp står här på jorden: Jag wet
annor tröst förwisst; Min tröstare äst du worde
Från ewig tid är ingen utkorad, I werlden är ing
människa boren, Som kan af nöden hjelpa mig; J
ropar til dig, Til den man måst förtröstar sig.

2. Min synd är stor och mycket swår, At hjertat m
förtwina; Tag bort min synd, det stora sår, Genom
di

n död och pina, Och såg det dinom Fader huld, At
i betalte mina skuld, Så slipper jag af syndsens
ara. O HErre, halt utan fara Hwad du tilsagt
h lofwat har.

3. Gif mig af dine barmhertighet, Den rätta Christ=
n trona, På det jag dina kärlighet Må innerliga rö=
n: Först och för all ting älska dig, Så ock min nästa
som mig. I minom änd din hjelp mig sänd, Gör
t behänd, Djefwulens list långt från mig wänd.

4. Ära ske Gud i sin högsta thron, Alles wår käre
ader, Och JEsu Christ hans enda Son, Som oß altid
warar; Och Gud den Helga Anda! Hans hjelp står
tilhanda, Där med wi warde behagelig, Här nu tim=
elig, Och sedan där ewinnerlig. J. Chiomusius.

Sjunges som: Nu tacker Gud, alt folk etc.

41. Wäl mig i ewighet! nu känner själ och sin=
ne Tröst, fägnad, frid och ro; ty jag
uti minne, Hos Gud min Frälserman, Och ser mig
uta wisst En frukt af pinan din, o milde JEsu Christ!

2. Bort hän, bort hän från mig, med er fördömda
ira, Synd, afgrund, djefwul, död; Ty Gud wil mig
rswara. Han är med mig, hwem tör sig sätta emot
g? Han är den mig för alt förswarar wäldelig.

3. Han är den som mig har til nåder gunstigt ta=
: Han är den som min synd och straff har från mig
agit. Här efter låt mig Gud, min lefnad ställa så,
jag i sanna frukt och kärlek lefwa må.

4. Gif at jag altid må uti din budord wandra, Och
hwad dig är ledt med allo flit förandra: Hjelp at jag
lla må för all min lust och frögd Din sanna fruktan,
så lefwa ewigt nögd. S. Liskovius. J. Petræus.

Sjunges som: När wi i högsta nöden stå etc.

42. Jag tackar dig, min högste Gud, För dit
ords tröst och frögde=ljud, Hwar af
t hjerta gläder sig, Uti anfäktning stadelig.

2. Jag känner nu dins Andas tröst, Som gör fr
sorg mit hjerta löst, Och mig förwissar om din nåd
Fast jag har brukat öfwerdåd.

3. Af sådan nåd jag frögdar mig, Och ganska ö
mjukt tackar dig; At HErrans kraft så wäldelig, U
min swaghet styrker mig.

4. Din nåd förökа, Gud i mig, Och led mig p
din wiljas stig: Mit lifslopp du bäst styra kan, A
jag förargar ingen man.

5. Gif stadig tro och kärlek rund, Förlän at jag u
all stund Botfärdig finnes, så at jag Bereder mig t
dödsens dag.

6. Du satans list ifrån mig drif, Uphält mig t
et ewigt lif: En salig ända mig beskär, Min själ ta
til dig, HErre kär.

7. På det jag för din himmels thron Dig prisa m
ocksä din Son, Samt Helge And': o Fader kär, Gi
hwad dit barn af dig begär! D. Swedberg.

Sjunges som: Såsom hjorten trägit längtar etc.

243. Bort mit hjerta med de tankar, Likson
wore du utstött: Håll dig fast wi
Guds ords ankar, Och alsingen motgång stöt. Äst du
ond och full med skuld, Si, så är Gud from och huld
Fast din synd förtjenar döden, Frälsar Gud dig doc
ur nöden.

2. Du så wäl som andre alle, Äst upfyld med syn
och last, Hwilket Adam genom fallet Har orsaka
med en hast; Men om du til HErran flyr, Och di
förra ondsko skyr, Skal han då din suck och klaga
Med all nåde wisst uptaga.

3. Gud har ju et sådant sinne, Det af kärligt Fa
ders mod, Mot oß altid nådigt brinner, Ty han ä
oß huld och god. Han stor wårdnad om oß bär, A
wår nöd hans olust är: Til wårt ofall drar han leda
Ja, wår död gör honom sweda.

4. Si,

4. Si, så sant jag ewigt lefwer, Wil jag ingen
ndars död, Utan at han altid stråfwer Til at döda
nden snöd; Jag en hiertlig glädje får, När en själ,
m wilse går, Hon wil sig til mig omwända: In-
t ondt skal henne hända.

5. Ingen herde kan så leta Efter et borttappadt
r: Kunde du Guds hierta weta, Huru fast det til
g står, Törstar, långtar innerlig Efter den, som
ndrar sig Från hans hjord och får så såta, Skulle
i af kärlek gråta.

6. Gud, som älskar wist den fromma, Som uti hans
se bor, Wil at ingen skal omkomma Genom satans
ymhet stor. Hwilken ifrån satan flyr, Och hans
rk med alfwar skyr, Frögd i högden han uppwäcker,
om förutan ända räcker.

7. HErrans Änglar all i sänder Glädja sig, så wäl
n Gud, När en syndig sig omwänder, Med sann bot
) bättrings lind. Afstå wi från synd och last, Så
il HErren med en hast Wår misgerning helt för-
mma, Och i djupa hafwet gömma.

8. Ingen sjö så högt uppswallar, Intet djup så
undlöst är, Ingen ström så häftig faller, Som den
ngste likhet bär Mot den nåd, som HErran blid
s bewisar allan tid, Hälst då synden wil oss föra
i fördärf, och platt förgöra.

9. Så war tröst och haf gladt sinne, Du min själ
n ängslig går: Låt din sorg dock här förswinna,
igen nöd dig skada får. Dina synders myckenhet
mot Guds barmhertighet Kan ej liknas, icke näm-
s: På dig wil han aldrig hämnas.

10. Wore werlden af wår HErre Tusend gånger
rre giord, Och dess synder större och smärre, Uti tan-
, werk och ord, Wore af dig alle slått Öfwade på
nga sätt; Kunde dock Guds nåd ej släckas, Och
ns kärleks eld utsläckas.

11. Ack! min Gud, låt samma nåde, Altid för m
ögen stå, At jag i mins ångslans wåde Dina godh
smaka må. Haf mig kär och uxwäck mig, At jag åt
älskar dig: Låt din Anda mig regera, At jag ej
syndar mera. D. Gerhard. Pet. Brask.

Syndaren.

244. Ack! hwad skal jag dock begynna? Ac
hur qwäljer synden mig! Ack! hu
gifwer hjertat sig! Ögonen med tårar rinna, So
och qwida, pust och gråt Äro mig en daglig låt.

JEsus.

2. Ho är den jag klaga hörer, Den sig jämr
hjertelig, Och så högt beklagar sig, Och där med m
hjerta rörer? Bort med sådan klageröst! Här
hugnad, här är tröst.

Syndaren.

3. Ack! at någon wille sända Mig en tröst i hje
tat mit, At jag blefwe synden qwitt! Ack! hwart
skal jag mig wända, För min synds orenlighet, So
mig gör sorg och förtret?

JEsus.

4. Här är jag, den plägar sända Trösten af barn
hertighet Dem, som i sann ödmjukhet Sig botfär
digt til mig wända, Sökande med trona mig, O
med längtan hjertelig.

Syndaren.

5. Ack! hwad är det jag förnimmer, Det ock lisa
hjertat mit, Och mig gör all sorgen qwitt? Jag ige
min wän här finner, Min wän, HErran JEsu
Christ, Den jag nu en tid har mist.

JEsus.

6. Synden hade mig bortdrifwit, Och din mißge
ning så stor, Jag trifs icke där hon bor, Men nu ä
det dig tilgifwit, Och jag wänder mig til dig, Hå
med trona dig til mig.

Syn

Syndaren.

7. Ack! min tro är ganska swager, Jag en rykand' ka lik. O min Gud, af nåde rik, Om du twikan ej för= zer, Faller jag ur syndsens nöd Wisst uti en ewig död.

JEsus.

8. Låt ej döden dig förskräcka: Låt ej dina swaga Göra dig så stor oro: Jag wil dig med nåd be= ka, Och föröka tron i dig, At den skal förkofra sig.

Syndaren.

9. Ack! min aldrakärste JEsu, Stor är min owär= het, Större din barmhertighet. Som jag ser, så flig äst du, At du låter wärda dig Om den, som owärdig.

JEsus.

10. Jag är hit i werlden sänder För de owärdi= s skul, At jag dem skal wara huld! Jag Guds wre= från dem wänder, Gifwer dem all salighet, Nå= frid, barmhertighet.

Syndaren.

11. JEsu, ingjut i mit hjerta, Som bedröfwadt din nåd: War mit bistånd och mit råd, Så för= inner syndsens smärta, Och Guds wrede lägges , Och mit samwet får hans frid.

JEsus.

12. Tänk uppå min stora pina, På min sweda, gst och nöd, På min bitra korssens död, Som jag för synder dina, Där med är betalt din skuld, Och n Fader är dig huld.

Syndaren.

13. Tack, min Gud, för denna nåde, At du hafwer stat mig, Si, mit hjerta frögdar sig. Jag är frälst in syndsens wåde; Gud ske pris! Nu mår jag wäl, fwa HErren Gud min själ! J. Wulthejus.

15. JEsus är min wän den bäste, Hwilkens like aldrig är; Skal jag då så med de ste Öfwergifwa honom här? Ingen skal mig kunna

skilja ifrån den mig har så kär: En skal wara bägg[e]
wilja, Altid här och ewigt där.

2. Han har döden för mig lidit, Ingen skal fö[r]dömma mig: Hos sin fader för mig bedit, Det mi[g] gagnar ewiglig. Ho är då som wil förklaga Den ha[n] sjelf utkorat har? Ho wil ifrån honom draga De[n] han har i sit förswar?

3. Jag är wiß och där på liter, Hwarken lifwe[t] eller död, Mig ifrån min JEsu sliter: Änglar, hög[]het eller nöd, Djuphet eller annat mera, Ware som[] mand' eller när, Skal mig från Guds kärlek före[] Som i JEsu Christo är. Jac. Arrhenius.

246. JEsu, du som själen spisar Med dit ar[] och nåd bewisar, Alt godt finner ja[g] hos dig. Blif, o JEsu, ståds hos mig!

2. Sant är, när jag wil befinna, Kan jag mi[g] ej wärdig finna, Men jag hoppas uppå dig. Blif, o JEsu, ståds hos mig!

3. Blif mig när, ty jag är swager, At ej satan mig bedrager; Ty jag hoppas uppå dig. Blif, o JE[]su, ståds hos mig!

4. Låt den onda från mig wika, Och til helfwete[t] åter fika: Ty jag tröstar uppå dig; Blif, o JEsu, ståds hos mig!

5. Fast än jag i synden swäfwar, Ofta mot di[n] wilja sträfwar, Jag dock ej förgäter dig. Blif, [o] JEsu, ståds hos mig.

6. Intet skal mig här förderfwa; Himmelriket få[r] jag ärfwa, Ty jag hoppas uppå dig. Blif, o JEsu, ståds hos mig!

7. Wärdes JEsu, när mig blifwa, Och alt ond[t] långt från mig drifwa: Ty jag håller mig til dig. Blif, o JEsu, ståds hos mig.

8. När du, JEsu, när mig blifwer, Med din And[e] stådse drifwer, si, så kan jag tröstelig Säga, JEsu[s] är när mig!

9. Får

9. Får ock salig hädan fara Ändtlig til din Ängla-
ra, Och där ewigt prisa dig. Blif, o JEsu, städs
s mig! Jac. Arrhenius.

47. Mißtrösta ej, o Christen god, När synden
gör dig sorgse mod: För Gud är synden
telig, Förtwifla ej, det skadar dig. Med ödmjuk bön
l Gud til fot, Med god förtröstan gör sann bot.
2. Ty JEsus, Guds enfödde Son, Är kommen
af himmels thron, J werlden för dem synden
är Hårdt trycker, at man nåder får; J döden han
gifwit har, Och all wår synd han på sig bar.
3. Har du otaligt godt bortmist, Otaligt godt har
sus Christ Förwärfwat dig, din Frälserman, Som
r öfwer döden wann. Rättfärdighet har han up-
, Med sin förtjenst Guds wrede stilt.
. Har du förtörnat HErran Gud, Och öfwer-
t hans helga bud, Och qwäljes utaf lagsens hot,
JEsum finner du god bot; Guds wrede har han
ig lagt, Och har dig friden återbragt.
. Förskräckes du för ewig död, För satans wåld
helfwetes glöd, Din JEsus har alt nederlagt, Död,
wetet och satans magt; Har wärfwat dig rätt-
ighet, Guds nåd och frid i ewighet.
Om tron dig synes alt för swag, Och fast för-
skas dag från dag: Din JEsus, som har tron be-
, Fullbordar ock; han är så sint. En rykand'
släcks ej ut: Den swaga tro når ock godt slut.
Din bätring ofullkomlig syns, För Gud rätt-
ig ingen fins; Gud gör din bot och bätring sann,
du i trone håller ann. Hans ord och löfte det för-
J tolmod sätt din lit därpå.
Äst du Guds godhet intet wärd; Gud har af
dig alt förärt, Din JEsus undfår syndare, Som
ätt botfärdige. Til honom fly, Hans dyra blod
hans förtjenst är dig nu god.

9. Om dig stor swaghet kommer på, Befall d Gud, som alt förmå, Hos JEsum finnes tröst g råd, Ty han är rik af gunst och nåd: Sann läkdo emot syndsens brist, Uti hans sår du finner wisst.

10. Slätt ingen, utan JEsus kär, J himlen och j jorden är, Som glädja kan en syndig siäl: J Christo oß ewigt wäl. Håll dig med tron til honom fast, H hjelper dig af all din last. D. Kolmodin.

248. Beklaga af alt mit sinne Må jag m Konung David: Jag kan det ock l sinna, Min Gud han är mig wred, Jag det wäl we Det gör min synd orena, Där med jag honom alle Förtörnar mångeleds.

2. O Gud! jag mig bekänner En syndare för di Jag märker och befinner Intet annat i mig, Än o åtrå, Med lekamens begäring Til denna werldse näring, Den mig beswika må.

3. O HErre mig benåda, Min Gud och Skapa blid! Min brist wil mig förråda, Det är hennes dag liga id; Dock all min lit, At din nåd mig bewar Från satans falska snaror, J denna nådeliga tid.

4. At jag icke bortkastar, Min synd och ondsko mi Dit ord, som synden lastar, Med all sin kraft och sin O HErre båld! Låt mig så stadig blifwa, At ing mig kan drifwa Från dig, med magt och wåld.

5. O Christe, som äst allena Mit hopp och all m tröst, Du äst Guds ord det rena, Som borttag syndsens brist. Det är ock wisst, Du har mig det f wärfwat, At jag må himmelriket ärfwa, Min g dje och all min lust.

6. Helige And o HErre, Utaf dins Gudoms mag Kan du all sanning lära, Som Christus hafwer sa Alt med din kraft; Men jag är här elände, Lär m honom rätt at känna, Af all min hog och akt.

Konung Erik XIV.

249. O Gud! hwem skal jag klaga Den sorg och eländ' jag drager, För många miß-
rningar mina, Som i min ungdom äro bedrif-
n? Jag hoppas de äro tilgifne :,: För Christi död
h pina.

2. Jag är en fattig fånge, J denna här werlden
l långe, Som et får uppå en ö, Jag kan icke hädan
kunna, Utan Gud sänder mig sin anda :,: När jag af
erlden skal dö.

3. Jag är margfallelig gripen, Med synder och sorg
swiken, Som en fisk uti et nät; Guds ord kan mig
äl hjelpa, När jag det anammar med rätta :,: Och
r mig fritt mod och samwet.

4. Sofwer jag eller waker, Bekänner jag mig wa-
saker För Christo, HErran min. O Gud du mig
wara Från satans falska snara :,: Af mörkret hjelp
enaren din.

5. Ty beder jag dig, HErre Christe, At du wille
eta mit bästa, Uti sista andedrägt min: Hjelp mig
wäldelig strida, Min fienda ifrån mig drifwa :,:
omna och wakna i glädjen din.

6. O Gud! i dina händer Befaller jag alt i sän-
r, Min anda, lif och själ; Jag hafwer ej kunnat
tänka, Huru werlden låter sig sänka :,: När jag i
in wälmagt war. Konung Erik. XIV.

250. O Gud, hwem skal jag klaga? Min synd är swår och stor: Undfången är jag i we
h plåga, Och wäntar den swarta jord. Jag kan mig
besinna, Utan Gud han hjelper mig: O Gud! spar
ig mit lefwerne, Jag wil mig bätra mot dig.

2. Dock wil jag ej förtwifla, At lyckan görs mig
lid; Både nu och i alla tida, Til Gud sätter jag
in lit: Lär mig, o Gud, at stånda J din Gudomelig
uktan, J frestelsen hafwer jag wandrat, Det haf-
er jag ofta försökt.

3. O Gud! wändt alt til det bästa, Ställ all ting i g
råd, Alle äre wi främmande gäster, Gif oß din helga n
Låt ingen werldsens åra Wara mig så lustig och k
At jag borttappar din låra, O Gud! jag tror dig w

4. Ingen konst kan jag upfinna Alt uti den läkareb
Til min sorg, we och wånda; Gif mig det bästa råd: I
äst den ypperste läkaren, Som läker til lif och siäl: U
mig mit lefwerne späka. O Gud, jag tror dig wäl.

5. Jag ropar til dig, Gud Fader, Gud Son o
helige And, At du mig wäl bewarar, Du helga Tr
faldighet; När jag skal hädan fara Af denna werl
sens swek. Gud har sin Son utgifwit Oß allom t
salighet. D. Palmcrona.

251. En syndig man, som låg i syndsens dwal
Han hörde en röst af himmelen til s
tala: Wak up, wak up, jag aktar dig hugswala, O
se det ljus, som skin öfwer berg och dalar.

2. Hwar är den röst, mig wäcker af hjertans grun
de? Jag är en Ängel dig wäcker så margelunde, Se
nu ej längre, du bed dig Gud miskunde, Och ypp
en wisa i denna här morgonstunde.

3. Et sorgefullt hjerta kan hwarken qwäda elle
sjunga, Hälst när det är belagdt med dödsens tunga
Den stora armod beklaga gamla och unga, Och mä
staren Christus, som Skriften kan wäl begrunda.

4. När syndaren wil sit hjerta til Gud omwända,
Gud lofwar honom nåd af hjertans grund at sända;
Säll äst du siäl, ty Gud wil til dig lända, Och nåde
nes ljus til ewig tid uptända.

5. Den syndige stod up, han kände sig få en lisa,
Han wißte sin Gud af hjerta och mun at prisa, Han
såg det himmelska ljuset öfwer sig lysa, Med ödmju
ka röst begynte han dagsens wisa.

6. Miskundelig Gud, låt nådenes sol uprinna;
At med des ljus må syndsens nöd förswinna, Hug-
swala

)ala mit hjerta, uplys både själ och sinne; Låt mig
)ag din heliga wänskap finna.
7. All werldsens ljus upranu, som en morgonstjer=
ı, Och sannerlig war Guds moder en ödmjuk tärna.
hjerta och mun wil jag Gud prisa så gärna, Han
ile min fiende aldeles från mig skierna.
8. Min HErra och Gud bör mig altid prisa och los=
ı, Som stadde mig ej längre i syndene at sofwa:
ig tycktes mit hjerta det war bespändt i klåfwa, Så
ige jag låg i denna här syndsens dåfwa.
9. Min högste Frälsare bör mig altid åkalla, När
iden aktar min själ omkring bestalla; Du låt mig
längre i syndene at falla, Och icke smaka den helf=
tes bittra galla.

52. Min högsta skatt, o JEsu kär, Du källa
rik af nåde! Si, huru jag beswärad
, Och sitter uti wåde, Med pilar sargad margelund,
om samwet mit rätt uti grund Fast qwälja och ne=
tråda.
2. Mig nådig och miskundig war, Förlåt mig synder
na, För dem du nogsamt pliktat har På korsset, med
r pina: At de mig ej tilfoga mehn; Men gör mig
in dem skär och ren, Din hjelp låt mig påskina.
3. Ack! när jag min mißgerning swår Med ångest
ertänker, Mit hjerta då en bördo får, Som det fast
cker och kränker; Om jag dit ord ej hade då, Ej nå=
ı tröst jag kunde nå, Fördärf mig nedersänker.
4. Men ditt ord ju förtröstar mig, Ej skada skal til
vet, Hwad jag har ångrat bitterlig, Ty det är platt
jifwit. Din nåd du ter, o HErre god, Den som
d et förkrossat mod J tron har til dig skridit.
5. Nu medan jag en syndare är, Där öfwer jag
i klagar, Och til min synden leda bär, Som mig mit
mwet gnager; Och wil at du af syndsens mehn, Som
wid och Manasse ren, Uti dit blod mig twager.
6. Altså

6. Altså tråder jag nu til dig, Och faller för dig n
der, Med bögda knå så innerlig, Af alt mit hjerta n
der; Förlåt mig Gud så mildelig, At jag med synd
styggelig Har gjort dig mot mig wreder.

7. För dit namn skul den börda swår, Som wålfä
min månd' hindra, Och mig utöfwer hjessan går, D
wärdigas du lindra, At hjertat mit må wäl förnög
Och framgent dig til åro bögt, I barnslig lydno glind

8. Dins Andas tröst uti min nöd Låt mig ocksa fö
nimma, Och twå mig ren din blodswett röd, Uti m
sista tima: För mig til de utwaldas skar, I en f
tro, til himlen klar, Ur denna werlden grymma.

Barth. Ringwald.

253. Ack Gud och HErr! Min synd, ty wär
Betwingar siäl och sinne; Slätt ing
man, Som hjelpa kan, I denna werlden finnes.

2. Går jag ån widt, Hit eller dit, Ja, långst
werldsens ända, Slätt ingen wrå, Jag finna m
Som min sorg kan afwända.

3. Jag flyr til dig, Förskjut ej mig, Min Gu
haf mig förskonat: Din stränga rått Af nåd förgå
Din Son har mig försonat.

4. Skal nu så ske, At straff och we På synden m
ste falla, Så risa hår, Och lisa dår, Och mig
båtring kalla.

5. O JEsu god, Gif tolamod, Sann tro och l
digt hjerta: Låt aldrig mig Uppsåtelig Min himme
del försätta.

6. Handla med mig, Som godt syns dig, Hje
du sielf korsset draga; Men HErre blid, Til ewig t
Mig ej ifrån dig jaga.

7. Som foglar små, När dundra må, Och him
sig förskräcka, Snart flyga bort, Hwar på sin o
I holig trå sig täcka.

8. Så äro min Tilflygt fem din Sår, HErre JE
from

ime: När synd och död Tilfoga nöd, Jag ro i dem
sommer.

9. Fast kropp och siäl Skildes, likwäl Är jag i
n förnögder: Wet at jag wisst, Hos dig HErre
rist, Får ewig frid och frögder.

10. Gud Fader, Son, I himmels thron, Och Hel=
And' tilsamman, Uptag min bön, Och mig ej sön,
wad jag begärar. Amen. Mart. Rutilius.

Sjunges som: Såsom hjorten trägit längtar &c.

54. Ack hur' stort är mit elände! Gråt och jämmer är min spis, Efter Gud sig til
g wände Med sin grymhets skarpa ris: Han har
g i mörkret fört, All min glädje platt förstört;
na ben nu sönderslagit, Kraft och fägring från
g tagit.

2. Gud har mig med bitter galla Spisat, ty han
r mig wred, Låtit mig i mörkret falla, Som de
e sänkas ned: Han har innemurat mig, Och igen=
t all min stig, Satt mig uti fjettrar grymma, At
ej kan undanrymma.

3. Fast jag länge hafwer ropat, Har han dock sin
n lyckt, Med elände öfwerhopat, Och mig ned i
pet tryckt: Sökt hwar han mig skulle få, Rifwit
g i stycken små, Spändt sin boga; jag har warit
llet, dit hans skott ha farit.

4. När jag af hans pilar sargas, Är jag allas spe
spott, Ja, jag sielf där af förargas, At slikt gör
n owän godt. Jag är utaf tårar mätt, Malört är
n bästa rätt, Jag är ifrån friden drifwen, All min
gd förgäten blifwen.

5. Som en slemhet ut oß kastar Ibland folken hit
dit, Där oß fienden swåra lastar Med et spotskt
bittert nit: Oß förtrycker hwar och=en, Gör oß
ja, skymf och mehn; Och fast än wi så försmädas,
iste wi dock wärre rädas.

6. Mine

6. Mine tårar mig upfråta, All min lifskraft förtärd; Ty de, som emot mig tråta, Hafwa med list besnärdt, Som en fogel i et nät, Som et uti des fjät: Watten har han på mig gutit, Och ofärd platt beslutit.

7. Ty har jag tidt tänkt och klagat! Män hopp nu ute är? Har jag Gudi så mißhagat, At wil ej wara när? Men, o Gud! tänk dock up Huru illa mig månd' gå, Tänk hwad sorg jag m lida, Och låt mig ej tröstlös qwida.

8. Ack! du wilt det wist befinna, Så försäkrar min siäl: Hoppet skal omsider winna, Sådant mit hjerta wäl. HErrans mildhet warar än, omfattar mig igen, Ja, förnyar sig hwar morg Til at trösta oß i sorgen.

9. Här med sig min siäl hugswalar: HErren min arfwedel, Fast han än sin hielp förhalar, dock i hans ord ej fel: Han är trofast, mild och Dem, som hafwa tålamod, Och i stadig tro förb Hans förlosning när de lida.

10. O! hur' ljufligt är då draga Oket i sin u doms tid, Lida HErrans näpst och aga, Wänta h skal warda blid! Ljufligt när en plågad man Tyst tålig wara kan, Kan sin mun i stoftet trycka, förtiga sin olycka.

11. Ty Gud will ej platt bortdrifwa, Fast han bedröfwar hårdt, Utan wil barmhertig blifwa, Gö plågan lätt och kort; Ja, fast han oß ofta slår, dock ej af hjertat går, Skal til wårt fördärf ej länd Eller all wår rätt förwända.

12. Ho tör säga, det Gud dömer Den oskyld är förträngt? At han all hans rätt förglömmer, D hans owän hafwer wrängt? Ack! hwi knorrar m nu så Öfwer det, at Gud wil slå? Låt oß öfw synden klaga, Som kan Gudi så mißhaga.

13. B

3. Låt oß noga dock ransaka All wår lefnads
unga lopp: Låt oß wända straxt tilbaka Til wår
d med tro och hopp. Lyftom hierta, röst och ljud,
mt med händer up til Gud, Sägom: wi ha arge
rit; Ty ha wi ock illa farit.

4. Wi, wi hafwe syndat swåra, Och mißhandlat
ör dig: Men för alla synder wåra Risar du oß
delig, Öfwertäcker oß med nöd, Plågar med en
gsam död; Ja, din nådes dör så stänger, At wår
sig ej framtränger.

5. Men min ögon skola rinna, Som en häftig
tuflod, Til des jag kan nåder finna, Finna HErr
mild och god: Til des han, som nu är wred,
idar af sin Himmel ned, Och uppå et slikt elände
: en god och nådig ände.

6. Så har jag min Gud åkallat, I den graf jag
sänkt låg, Honom all min sak befallat, Derför'
ock til mig såg. Ack! min Gud, hör dock min
, Nalka dig snart med din tröst, Och ehuru du
s tukta, Säg, at jag skal intet frukta.

7. Du kan bäst min sak utföra, Samt förlossa
och lif, Se den orätt de mig göra, Hielpa mig
deras kif, Efter du så noga wet Deras hiertans
het; Men, ack! wärdes dem så löna, At de din
wishet röna.

8. Se och märk, at jag skal wara Deras wisa i
rt lag; Låt dem fångas i den snara, Sargas af
egna slag: Utgiut all din wredes flod, Och förskräck
stolta mod: Låt dem dina banno höra, Och din
uhet dem förgöra. D. Spegel.

Sjunges som: Min högsta skatt, o JEsu kär rc.

5. O JEsu Christ, min högsta tröst, All nåds
och godhets källa! Ack! hör min bittra
o=röst, Den bön jag nu wil fälla. Mins hiertans
mer är nu stor, Ty synden så margfallig bor I
och mig förskräcker. 2. Hon

2. Hon trycker mig aldeles ned, Som en odrå
bördа, Hon synes mig fast stygg och led, Som
dår mig wil mörda: Hon gör mit samwet må
sår, Och såsom tusend pilar står J mit beklä
hjerta.

3. J sådan nöd förbarma dig, Och låt dig om
wårda; Ty du har ju stått ut för mig På korsset
den hårda, At jag ej skulle lida slikt, Men slipp
den dom och plikt, Som synden wäl förtjenar.

4. Når jag med alfwar tänker på, Hur illa
har lefwat, Då börjar hjertat i mig slå, Och bli
ångst bewefwadt, Det warder tungt och swårt
sten, Och lemmar uti mina ben Alsingen frid
styrko.

5. Men si, dit söta lifsens ord Gör at jag we
qweckes, Och efter syndsens själamord Nytt lif i
upwäckes; Ty det försäkrar, du äst god, Dem som
et bedröfwadt mod Til dig, o JEsu, komma.

6. Ty kommer jag nu usle fram, med et förkro
hjerta, Betungad med stor blygd och skam,
fruktan, sorg och smärta; Och wille gerna grå
blod, Om det i mina krafter stod, At jag det k
de göra.

7. Men, ack! min blod och all min gråt Kan ej
synd afplana; Dit blod, o JEsu! har förmått
rensa, och kan mana In för Gud Fader godt för m
Och talar ej så strängelig, Som Abels blod det rop

8. Förlåt fördenskul, gode Gud! Förlåt, o J
kåre! At dina helga ord och bud, Af mig försmåt
äro. Jag hafwer lefwat werlden lik, Och följt
egen wiljas swik, Dit korß förglömt och hatat.

9. Har David funnit nåd hos dig, Har du Mana
sparat, Har du til Petrum mildelig Wändt dig
tröstligt swarat Den röfwaren, som tog sin flykt
dig uti sin ändalykt; Så hoppas jag det samma.

10. St

o. Styrk mig allenast i den tro, At du för mig har
t, Så får mit samwet ljuflig ro, Och jag har kraftigt
t: Din ande tröste mig altid, Och hjelpe i den sista
, Den jag med döden håller. B. Ringw. D. Sp.

Sjunges som: Den wederwärdighet ꝛc.

56. Mit skuldregister när jag wil, o Gud! beskåda, Ser jag at synden mig har
ft i ewig wåda; Ty jag den samme är, som tio tu=
pund Betala skyldig blef; men Gud, bete miskund.
. Ty jag, som uti synd är född och aflad worden, Ei
er någon tröst i himlen och på jorden Förutan
: men ack! jag har alt framgent fort Ifrån min
lo=stund mång' tusend synder giort.
. Ty dig, o Gud! har jag alt som en owis dåre
törnat margelund med mina synder swåre; Och
du mig af nåd til bätring kallat har, Har jag för=
t all den nåd, du til mig bar.
. Ack jämmer! skal dock jag in för din domstol
da? Och ewigt fångslas där, som alt är idel wån=
Där jämmer, ångslan, skrån, samt tusend ack och
. Med all odräglighet skal utan ända ske?
. O HErre Zebaoth! hwart skal jag taga wägen?
art skal jag usle hän, jag är nu helt förlägen:
wet ej annat råd, jag faller dig til fot; Jag wet
ej försmår beängstadt hjertans bot.
. Tag an det dyra blod, som ymnigt är utflutit På
sens galga, och för min skul är utgutit, Som rikt
la kan min tio tusend pund: Ty war, o store Gud!
nådig, gör miskund! S. Liskovius. Jon. Petri.

57. Jag för dig, o Gud! klagar Min synd och skröplighet, Som jag här timlig dra=
, drager: Gud styrke min eländhet.
. O werld! som mången man dårar, Du äst så
erlig; Ty fäller jag nu tårar, tårar: Du hafwer
wikit mig.

3. Nu

3. Nu öfwerger jag med alla, All werldenes
ska list, Wil mig til Christum hålla, hålla:
hjelper mig af min brist.

4. Alt det mig Gud wil unna, Ingen förm
kan; Mit hopp i alla stunder, stunder, Står til
Frälserman.

5. Statt bi, o Helge Ande! Och war oß al
blid, At wi i trona må stånda, stånda, Och glä
til ewig tid.

6. På dig jag mig förlåter, Du Helga Trefal
het: Tag mig til nåder åter, åter, Och gif mig
ewig fred.

7. Enär man wil besinna, Hwad werlden haf
med sig, Kan man ej annat förnimma, förnimm
Än sorg i allan tid.

8. Den stund wi wore bebundne Med synds
hårda band, Har Christus det öfwerwunnit, w
nit, Alt med sin mägtiga hand.

9. Rättfärdighet, frid och nåde, Det kommer
JEsu Christ, Den som oß alt godt råder, råd
Det tror jag utan list.

10. I Gud står all wår glädje, Som är wår
lighet; Ty låtom oß honom tilbedja, bedja,
ära i ewighet. Jon. Petri

Sjunges som: Lof, pris och tack ske etc.

258. Är jag allen en främling här på jorde
Är ingen mer så elänð som jag worde
Får jag för denna sorg alsingen ro? När skal j
fri för qwal och jämmer bo?

2. Hwar morgon, då ny dag oß solen gifw
Min sorg och nöd förökt och större blifwer: Hwar a
ton, när som andra wänta ro? Då gråt och låt
fyller alt mit bo?

3. Guds wrede mig så plågar och förskräcker,
swåra hand utöfwer mig han sträcker, At jag ej
hwa

ırt jag skal wända mig: Hans skott min siäl hårdt
ıfa ständelig.

.. Mit hjerta sårt, mit samwet är bedröfwadt,
all den synd och ondsko jag har öfwat: Guds
nga hand mig altid förestår, Ehwar jag är,
vart jag flyr och går.

. Men hwi wilt du så strängt med mig förfara,
HErre Gud, och ewigt wreder wara? Du ser wisst
nin ungdoms fel och brist, Då jag for will, och
de werldsens list.

. Ack ringa lust! det kan rätt lust ej heta, Som
å oß all jämmer månde reta, Som wänder sig
hast i sorg och nöd, Och ändtlig sist uptänder
g glöd.

. Om du wil ståds på synden wreder wara, Hwad
jag dig, o store Gud, då swara? Men tror,
jag är brottslig til stor skuld, At du mig äst en
af nåde huld.

. Wil du jag skal så långe sorgse wara, Til des
dör och måste hådan fara? Med mycken gråt
beder, suckar högt, Men finner ej dit hjerta til
bögdt.

Mig synes som jag gråter alt förgåfwes, Och
min röst til dig alt fåfängt häfwes; Din wrede
lyckt din barmhertighet, Fördjupat mig i nöd
ingslighet.

o. Jag sitter här allen med kinder wåta, Och
r högt, men hwad kan det mig båta? Du döl=
ig, och låts ej höra mig, Där af min sorg och
ner ökar sig.

. O hade jag dock dufwo=wingar snälle, Jag
bort långt ifrån detta ställe! Dock hwem kan
ör HErrans starka hand? At göma sig, fins icke
och land.

2. Jag hällre wil den högstas wrede draga,
Fast

Fast han far fort mig framgent alt at xlåga; G
tålamod, et ödmjukt, lydigt sinn Bär jag, o Gud
under xlågan din.

13. Jag mycket har fast gråslig mycket brutit, J
har dock nåd i himlen aldrig trutit; Ty du har nai
o HErre Zebaoth! At du äst mild, som oß bewisar g

14. Ty tar jag mod, och mig til glädje gifwer,
du den son, det får, som wilse drifwer, Den penni
som war borto, letar fram, Och friar mig f
syndsens blygd och skam.

15. Ja, kröner mig med himmelsk äre=krona, Iklä
mig rättfärdig klädebona, Och förer mig uti din glä
sal, In til min Brudgum bland de waldas tal. J. E

Sjunges som: Hwad kan dock min själ &c.

259. O du bittra sorge=källa! O fördärfwad f
da=kropp! Ho skal mig ifrån dig f
la? Ho skal rätta sinnet opp? Ho wil taga mig
nöd? Gör det, JEsu, med din död! Ryck mig u
werldsens snara, Låt mig se den himmel klara.

2. HErre Gud, jag war fullslagen, Och af sat
råd förstörd, Af hans onda hop bedragen, Och h
arga list förförd; Men si, dina nådes hand Söns
slet hans mordaband: JEsus hafwer för mig kämp
Satans magt i grund neddämpat.

3. Fader, ack! hur kan jag tänka, Utan sky
gruffsamhet, På de såren, som mig kränka, Och
hjerta med mig wet? Då jag lust til werlden f
bort ifrån dit ansigt gick; Som mig dock dit ord mä
gifwa, At jag där wid skulle blifwa.

4. Ack! hwart hade jag dock råkat Med min b
skaps öfwerdåd? Helfwets qwal mig skulle bräk
Men min själawän fant råd; Med sin nåd han ro
mig: Syndare, besinna dig; Wil du så Guds
fälja, Och så stackot lust utwälja?

5. Ack! det gör mig hjertans qwida, Jag så sw
fa

en är; JEsu, med din sår och sida, För Guds
inga dom mig wår, Och dit helga dyra blod Stäc=
Satans grymma mod. För din hårda död och pina,
änk mig, JEsu, glädjen dina.
5. Medan du mig unnar lefwa, Wil jag med dins
das kraft, Mig i synd ej mer inwefwa, Dämpa den
o allo magt. Låt din Anda med mig stå, At jag
os må wägen gå: Låt mig bland de fromas skara Få
dig i glädjen wara. Joh. Quirsfeld. A. Amnelius.

50. Allena til Gud sätt dit hopp fast, Ty
människors hjelp går hän med hast:
d är allena trofast och huld, Med otrohet är werl=
full.
2. Bewara din ära, jag säger förwist; Ty hon är
en ädel qwist: Du kant henne mista för fögo ting,
n möter dig ej, löp werlden omkring.
3. Christi folk, du detta lär; Baktala ingen, eho
i är: Hafwa tand för tunga är ingen blygd, Bak=
i folk är stor odygd.
4. Döm du ej illa den dig är för när, Ty satan
r din gerning åtler: Den ringare är, du ej för=
t; All högfärd en ond ända får.
5. Enär dig tilfaller rikedom, Högmodas ej, men
f dig om; Ty rikedom är et lån af Gud, Den du
t bruka alt efter hans bud.
6. Fromhet och dygd, tukt, ära också, Du mer än
det skatta må; När guld förswinner, man wet ej
art, Så blir dock dygd och fromhet qwart.
7. Guds arma betänk, när du mår wäl, Så kan
hända samma skäl; Ou Gud, som hafwer din
a hos sig, Wil den omwända din barn eller dig.
8. Har någon bewist dig ära och godt, Förglömer
det, är dig stor spott: Det finnes altid hos gam=
l och ung, At tacklös gerning är altid tung.
9. I din ungdom beflita dig, I arbet' och lärdom

idkelig; När du äst gammal, det pryder smukt, ungdoms planta är ålderdoms frukt.

10. Känn ej för wän så lättelig, Den som ögonen tjenar dig; Ty mången i tal är söt och ru
J hjertat menar han annorlund.

11. Lycka eller motgång om dig kommer på,
sinne du stadigt regera då, At du ej wiker hit e
dit; Ty ändan är ej begynnelsen lik.

12. Med wrede du ej din sak för an, God fra
gång hon då ej hafwa kan; Ty mången gör i wr
med hast, Det honom sedan ångrar fast.

13. När det dig lärs, det du ej kan, Blygs ej
wid, ty hos hwar man Häls den i äro, som nå
wet; Den intet har lärdt, är allom led.

14. Om något klagomål kommer för dig, D
det ej af så hastelig: Förhör först parterna hwar
sig, Gif sedan rätt dom, det råder jag dig.

15. Prål och ståt aflägg försann, Ty det bortskä
mer qwinno och man: Ödmjukhet älska, haf för s
Den högt wil klifwa, faller ofta ned.

16. Qwida och sorg qwäl mången man, För
den ej; hielp hwad du kan, Och glädes ej åt den o
ko får; Ty sten på bördo är ganska swår.

17. Ros och beröm ej blifwer när, Den rosas
och ros hafwer kär; Ty det skal man gemenlig
Den sig berömer, går af med spe.

18. Se dig wäl före ondt sällskap sky, Om du w
all olägenhet fly; Men i omgånge med froma bl
Så har du heder och säkert lif.

19. Du skalt ej glädjas wid annars fall, När h
let sig wänder, är din lycka all; Ty mången har w
rit högt upsatt, Som har nedfallit och gifwit tapt.

20. Uti stor träto, wäld och kif, För rikedom wå
ej dit lif; Det med synd kommer, med sorg bortgå
Råttfånget gods med äran består.

21. Wä

21. Wänlig i alt omgånge dig hålt, Det är stor
)nd at wara stålt; Ty ingen aktas för den han är,
)m han sig sielf wil hafwa för kär.

22. Xerxes förlät sig på sin magt, Deraf han kom
stort förakt. Om du wilt lyckfamt föra krig, Så
)k at du har Gud med dig.

23. Ytterst ock detta lär för alt, At du Gud frukta
h älska skalt, Och mot din nästa dig så bete, Som
ı wilt dig af honom skal ske.

24. Zacharie lofsång, med stor frögd, Sjungom
Erran i himmels högd, Som oß all nåde hafwer
tedt; Hwilkom ske pris i ewighet! Barth. Ringwald.

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skilias &c.

61. Hwad godt kan jag dock göra Af egen
kraft och råd, Om Gud mig ej wil föra
lt med sin Andas nåd? Ty led mig med din staf,
Min Gud, af nåde riker, At jag dock aldrig wiker
rån rätta wägen af.

2. Låt mig förutan flättja Min wäg enfaldigt gå,
ch alt å sido sätta, Det werlden syftar på; At jag
t rike bär Uti min själ med trona, Så skal du mig
ist skona, Fast än jag syndig är.

3. Lär mig det onda hata, Det goda efterstå, Och
dant upsåt rata, Det dig ej täckas må; Men göra
dt hwar man. Hjelp oß ock alla söka Dit rike at
öka, Så widt man nånsin kan.

4. Låt mig ej bli förmäten, Om lyckan tager til;
Men werlden bli förgäten, Som mig förföra wil:
jag i trone fäst Kan bedja trygg och glader Dig,
oda käre Fader, I motgång aldramäst.

5. Lär mig din rena lära Rätt fatta och förstå,
en i mit hjerta bära, Ej wika der ifrå: At jag med
rk och munn Din Sabbat helig håller, Och helar
ad mig wåller, I Sions hälso- brunn.

6. Låt mig ock rätlig wörda Föräldrar, Öfwer-

 het,

het, Och ej på någon börda Wåld, orätt och förtre
O HErre! wärdes mig Med dine hjelp utrusta Em
all kötslig lusta, Som kan förtörna dig.

7. Från girighetens snara Och alt bedrägeri Från
mig, och från den fara, Som tungan för uti. Ej lå
mig, HErre kär, Mins nästas gods begära; Du tar
mig dock beskära, Hwad hälst mig nyttigt är.

8. Låt tron ock i mig wärka, Hwad jag mig tager för
At man må kunna märka, Hwad tro och kärlek gö
Hjelp mig i denna werld Ostraffligt lefwa kunna, S
skal du, Gud, mig unna En salig hådanfärd. G. Ollo

262. Hwad min Gud wil, altid det sker, Han
wilje är den bäste; Sin nådiga hjel
han dem beter, Som äro i trone fäste: Han hjelpe
af nöd, för sin Sons död, Werlden öfwer alla må
ta. Den som med flit der til sätter lit, Wil HE
ren aldrig förlåta.

2. Gud är mit hopp, tröst och salighet, Tilflykt o
sielfwa lifwet. Hwad mig kan ske, hans Majestät W
jag mig undergifwa: Hans ord äro sann; min hår ha
wer han Räknat, huru månge de äro: Han hålle
wakt öfwer oß med makt, At oß skal intet förfära.

3. Ifrån denna werlden måste jag Ju arme syn
dare skiljas, Och til min Gud, efter hans behag Sk
jag ock rätta min wilja. Min fattiga siäl betror ja
wäl, Min Gud, i dina händer: Ty synd och död, o
helfwetes glöd, Du HErre allena bortwänder.

4. Et är ännu jag beder dig, At du mig, HErr
bejakar: När djefwulen anfäktar mig, At jag dig
försakar. Hjelp mig och wär, o HErre kär, Ifrå
den onda andan, Som söker wist med all sin list, A
komma mig sig tilhanda.

5. Du hafwer ju, o HErre blid, Utlofwat dig wil
wara När mig, uti min sista tid, I allsköns nö
och fara, Och föra mig den rätta stig Til glädje
frög

rögd och gamman: Der til jag fritt sätter all min
it, Och sjunger af hjertat, Amen. Marg. Albertus.

263. Håf tolamod, war from och god, Och efterfölg Guds wilja; Den detta gör, er efter spör, Skal Gud ej från sig skilja. Tolamod i nöd är himmelskt bröd, Uti Guds skatt förborjadt; Af denna pris blifwer man wis, Och öfwervinner sorgen, Både afton och morgon.

2. Om någon sak gör dig omak, Stor ångst och sorg dig skänker, At du ej wet af ångslighet Hwad du gör eller tänker; Så haf til ro en stadig tro, Der uti låt dig finna. Som gullet röd pröfwas i glöd, Och kan dock ej upbrinna, Skal tolamod ock winna.

3. Förfarenhet, som hwar man wet, Lärer oß korsset draga, J tolamod, den dygd så god, J werlden alla dagar. Det ingen kan göra försann, Utan genom Guds godhet; Hwar til är god godt tolamod, Det man utaf Skriften wet: Tolamod gör förfarenhet. L. Paulinus.

Sjunges som: Min hog från människor etc.

264. Som dig, Gud, täckes, gör med mig, J döden och i lifwet; O HErre Gud! allena dig Har jag mig undergifwit: Jag sofwer, wakar, sitter, står, Jag talar, tänker eller går, Är Gud mig alt allena.

2. Jag kallar godt och ganska wäl, Alt det som dig behagar: Ej någon nöd så hårdt mig qwäl, Den jag då ej fördrager; Hälst jag fullwäl besinnar här Ehwad du gör min båtnad är, Och icke min affaknad.

3. Ack! gif at jag, o Fader huld, Må din i döden blifwa: Förlåt mig all min brist och skuld, Låt Andan din inskrifwa Uti mit hjerta dit behag, Som leder mig här dag från dag Til dig från werldsens flättja.

4. Och när du sist besluta må, At jag skal hädan fara, Så låt, o store Gud, mig då Hos dig få bo och wara; Och bland dit folk i himmels högd, Åtnjuta ewig lust och frögd, För JEsu död och pina. Sjun-

Sjunges som: Hwad min Gud wil, altid ꝛc.

265. Hwad Gudi täckes, är mig täckt, Ehwa hälst är på färde: Jag lefwer stadig oförskräckt, Fast högsta nöd mig snärde; Guds stark borg, i all min sorg, Mig hägnar alla dagar; D måste gå i all ting så, Som honom ståds behagar.

2. Hwad Gudi täckes, är jag nögd, På hwilke sätt det gäller: Hwad ej bör ske, med lust och frögd Hans skön jag det hemställer. Han pröfwar mig doc mildelig, Om jag ständaktig blifwer; Så framt ja då ej twifla må, Alt godt han mig wist gifwer.

3. Hwad Gudi täckes, är mig kärt, Hans wilje ser jag gärna: Hwad hälst han en gång har beskärdt, Kan ingen emot spjerna; Förgäfwes är, at man dä bär Wil mot hans upsåt stråfwa: Ty ingen man förhindra kan, Hwad som han månd' belefwa.

4. Hwad Gudi täckes, ske altså, Tilfreds jag mig wäl gifwer: Skull' jag hans wilja emotstå, Förgäfwes det mig blifwer; Ty hans behag ej sättes lag, Han mägtig är utföra Sit slut och skick, til minsta prick: Der mot kan ingen göra.

5. Hwad Gudi täckes, lyster mig, I lust och wedermöda, Fast han mig wille grymmelig Med största plågor döda: Min tröst ändå han wara må, Hans namn wil jag berprisa. Ehwart det bär, jag trygger är: Gud skal mig nåd bewisa.

6. Hwad Gudi täckes, wil ock jag, Och låter fara sorgen; Fast lyckan sker mig ej i dag, Så sker hon dock i morgon. Hwad Gud försett, blir mig betedt, Fast det än synes dröja; Jag tror förwist, at han mig sist Til åra wil uphöja.

7. Hwad Gudi täckes, jag begär, Mer wil jag ej åstunda; Han hjelper mig i alt beswär, Och hugnar margelunda: I lif och död är han min stöd, På hwilken jag fast bygger. När wåndan swår mig öfwergår, Är jag i honom trygger.

8.

8. Hwad Gudi täckes, tar jag an, Jag wil helt
lig wara; Han är allen, som hjelpa kan Mig i min
örsta fara. Fast nöd och qwal förutan tal Til döds
ig wilja trycka, Kan HErren mig dock wäldelig
från den plågan rycka. Hert. Johan Friedrich.

66. JEsus är min hägnad, Och mins hjertans fägnad, JEsu, hör min röst! Ef
r dig jag längtar, Och dig efter trängtar; Ty du äst
in tröst. Du Guds Lam, på korssets stam, Har ju
tit blodet rinna, Och din kärlek brinna.

2. Synden är mig leder, Som har giordt Gud
reder På mig usla mull; Ty jag ängsligt qwider,
ch min händer wrider; Gud förlåt min skuld! JE
blid, du för mig strid, Med din förbön wreden
lla, Den Gud altid gillar.

3. Christum jag på bygger, Derför blir jag tryg
r, Och från synden fri. Satan jag ej fasar, Huru
in ock rasar, JEsus står mig bi: Fast än synd, den
våra tyngd, Tycks mig wilja nederstjelpa, Kan
ck JEsus hjelpa.

4. Med min JEsu blida, Skal jag framgent stri
i Emot synden snöd: Trots all dödsens kräftar, Jag
dem ej häftar, Ej i helfwites glöd; Ty Guds magt
ar om mig wakt; Synd och satan måste wika, Fast
än så fika.

5. Ehwad werlden lofwar, Idel skugga hafwer,
ra, guld och pris, Jag slätt intet aktar, Men det
att föraktar, Som et stofft, en is. De gå bort på
i tid kort; JEsus ewigt hos mig blifwer, Och mig
fwet gifwer.

6. Möda, sorg och ängslan, Med all hjertans
ingslan, Synd och dödsens qwal, Skola mig ej
ilja, Mot min JEsu wilja, Från Guds barnas
il: Der på jag, så natt som dag, Til min Gud min
ick wil sända, Til min wandrings ända.

7. Andre må högt klifwa, Jag wil nedrig blifw
Efter Guds behag. Han wet wål mit båsta, N
jag mig kan fåsta Hart til HErrans lag. Jag
nögd, allena bögd Til min JEsum wid hans f
Wil jag nåd förbida.

8. Nu all sorg jag kastar, Som mit hjerta last
På min JEsu rygg. Han för mig wål sörjer, N
som dagen börjer, Jag nu lefwer trygg, Likt hans b
förson med Gud; Från all synd mig JEsus twage
Och mig til sig tager. Joh. Franke. J. Schmedema

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skiljas, &c.

267. Hwad sörjer du så swåra, Och jåmm
dig min själ? Du månd' dig sjelfwa
dåra, Gud år Immanuel. På honom skal du tr
Med dig han wål så lagar, Som honom båst beh
gar, Och lånder dig til ro.

2. Han aldrig öfwergifwer, Den honom sig fö
tror: Den honom trogen blifwer, Han salig gör o
stor. Fast sålsamt synes gå, Dock låt dig ej förtryt
Han kan det snart förbyta, At dig alt gagna må.

3. På honom må du wåga, Och wara wid godt mo
Så skal du wål få åga Alltgodt, ty han år god. Hwa
han wil hafwa fram, Det kan ej någon hindra, E
eller något lindra; Wår magt år arm och lam.

4. Fast satan i sin wrede Dig wille sluka opp, F
dina synder lede Förtaga dig alt hopp; Så skal ha
dock med skam Tilbaka fly och wånda, Til afgrun
åter lånda; Dig Gud dock hjelper fram.

5. Ty wil jag Gud til åra Jåmt wandra i han
lag, Och endast det begåra, Hwar til Gud har b
hag. Jag år med Gudi nögd, Guds wilje år de
båste, Gud år min borg, mit fåste, I Gud år a
min frögd.

6. Gif Gud, at jag dig årar Af hjertat all min tid
Dit lof och pris förmerar Med flit och största id. Gu
Fader

:ader, Son och And', Som utaf idel nåde Mig frål-
ır af all wåde, Ske tack i allo land! Joh. Herman.

Sjunges som: O du bittra sorgekälla etc.

268. Hwad kan dock min själ förnöja Wid wår tids eländighet? Hwart wi wåra sin-
en böja, Är alt obeständighet. O! min själ, betänk
h märk, At wårt wäsend' och wår' wärk I en flyg-
g tid omwandra, Och som månen sig förandra.

2. Obeständig är wår wandring, Sjelfwa lifwet
wrar sig: Altid ser man stor förandring, All ting
: föranderlig. Flygtig är all konst och råd, Obe-
ändig gunst och nåd, Obeständigt hwad wi göra;
ltom intet oß förföra.

3. Dock fast än wårt hjerta kränker Denna werlds
ladighet; När man åter sig betänker, Hugnar det
, at man wet, Det all wår förwandlings stand
lifwer styrdt af HErrans hand, Som har alt i
na händer, Och alt til wårt bästa wänder.

4. Alt hwad wi med ögon skåde, Är alt Gudi
derlagdt; Hwad wi göre, tänke, råde, Står alt i
uds hand och magt. Hwad wi äge, han beskär,
h af nåde oß förär: Til wårt bästa han alt wän-
r, All ting är uti hans händer.

5. At wi stige up til heder, At wår lycka med oß
r, At wi läre konst och seder, At man gods och
or får: Sådant och alt annat mer Utaf HErrans
dhet sker, Som har alt i sina händer, Och alt til
rt bästa wänder.

6. At wår tid förnögsamt skrider, At wi samke
ånga år, At wi tälje många tider, At wårt hufwud
r grå hår; At wi se och hugnas wid Wåra barn til
rde led: Sådant af Guds godhet händer, Som har
: i sina händer.

7. Och twärt om at man beklagar, Det wårt korta
nads lopp, Uti mångens halfwa dagar, Oförmod-

ligt hörer op: Der i wisar sig ocksa HErrans sto
magt bestå, Som har alt i sina händer, Och det
wårt bästa wänder.

8. När oß brista slika delar, När förståndet tag
af, När oß kraft och synen felar, När wi lute til wå
graf, När wår ande afsked tar Från den boning ha
nu har, Och til himlens wåning länder, Hamn
han i HErrans händer.

9. Säll är den, som det betänker, Och i Gudi
förnögd, Han har skydd mot werldsens ränker, O
i Gudi all sin frögd. När han hädan skiljas ska
Wandra genom dödsens dal; Gud alt til hans bäs
wänder, Tar hans själ i sina händer.

10. Säll är den som sina händer J Guds händ
sluter in: Hwart hans werld och lycka wänder, Ha
han dock et roligt sinn: Han är nögd i sorg och nö
Han har tröst i lif och död: All ting til hans bäs
länder, Han är altid i Guds händer.

11. Sist, min Gud, jag dig nu beder: Tag mi
hand uti din hand, Så at du mig altid leder, Före
til dit frögdeland; Hwarest åndas alt beswär: Nä
min wandring sluten är, Och jag dig min anda sän
der, Tag då den i dina händer. Gust. Olson.

269. Ingen efter Guds rike står, Hans or
man allestäds försmår: Annamar de
ock någor man, Strax ros och fördel söker han. Ma
pryder sig med fagert sken, Ändock Gud ser til hje
tat allen.

2. Hwar gör nu efter sit behag, Och aktar ej Gud
ej människo lag; Den mening är man mäst uti, A
all ting skola nu wara fri. För egen nytto sälla
man Gemena bästa skyta kan.

3. Man är nu mäst bekymrad om Prål, wällust, stå
och rikedom; Den frome är fast litet wörd, Den rik
warder ärad och hörd: Gods, wänner, gunst, så ä
nu sätt Ho sådant har, han har ock rätt.

4. God sak alsintet gälla får, Dygd, ärlighet, [...]nst uteſtår, Sanningen ingen lida må, Rättwiſan [...]äſt tilbaka ſtå: Wil någor gifwa et troget råd, [...]an gör ej annat än ler der åt.

5. Den häls för wis och lärder man, Som kappan [...]n wäl wända kan; En lißmare ſtort läford bär, Den [...]nning ſäger, är ingom kär; Ty går det nu ſå illa [...]l I werlden, höre hwart man wil.

6. Ty lär då tro på JEſum Chriſt, Och kärlek öf[...]a utan liſt: Det ſant är tala, gif rätt dom, Och [...]ar af allo hjerta from; Ty ſlikom ſkal det ſiſt gå wäl. [...]ud hjelpe oß til lif och ſjäl! D. Swedberg.

270. Alt hwad wi på jorden äga, Det är alt förgänglighet: Hwad wi timligt öf[...]erwäga, Är oſtadig ſtadighet. Wåra werk, ſamt [...]rd och ſinne, Mände ſom en blixt förſwinna. Efter [...]enna wanſklighet Följer ſjälens ewighet.

2. Såſom månens ljus aftager, Och ſig wänder [...]nderlig, Men ſtrax innan några dagar Wäxer til [...]ch fyller ſig; Altſå är ock all wår handel En oſtadig [...]äxel=wandel: Werldſens lycka äfwen ſå, Såſom [...]ånen ömſa må.

3. Sol och ſtjerner, luft och wäder, Jorden med [...]ll lefwand' djur, Det alt om förwandling qwäder, [...]räcklig är all tings natur. Fråſt och regn, ſamt [...]ld och heta, Stadigt i ſin wäxling ſtreta: Koppar, [...]rn och hårda ſten, Af förandring lida mehn.

4. Ack! hwad kan oß nyttigt wara Denna werld[...]ns ſtora gods? Kan det ſkydda från lifsfara? Kan [...]et göra glad til mods? Nej, ty werlden ſkal för[...]inna, Hennes fägring ock förſwinna; Ja, hon gör [...]hjertat qwal, Gifwer ſorger utan tal.

5. We den ſom här ewigt lefwer Skadd och ſårad [...]i ſin ſjäl, Och ej ſynden från ſig drifwer, Utan [...]en behagar wäl; Sig der med från Gudi wänder,

Ger sin siål i satans händer; Ack! hwar fins så ri
man, Som den igenlösa kan?

6. Alt hwad wi här älska mände, Swinner, n
wi tänkat minst; Gör oß altså sorg och wände D
förmente werldsens winst. Men den werlden h
föraktar, Himmelriket eftertraktar, Han är rik o
wäl förnögd, Har i Gud en ewig frögd.

7. Ty lät oß nu ständs besinna Werldenes ostadi
het, At här intet är at winna, Utan idel wanskli
het. Wåra kroppar döden trycker, Och i mörka gr
wen rycker: Siälen hafwer här ej ro, Måste bo
när wi ej tro.

8. O min JEsu! lät mig blifwa Klok och wiser,
at jag Må besinna, aktning gifwa, Huru all ting d
från dag Tager af och sig borthastar: Och när d
den mig kullkastar, Tag mig til dig, HErre kär, D
en stadig glädje är. Haq. Ausius.

271. Far din wäg, du arga werld, Som så f
med syndsens flärd: Jag wil til de Ä
glar rena, J den helga himmel gå, Det mig inge
kan förmena: Allsköns godt jag der kan få.

2. Far din wäg, du snöda werld, Som så far me
lustars flärd; Jag förfogar mig til frögden, So
allen fullkomlig är, Ren, beständig uti högden; J
gen sorg mig nalkas der.

3. Far din wäg, du stolta werld, Som så far me
höghets flärd; Men min siäl skal mer hofwera, Nä
hon kommer til at stå In för himla thronen skära
Der ödmjukom wäl skal gå.

4. Far din wäg, du falska werld, Som så far me
lögn och flärd; Christus har mig til sig dragit, Hwi
ken trofast blir och är: Hat til hycklar' har han sl
git, Jngen flärd han hos sig bär.

5. Onda werld, jag skiljer mig Hädan, och förakta
dig; Dit fördärf det skal snart komma, Hwar du dig e
bätr

båtra wil; Men jag går dit med de froma, Der min JEsus håller til. Quirsfeld. Amnelius.

272. Ack! hwad är dock lifwet här? Jämmer, plåga, stort beswär; När som det bäst warit har, Är det möda uppenbar.

2. Ack! hwad är wår korta tid? En ståds warand' kamp och strid; Ty den ene på alt wis Är den andras plågo=ris.

3. Ack! hwad är wår Gudlighet? Idel ofullkomlighet: Ingen kan der med bestå, Om Gud wil til rätta gå.

4. Ack! hwad är dock gods och gull? Intet utan råck och mull: Rik i dag, i morgon arm; Bägge föda sorg och harm.

5. Ack! hwad är högt stånd och fall? En brant klippa, som gör fall: Den der äger åra blid, Altid är der afund wid.

6. Ack! hwad är dock mänsklig gunst? En blå röken, rök och dunst: Gläd dig ej af wänner mång; Bröders trohet är ej lång.

7. Ack! hwad är wår medgång blid? En förgiftig sjukdoms tid, Hwilken mången själ förgör, Och ewig wånda för.

8. Ack! hwad hat och afund led, Oß här söker störta ned? Här är wrede, der förtal: Allståds håls wår åra fal.

9. Ack! hwad krankhet och beswär. Plågar oß som tidast här? Ingen lem man nästan har, Den ej någon plågo drar.

10. Hwad är ändtlig dock wår död? En god ändskap på all nöd, Hwilken oß ur ångst och qwal Förer Guds glädje=sal.

11. Det allena gör mig nögd, At jag uti himmels högd Wäntar wist den frögd at få, Hwilken ewigt wara må.

12. Frögd, den intet öra hört, Intet dödligt hi[…] ta rört: Frögd, den in och ute är; Sådan frö[…] jag wäntar der. Joh. Rosenthal. Per. Brask.

273. Du snöda werld far wäl, Til himlen f[…] min själ, Dit gå ock mina sinnen: I[…] söka der at winna, Hwad ewigt ståds månd' war[…] Ibland Guds helgon klara.

2. Far med dit gods din kos, Det får af mig ej ro[…] En flod kan det beswära, En eld kan det förtär[…] Far med din rikedomar, Far fort, de ge ej froma.

3. Far bort med all din lust, Som är en sorg-o[…] pust: Af all tin glada dagar Mig ingen nu behaga[…] Hwad doga dina frögder? Jag är der med ej nögde[…]

4. Far hån med all din pragt, Jag ger der på […] akt: Din sammets drägt och kläder, De äro lik […] wäder, Må nämnas med de orden: De äro mull p[…] jorden.

5. Far med din ära fort Uppå en annor ort, Ho[…] är man sorg och plåga, Och släcknar med sin låg[…] Hwad skal jag med den ära, Som wil mig ståds be[…] swära?

6. Med all din gunst far hän, Hon är en falske wän, Som mången kan bedraga Och mången ofall la[…] ga. Hwar til mån nyttig wara Din kärlek? til en snara[…]

7. I himlen är min wän, Dit längtar jag o[…] hän; Han mig sit hierta gifwer, Och hos mig kärlig[…] blifwer: Han mig med lustar mättar, Från sorger[…] mig platt lättar.

8. At himlens härlighet Är mig beredd, jag wet: Mit namn, som mig är gifwit, Är i Guds bok in=skrifwit: Min frögd skal der få höras, Och Guds lå[…] ewigt föras.

9. O himmels gyllne prakt, Hur' äst du hög i akt! Af perlor är' din portar, Af gull på alla orter, Din gator prydd' månd' wara; När får jag dit upfara?

10. O himmels lust så kär, Wäl den, som hos
ig är! Wi efter intet fråge, När wi man dig här
ge: När wi det goda finna, Då lär alt ondt för=
winna.

11. O himmels rikedom, Dig snarlig skynda,
om! Hwad lär wi då för gåfwa Hos dig min JEsu
afwa! Hwad sköna skatter store, Dem aldrig wi
örlore?

12. Far bort, o werld, så swår, Mit sinn til him=
en står, Det jordiskt är föraktar, Det himmelskt är
fwaktar. Far wäl, o werld med alla, Jag wil
nig Gud befalla. Mart. Mollerus.

274. JEsus alt mit goda är, För mig har han sig utgifwit; Honom wil jag blifwa
lär: J sin bok har han mig skrifwit. Annat alt för=
ängligt är, JEsum wil jag hafwa kär.

2. Jag ej frågar efter gull, Efter höghet och stor
ira: Gull ej annat är än mull, Få sin höghet rätt=
ig bära. Det ock snarlig alt förgår; JEsu godhet
wigt står.

3. Han är min förnöjelse, Efter honom jag här
ängtar: Lindrar alt mit qwal och we; Ty jag efter
onom trängtar. Här är alt bemängt med pust; JE=
us ger den rena lust.

4. Bort, o werld, med all din låt, Du som ned til
fgrund förer, Bort med alt dit gods och ståt, Du som
mången själ förstörer: Aldrig gör du mig förnögd;
JEsus är och blir min frögd. Jac. Arrhenius.

275. O HErre Gud af himmelrik! Hur' sorge=
lig må jag klaga, Oskickelig håller mån=
en sig, J dessa sista dagar, Med dryckenskap och
råsseri; Stor synd månd det wist wara, Bland lekt'
ch lärd, bland tjenare och fri, Och störtar i stor
ära.

2. J andligt stånd är det ju så: Den drycken=
skap

skap der öfwar, Sit kall kan han ej föreskå, M
Gud han högst bedröfwar: Sit dyra ämbet' skäm
mer han, Det dock bör heligt wara, Förargar
hwar Christen man: Det blir fast dyrt at swara.

3. När Noe låt sig drucken se, Wardt det då b
i stadnadt, At sonen gjord' af Fadren spe, Och war
der öfwer bannad. Hwad synd kom icke Loth uti,
han sin' döttrar skämde? Det war alt för det fyller
Se, hwad skam honom hände.

4. När den, som Gud har gifwit magt, Förtro
det ämbet dyra, At land och folk med granna ak
Och stora riken styra, Begifwer sig på fylleri, O
låter winet råda: Der drifwes skam och tyranni, O
riket kommer i wåda.

5. Den mindre ämbet hafwer fått, Och wil stä
drucken wara, Ej warder det så föreståtts At han d
kan förswara. Hwad ondt är kallas ofta godt, D
godt är blir ogillat: Rättwisan warder då til spot
Gudsfruktan blir förspillad.

6. I fordom tid, då nykterhet Här hölts för dy
och ära, Så stod wäl til; ty ärbarhet Då prise
mände bära. Men nu gement föraktas de, Som
må dricka, swälja, Samt swärja, åt all otukt le
Ho kan de synder tälja?

7. Här öfwas sådant fylleri, At HErrans Sab
bats dagar De wändas uti fråsseri: Der öfwe
Gud fast klagar. Då borde själen spisa sig, Och
Guds ord sig nära, Men betungas fast ynkelig A
swalg och synder flera.

8. Godt hushåll är et Paradis, När nykterhet ä
inne: Ibland all stånd bär hon stort pris, Det ka
hwar man besinna; Men det kan icke länge stå, Nä
dryckenskap der wankar; Ty ser man många usla gå
Och hafwa syndatankar.

9. Ty hälsa och gods de mista snart, Det de s
plat

latt förfara: Strax kommer nöden med en fart, Och
vil dem intet spara. Stor synd, stor skam och swor-
som swår, Och slagsmål, kif och tråta, Af drucknom
öres år från år: Alt månd' dem platt upfråta.

10. Den plåga år alt timelig, Den de i werlden
da, Men sedan blir ewinnerlig En swår och ynklig
wida, När de der klaga och ropa swårt; Wi pinas
lågan denna; Der de betala måste hårdt Sit fyl-
ri det slemma.

11. Den rike man drack båsta win, Och hade wål-
ists dagar, Han får ej watten på tungan sin, Fast
ynklig han sig klagar: Han lider törst, stor hungers
öd, Och pinas i den wånda, Alt för sin dryck och
swerflöd, Han hår föröfwa månde.

12. Oß råder Christus innerlig, At taga oß til
ara, At dryckenskap och fråsseri Ej störtar i ewig
ara. Den dag skal komma hastelig, Som foglen
rips i snara; Strax följer pina ewinnerlig. O
rinkar' tag dig wara!

13. O Fader, af barmhertighet Sändt oß dins
Andas nåde, At wi må lefwa i nykterhet, Som oß
in Son månd' råda; På det wi må med aktsamhet
Beredde altid wara, Och lefwa i all waksamhet, At
ndgå ewig fara. D. Swedberg.

Sjunges som: Min hog från månniskor &c.

276. Gud säger, at den salig år, Som altid
warder funnen I hjertat helig, kyst
ch skår, I gerning, ord och munnen; Den månn'ska
kal i glådje stor Få skåda HErran, der han bor,
Med alla helga Änglar.

2. Men ack och we! den gifwer sig I köttsens lust
t swåfwa, Och der uti fast dagelig Månd' som en
edning lefwa; Den får Guds ansikt' aldrig se, Men
måste lida qwal och we, Med de orena andar.

3. Och efter hjertat år så fast Af otukt helt intagit;
Så

Så aktar den ej skam och last; Så platt är det bedr
git. Den aktar intet HErrans lag, Men gör alt
ter sitt behag; Så lemnas han i synden.

4. Des ögon äro djerf och fri, Ej kunna tam
blifwa, Til otukts last och horeri De all sin åtrå g
wa; Des själ föraktar blygd och tukt, Och wisar ing
annan frukt, Än den som död orsakar.

5. Oskäligt få är den fast lik, Som endast älsl
jorden; Men HErren med sit Himmelrik Är hon
glömder worden. Alt som en stodhäst fodrad wäl, S
löper han en syndsens träl, Dit otukt honom drifwe

6. Dock får han sist en sådan lön, Hwar efter h
har sträfwat; Då hjelper honom ingen bön; Me
som han hafwer lefwat, Så straffas han med sit
dom swår: Stor armod, hån han undergår; S
kan ej honom lida.

7. Den der har buken för sin Gud, Och tukt o
dygd ej aktar, Och wandrar twärt mot HErrans bu
På honom straffet waktar. Des jämmer, ångslan
qwal och nöd, Skal blifwa med en ewig död, Alt f
den wällust korta.

8. Men salig är den oförkränkt Betraktar här
lifwe, At alt hwad här är gjordt och tänkt, Skal u
penbaradt blifwa; Och hwad i mörkret här är skedt
Skal warda uti ljuset sedt, Då Gud det sjelfwer röj

9. Fördenskul ho wil tänka på, At hafwa fred i
samwet, Guds swåra straff ej undergå, Men bä
dygde-namnet; Han skal sit fat i helgelse Stå
hålla, så at ej må ske, Det warder skökoslemmar.

10. En tuktigs kropp och hjerta är Dens Hel
Andas tempel; Den otukt flyr och ondt begär, Ha
ger ej ond exempel. Om Christi pina tänktes p
Den nöd och död han månd' utstå, Då skull' ond lus
wika.

11. Rent hjerta skapa, Gud, i mig, Gif mig en n
w

s anda, Och gör mig bistånd nådelig, Ehwad mig
ggs tilhanda. Du äst, o Gud, min helgelse; Hjelp
g uti all frestelse, Kom ihog hwad du har lofwat.
12. Förlåt, o Gud och Fader god, Mig alla mina
ster: Förstör, o JEsu, med dit blod, All satans
ngt och lister. O Helge Ande, war mig när, Ty
ta är ståds mit begär, Gud öfwer alt at älska.

D. Spegel.

Sjunges som: Mig gör stor lust och glädje etc.

77. Wi böre oß ståds reda Til strids mot blod och kött, Som plågar oß förle-, Det onda göra sött; Få hafwa Josephs sinne, m tuktigt lefwa må, Och strida måst de hinna, Och tjan emotstå.

2. Som Jael swika månde Den kämpen Sissera, m wille i sin wånde Til henne flykten ta, Med ilk sig wederqweckte, Kort för sin sista nöd; Så blif- många ryckte Af wällust til sin död.

3. Hwad gjorde Simson blinder? Hwad förte lomon? Det woro lustans synder, Som gjorde i det hån. Man söker land föröda, Utwidga gten sin, Men köttet motstånd göra, Gör man ngen winn.

.. De dårars hjertan alla, Som otukt hafwa kär, måste ändtlig falla J ångest och beswär. Ond lust lättlig dårar, Och störter ned i grund; På lust följa tårar, Ondt samwet i all stund.

. Du som i hordom lefwer, Guds wrede frukta lär; s hämnd dig öfwerswäfwer, Hwar du ock länder. Ho kan dock bo och blifwa Wid elden, som för-? J eld wil han sig gifwa, Den sig i hordom snär.

. Den der af otukt brinner, Och är i synden såld, s nåd han intet finner, Men är i satans wåld. fåren til sig tager, At njuta frögd och frid, Men ren han bortjagar Från sig, til ewig tid.

7. Eho

7. Eho som hordom öfwar, Gör nu sanskyllig b
Alt du ej mer bedröfwar, Och gör din Gud emot. G
ser dins hjertans tankar, Och känner dem rätt w
Den synd du på dig samkar, Den drif ifrån din s

8. Så följ nu HErrans wilja, Och det af hjert
grund; Sin nåd skal han ej skilja Från dig i någon st
Sann kyskhet Gud behagar, De kyska har han kär,
wil i alla dagar Dem gerna wistas när. Haq. Au

Sjunges som: War nu redo själ och tunga, etc.

278. Ack! hwi äst du dock så blinder, At d
beskådar här, Huru du äst snär
synder, Ej betänker hwad du är? Det du ej är, t
du wid, Hwad du är, tänks ingen tid: Bästa wi
är dock denna, Kunna rätt sig sielfwan känna.

2. Du äst jord och måste blifwa Jord, som du
tagen af; Uppå jorden månd' du lefwa, Uti jo
blir din graf: Du äst aska, stoft och mull; Utaf
och styggheet full, Ibland slem du måste swäfwa, H
wil du dig då förhäfwa?

3. Ty så lät dig ej förföra: Ingen skön af perlor
Ej kan namnet ädel göra, Ej den präktig kläder
Dräng och Herre, arm och rik Blifwa här hwar an
lik: Alle wi på jorden äre, Utaf jorden namnet b

4. Död och födsel gör oß lika, Gack ock til de d
ben, Sök der ut de arm' och rika, En förnäm
en gemen. Gack til waggan, se och lär, Om
barn som ligger der, Och så stilla menlöst sofr
Med sig förer, guld och häfwor.

5. Hwad wil du fördenskul braska, O du a
mull och träck, Som äst idel stoft och aska, S
snöde maskesäck? Äst du dock en matkemat! M
så wäl bära hat Til din högfärd, och förfäras
du skalt af mal förtäras.

6. Kom ihog, när Gud gaf kläder, At de woro
fin, Adam, Eva, då framträda, Uti klädnad gior
f

m. HErren JEsus, för din prakt, Stod på korsset
rakt Blott och bar, med nesor flera; Och du mull
t så stoltsera.
7. Du äst som det beläť stora, Hwilket Babels
nung såg, Hufwud, bröst och ármar woro Gull
silfwer, jemwäl ock Utaf jern war fot och ben,
af jord, som ej war ren: Men det beläť wardt
krossadt. Tänk på den dig har förlossat.
8. Tänk på JEsu tornekrona, Tänk uppå hans
wudsår, At du en gång måtte skona Dina siäl, at
ı ej får Dyrt betala, det hon här Utan blygd slik
gfärd bär; At dit samwet icke sargas, Och at män=
ı ej förargas.
9. Sions döttrar de ock gingo, Lik som du, uti stor
akt; Men de wist förnimma fingo, At de lefd' i
ıds förakt; Ty de uti fienda hand Kommo, och i
immand land; Der de blott' och nakne blefwo,
r den prakt de hemma drefwo.
10. Låt fördenskul Gud dig tukta, War ej et för=
kadt land: Låt din bättrings=tårar fukta Hjertat
, den torra sand. Lägg dig Gudi ned til fot, Med
ödmjuk syndabot, Skynda dig din synd bekänna,
h til Gudi dig omwända.
11. Såsom stoftet uppå jorden Är din synd oräk=
lig; Gud är sielf eländig worden, At han måtte
lpa dig. Så betänk hans blodswett röd, Hans för=
, hans ångst och död; Ty hans dyra blod allena
n dig af all smitto rena. D. Swedberg.

79. Männ'ska, äst du så högfärdig, Som äst stoft och snart förödd, I synd aflad,
d ej wärdig, Uti synd til werlden född? Mödsam
nd din lifstid wara, Och med ångst skal du hän fara.
2. Hwi wilt du din kropp så sira, Pläga, pryda utan
il, Arman mullsäck så utsira, Den här synd och
nkhet qwäl? Kroppen gör du sådan ära, Den dock
tkar skola tära. 3. Mera

3. Mera bör dig siälen akta, Pryda med all ch[...]
lig dygd: Ifrån syndafläckar wakta, At du warde[...]
til blygd; Men din siäl må ewigt lefwa, Och ibl[...]
Guds Änglar swäfwa.

4. Siälen du sin rykt ej gifwer, Fostrar krop[...]
på alt sätt; Den som tjenar, Herre blifwer, H[...]
ket är dock mot all rätt. Siälen bör din kropp r[...]
ra, Men du wördar kroppen mera.

5. Siälen har, o männ'ska, kostat Christo h[...]
uti hans nöd, At han dig har dyrt förlossat Med[...]
egen blod och död. Detta måste du betrakta, Och[...]
siäl des mera akta.

6. Har du med din högfärd leda Upwäkt HErr[...]
wredsamhet; Med sann bättring gör dig reda, Lä[...]
JEsu ödmjukhet. Späk din kropp, sök siälens fö[...]
At hon swälter ej til döda. Jac. Boethius.

280. O Gud! förlän mig dina nåd, Gif hj[...]
och råd, Eljest måste jag förtwi[...]
Ty fienderna ställa sig rundt omkring, Uti en rin[...]
Och wilja mig ifrån dig drifwa: Werlden hatar m[...]
Så bitterlig: Mit eget kött I synd är födt, O HE[...]
re! des må jag qwida.

2. Min största fiend' är djefwulen wist, Med ar[...]
list Drifwer han sin skalka=stycke, Och gör sin [...]
både klar och ren, Med färgadt sken, At werlden [...]
der til tycke: Med mångahanda ting Går han o[...]
kring, Beflitar sig Margfallelig, At han mig i snar[...]
må lycka.

3. För den mördaren mig beskärm och wår, [...]
HErre kär! Gör rent mit hjerta och sinne. Hw[...]
du huset icke bygger opp, Då är wårt hopp Om int[...]
det få wi finna; Det är ock wist, O HErre Chri[...]
Hwar du icke är Oß allom när, Stor nöd wi må[...]
förnimma.

4. O HErre! wärdes mig bistå Alt här ifrå, [...]

il min yttersta ända; Så wil jag fritt der wåga
ppå, Alt det jag förmå; Wilt du mig din Anda
ända, Så tror jag wist, O HErre Christ, Hwarken
dtt eller werld, Eller djefwulens flärd, Skola mig
från dig wända.

5. Om hela werldsens och djefwulens magt, Med
eras kraft, Wilja bruka sin arga list och kynne, Så
r dock hos dig hjelp och tröst, Som oß hafwer löst,
) HErre, du kan dem öfwerwinna. Ty wil jag ger=
a gå, På rätta wägen stå, Stöta ingen man, Ware
o han kan, När Christum låter jag mig finna.

6. Det kommer den dag och år hardt når, Den än=
est bår Dem som sig låta förskräcka, Och icke hafwa
odt förwist På dig, HErre Christ: Deras skalkhet
al du uptäcka, Och straffa så Både stora och små,
il ewig tid, O HErre blid! Du wärdes mig til lif=
et upwäcka. Joh. Sandörfer.

281. Jag ropar til dig, o HErre Christ! Jag
beder du hör min klagan: Gif mig den
ätta tro förwist, At jag dig ej försakar. Jag sätter
ll min lit til dig, Och til din stora nåde, I allan wå=
e: Styrk mig i din sannhet, Och altid wäl bewara.

2. Jag beder än mer, o HErre Gud, Du kant mig
et wäl gifwa, At jag icke blifwer til spott, Som
iine fiender drifwa; Ty gif du mig et stadigt hopp,
lt jag kan tolig wara I allan fara, I allsköns sorg
ch nöd, Som mig kan wederfaras.

3. Förlån mig det, af hiertans grund Jag kunde
iin fiend tilgifwa, Och älska honom i alla stund,
)ch i din frid så blifwa; At jag måtte wara dig så
k, Och älska mina owänner, Och bekänna dig, Fa=
er i himmelrik, Nu och förutan ända.

4. Låt ingen motgång, lust eller nöd, Så stor
iig komma tilhanda, Hwad häldre jag skal lefwa
ler dö, At de mig från dig wända; Låt ingen
ting

ting wara mig så kär, Som mig skal från dig draga
I alla mina dagar: Öfwer alt det i werlden är
Skal du mig allena behaga.

5. Jag står här i en andelig strid, Diefwulen gö
mig stor wånda, Och gör der til sin största flit, At kom
ma mig sig tilhanda: Ty hjelp och styrk min skröplighet
Eljest måste jag falla, Nu med alla: Men du äst tro, som
Skriften säger; Ty månde du mig hugswala. D.Sperat

282. Mit hjerta, hwi grämer du dig, För
werldsens gods så sorgelig, Som är
dock timelig? Til Gud sätt du dit hopp och tröst
Som hafwer oß alla återlöst.

2. Han wil och kan dig hjelpa wist Af all nöd, ty han
wet din brist, Hans är himmel och jord: Min HErr
och min Fader kär, Din hjelp låt altid wara mig när

3. Medan du min Gud och Fader är, Din barn må
ste du hafwa kär Af faderlig godhet: Mit ursprung är
af asko och mull, På jorden hafwer jag ingen hull.

4. Den rike förtröstar på sin rikedom, Men jag på
Gud, som är allena from; Ändock jag lider förakt
Så wet jag wäl och tror försann, Han mig af al
nöd hjelpa kan.

5. Elia, ho försörgde dig, Då regn ej kom af him
melen ned Try runda år omkring? En enka af Zarpa
swag och klen, Hon födde dig förutan mehn.

6. Och at du ej skulle lida nöd, Då du drog dit, som
Gud dig böd, Och hans befallning gjorde; Dig förde
korpar kött och bröd, At dig ej tryta skulle i din nöd

7. Du sof under et enebärsträ, Der Ängelen kom
och lät sig se, Han förde dig watn och bröd; Då gick
der med en wäg så lång, Til Horebs berg, utan
hungers twång.

8. Joseph i Egypten war försåld, Der han led orätt
och öfwerwåld, För sin gudfruktighet; Hans sak utför
de Gud så widt, En Herre wardt han mägtig och rik

9. Da

9. Daniel Gud ock icke förgat, När han ibland de
-jon satt; Guds Ängel war där hos, Som igenlyck-
e lejonens mun, Och skaffade mat i samma stund.

10. Den trofaste Gud ej förgäta wil, De tre män,
om woro kastade i eld; Sin Ängel sände han dit,
Låt dem bewara för eldens glöd, Och halp dem så af
ill deras nöd.

11. Jonas mände ock Guds hjelp få, Då han uti
walfiskens buk låg I dagar och nätter tre; Gud
ned sit ord det wisserlig gjorde, At fisken honom på
andet förde.

12. O Gud! du äst ännu så rik, Som du hafwer
varit ewinnerlig, Mit hopp står alt til dig: Låt min
jäl altid rikta sig, Så hafwer jag nog ewinnerlig.

13. Alt hwad i denna werlden är, Guld, silf, wäl-
ust och annat mer, Rikedom och ståtelighet, Det wa-
rar en så liten tid, Och hjelper ej til ewigt lif.

14. Hwad timeligt är jag förakta må, Allenast du
ville låta mig få En ewig salighet, Den Christus haf-
wer mig beredt, Genom sin pino och ödmjukhet.

15. Lof, ära och pris ske dig, o Gud! Som mig
hafwer lärt at känna din bud; Jag beder ödmjukelig:
Dit ansigte wänd ej från mig, At jag må altid blif-
wa när dig. Hans Sachse. Ol. Petri.

283. Från Gud wil jag ej skiljas, Ty han skils
ej från mig; För mig efter sin wilja
Ifrån min willa stig; Han räcker mig sin hand: Bå-
de afton och morgon Wil han mig wäl försörja, Wäl-
signa mit kall och stånd.

2. När männ skelig hjelp och nåde Platt ute och
borto är. Då hjelper Gud i wåde Dem honom häl-
la kär; Gör fri från synd och last; Han frälsar i nöd
och fara, At jag kan trygger wara, Det tror jag wist
och fast.

3. Jag wil altid förtrösta På honom i min sorg.

Ty han wäl wet mit bästa, Och är min fasta bor
Min anda, lif och siäl, Til honom allena jag sätte
Min sak han bäst uträttar, Och mig bewarar wäl.

4. Honom altid påkallom, Uti all nöd och bris
Han menar wäl med oß allom, Oß skänker, HErr
Christ, Sin aldrakäraste Son, I honom oß beskäre
Hwad kropp och siälen närer; Lofwer honom i hi
mels thron.

5. Altid skal man honom lofwa Både med hier
och röst, För hans Gudomlig gåfwa, Som länder
til tröst. Den stund är salig wisst, När wi på G
rätt tänke, Och oß i synd ej sänke: Hjelp oß HEr
JEsu Christ!

6. När werlden skal förbrinna, Med alt sit pr
och prakt, Alt gods skal då förswinna, Samt härli
het och magt. När wi afsomne här, Warde wi m
jord betäckte, Och sist af Gud upwäckte, När wi ha
we hwilat där.

7. Wår siäl blir wäl förwarad, Och förd i Abr
hams sköt, Wår kropp ock så förklarad, Och uta
synd wårt kött, Fast härligit och klart, Jag är di
arfwinge kära, Du låt mig ej förfära Hins ondas li
och art.

8. Fast werlden mig inskänker, Stor wederwärdi
het, Med tröst jag altid tänker På frögd i ewighet. A
ondt har jag förskylt, Men JEsus mänd förwärfw
At jag får lifwet ärfwa, Der glädjen blir upfylt.

9. Si, så är Fadrens wilje, Den som oß skapat ha
Och Sonsens nåd och hyllest Oß allom öpen står; O
Gud den Helge And' I trone oß regerer, Och til
rike örer. Gud ske pris utan änd! Lud. Helmbol

Sjunges som: O Gud, förlän mig dina :c.

284. Må jag olyckan ej undgå, Men ogunst f
Af werlden och des försia, Så wet ja
dock en säker konst, At söka gunst, hos Gud, o
mi

ig kan trösta. Jag wet förſant, Gud är ej långt, han kommer ſnart, Alt med en fart; Mot fienden an ſig ruſſar.

2. Mark huru jag angripa ſkal Min' ſaker all, När röſt ej ſtår at finna, Och ingen werldslig magt år iſt, Ty med ſtor haſt Alt timligt ſkal förſwinna. Min Gud ſå god Gör' et rätt mod: Där wid faſt blif, Gods wåga och lif; Han hjelper öfwerwinna.

3. Til dig flyr jag båd' förſt och ſiſt, HErre JEſu Chriſt, Blif ſtadigt hos min ſida, Och ſe du på o'yckan min, Som hon wore din, Huru hon mot mig månd ſtrida. Måſt jag ändå Den kamp utſtå, Werld, ſom du wilt, Gud är min ſköld, Han hjelper mig all tida. D. Luther.

285. Begynna wil jag at priſa Dig, Fader i himmels thron, Och JEſum Chriſt den rättwiſa, Min endaſte Frälſare god, Och Gud den helige Anda, Som är min tröſtare ſann, I all den ſorg och wånda, Som mig påkomma kan.

2. Rättfärdige Gud och HErre, Hör min bedröf-wada röſt, Och drög dock icke ſå länge, Sänd mig din hjelp och tröſt; Den jag faſt efterlängtar, Som hjor-ten watnet rent, Och myck et efter dig trängtar, Åſamn-ar din hjelp allen.

3. I alla werldenes tider Har jag dock ej förſtått Alt någon med aſwar har bedit, Ohulpen ifrån dig gått. Ack! ſkulle jag wara den förſte, Som du för-ſkjuta will? Ty jag faſt efter dig törſtar, Och ſätter min tro där til.

4. Din nåde låt mig ſkina Den jag faſt efterſtår, Förloſſa mig af min pina, För dina blodiga ſår; Ty jag med tårar klagar, Min börda är ſå ſwår, Den jag ej orkar draga, All ſorg mig öfwergår.

5. Ack Gud! ſe til mina tårar, Som du til ſynder-ſkan ſåg, Som månde din nåd begära, När hon för dina fötter låg; Och ſom du Petrum tröſtade, När han för-

församade dig, Och som du röfwaren frögdade, S
gör ock nåd med mig.

6. Af hjertat jag nu beder, Du som bäst wet mi
nöd, At mig din Ande leder, För JEsu Christi död
Mit hjerta och alla mina tankar De ware uppå di
stält: Hjelp at min tro ej wankar; Min sak är di
befalt.

7. All werldslig prakt och ära Må liknas wi
näktergals sång, Alt hwad hon kan beskära, Far bo
som et luteklang. O at jag kunde betänka, och h
mina saker i akt, Ej låta werlden mig sänka, Me
sin fåfängeliga prakt.

8. Nu säkert detta slutes, Jag tror det löftet fast
Botfärdig ej förskjutes För någon synd eller last; T
du hafwer seger funnit, Och trädt alt under din fo
Helfwetet ock öfwerwunnit, Och hwad dig war emo

9. Du dig en Fader kallar, af nåd och barmhe
tighet; De swaga och blödiga alla, För sanning ja
det wet, De skola fast wid dig stånda, Ty du wi
hjelp förmå: Du hjelper af satans wånda Dem, so
dig tröstar uppå.

10. En ewig frögd och ära Dem hafwer Gu
beskärdt, Som sit korß toliga bära, Och akta alt f
flärd, Hwad werlden månd inskänka, Anfäktning
sorg eller nöd, När wi allena tänka På JE
Christi död.

11. Rättwise Fader och HErre, Du äst min en
tröst, Alt efter dit ord och lära, Jag blifwer wäl fö
löst: Är det din nådiga wilje, At jag här lida ska
Låt mig ej från dig skilja Bedröfwelse, sorg och qwe

12. Döden han wil oß gästa, Och klappar up
wår dör; Gud låt oß betänka wårt bästa, Och wak
oß där för, At wi i syndsens snara Ej måge säkert b
Om wi wele salige wara, Och få en ewig ro.

13. O HErre! låt mig besinna, Och flitigt tän

upp

ppå, At tiden månd' försminna, Och jag skal här
rå; Den hugnad, frögd och åra, Som oförgån=
elig är, Den wärdes mig beskära, Min HErre och
frälsare kär.

14. Tröst mig med dinom Anda, Hugswala mig
ied din nåd, Låt mig i tron fast stånda, Ehwad
nig kommer uppå: När mit förnuft ej förnimmer,
Min öron ej höra må, Mins hjertans kraft förswin=
ier, Min själ anamma då.

15. Efter döden wi wänte En oförgångelig frögd,
Som intet hjerta kan tänka, Och intet öra har hördt:
Wi skole ibland Guds wänner I hwita kläder stå, Och
hafwa palmer i händer: Hwad frögd wi där då få!

16. Rättwisones HErre wil komma Uppå den
sista dag, Och alla människor döma Alt efter sin ord
och lag; De onde skola nedfara, Och pinas til ewig
tid, Dem frommom wil han förwara All glädje ewin=
nerlig. Laur. Laurinus.

Sjunges-som: Frögda dig du Christi etc.

286. Sorgen för glädjen går, Gement hwart
år från år, Dock hon sig altid wän=
der Til frögd förutan ände. Gud kan din sorg wäl
stilla, Och dig med frögd uppfylla.

2. Jämmer, sorg, nöd och qwal, Sig först bjuda
dig fal; Sedan lyckan framskrider Med frögd på
alla sidor. Gud kan olyckan stilla, Och dig med frögd
uppfylla.

3. Gör dig stadig där mot, Och när du har för=
stådt, At dig owännen gnager, Alt til det wärsta lager.
Gud kan den list wäl stilla, Och dig med frögd uppfylla.

4. Förwisst den du wäl tror, Och aktar högt hans
ord, Han dig i hjertat hatar, Och dig med tungan
statar. Gud kan det hat wäl stilla, Och dig med frögd
uppfylla.

5. Ropa til Gud med flit I nöd, han är ej widt,

Så wil han för dig kämpa, Och din owän fördämpa
Den owän kan Gud stilla, Förtaga hans owilja.

6. I sanning wet jag det, Et här ej faller ned
Dig skadan aldrig händer, Utan af Gudi sänder
Gud kan wäl skadan stilla, Och dig med frögd upfylla

7. Drifwer dig nöd och twång, Til Gud ware di
gång; Förwisst du det då finner, At din armod för
swinner. Gud kan din ångest wända, Det står alt
hans händer.

8. Uppå HErran allen' Sätt dit hopp i alt mehn
När honom bor du trygger, Om du på honom bygger
Han kan din nöd wäl stilla, Och dig med frögd upfylla

9. Sommarens frögd och lust Följer den winter
frost: Efter stor sorg och qwida, Hjertans frögd mänd
framskrida. Gud kan din plåga wända, Det står al
i hans händer.

10. All djur i wintren kall, På marken blomster all
Af kölden ligga öde, Men sommaren ger dem föde
Gud kan den winter ända, Och wåren til oß wända.

11. Regn hafwer warit förr, Och snö faller för dörr
Strax solen utaf högde Skiner med lust och frögde
Gud kan den snö fördrifwa, Och lusten igen gifwa.

12. Om du lider armod, Blif dock wid et godt mod
När nöden är i högsta, Wil Gud dig sielfwer tröste
Gud kan den armod stilla, Och dig med frögd upfylla

13. När all hjelp ute är, Både fierran och när, Gud
hjelp då först begynner, När all mans hjelp förswinner
Gud kan dig hjelpen sända, Och faran från dig wända

14. Uppå hwar hjertans tår Skänker Gud frög
de stål; Jag efter honom långtar, Mig ångrar
den trångtan. Gud kan min sorg wäl stilla, Efter si
Gudoms wilja.

15. Sist beder jag dig, Gud, Är det ej mot din bud
At sorgen måtte wika, Och lyckan til mig fika. Gud ka
Dit eländ wända, Alt til en salig ända. Mich. Weis

Sun

Sjunges som: Lofwa HErran Gud, min siäl :c.

87. Ack! min siäl, haf lustigt mod, Hoppas altid uppå Gud, Fast dig werlden hamå, Ligger föga magt uppå.

2. Bid och lid, tag gårna mot Denna werldsens ug och hot; Ty det kan ej långe stå, Gud wål hjelr dår ifrå.

3. Rätt underlig Gud försann Sina upprehålla n: Ja, han skaffar hjelp och bot, Fast all werlden år emot.

4. Aldrig såg jag nånsin den Wara af Gud förgån-ån, Som til honom hafwer satt Sin förtröstning g och natt.

5. Hwi wil du då grufwa dig, O min siäl så jåmerlig, Medan du en sådan wån Hafwer uti himelen?

6. Alt hwad werlden skånker dig, Sorg och möda tterlig, Lögn och falskhet margelund, Warar en så en stund.

7. Menar du at Gud ej ser, Huru werlden sig beter? y hans ögon klarar' år' Ån som sielfwa solen skår.

8. Åndock han i werlden hår Lågger dig uppå beår; Ty den som han ålska må, Lågger han en rdo på.

9. Rått alt som en fader huld Gifwer sonen til ms skuld; Altså gör ock Gud med dig, O min siål, i dagelig.

10. Ja, fast han ån synes wred, För din många nder led, Likwål brinner han, jag wet, Utaf idel rlighet.

11. Christus hafwer lidit nöd, Och på korsset blifit död; Han dig dår med återlöst, Dårför', war id en god tröst.

12. Han år både Gud och man, Som dig, min ål, hjelpa kan, Och förlossa af all sorg; Han år dig n wåldig borg.

13. Si, fördenskul min själ god, War wid trö med fullgodt mod: Gör dig icke sorg och bång, Fa du än här lider twång.

14. Om än alla werldsens magt, Med sin list o stora kraft, Wille dig fördärfwa här; För dem i gen fara bär.

15. När du håller dig til Gud, Aktar all hans la och bud, Sannerlig han hjelper wisst Af all din sor nöd och brist.

16. Fast han dröjer til en tid, Är han likwäl g och blid: Ja, hans nåd är ganska stor, Wäl är di om du det tror.

17. Ack! fördenskul, min själ god, Lid all ting m tolamod, Fast du än förgäten är, Utaf slägt och wä ner här.

18. Likwäl hafwer Gud dig ej Platt förgätit, m själ, nei; Ty hans ögon äro satt, Som dig wak dag och natt.

19. Kunde än en moder kär Barnet sit förgå här, Skal dock Gud ewinnerlig, Min själ, ej förg ta dig. Abraham Falk.

288. Min själ och sinne, låt Gud råda, O hoppas på din Fader blid; Ty h kan dock med himmelsk nåde Bekröna dig til ewig ti Den sig betror uti Guds hand, Han bygger ej på san sand.

2. Hwad hjelper oß wi mycket sörje? Hwad gagn oß wår rust och qwal? Hwad är, at wi hwar morg börje Begråta nöden utan tal? Ju mer wi sörje wår nöd, Ju större blir wårt sorge=bröd.

3. Ty är det bättre litet lida, I hoppet och i f förnögd, Med Guds wårs Faders wilja blida, O hans försyn af himmels högd; Ty Gud, som känn bäst hwar man, Han wet wäl hwad oß fela kan.

4. Han utser tiden at hugswala, Han skickar w

et nyttigt är: Hwad wi af trögit hjerta tala, Det
märker strax wår fader kär, Så kommer Gud, förr
n wi tro, Och skänker hugnad, tröst och ro.

5. Tänk ej uti din motgångs timma, At du af Gud
örlåten är; Ty snart förgår en sorgedimma, Han
åller dig då mera kär: Tänk tiden snart förbyter
g, Och motgång är föranderlig.

6. Det kostar Gud ja ganska ringa En fattig man
t göra rik, Den riker är til armod bringa, En stor
ch nedrig göra lik; Ty Gud den högste underman
pphöja och förnedra kan.

7. Sjung, läs och gack på HErrans wägar, Och gör
in kallelse med flit: Förtro Guds löfte som han säger,
Och haf til himmelen din lit; Ty den blir en lyckfalig
man, Som fast på Gud förtrösta kan. D. Neumark.

Sjunges som: War nu redo siäl och &c.

289. Sion klagar med stor smärta, Ropar ut af ångslighet, Gjuter ut sit sorgse hjerta,
Til den, som des hjerta wet, Säger: HErren hafwer
mig Öfwergifwit eländig. Ack! min Gud har mig
örlåtit, Fåfängt har jag här tils gråtit.

2. HErren, som är stor af nåde, Swarar af et fa-
ders mod, Swarar Sion, som i wåde Hart in til för-
twiflan stod: Mån en qwinna kunna gå Ifrån bar-
net sit, ocksä Öfwergifwa sonen kära, Liffens frukt,
om hon månd' bära.

3. Om ock någon qwinna wore Så owärdig moders
namn, At hon hat til fostret bore, Kastad det utur
in famn; Öfwergåfwe det ocksä, Och ej tänkte mer
uppå, Hur det bittert skulle qwida, Nöd och död
af willdjur lida.

4. Så skal du dock Sion weta, Det jag annat hjerta
är, Hwilket utaf kärleks heta Brinner mot den sorg-
e är, För sin synd den han har giort, Och mins tuktans
is försport; Dock af hjertat jag ej straffar, Utan tröst
och hjelp förskaffar. M 5 5. Hwi

5. Hwi wilt du så mycket rådas, At jag dig förgäta skal, Och dig framgent låta hådas, Af din fiend lida qwal? Aldrig jag förgäter dig, Tro du det rät wisserlig: Si, jag har på händer mina Teknat di och barnen dina.

6. För mig äro dina murar, At jag dem upbygg skal, Fienden, som på dig lurar, Han skal snarlig f sit fall. Lyft din ögon up och se Barnen, som jag di wil te: Som en brud skal du hofwera, Blifwa bygd få söner flera.

7. Si, så bygger Gud sin kyrka, Si, så hjelper ha min själ, Wil mig uti trone styrka, När otaligt ont mig qwäl. Ära ske den HErren stor, Som högt u i högden bor, Ser dock neder på den arma, Och w gärna sig förbarma. Mart. Opitius.

290. Af hjertat hafwer jag dig kär, O HErr wärdes wara när Med dine mildhet gåfwa! Ej frögdar mig den ganska werld, Jag akt det för idel flärd, När jag dig nu kan hafwa: Fa mig än hjertat brista wil, Så äst du dock min hjelp re mill, Min del, så ock min hjertans tröst, Som mi med din blod har förlöst. HErre JEsu Christ, mi Frälserman :,: Låt mig ej råka i synd och skam.

2. Din gåfwa och skänk ju HErre är, Kropp, sjä och hwad jag hafwer mer J detta usla lifwet, At ja dem brukar dig til lof, Min nästas tjenst och hans b hof, Din nåd du wärdes gifwa; Alt godt, o Gud du sjelf mig lär, Men satans list och mord afwän Uti all motgång uphält mig, Och hjelp den draga t lelig. HErre JEsu Christ, du för din död :,: Mi tröstar uti all min nöd.

3. Ack HErre! dina Änglar sänd, Som själen min sista änd' J Abrahams sköte draga: Min kropp som läggs i jorden nid, Låt hwilas uti ro och frid, J til den sista dagen: Och ifrå döden upwäck mig: Lå

min

ina ögon skåda dig Uti all frögd, O du Guds Son, Min Frälserman och nåde=thron! HErre JEsu Christ, bönhör du mig :,: Jag wil dig prisa ewiglig.

Mart. Schalling.

Sjunges som: Alt hwad wi på jorden äga 2c.

291. HErre, du min tröst och fromma, Hör min bön miskundelig; Låt min suckan il dig komma, Låt min bön behaga dig: Tag mig tur detta fängsel, At jag slipper all min ängsel; Til dig står alt mit begär, JEsu, du min broder kär.

2. Här är idel sorg och jämmer, Ångest och bedröfs= ighet, Som mit hjerta ständes klämmer, Och min lädje sänker ned; Ty wil jag alt öfwergifwa, Och hos dig, o JEsu blifwa: Til dig all min åtrå är, JEsu, jag dig hafwer kär.

3. När mig satan wil bestrida, Och försöka liste= ig, Statt, o JEsu! på min sida, At jag winner idderlig: HErre, wärdes mig då hjelpa, När de onde wilja stjelpa: Ty jag håller mig förwisst Til dig, HErre JEsu Christ.

4. Trägna suckar wil jag sända Til dig, JEsu, up höjd, Och min hog från jorden wända, Des får ag en ewig frögd; Då skal ingen mot din wilja Kun= na mig ifrån dig skilja. Ack! jag längtar hos dig bo, JEsu, du min tröst och ro.

5. Klagligt måste jag bekänna, At i mig bor intet godt, Syndsens lusta wil mig bränna, Och påföra ewigt spott; Men jag beder dig, o HErre! Drif all smitto från mig fjerre, Och låt mig snart wistas där, Där du JEsu, sjelfwer är.

6. När jag frälst från all min wåda, Uti himlens frögde=sal, Får dit blida ansigt skåda, Wil jag med din helgons tal Dig lofsjunga och ståds prisa, Med en ny och härlig wisa. Til dig står min hug och sinn', HErre JEsu, trösten min.

Jac. Arrhenius.

Sjunges som: Frögda dig du Christi 2c.

292. Hwart hån skal jag dock fly Ur syndsens djupa dy? Beladd med brister många, Hwar skal jag tröstien fånga? Ty denna werlden wida, Ej lisa kan min qwida.

2. O JEsu, rik af nåd! Uppå dit bud och råd Min sorgse siål framträder, Och af din nåd sig gläder; Din blod mit samwet renar, Och mig med dig förenar.

3. Jag dit sorgfulle barn, Besnård i syndsens garn, På dig all min brist kastar, Som mig med skräck antastar; I din sår jag dem sånker, Du mig wist lifwet skänker.

4. Med din oskyldig blod, Den sköna röda flod, Aftwå mißgerning mina, Styrk mig med tröstien dina: Min synd ej mer påtänke, I haffsens djup den sänke.

5. Du äst min enda tröst, Som mig har återlöst: Hwad jag mig har förbrutit, Har du i grafwen slutit, Där hafwer du det lämnat, Och ej påtänka åmnat.

6. Min ondska är wäl stor, Som i mit hjerta bor; Din blod mig likwäl båtar, På den jag mig förlåter: Ho sig hos dig infinner, Hans sorg fullsnart förswinner.

7. Mig mycket fela kan, Dock säger jag försan, Din kärlek wil mig skänka Mer godt än jag kan tänka: Med din hjelp kan jag hinna Synd, död och djefwul winna.

8. Om hela satans här Mig wore til beswär, Wil jag mig dock ej klaga, Med dig kan jag dem jaga: Din blod wil jag framwisa, Så får mit samwet lisa.

9. Min JEsu, uppå dig, Förlåter jag ståds mig, Hwem kan mig nu fördärfwa? Dit rike skal jag ärfwa, Som du mig skaffa månde, Då du led dödsens wånde.

10. Uti mit hjertans sin Sänd ock din nåde in, At jag ock gör din wilja, Fly hwad oß kan åtskilja: At jag i dino lifwe En lem må ewigt blifwa. Joh. Heerman.

Sjunges som: Mit skuldregister når ꝛc.

293. Den wederwärdighet, som mig eländan trycker, Gör at mit hjerta mig af ängslan sönderspricker: Mit jämmerfulla sinn' är utan rast och ro, Min uselhet är större' än någon det kan tro.

2. Jag kan mit hjerta ej för någon uppenbara, Och ser mig ingen hjelp på jorden öfrig wara: All klokhet intet gör, hwad kan en dödlig magt? Den där til sätter lit, blir först i faran bragt.

3. Min Gud, har du mig då så aldels öfwergifwit, Och från din nådes thron til alt elände drifwit? Har du nu så för mig dit ansikt platt bortgömt? Har du dit arma barn, o Fader, så förglömt?

4. Ack, nej! jag må mig ej uti förtwiflan störta, Jag wet du bär til mig et nådigt Faders hjerta; Fast än min stora synd et annat har förskylt, Så tror jag dock at du mig ej förskjuta wilt.

5. Jag wet at du din ord och låfwen aldrig rygger: Den är min fasta borg, där på jag säkert bygger. Ja, om än himmelen och jorden gå i grund, Förgås dock intet ord, som går utaf din mun.

6. Har du nu lofwat mig så nådigt at bönhöra; Dig är ju ingen ting omögligt til at göra: Du råder når och fjerr, du ser all ting och wetst. Ho är en sådan Gud, som du, o Fader, äst?

7. Jag flyr altså til dig i detta mit elände, Jag faller dig i famn, gör på min nöd en ände. Hos dig är hjelp och tröst, när dig är råd och dåd: Hwar morgon är ock ny din godhet och din nåd.

8. Min sorg är dig bekant, du wetst o Gud! min qwida; Ty wil jag ock din hjelp i tålamod förbida. Förlåssa mig, min Gud, ifrån min owäns spe, Och låt den ingen lust åt mit elände se.

9. Gif mig det nyttigt är och hwad dig hälst behager; Hjelp ock at ingen ting mig från din fruktan

drager. I motgång styrk min tro, i medgång led du mig, At jag af öfwermod ej må förlora dig.

Birg. Carlberg. Jac. Arrhenius.

Sjunges som: War nu redo själ och ic.

294. Wänder om i sorgse sinnen, Wänder om til HErran Gud, Nu den stund honom finnen Med sann bot och bättrings ljud; Hwilkens magt af ingen man Störtas eller fällas kan; Hwilkens nåd okortad blifwer, Och förtar hans grymma ifwer.

2. Fast han har oß sönderslagit, Warit wred en liten tid, Samt all kraft ifrån oß tagit, Och i jämmer sänkt oß nid; Låter oß dock fatta mod; Ty den samme HErren god, Som oß sargar, slår och späker, Synda=såren åter läker.

3. All den nöd, som man beklagar, Wiker för hans starka hand; Efter twå framledna dagar, Löser han af dödens band, Och när tredje dagens ljus Träder in i wåra hus, Gifwer han nytt lif och styrka, At wi kunne honom dyrka.

4. Då får man med hugnad skåda Och där gifwa akt uppå, Hwad för under, skatt och nåde Oß från högden hända må: Då skal wara i gemen Wårt bekymmer det allen, At wi Gud, hwars folk wi äre, måge alswart känna lära.

5. Ty han wil då til oß komma, Som en morgonrodna klar, Hwilken frögdar med stor froma, All hwad lif och anda har: Han skal komma i god tid Med stor kraft af högden nid. O! hwad tröst wil Gud då skänka, Och mig städs med nåd betänka. D. Gerhard. P. B.

295. Bewara oß, Gud, i din ord, Slå ned Påfwens och Turkens mord, Som JEsum Christ din kära Son Nederslå wilja af hans thron.

2. Låt se din magt, o HErre kär! Som alla Herrars HErre är, Beskärma dina Christenhet, At hon dig prisar i ewighet.

3. De=

3. Deras upsåt du nederslå, At de sin willo känna må, Låt dem i den gropen falla, Som de grafwa för oß alla.

4. Och låt dem så förnimma det, At där dine åro, där äst du med, Och gör dem både hjelp och tröst, Som til dig ropa med hjerta och röst.

5. Wår hjertans tröst, O Helge And', Gif oß endrägt uti all land: J wårt ytters:a när oß blif, Och för oß til et ewigt lif. D. Luther. Ol. Petri.

Litania i Sångwis.

Sjunges som: Fader wår, som i himlom ic.

296. Gud Fader uti himmelrik, Guds Son och Ande sannerlig, Du heliga Trefaldighet, En enig Gud i ewighet! Uppå din ord wi bedje dig, Oß wärdes höra mildelig.

2. Och se med nåder til wår bön, Oß efter wår förtjenst ej lön, Benåda oß för din miskund, Bewara oß i alla stund: War oß barmhertig, hjelp oß Gud, Wi efterfölja må din bud.

3. Bewara oß för satans fund, At han oß ej förderfwar i grund: Wänd från oß all hans glödand' skott, At wi må undfly skam och spott: O käre Gud, war hos oß wäl, At köttet ej förför wår själ.

4. Wi bedje dig af hjertans grund, Fräls oß från synd i alla stund, För fiendskap, hat, wåld, ofrid, För wådeld och för dyran tid, För pestilents och kranthet swind, För hafsnöd och all skadlig ting.

5. Bewar oß, HErre i wår nöd, Fräls oß ifrån en ond brå död, Och när wi för din domstol stå, Wi måge då din nåder få: Förkast' oß icke, HErre bold, Uti den ewiga dödsens wåld.

6. Wi arme syndare bedje mer, O JEsu Christ, wår HErre kär! Hjelp oß genom din födelse, Ditt bitra korß och hårda we, Genom din helga upståndelse, Och segerfulla upfarelse.

7. För=

7. Församling din, o Gud, bewar, Uti din ord och lärdom klar: Deslikes dina tjänare tro, Låt dit ord fruktsamt i dem bo. Gif dem din Helga Andas kraft Dit ord dem gifwe styrko och magt.

8. Förskaffa, o Gud, uti din såd, Dem som där troligt umgå med: Tag du från oß all falska lår', För: argelse ifrån oß wår; De som arbeta i din wingård, Uplys och haf omkring dem wård.

9. Afstyr, o Gud, med wåldig hand, Alt kätteri utur wårt land: Och afwänd de tyranners magt, Och om din hjord hålt noga wakt: De som för dit ord lida twång, Dem gör bistånd i all motgång.

10. Beskärm, o Gud, wårt gods och lif, Men af: wänd uxror, split och kif: All öfwerhet uti all land, Gif salig råd och godt förstånd, At hålla frid i allan tid, Och undfly mord och blodig strid.

11. Gif ock wår Konung dina nåd, At han må wandra i dit råd; Beskärman Gud, til lif och själ, Ifrån alt ondt bewaran wäl: Hans wårdnad, Råd och trogna män Bewara och din nåd förlän.

12. Haf dem ock i beskydd, o Gud, Som lyda dina helga bud. Beskärm wårt land, och hjelp af nöd, Du som för oß har lidit död: Wår förmån wi befalle dig, Wälsigna Gud dem nådelig.

13. Och de som äro i farlighet, Hjelp dem för din barmhertighet: Hugswala de bedröfwade, I deras sjukdom, ångst och we: Styrk du dem med din Anda god, Och gif dem tröst och tolamod.

14. Enkor och faderlösa barn Beskydda med din Gudoms wärn: Hjelp den, som är af sjukdom swag, Des bön du ock med nåd uptag: Gör oß til wåra sjä: lar sund, Tröst oß uti wår sista stund.

15. O käre Gud! war dem ock huld, Som något lida utan skuld, Hjelp dem af deras fienders hand: Och dem som resa til watn och land: De som ock eljest lida straff, Tröst dem med dina helga kraft. 16.

16. Förlåt wår fiend' all des brott, At han må
nna oß alt godt. Förlån at wi i frid och ro Hwar.
nnan blifwe huld och tro: Hjelp, at syndare bättra
ig, Och lära af hjertat frukta dig.

17. Och jordens frukt uti wårt land Förläne oß
in milda hand: Och födan utaf sjö och flod Oß wår-
des unna, HErre god, At bruka den dit namn til lof,
Saınt til wår nödtorft och behof.

18. Wår wårdnad och wälgerningsmän Beskydda,
och din nåd förlån: Låt oß här wandra i din bud,
Och glädjas i dig, HErre Gud: Hwad nödtorftigt
och nyttigt är, Det wetst du bäst, och oß beskär.

19. O JEsu Christ, Guds ende Son, Som äst den
högste nåde-thron; Ändock wi äre ej wärdige, At du
oß skal din nåd bete; Dock är wår lit så stor til dig,
Du äst wår Medlare wisserlig.

20. Du äst ock Guds menlösa Lam, Som oß har
frälst af syndsens band: Wälwillig du i döden gick,
Oskyldig utan menh och swik: Bönhör oß HErre JEsu
Christ! Amen wi därtil sjunge sist. Joh. Frederus.

297. O Gud, o Gud så from, Du källa af all
gåfwor, Af hwilken alt godt kom, Ja
alla wåra håfwor: Mit lif regera wäl, Och låt där-
uti bo En oförkränkter själ, Godt samwet och ren tro.

2. Gif at jag gör med flit Alt det som mig tilhö-
rer, Och i dins Andas nit, Mit åmbete utförer: Hjelp
ock at alt går snart, Min tid anlägges wäl: Förlån
ock lyckjam fart, Så blir min gärning säll.

3. Mit tal det falle så, At jag kan det förswara,
Onyttig ord ej gå, Ej af min mun utfara: Men när
jag tala bör, Hjelp at jag talar rätt, Ack HErre, tun-
gan rör, Och lär det bästa sätt.

4. Om någon farlighet Sig ock emot mig ställer, Så
gif frimodighet, At hon mig intet fäller. Hjelp at jag
af din nåd Med saktmod winna må, Och när jag tarf-
war råd, Låt mig dem af dig få. 5. Låt

5. Låt mig med hwarje man I frid och endrägt lef=
wa, Så widt en Christen kan. Wil du mig något gif=
wa Af rikdom, gods och gull, Som råttwist wårfwa=
kan, Låt mig bli armom hull, Och skada ingen man.

6. Skal jag i werlden här En högan lifstid winna,
Och genom mång beswär Til ålderdomen hinna, Gif
tolamod: din hand Mig lede hwart jag går, At jag och
båra kan Med åran min grå hår.

7. Hielp at jag somnar in På dins Sons död och
pina, Låt siålen wara din, Och för dit ansigt skina:
Låt mina ben få ro Wid sina fäders graf, När jag
i lefwand' tro Från werlden wandrar af.

8. När du af jordens sand De döda wilt upwäcka,
Du wärdes då din hand Ock til min graf utsträcka, Låt
klinga mig din röst, Och wäck mig glader up, Förläna
ewig tröst, Förena siäl och kropp. Joh. Heerman. J. A.

Sjunges som: Säll är den man, som fruktar etc.

298. Tu ting, o Gud, beds jag af dig, Du wille
dem ej neka mig: Det ena, HErre
låt mig få, Det andra tag du mig ifrå.

2. Falsk låro och afguderi, Och lögn at jag ej
kommer i: Ej armod pläge mig för fast, Och rikedom
ej göre last.

3. Men gif mig min beskedda del, Mig kläd och
föd förutan fel: Dock at jag ej undrager mig, At bå=
ra korset efter dig.

4. Jag måtte eljest bli förmätt, Försaka Gud och
all hans rätt, Och säja: ho är HErren min? Jag
hafwer nog i läd'r och skrin.

5. Dock stor armod ej trycke mig, At jag med stöld
förtörnar dig: Mißbrukar ock mins HErras namn,
Och wil med falskhet komma fram.

6. Si, Guds wälsignelse gör rik, Förutan sorg
och ångsligt fik, Om man i sit stånd flitig är, Och tro=
gen efter Guds begär.

7. Wälsigna, HErre, du mit stånd, Min handel
åd' til watten och land: För girighet du mig bewar,
Den aldrig en god ända tar.

8. Och efter detta mit elånd, Gif mig, min Gud,
n salig ånd; Ty det är dock min bästa skatt, Den
nig förnöjer dag och natt. Lud. Oeler.

Sjunges som: Nu tacker Gud alt folk, rc.

299. Mit hjerta frögda dig, låt själ och sinnen
röras, Låt andakt af din bön alt up
himlen höras: Ty Fadren bjuder dig, dig kallar ock
Guds Son, At träda tröstelig in för sin nådes thron.

2. Det är din Fader kär, som dig befaller bedja,
Din broder är ock den dig wil din bön tilstädja, Din
tröstare ehwad du bedja skal, dig lär; Ty kant du sä-
ert tro, at Gud din suckan hör.

3. Du ser Guds hjertelag, låt dig där af bewekа,
Hans mun, hans dyra ord kan dig ej något neka,
Hwad dig omögligt syns, det wil hans Faders hand
Dig gifwa, ja ock mer än du ens tänka kan.

4. Så kommer jag min Gud, i JEsu namn rätt
lader, Och säger i fast tro: jag är dit barn, min Fa-
er, Jag beder, tror och wet, at du min bön uptar, Du
wilt, du kant, du gör, hwad du mig låfwat har. G.Olson.

Sjunges som: Lof, pris och tack ske dig, rc.

300. O store Gud, min Fader och min HErre!
Som alt har skapat både störr och smär-
e! O JEsu Christ, som mig har återlöst! O Helge
And, mit samwets ro och tröst!

2. Låt up min mun, regera du min tunga, At jag
it namn af hjertat må lofsjunga: Ändock min synd
on är fast styggelig, Så låt min bön dock ej mißha-
ja dig.

3 Jord, himmel, haf, och alt hwad där i finnes,
De föra mig din allmagt städs til sinnes, Din allwis-
het, som all ting ser och wet, Din stränga dom och din
ättfärdighet. 4. Ondt

4. Ondt eller godt, ehwad jag har bedrifwit, De
finnes wäl uti din bok alt skrifwit, Och fram sk
hafwas på din domedag, Där ingen undfly kan di
stränga lag.

5. Och när du din rättwisa dom då fäller, Alsinge
bön och ursäkt sedan gäller; Jag arme matk hwar w
jag finna bot, Som städs och daglig syndar dig emot

6. Dock tror jag wisst, när jag min synd begråter
At du för Christi skul mig alt förlåter; Den med si
blod har all min skuld betalt, Och mig til lif och s
lighet utwalt.

7. Du wärdes mig din Helga Anda sända, At ja
från synd och last mig måtte wända, Och såleds f
från satans wäld och garn; Må räknas bland mi
Guds utwalda barn.

8. Rent hjerta du, o Gud, mig ock förläna, At
rätt tro dig altid lydigt tjena: At jag ej från dit Ansig
kastas må, Tag ej din Helga Anda mig ifrå.

9. Behålt ock fast mit hjerta wid det ena, At ja
städs frukta må dit namn allena: Uti dit ord och sa
ning låt mig stå, At jag i dina wägar wandra må.

10. Sänd mig din wisdom af din himmel neder
At hon med mig arbetar och mig leder: I mine äm
bets sysslor, i mit stånd, Låt mig förnimma städs di
hjelpe=hand.

11. Led mig uti dit råd, o Gud och HErre! Oc
uptag mig på lykton med all åra; Dock werldslig
jag alsintet mer begär, Än dig behagligt och mi
nyttigt är.

12. Stor rikdom jag ock intet wil begära, Med fat
tigdom, o Gud, mig ej beswära; Men HErre, gif mi
min beskedda del, At jag på dagligt bröd ej lider fel.

13. Fräls mig från fiender och falska wänner, Hwar
hjertan du, o Gud, allena känner: Låt aldrig dem f
råda öfwer mig, Och ej utaf mit fall få glädja sig.

14. Et godt förstånd, god hälsa mig förlåna, At jag
ig, Gud, för alt må kunna tjána; Och sedan minom
äsla, som mig bör, Och annat ej än dig behagar, gör.
15. Min kropp och siál, min gerning, tal och tan=
ar, Och mina år, dem tiden på mig samkar, Min
naka, barn, och hwad du gifwit har, Befaller jag alt
ti dit förswar.
16. Sist efter du ock skalt mig hädan skilja, Det jag
efaller i din nåd och wilja; Så lär mig tänka på min
ödlighet, Emedan jag min dödsstund intet wet.
17. Och när jag då, så wäl som alla andra, Med dö=
en allan werldsens wäg skal wandra; Så låt mig
ö uti en stadig tro, Och upstå til en ewig frögd och ro.
18. Hwad mer som lända kan til dins namns ära,
Det wärdes du af nåde mig beskära: O höga Heliga
Treenighet, Dig ske lof, pris och tack i ewighet.

Sjunges som: O JEsu Christ, sann Gud &c.

301. O gode Gud i himmels thron, Wi dig nu
bedje för din Son: Kom dem ihåg på
denna jord, Som tjäna dig uti dit ord; At de
förnimma så din nåd, At de ståds wandra i dit råd.
2. Af nåd och stor barmhertighet, Bewar, o Gud,
wår öfwerhet, Des hela hus och trogna Råd, Du
bistånd göre med din nåd: Förläna dem gudfruk=
tighet, Frid, kärlek och sann ödmjukhet.
3. Tänd up dins Helga Andas ljus, Som lyser
uti hwarje hus; War des beskärm i allan tid, Och
signa det, o HErre blid! Föräldrar, makar, barn
också, Låt altid dina nåde få.
4. O Gud! du tröste hwaroch en, Som lider nöd,
förtryck och mehn; Som lida ångst och fattigdom,
War du, o Gud! för Fader from; Och straffa icke oß
så hårdt, At korsset warder oß förswårt.
5. Dem hafwandom behjelplig war; Du enkor
tröста och förswar Dem faderlösa hjelp också, At
ingen

ingen nödstäld klaga må, Det han af dig förgäten
Du allas Gud och Fader kär.

6. Israels Herde war ej sen, At wakta fåra-hj
den klen, Mot glupska ulfwars grymma mord, S
allestäds nu warder sport: Förföljdom gif stån
aktighet, Befria från eländighet.

7. Du wärdes ock wårt fädersland Beskydda n
din högra hand: Förskona oß, o Fader blid! F
siukdom, krig och dyran tid; Och hwad oß eljest f
må, Låt oß af dina nåde få.

8. Amen, det är, det ske också! Wi twifle in
dår uppå, At du ju för din enda Son Oß gifn
hwad wi bedje om. I HErrans namn wi säge fi
Amen, hör oß, o JEsu Christ! D. Swedbe

302. Låf, pris och tack ske dig, o Fader kän
Berömligt är dins Gudoms namn
åre, Som sig sträcker öfwer jordenes krets, Öfw
himlar och stjernor alleleds.

2. På hwad sätt skal jag dit helga namn prisa, F
den stora nåd du mig har bewisat? Dit belåt är j
ock din händers werk; Min Gud, mig til alt go
ledsag och stärk.

3. Af synd och död hafwer du mig förlåssat, Dj
wulens magt och hufwud sönderkrossat: Dem nåd o
frid uprättat wäldelig, Som Christi död med tr
tilägna sig.

4. Utan förtjenst, af blotta gunst och nåde, Är j
beskyddad worden för all wåde, Min hela lifstid
til denna stund: Mig hädan åt bewar, HErr' sa
malund.

5. Låt mig til frids all fel och brister mina, F
Christi skul, af stora mildhet dina: Gif, at jag hä
sann botferdighet, Dig tjäna må, och där i ewigh

6. Ifrån dit ord at jag mig aldrig wänder, Förl
din nåd; det mig allena länder Til salighet, tr

h en ewig frögd, Den jag förwäntar i din himmels
gd:
7. Näst all wälfärd, mit kall och wandrings möda
ag dig befaller; styrk mig in til döda, Dino namne
l pris i ewighet, Mig och minom nästa til salighet.
8. Uprätt mig, Gud, ur mina fienders händer,
if at på deras hufwud ej må lända Den skam och
ygd, som de margfallelig Utan orsak hafwa tilskyn-
t mig.
9. Sändt Änglar din', som uppå mina wägar Be-
ärma mig, så at min fiend må säga: O! huru säll
den, som fruktar Gud, Och sig håller in til hans
lga bud.
10. Godt mod förlän, o Gud och Fader käre! Til
utsprida dins namns lof och äre, Som sig sträc-
r öfwer jordenes krets, Öfwer himlar och stjernor
leleds.
11. Söder och norr, och in til werldsens ände, Alt
lk, som utaf Christo warda nämde, Hembäre ho-
om lof så innerlig, Här och sedan med frögd ewin-
erlig. Laur. Paulinus.

Sjunges som: Ack! wi syndare arme, etc.

303. Lofwad ware HErren, Wåra fäders Gud! Både när och fjerran Höres detta ljud:
ofwadt, uphögdt, prisadt Ware HErrans råd, Som
ar oß bewisat Sådan hjelp och nåd! Priser och be-
ömer Gud, som rättwist dömer, Och de trogna ej
lömer.
2. HErre, i din kyrka, Skal man lofwa dig; Alle
ör dig dyrka, Och ödmjuka sig: Du som härlig sitter
fwer Cherubim, Och dock skåda gitter Ned i djupen
1. Priser och berömer etc.
3. Du som mägtig råder På din Konungs stol, Och
ast långre skådar Än den klara sol: Hela Himlens fä-
e Styres af din hand; Din magt gör det bästa Uti
lla land. Priser och berömer etc. 4. Alle

4. Alle himlar, sjunger Med samhällig mun, O
i Ängla-tungor, Priser Guds miskund. Watnet, d
som swallar Öfwer himlens högd, Och ej nederfalle
Wise nu sin frögd. Priser och berömer &c.

5. Alle HErrans härar, Låfwer honom rät
Seraphim, oß lärer Edert frögde-sätt; Sol o
måne priser HErrans stora magt; Alle stjernor n
ser Edor gyldne pragt. Priser och berömer &c.

6. Regn och dagg och wäder, Stämmer nu uti: E
och låga gläder Sig i luften fri; Hagel, snö och isa
Rimfrost, töken, köld, HErrans allmagt prise
Som är sol och sköld. Priser och berömer &c.

7. Dag och natt förkunnar Guds barmhertighe
Ljus och mörkrets munnar Säge hwad är sked
Ljungeld, måln och dunder Ware nu ej tyst, Men o
HErrans under Rope med sin röst. Priser och b
römer &c.

8. Hela jorden tackar Gudi, som är god, Höga
berg och backar, Källor, haf och flod, Bäckar, bru
nar, älfwer, Och hwart enda djur, Som i watn
hwälfwer, Ja all kreatur. Priser och berömer &c.

9. Allt det som uprinner Utu jordens sköt, O
hwart trä man finner, Som hon hafwer födt: Örte
blad och blommor, Ja det minsta frö, Och all wä
som kommer Utaf jord och sjö. Priser och berömer

10. Allt hwad luften förer, Hwad i wädret fa
Och allt det sig rörer Uti watnet klar: Alle foglar t
la Om Guds härlighet, Och i stora hwalar, Pris
hans godhet. Priser och berömer &c.

11. Wilda djur och tama, Uti mark och skog
Göre ock det samma, Ty de hafwa fog: Men,
Adams söner, Er för andra bör Med lofsång o
böner Säga hwad Gud gör. Priser och berömer Gu
som rättwist dömer, Och de trogna ej glömer.

D. Spegel.

Sju

Sjunges som: Hwar man må nu wäl etc.

204. Mit hjerta nu fast gläder sig, Min själ i Gud sig frögdar: Mit horn är upbögdt wäldelig, Men mi i owän nedbögder: Min mun skal sig nu öpna widt, Och HErrans hjelp berömma dt: Fest mine fiender smäda.

2. Alsingen Gud så helig är, Som HErren den bi tjena; Med sine hjelp är han oß när, Och kan stor tröst förläna. Så wänder derför' med en hast, O männ'skor, af en sådan last, At j så modigt trotsen.

3. Det nämner ej med edor mun, Hwad gamla männ'skan lärer; Ty HErren wet på samma stund, lt honom slikt wanärar: Stort mißhag hafwer HErren wist Til alla stoltas arga list, Och skal dem ej wälsigna.

4. Den starkas boge söndergår, Hans mod är rutit wordet; Men si, den swage seger får, Och är med kraft omgjordad: De måtte säldes bort för bröd, Men de, som ledo hungers nöd, Alsingen brist förnimma.

5. Den moder, hwilkens lif war dödt, Ofruktsamt och förswagadt, Har nu mång barn med hugnad födt, Ty så har Gud behagat; Men den, som många barn har haft, Har nu förlorat all sin kraft, Och kan ej mera föda.

6. Gud dödar, men ger lif igen; Han ned til helfwet trycker, Men förer åter op, och än Sin barn ur döden rycker: Han både rik och fattig gör, Uphöger dem, som woro förr Förnedrad' och förtryckte.

7. Han reser den elända op, Den arme han uprätar, Och gifwer honom et godt hopp, På årans stol upsätter. Gud werldsens ändar höra til, Han skickar all ting som han wil; Jordkretsen har han grundat.

8. Sin helgons fötter wil han wäl Ifrån alt fall bewara: Han wist förlåssar deras själ Utur all nöd

 och

och fara: Men den gudlöse blifwer tyst, Hans mo
ker blifwer ej uplyst, Om han wil Gud ej höra.

9. Al ingen männ'ska här förmår Af egen kraft s
hjelpa; Gud sina fiender nederslår, Och kan dem h
sligt stjelpa: Med dunder dem förskräcka så, At
hans wrede må förstå; Ty han all werlden dömer.

10. Men Gud skal sinom Konung magt Och härlig s
ger gifwa, Om honom hålla wård och wakt, At han sk
oskadd blifwa: Gud skal hans horn uphöja så, At ho
skal öfwerhanden få, Och sina fiender twinga. D. Spe

305. Nu tackar Gud alt folk med hjertans frög
och gamman, För stora ting dem h
gör med oß allesamman: Den af wårt moders li
alt in til denna stund, Oß mycket godt har gjort, o
än gör margelund.

2. Den nåderike Gud han oß ock här förlåne,
wi med hjertans frögd i frid städs honom tjene; O
HErren stor af nåd, han ware altid blid; Oß wa
HErren när nu och i ewig tid.

3. Pris ware dig, o Gud, o Fader, Son, och And
Högtlofwad store Gud af oß i alla lande, Som ut
ewighet en enig Gud förwißt Har warit, är och bli
Fräls oß, o JEsu Christ. Matth. Rinkard. D. Swed

206. Nu tacker alle samtlig Gud, Och wa
drer i hans helga bud; Ty Gu
hwart man sig ock wänder, Gör stora ting i alla lä
der. Den oß bewarar allan tid, Ja, alt ifrån wå
moders lif; Wälsignar, närer, föder, spisar, O
oß alt godt af nåd bewisar.

2. Gladt hjerta gif oß, HErre kär, Förminska so
och alt beswär: Förlän oß dock, som Christne äre,
all wår tid den friden kära. Wik ej från oß med di
nåd, Men hwar med oß i råd och dåd: Du wetst at
i faran swäfwe, Ty fräls oß medan wi här lefwe.

3. O Gud! om allas Fader är, Och alt med di
händ

händer här, Wälsigna oß af godhet dina; Låt altid oß din ansigt skina. O Helge Ande, store Gud! Gif oß at wandra i din bud; At wi oß altid tacksamt wise, Och ewigt tig i himlen prise. D. Swedberg.

307. När wi i högsta nöden stå, Och wete ingen tröst tilgå, All mänsklig hjelp är oß förment, Fast wi sörje bittid och sent.

2. Så är det då wår tröst allen, At wi tilsammans gemen Dig åkalle, o HErre Gud! Du hjelper oß af nöden ut.

3. Och wår ögon wände til dig Med bättring utan lärd och swik, At du wärdes nåd bewisa, Och på strafet gifwa lisa.

4. Som du utlofwar nådelig Allom, som der om bedja dig; För JEsum Christum, din Son kär, Hwilken wår rätte Medlare är.

5. Ty komme wi, o HErre söt, Och klage för dig wåra nöd; Ty wi uti stor farlighet Stadde äre, som du wäl wet.

6. Se ej til, at wår synd är stor, Förlåt oß den efter dit ord: Blif i wårt eländ hos oß när, För alla plågor oß grant wär.

7. På det wi utaf hjerta och mund Dig tacka måge alla stund, Altid i werlden prisa dig, Och lefwa så winnerlig.

8. Det unne oß Gud Fader kär, och Sonen, som Frälsaren är, Genom den Helga Andas kraft, Amen! ske oß, som nu är sagdt. J. Camerarius. D. Eberus.

308. Aufer immensam, Deus, aufer iram, Et cruentatum cohibe flagellum: Nec scelus nostrum properes ad æquam pendere lancem.

2. Si luant justam mala nostra pœnam, Quis potest sævas tolerare plagas? Cum nec ultricem spatiosa ferret Machina virgam.

3. Parce sed nostris miserando culpis; Jus pari cle-

mens pietate miscens: Cui manet semper propriu[m] maligno Parcere mundo.

4. Cur super vermes luteos furorem Sumis, o ma gni fabricator orbis? Quid sumus quam fæx putris umbra, pulvis, Glebaque terræ?

5. Nos parentales maculant reatus, Et caro men tem trahit imbecillem; Ergo tam sortem fragilem be nigno Respice vultu.

6. Da crucem, clavos, scuticam, coronam, Lanceam funes, rigidamque mortem, Inter iratam mediare dex tram, Et mala nostra.

7. Non opus summi pereat magistri, Nec sinas cas sam fore passionem, Corde sed manans lavet omn crimen Sanguis & unda.

8. Hoc ratum quo sit facias precamur Omnibus no bis, residens Olympo, Qui Deus semper dominaris or bi, Trinus & unus. Georg. Thymus

Wändt af din wrede, HErre Gud, med nåde; Oc låt ej långre Dit grymma ris råda: Gör straffe mindre Än som wåra synder Det förskylt hafwa.

2. Om du med wrede, Som wi förtjent hafwe Straffet utbreder, Ho kan det fördraga? Så är för tappadt Allt det, som är skapat, Af dina plågor.

3. Förskon oß, HErre, Förlåt synder alla, Lå för din nåde Högsta rätten falla: Det hörer dig til Wara god ocksa mild Syndarom arma.

4. Hwi wilt du kasta, O Skapare gode, På ma och aska Din grymhet den store? Äre wi dock träck En skugge och mullsäck, En jordklimp oren.

5. Oß här besmittar Arfsynden den lede, Och kö tet retar Själen til orede; Anse wår swaghet Me et nådigt anlet, Utan all wrede.

6. Emellan synden Så ock wreden dina Sätt di Sons lydna, Korß och bittra pina, Som låt sit hje ta Spyna och sin sida, Werlden til godo.

7. D

7. Dit werk det sina Låt aldrig förfaras, Och din
Sons pina Ej förlorad wara: Gör i hans blode, Så
i wattuflode Oß skär och rena.

8. At så ske kunde Bedje wi dig alle, Af hjertans
grunde, Och oß dig befalle: Låt oß tillika Uti himmel=
rike Med dig få lefwa. Phil. Melanchton.

Sjunges som: Kommer hit til mig ꝛc.

309. Ack! HErre Gud i högden bor, Se til
wår nöd och jämmer stor, Här uti
Swerigeș rike; Ty ondskan tager öfwerhand Så här,
som i mång annor land, Bland män och qwinnor like.

2. Hos oß är ångslan och stor nöd, Se til, o Gud!
för din Sons död, Och låt dig dock förbarma: Til=
räkna ej wår synd så led, För hwilken du äst worden
wred, Ack! tröst och hielp oß arma.

3. Wår klagan och wårt rop är stort, Alt för den
synd wi hafwe giort, Med swärjande och eder: Din
helga Bud wi platt försmå, Din wilja ingen aktar
på, Ty äst du worden wreder.

4. Din' tjenares förmaning god Ej aktas eller des
as hot, Alsingen bättring finnes; Fördenskul store
Plågor tre, Som wi med wåra ögon se, J landet
äro inne.

5. Den lede egennyttighet Och girighet, som hwar
man wet, Fast alla stånd fördärfwa. För Gud är
det afguderi, Dem fattigom et tyranni: Den mödan
födden wärfwar.

6. Stor högfärd man här daglig ser, Hwart är
sig öka mer och mer, J tal, i hus, i kläder: De sto=
ras och de rikas prakt, De ringas och de armas för=
akt, På land, i hof och städer.

7. Ej går så snart en måne om, Som det maner
nu senast kom Med nytt förbytas måste. En man nu
drager qwinno=hår, En qwinna i främmande drägt
son går, Ehwad det månde kosta.

8. Af högfärd den otygd så led, Babel och andre riken med, De togo en ynkelig ända: Det samma ständar oß wist til, Ty ingen sig nu bättra wil, Och sig til Gud omwända.

9. Nu tager swerdom öfwerhand, I städer så och ut på land, Det hålles för en ära. Den synd bedrifwes i hwar wrå, Ja, utaf unga barnen små; De gamle dem det lära.

10. Med hordoms last är lika så: Lättfärdighet dygd heta må, Det ej så noga störes. Här wankar sjelfswåld i hwar by, Och dryckenskap med fråßeri, På gränd och gator möras.

11. Krig, blods-utgjutelse och mord, Och hunger wid så mång mans bord, Och pestilents regerar; Wår synd hon her det wäl förtjent, Bekännom det nu tidt och sent, Ja, om det wore mera.

12. Ty görom bättring, nu är tid, Förr'n yxen fäller trädet nid: Tre stor ris är för handen, Krig, pestilents och hunger med, Är det ej nog, betrakta det Uti wårt fädernes lande?

13. Man tror det ej, alt är föragt, Guds trug och bot gifs ingen magt, Och ingom går til hiertat. O! du fördömde Sodome, Står du ej til at hielpa mer? Ack hwad för synd och smärta!

14. Si, Ninewe den stora stad Han gjorde bot, som Jonas bad, De en predikan hörde; Men oß predikas år från år, Gud ingen bättring af oß får; Ack synd, du tunga börda!

15. O Gud, wi bedje alle slätt, Låt oß dock njuta kär nåd-rätt, Din nåde oß bewisa: Din grymma wrede från oß wänd, Tag bort det straff wi ha förtjent, Ewinnerlig wi dig prisa. Jac. Boetius.

310. Förläna oß, Gud, så nådelig Frid i wåra dagar, Ty ingen är på jorderik, Den ofrid kan förtaga, Utan du allena.

2. Be-

2. Bewara oß för mord och brand, Nu och i alla
da: Beskärma både folk och land För dem, som på
stridа, Och wilja helt fördärfwa.

3. Det folk, som gerna kriga wil, Och ej med fråkt
n lefwa, Låt förskingras, o HErre mild! Och wår=
gas friden gifwa Oß, som honom älska.

4. Förlåt wår synd, o HErre kär, Lär oß din Bud=
d hålla: Ej får den frid, som onder är, Det månd'
ans synder wålla, Ty du älskar de froma.

5. Gif allom Konungom din nåd, O fridsens Ko=
ng dyre, At de med lycko och god råd Så land och
ke styra, At de i frid må blifwa.

6. Dig ware pris ewinnerlig För denna gåfwo och
wra, Af allom dem som älska dig, Och i din Budord
andra, Allsmägtig Gud och HErre! D. Luther.

11. Gud gifwe wårom Konung och all Öfwer=
het Frid och godt regement; At wi un=
r honom Et roligt och stilla lefwerne föra måge J
l gudaktighet och ärlighet, Amen. D. Luther.

12. På dig, o HErre käre, Jag altid förlåter
mig, Ledsaga mig i dina läro, Af hjer=
t beder jag dig.

2. Efter din wilja at wandra, Hjelp mig, o HEr=
god! Til det rätta fäderneslandet, At der du sielf=
er bor.

3. Dit Ord för mina fötter En brinnande låga är;
hwad jag sofwer eller waker, Din Ängel ware mig
är.

4. Regera mit hus och wärdnad Efter din wilja
od, Och den du hafwer förordnat, Gif der til för=
ånd och mod.

5. Wärdigas oß bewara, Här uti wårt fädernes=
nd, Gudstjensten rena och klara, Gudsfruktan i
ll stånd.

6. Säd och gräs beskära Både på åker och äng,

Och efter din wilja förtäras, Der til Gud din nå
förlån.

7. Allt det som jorden månd' bära, Löf, gräs oc
örter så pur, Det gifwer Gud til sin åra, Hwar efte
sin egen natur.

8. När wintren är framliden, Som är så mycke
kall, Tilstundar sommaren blida, Med örter mån
tusend fall.

9. Den wintren månd' betyda Den sorg, som män
niskan bär; Men sommaren den blida, Den glädje
himmelen är.

10. Rätt nu kan jag besinna, At Gud hafwe
människan kär, Och hon det goda skal finna, Nä
hon sit korß rätt bär.

11. Ewinnerlig skolom wi blifwa Hos Christum
wår Frälserman, Uti det tilkommande lifwet; De
unne oß Gud Fader förjann! Petr. Andreæ.

Sjunges som: När wi i högsta nöden stå, etc.

313. Himmelske Fader, högste Gud, För hwil
kens minsta ord och ljud, De hårda ber
gen smälta bort, Och sielfwa hafwet blifwer tort.

2. Du kant, o HErre, lättelig Befalla skyn at öp
na sig: Du kant af wrede sluta til Din himmel, och
öpna när du wil.

3. Alswäldig Gud, ju dina magt Är wist så stor,
som du har sagt; Ty sätte wi wårt hopp til dig, A
du kant hielpa kräftelig.

4. Du, HErre, märker mer än wi, Hwad nöd och
sorg wi äre uti; Wår synd har det dock wäl förtjent,
At du din nåd har från oß wändt.

5. Ty efter man mißbrukat har Din milda gåf
wor, ri så tar Du din wälsignelse oß ifrå, Och låter
säden ömklig stå.

6. Du himlen hård som koppar gör, Wår jord får
nu ej regn som förr, All gröda mäst försmäktad står,
Och folket helt bedröfwadt går. 7. De

7. Det gör din wrede grymmelig; Men, frome
d, låt blidka dig: Se til wår jämmer, brist och
, Och gif oß än wårt daglig' bröd.
8. Wi äre barn, som bedje dig, J JEsu Namn
t hjertelig; Dit hjerta röres, tro wi wist, Så tidt
nämne JEsum Christ.
9. Fast wi ha syndat, Gud dock hör Den förbön,
n wår JEsus gör: Fast du wil straffa, låt det ske
nåd, och tidig hjelp bete.
10. Låt oß mildt regn af nåder få, At dina fotspor
pa må Af fetma, och at jorden bår Med glädje,
ad som nedsädt är.
11. Bekröna året med alt godt, Gör korn och kär
ymnigt wått: Ack! wederqweck den usla säd, Och
er faran oß nu gläd.
12. Wi kyssom då dit Faders ris, Och säge ewigt
och pris: Gif, HErre, hwad wi bedje om, Och
d et nådigt bistånd kom. D. Spegel.

Sjunges som: J dag är HErrans Sabbats &c.

14. Din klara Sol, o Fader wår, Widt öf-
wer ond och god upgår: Du friskar jord,
gifwer lust Af ymnigt regn, samt dagg och must.
2. Berg watnar ock din milda hand, At löf och gräs
il wäxa kan; Ja, rikdom uti sten och jord, Den
rder af din nåde spord.
3. Du gifwer ymnigt korn och bröd, Der med för-
ifs all hungers nöd. Wår siäl hon warder styrkt
så; Alt godt du låter henne få.
4. Så bedje wi om nåd och frid, At njuta det i all
r tid. Til dig wi sätte alt wårt hopp, Som spisar
wår siäl och kropp.
5. Et fruktsamt wäder oß beskär, Köld, storm och
gel grant afwär; Ty fruktbart regn och solens sken
in ord de lyda utan mehn.
6. Ohyra, mask, gräshoppors här De fräta bort

hwad jorden bär. Förskon oß, Gud, för hung
nöd, Och låt ej tryta dagligt bröd.

7. Tänk på, o Fader, och wäl märk, Wi äre
dins händers werk: Wi äre ock din barn så kär,
födan oß dock wiß beskär.

8. Du hör wår bön, o Fader blid, Och gif oß re
i denna tid: Krön året med din godhet rund; Det b
dje wi af hjertans grund.

9. Du hjelper med din högra hand; Så äst
känd uti all land. Wist skole wi din hjelp ock få,
ej ohulpne från dig gå.

10. Det säger oß dit Ord förwist, At du dock
til all wår brist; Des sanning spörjes margelun
Låt oß den finna i all stund.

11. Så wilje wi städs tacka dig, Och altid wand
i din stig. Wälsigna åker, säd och land, Gud Fader
Son och Helge And! Nic. Heerman. D. Swedber

Sjunges som: Du lifsens bröd, o JEsu Christ 2c.

315. Ack HErre! du fast stränge Gud, Det ha
wår synd förwärfwat, När wi så stra
we mot din bud, At jorden är fördärfwad. Der
hwart djur eländigt går, Din himmel är som kopp
hård; O synd, hwad du dock skadar!

2. Ack Gud! du wärdes nådelig Slikt straff ifrå
oß wända; All wår förtröstan står til dig, Hjelp wi
le du oß sända. Gif regn, så ock rik ymneghet
nåde och barmhertighet; Du äst, o Gud! wår Fader.

3. Tänk, HErre, dock på dit förbund, Dit stor
Namn til ära; Det bedje wi af hjertans grund, O
dig wår nöd frambära. Förlåt wår synd, o Fade
blid! Så kommer nådigt regn här nid Ifrån din him
mel höga.

4. Ty månniskomagt det aldrig kan En dropp
regn nedkalla: Men du, o JEsu, Gud och Man, Ä
den, som hjelper alla. Så hjelp, o Gud! som hjelp för
wår

-år, At wi din godhet år från år Må gladlig prisa, -men. J. Heerman.

Sjunges som: O Gud, du wast i fordom &c.

316 Gif oß, o Gud, wårt daglig' bröd, Förskona oß för hungers nöd; Förlån oß hwad som nyttigt är; Wår Gud äst du och Fader kär!

2. Låt up, o Gud, din milda hand, At wåxa må ti wårt land Gräs, örter, korn, god frukt också, At bröd och säd ej tryta må.

3. Du föder ju alt hwad du skop, Du hörer ock korpungars rop; Ty hör och märk, o Fader kär! När wi din barn nu rope här.

4. Tänk ej uppå wår synd så led, Förlåt oß den, och war ej wred. Låt spörjas din barmhertighet, Din godhet uti ewighet. Joh. Heerman. D. Swedb.

Sjunges som: Mig gör stor lust och glädje, &c.

317. Den blomster tid nu kommer Med lust och fägring stor: Nu nalkas ljufwe sommar, Då gräs och örter gror. Den blida Sol upwärmer Alt hwad har warit dödt: Då hon oß skrider närmer, Blir det på nyo födt.

2. De fagra blomster-ängar, Och åkrens ädla säd, De grönskand' örte-sångar, Och alla gröna träd, De skola oß påminna Guds godhets rikedom, At wi Guds nåd besinna, Som räcker året om.

3. Man hörer foglar sjunga Med mångahanda ljud: Skal icke då wår tunga Lofsäga HErran Gud? Min själ, uphög Guds ära Med lof och glädjesång, Som frögda wil och nära Oß med wälgerning mång.

4. Du ädle JEsu Christe, Wår glädje-sol och skin, Blif hos oß til wårt siste, Upwärm wårt kalla sinn: Gif kärleks eld i hierta, Förnya själ och and', Wändt bort all sorg och smärta, Med dine milda hand.

5. Du Sarons blomster sköna, Du lilja i grön dal, Ack! wärdes själen kröna Med dygder til stort

tal: Din nåd låt henne fukta, Som dagg utaf Sion At hon må ljufligt lukta, Som ros i Libanon.

6. Wälsigna årets gröda, Och watna du wårt land Gif oß nödtorftig föda, Wälsigna sjö och strand. Di fotspor dryxe af fetma: Bespisa med dit ord, Och me des ljufwa sötma Oß uppå denna jord. D. Kolmod

318. När dig går hungers nöd uppå, Hwart du dig skal fälla då, Den helga skrif dig lärer; Ty lyd och gif grann akt uppå Den wisa jag nu qwäder.

2. När dig går sorg och nöd uppå, Din HErre Gud åkalla då, Som dig det löftet gifwer, At han dig wisserlig hjelpa wil, Så länge du här lefwer.

3. Patriarchen Jacob from och båld, Det felte bröd i hans hushåld, Den brist Gud wille lisa. Josep i Egypten en herre war, Han månd' sin fader spisa.

4. I dyran tid han dig wäl kan Bespisa med de rätta mann', Som dig wid magt kan hålla. Han skaffar spis af himlen nid, Och watn af hårda hälle.

5. Israels barn ock lika så, När de i öknen månde gå, Guds nåd de jämwäl sporde; Kläder och sko dem intet tröt; Gud war som sådant gjorde.

6. En enka uti Sarpath war, För henne han den omsorg bar Och hennes uppehälle, At mjöl i skeppan intet tröt, Och oljo i krukan ej heller.

7. Han låter boskap föda få, Försörjer ock korpunggar så, De swälta ej til döda: Ja, gräs på marken kläder han, Utan arbete och möda.

8. Han lefwer ej wid blotta bröd, Som stadder är i hungers nöd, Men jemwäl af de orde, Som gå utaf Guds helga mun: De kunna det fullborda.

9. Från ungdom in til ålder min, Har jag ju aldrig någonsin Det kunnat än förfara, Här någon rätt gudfruktig man Af Gud förgäten wara.

10. En qwinna hade söner twå, Och ingen utwäg

wisse

iste då Til medel eller födo; Gud gaf då heime olio ag, Utan arbete och mödo.

11. Ty är det fåfängt tida upstå, Och sårla til sin vilo gå, Och äta bröd med möda; Ty HErren skaf- r wänner sin Hwar dag sin daglig' föda.

12. Så hör min Christen här uppå, För kroppen ej sörja må, Dock i dit kall dig möda: Och sök Guds ke fram för alt, Du får wäl kläder och föda.

13. Guds Son den hjelp wäl göra kan, Som med m bröd fem tusend man Wäl mättade til nöje: Tolf rgar bröd de togo up: All brist kan han afböja.

14. Än säger jag förwisso sann, Han mätte ock r' tusend man Med sju bröd mätta och friska; De go upp sju korgar bröd: Så kan han hungren lisa.

15. Ty tackom Gud wår Fader kär, Den omsorg m wist för oß bär: Han wil ej se den mödo, At wi r platt fördärfwas må, Han skaffar oß wår födo.

16. Lof, ära, pris för din miskund Dig ware, Fader, il stund, Alt med din Son wår HErra, Den Helga nda sammalund', Som oß wil så här nära.

19. Den som frisker är och sund, Må för så- dan gåfwa Böja hjerta, hog och mun, Erran til at låfwa; Tacka honom natt och dag Med härlig wisa, Hwilken gifwer til behag Sundhet god lisa.

2. Ty när HErren mild och god Gifwer hälsan kä- , Och der hos et nöjsamt mod, Hwad wil man be- ra Då i denna werlden mer? Hälst när wi förbida vig lust, der alt beswär Ändas och alt qwida.

3. Wore jag som Salmon rik Utaf guld och ägor, er til tappra hjeltar lik I triumph och seger; Men r hos med krankhet full, Hade ingen lisa, Ack! wad kunde magt och gull Mig då godt bewisa.

4. Stodo än min duk och disk Full med kostlig rät- , Hade willbråd, win och fisk, Som en rik framsät-

 ter;

ter; Hwad för nytta hade jag Af slik kräslig föda, Om jag både natt och dag Lede wärk och sweda!

5. Sutte jag i ståt och prakt, Utan wederkike, Hade jämwäl wåld och magt Öfwer land och rike, Och all sjukdom jämmerlig Månde mig påkomma: Ack! hwad kunde sådant mig Lända då til froma?

6. Bätre är et stycke bröd, När man hälsan äger, Än som guld til öfwerflöd, Då alt qwal oß plågar: När jag mig kan äta mätt Utan någon krämpa, Låter jag en ringa rätt All min wällust dämpa.

7. Dyrbar drägt ej hjelper mig Mit elände bära, När all krankhet grymmelig Månde mig beswära: Häldre wil jag glader gå Uti ringa kläder, Än med wärk och ångslan stå Uti prägtig fläder.

8. Men nu felar intet mig, Frisk jag månde wara: Jag har hugnad innerlig Utaf Solen klara: Mina ögon se min gång, Hörslen wäl ock hörer, Huru alla foglars sång HErrans lof utförer.

9. Händer, fötter, hjerta, fjäl, Ingen bräck befinna, At jag mina syslor wäl Med all lust kan hinna Så uträtta, som bör sig, Til Guds låf och åra, Så som ock til nytto mig, Samt min nästa kära.

10. Är det dager, gör jag då Hwad mit kall tilhörer, Män när natten komma må, Som til sömns oß förer, Hwilar jag i ro och frid, Til des Solen klara Wäcker mig i rättan tid Ifrån mörksens fara.

11. Dig, min Gud, i allan stund Wil jag tack hembära För den nåd, du margelund Månde mig beskära; Fast jag med min synda-skuld Har min rätt förlisat; Hafwer du dock, Fader huld, Mig alt godt bewisat.

12. Gif, den tid jag lefwer här, Til min sista ända, At jag må den gåfwa kär Wäl och rätt anwända: Hjelp at min helbregda mun, Med min själ och tunga, Måtte uti alla stund, Lof och pris dig sjunga.

13. Håll mig ock wid krafter opp, När mig äldren trycker:

rycker, Til des döden sist min kropp Ned i grafwen ycker; Då skal all min bräcklighet Bort med allo swina, Och en ewig härlighet Hos dig, HErre, finna.
D. Gerhard. P. Brask.

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skiljas etc.

320. Jag kommer för dig, HErre, Med ödmjuk bön och röst: Fast synden wil, ty wärre! Förtaga all min tröst; Så äst du dock så blid, At du ej synd förwiter, När man af hiertat liter På dig i allan tid.

2. Du mände David lofwa, När han tilbeder dig, At han skal få den gåfwa, Den du så mildelig Har tilsagt i dit ord, Der wid wil jag mig fästa; Du äst jn allas bästa: Din nåd är wida stord.

3. Du store Gud och HErre, Som råder öfwer alt, Den större och den smärre, Du hafwer mig befalt, Och det af blotta nåd, At jag dit folk skal styra, Och din församling dyra Förse med råd och dåd.

4. O himlens Konung store, Igenom dina nåd Är jag en Konung worden: Gif mig det bästa råd. Se til min swaghet stor; Jag är som andre alla, Som uti synden falla, Så länge jag här bor.

5. Då jag mig låter wärda Om det du mig förtror, Och ser det answar härda, Då blir min börda stor. Fördenskull, HErre Gud, Din wishet mig förläna, At jag dig ständs må tjena, Och wandra i din Bud.

6. Du har oß allom gifwit Din helga Lag och Ord, Wår plikt oß föreskrifwit, At din Lag warder gjord. Min Gud, tag ej från mig Dit Ord, din rena lära, Och Sacramenten skära, Så går jag tryggelig.

7. Och Moses war befallad, At wårda HErrans Lag, Der til war David kallad, At läsan natt och dag; Det giorde de också, Då woro de dig kåre: O HErre, mig beskäre, Jag dit ord älska må.

8. Förlän mig, Gud, din nåde; Jag kunde wälbe-
lig

lig Förtaga all den wåde, Som satan listelig Wil föra oß uppå. Låt din församlings skara Dig tjena utan fara, Och i din fruktan stå.

9. Dig har täckts mig befalla, At skipa lag och rätt Bland undersåter alla, At man på intet sätt Skal lida wåld och mehn. Gif mig din wisbet goda, Så står til at förmoda, At rätt sker hwar och en.

10. En fader til at wara För landet är jag satt, At nöd och allsköns fara Förhindra dag och natt. Gif Gud, som alt förmår, At jag mig så förbarmer, At ingen tryckt och armer Ifrån mig tröstlös går.

11. Den onda til at straffa Jag swärdet bära må, Hos mig skal den ej skaffa, Som arghet står uppå. Låt mig, o HErre kär! Den onda platt förgöra, Des arghet så förstöra, At dygd beframjas här.

12. Den magt du, Gud, mig gifwer, Är blott din nådeskänk, Jag dig ock den tilskrifwer, På mig, o HErre, tänk, Och gif din Helga And, At jag til synd ej skrider, Ej gör at någon qwider Om wåld uti dit land.

13. En Förste til at wara Af dig jag satter är; Ty wil jag intet spara, At utstå alt beswär, Samt lefwa gudelig, Och folket så gå före, At det et rättesnöre Kan hafwa uti mig.

14. Låt undersåter mina Dig altid hafwa kär, Och låta lydno skina, I alt dig täckligt är. Du wille ock wårt land En rolig frid beskära, At hwar må sig förmera Uti sit kall och stand.

15. Jag sist mig til dig wänder, O HErre JEsu Christ! Hwar i min bön sig ändar: At du min synd och brist Wilt, utaf nåde blid, Mig aldels eftergifwa, At jag må salig blifwa, Nu och i ewig tid.

16. Min krona är beswärlig, O JEsu, tänk derpå, Ehuru skön och härlig Hon eljes synas må: Så skal dock kronan din, Den de af törne gjorde, Hwars swårhet du förspörde, Här lätta mödan min.

17. O

17. O Christe, Konung dyre, Som råder widt och ...dt, Låt mig här folk så styra, At jag i ewighet ...gera må med dig, Och bära der den krona, Den ...a här i trona Mig hugnar innerlig. D. Swedb.

Sjunges som: Gif oß, o Gud! wårt dagliga x.

21. O Gud! du wast i fordom tid Den späde Salmo huld och blid; Den nåd du män...
honom te, At han fick dig om natten se.
2. Du honom böd fast nådelig, Han skull' om nå...
t bedja dig; Han bad ock efter dit behag, At lydigt
...indra i din lag.
3. Ty han ändå fast unger war, Dock skulle döma
m...grig skar: Ej wiste föra skickelig Sin ut- och
gång in för dig.
4. Du gafst ock Salmo wisdom stor, At riket kom
...ådant fler, At ingen än förtälja wet Des like uti
...rlighet.
5. Hwad är jag dock, o HErre kär, Som syndig
...il uti mig bär? Jag är en människa swag och klen,
...h skyldig til mångt synda-mehn.
6. Dock är jag blott af dine nåd, Och efter dit all...
...isa råd, Der til i werlden födder fram, At bära en
... Konungs namn.
7. Långt lif förlän wår Öfwerhet, Låt den uti
...ngwarighet Få för dig sitta på sin thron In til sin
...ra ålderdom.
8. I medlertid, o HErre mild, Och om du det så
...fwa wilt, Jag komma skal uti det stånd, At styra
...lk i detta land.
9. Så gif mig wishet af din nåd, Som är med
...ig i råd och dåd: Och hon arbete så med mig, At jag
...å altid tackas dig.
10. Låt mig din wilia fram för alt, Och hwad dit
...d mig har befalt, Rätt lära, fatta och förstå, Och
...drig wika der ifrå.

11. Så at jag tar i granna akt, Alt hwad dit or[d] mig hafwer sagt; At du må aldrig från mig gå, Me[n] altid på min sido stå.

12. Jag wet at du så hafwa wil, At jag i nåde[n] wäxer til; Ty låt min själ förkofra sig, Så warde[n] du mig nådelig.

13. Jag är ej wärd så mycket godt, Altsamman gör din nåde blott: Låt mig dig frukta af hjertan[s] grund, Och ödmjukt lefwa i all stund.

14. Så at jag ej förhäfwer mig Utaf den magt som är af dig: Ej råkar uti säkerhet, J allskons olyc[k] salighet.

15. Du wast, o Gud, den Salmo god, När ha[n] uti din fruktan stod: Men när han afwek ifrån dig Så wardt han platt olyckelig.

16. Beskydde mig din högra hand, Regere mig di[n] Helge And', At ingen lust och ingen sorg Mig skil[je] från dig, min fasta borg.

17. Hwad mer dit barn af nöden är, Det wetst d[u] bäst, o Fader kär! Sist gif mig för din enda Son, At sitta på hans rikes thron! D. Swedberg.

Sjunges som: Min själ och sinne, låt :c.

322. Hwad är wår råd och wåre tankar, Nä[r] de af Gud ej styras här? En dimbo[n] sinn sig ymnigt samkar, Men åter snart förswunnen är. De bästa råd då finnas på, När Gud allena rå[] da må.

2. Ty är af nöden, at jag beder Dig, HErre Gud om hielp och nåd; Du har mig satt i denna heder, A[t] jag skal gifwa trogna råd, Hwar af din ära fram[] gång her, Samt lag och rätt sin styrko tar.

3. Gif at jag aldrig annat tänker, Än hwad ä[r] enligt med dit bud, Och ej för gunst, för gods oc[h] skänker Här råder något mot min Gud; Men före[r] mina rådslag så, At Guds församling trifwas må.

4. Al[]

4. Alt hwad min Konung täks befalla, Hjelp mig,
Gud, förrätta wäl, At jag hans undersåter alla
i råda med alt fog och skäl; At Konungen sit nöje
, Och jag för dig, min Gud, består.
5. Bewara mig, o Gud! för laster, För girughet
öfwermod; At wrede mig ej öfwerraskar, Men
er alt med tolamod, Så at den ringe hjelpas må,
aldrig från mig tröstlös gå.
6. Jag wet, at du, o Gud, högst råder, Och at du
i döma skal: Ty gif då mig dins Andas nåder, At
förrätter så mit kall, Jag utaf nåde med din Son
i råda i hans himmels thron! D. Rudbeck.

Sjunges som: O Gud, o Gud så from etc.

23. O gode Herde, som Gaf ut dit lif för fåren, Och gaf dem läkedom Uti de
ja såren: Du håller ännu wakt Alt om din klena
rd, Med dine Gudoms magt, Och med dit helga
.
2. Jag är bland dina får, Dock hafwer du mig
at Til herda-syslan swår, Och wården mig befal-
Om din dyrköpta jord; Ack HErre! huru skal En
tt på denna jord Förrätta så högt kall?
3. Men efter detta är Dit stora werk allena, Och
o HErre kär, Har sändt mig der at tjena; Så
ock nåd der til, Med gåfwor mig bekrön, At tjena
du wil. Ack HErre, hör min bön!
4. At jag med Christligt nit Må söka dins namns
; Församling din med flit Uppbygga, föda, lära:
akta werldsens pris, Ei heller trug och hot, Men
enfaldigt wis Befordra synda-bot.
5. Styrk mig med Andans kraft, Din sanning at
crida, Och intet spara straff, Fast jag skal derför
. I dit förswar mig tag; Ty jag ej tala får Til
ars och ens behag, Men hwad dit ord förmår.
6. Då jag förkunna skal Dit ord och dina under,

Det ware gudligt tal, Och inga månnisko= fund
Gif at den goda såd, Som år dit helga ord, Af u
må låras rått, Och falla i god jord.

7. När jag med ordet dit Rått wisar androm w
gen, Så styr, Gud, sinnet mit, At jag ej år benäg
Til synd och ondt begår, Och dermed slår omk
Hwad af mig upbygdt år, Och lefwer syndafull.

8. Gif at jag ej begår Gods, rikedom och år
Men at jag nögder år Med det du wilt beskåra: N
jag har dagligt bröd, Jag mig åtnöja wil, Och wån
til min död, Hwad du mig skickar til.

9. Du öfwerst' Herde, gif, Det jag din får så wa
tar, At de få ewigt lif, Och jag mit ämbet aktar. Då
sist uppenbar Blir af dins himmels thron, Gif m
bland Ängla=skar En oförwanslig kron. D. Swed

Sjunges som: Nu tackar Gud alt folk, &c.

324. O store allmagts Gud, som all ting f
och dömer, Gif mig din nåd, at j
min åmbets plikt ej glömer, Som år at skaffa råt
och intet sköta om Ens ogunst eller gunst, men mer
råttwis dom.

2. Gif mig förstånd och wett, at noga först rå
saka, Förr ån jag fäller dom; och så min tjenst b
waka, At jag för mutor ej en klar sak drager ut,
heller år för bråd i mörka sakers slut.

3. At jag en ringa ej försmår, en mägtig åra
Men hörer både den som swarar och som kårar: H
ware fattig, rik, wån, slågt, hög, eller låg, Så l
mig döma så, som jag hår ingen såg.

4. Låt mig en främlings rått och enkors sak
wånda, För mutor, höghet och hwad mer som plåg
hända. Ej heller hämnas den som brutit har m
mig, Och tånka; nu rått så, jag skal betala dig.

5. Gif, at jag sjelfklokhet i domen noga wåje
Och billar mig ej in, hwad jag allena säger, S

ra, såsom det af himlen woro sagdt; Det mången
ig man har om sin wälfärd bragt.
6. Dock finnes skäl och grund til hwad som hälst
drifwer, Så gif, o Gud, at jag der wid så stadigt
fwer, At jag ej går ifrån den mening, som är god,
h för en ringa winst fördömer menlöst blod.
7. Men kan med Samuel uti mit sista säga: Om
gon wisar mig en annars goda äga, Ha tagit mu-
: och giort någon öfwerwåld, Wil jag betala alt,
ll' jag än blifwa såld.
8. Ty jag i sanning wet, at Gud ej fjerran wi-
s, Men sitter i wår dom, och hörer hwad som twi-
s; Hwad tänkes, talas, görs: och skal på sista dag
ig döma, som jag här har dömt i dom och lag.
9. Ty underwis mig, Gud, och lär mig dina rät-
, At jag mit swåra ämbet' ej tilbaka sätter; Så
när du en gång mig döma, HErre, skal, Jag hade
här dömt, jag der ej finge fall. D. Rudbeck.

Sjunges som: Då mig går sorg och nöd, etc.

25. Guds stränga Bud och helga Lag Sam-
met wårt föreskrifwer, At man alt ef-
r Guds behag, Hwad hwarjom tilhör, gifwer; At
war och en uti gemen Sin plikt til wara tager, At
gen lider något mehn; Hwar öfwer mången klagar.
2. Men ack! det går dock såleds til Nu mäst i
erlden wida: Sit samwet ingen akta wil, Ifrån
uds lag de skrida. Hur mången, som oskyldig är,
lt som en skyldig lider, Men mången skyldig ful-
n wär, Som rätt til orätt wrider.
3. En wrång sin sak försäkta wet, Och fram i lju-
t draga; En from måst lida stor förtret, Och häg
godo taga. Den onde päckar fast ändå, At det ej
ir så illa För den der gudlig wara må, Som han
t gerna wille.
4. O människa, det är dig sagdt, Hwad HErren
af

af dig kräfwer, Sin bud han hafwer för dig la
Den du dock emotstr..fwer. Han har dig gifwit n
och skäl, At rätt och orätt skilja; Men ack! du ar
sy..wa=träl, Som följer wrångan wilja.

5. Ty hörer grant och märker til, J domare
jorden, Hwad eder frid tilhöra wil, Gud talar d
orden: Til Gudar har jag eder sätt, Dens hög
barn j ären, At j må skipa lag och rätt, Det na
j af mig bären.

6. Dock huru länge wiljen j Dens godas sak f
wända? Med wåldsamhet och tyranni, Förtry
den elända? Den fattig är, han lider nöd, Den r
det föraktar: Den faderlöse går om bröd, Och ia
det betraktar.

7. Men wakter eder wäl med flit, Ja, wakter hw
j gören: Om rätten hafwer rättwist nit; Det är G
dom j fören. Med Gud alsingen skämta må, H
låter sig ej gäcka, Det wil på lytton illa gå: Gud
ert wälde stäcka.

8. Ty gifwe eder Gud sin nåd, At j här rättn
dömen: Han främje edra goda råd, At j er plikt
glömen: Den högste domar' magten bär, Uplyse e
sinnen, At lag må hållas fjerr och när, Och rätt
framgång winna. D. Swedberg.

326. Gud, som all ting skapade Sig til lof
pris, Skop han man och qwinna, S
satte i Paradis: Böd dem blifwa samman, Som
kött och blod, Hafwa Gud för ögon, Och lefw
kärlek god. Gudi ware lof!

2. Gud, som sade mannenom Ej godt wara all
Han gjorde honom ena hjelp Utaf hans sidoben, S
gaf dem wälsignelse Med denna orden: Wäxer
och föröker eder, Och upfyller jorden. Gudi ware l

3. Ty skal mannen öfwergifwa Fader och mod
Och när sina hustru blifwa, Den Gud honom til

r, Både i nöd och gamman, Efter Guds wilja.
et Gud fogar tilsammans Skal ingen åtskilja. Gudi
re lof!

4. Bedjom nu så innerlig För detta hjone=lag,
Gud är deras beskärmare, Både natt och dag: At
måga undfly djefwulens falska list, Och få en ewig
ödje Med HErranom JEsu Christ. Gudi ware lof!
Laur. Petri.

27. Huru Gud i begynnelsen himmel och jord
Af intet har skapat, oß lärer Guds ord,
i sex dagar förwisso det är Allt skapadt och giordt
n i werlden är. På sjunde dagen månde Gud sig
ila.

2. När nu woro skapade himmel och jord, Och alt
rutinnan härliga giordt, Gud til sit beläte utan
ist Den första människan skapade sist. På sjunde &c.

3. När djuren tilsammans förutan alt mehn Sig
rade, war dock mannen allen'; Då sade HErren:
n skal ock få Ena hjelp, hwar af han sig hugna må,
å sjunde &c.

4. Strax söfde Gud Adam i Paradis lund, Och
gde en qwinno i samma stund; När Adam då wak=
de, ropade han: Si, denna qwinna är tagen af
an. På sjunde &c.

5. Gud fogade dem uti ägta stånd, Och gaf dem i
äld både watten och land, Wälsignade dem med et
ykligt hopp: Tilwäxer och fyller all jordene opp.
å sjunde &c.

6. Oß Påfwel Apostelen detta lär, At qwinnan
ansens pris och ära är; Ty hon är skapad för man=
ns skuld, At hon skal wara honom trogen och huld.
å sjunde. &c.

7. En dygdesam qwinna ej betalas kan, Både ute
h inne hon gläder sin man; När hon med förnuft
honom blid, Der af förlänges hans ålderdoms
, På sjunde &c.

8. Fast

8. Fast mannen qwinnones hufwud är, Och dana förmån för hänne bär, Så bör han dock n förnuft och skäl Sig ställa mot henne förståndigt wäl. På sjunde :c.

9. Med sämjo i tolmod och mycken tro Skola m och qwinna tilsamman bo, Och älska hwaranna lust och nöd, I motgång och medgång in til de död. På sjunde :c.

10. Gud unne alt ägta folk lefwa så, At de ewiga glädjen må få, Och sjunga med Christo lofsång blid; Helig, Helig til ewig tid. På sjun dagen månde Gud sig hwila. D. Swedberg.

328. Wi önske nu wår brudgum och brud Gu Faders ewiga nåde; Han gifwe d lycko uti sin skrud, Och wände från dem all wå Tobie Ängel, som bortdref Den ägtenskaps djefv onde, Han binde honom också för er, At han ej sl ra kunde, Eller skada eder någor stunde.

2. Blif också hos oß i allan tid, O mildaste JEsu Ch ste! Låt din wälsignelse rund och blid Uppfylla ehwad s här brister. Och när det tryter bröd eller win, S han god råd framföra, Och uti hushållet sielf stiga Som han i Cana månd göra, Och eder begäran hö

3. Den Helge And uti edart hus, Han wår när eder wara, All skam och last han drifwe der Och sielf der inne regera. Han gifwe eder sån och kärlighet, At j med frid och gamman, I tysk och gudfruktighet, Altid lefwe tilsamman. Det ske wi, Amen, Amen!

4. Den Helga Trefaldighet i ert hus Hon wår när eder wara: All skam och last hon drifwe der Och sielf der inne regera; At j med tukt och ärlig Må länge lefwa tilsamman, Och sedan hos Gu ewighet Få ärfwa der frögd och gamman. Det ön wi, Amen, Amen! D. Swedberg.

29. Mit hjerta frögde sig innerlig, O Gud min kåre Fader! At du mig altid nå=
lig Med dit ord wäl bewarar.

2. Wid dit löfte jag håller mig, Sour du det har
fallat: Du hjelper alla wisserlig, Som dig af hjer=
t åkalla.

3. Dock wil jag icke twifla uppå, At du ju äst min
ader, Ändock mig någon tid mißgår; Du håller
wad du lofwar.

4. Ty beder jag af hjertans akt, Du wille mig up=
sa Alt med din Helge Andas kraft, Och ewigt din
id bewisa.

5. Du gif ock mig en stadig tro, Och den i mig för=
a: Däglig god tukt jag låra må, Min ungdom
ål förnöta.

6. Gif ock, o HErre, dina nåd, Wår öfwerhet och
a, Wåra föråldrar lika så, Altid dig troligt åkalla.

7. Bewara dem i allan tid För synder och olycka,
h låt oß alla ewinnerlig Dit ewiga rike besitta. P. G.

Sjunges som: Låf, pris och tack ske dig rc.

30. O Gud, som ej de spådas röst föraktar, Hjelp dock at jag af barnslig lit betrak=
r, At du min Gud och Fader wara wil. Hör nu
in bön, den jag dig ställer til.

2. Du hafwer kallat mig til detta lifwet, Sund
opp och sinnen hafwer du mig gifwit; Ja, ännu
t som mycket mera år, Mig genom dopet twagit
n och skår.

3. Gif at jag städs min wandring så anståller, At
ngdoms fel och odygd mig ej fäller. Jag sjelf min in=
 utgång icke wet, Ty led du mig uti all menlöshet.

4. Hwad nyttigt år, hjelp Gud, jag må det låra;
eflita mig där hos om dygd och åra; Min ungdoms
 ej nöta fåfängt bort; Det låras bör år drygt,
en tiden kårt.

5. Föråldrom år jag skyldig barnslig lydno, San[...] heder, det skal lånda mig til prydno, Då de mi[...] hålla til all Christlig tukt, Dår af får jag med åldr[...] mycken frukt.

6. Bewara mig, o Gud, för ondt exempel, At ej fö[...] störs dens Helga Andes tempel. Ondt såltskap so[...] förgift lår mig at sky, Falsk låro och de onda seder fl[...]

7. Styrk mig, at jag ju mer och mer tilltager I wi[...] dom och alt godt som dig behagar; Förkofrar mig i wi[...] dom, wårt och nåd, Och aldrig går ifrån dit helga råd[...]

8. Min lefnad wil jag dig, min Gud, befalla, D[...] wårdes mig alt stadigt wid magt hålla; At jag ful[...] ändar wål min wandrings lopp, Behåller tron, san[...] kårlek och godt hopp. D. Swedberg.

331. Ack! döden hafwer hädan ryckt Min ma[...] ifrån min sida, Och mig med swåra[...] bördo tryckt, Dår öfwer jag nå qwida: Ack! den so[...] endast war mig huld, Den båsta wån jag hade, [...] gömder uti swarta mull; Dår med år hjelpen swun[...] nen, Och jag år nödstålt funnen.

2. Må jag då icke i min nöd Utgjuta heta tårar[...] Min daglig spis år sorgebröd; Min nöd mit hjert[...] sårar. Ho år den som sig tager an Min sak at rått u[...] föra? Ho år för den jag klaga kan Min sorg? [...] wil mig höra, Och mig godt bistånd göra?

3. Dock tröstrikt år dit Namn, o Gud, Då man di[...] Fader kallar, Och hwad hålst sker, sig wid din bud O[...] löften stadigt håller: Tror, at du faderlösas far Och en[...] kors wårn wil wara; I hågn de faderlösa tar, O[...] enkors rått förswarar, Dem skyddar och bewarar.

4. Ja, Faders namn, o Gud, du hår, För barn so[...] måste klaga, At deras fader döder år, Och från de[...] ryckt af daga: Hwem hafwa de sig til förse, Som f[...] ders hjerta wiisar? Ho wil sig så mot dem bete, [...] han dem kläder, spisar, Och deras armod lisar?

5. All[...]

5. Allena du, o Fader blid! Som båst wet deras
mmer, Och ser den nöd och usla tid, Som deras
ertan klåmmer, Äst endast deras tröst och hopp, Be=
)ddar dem och nårer: Af stoftet tager du dem opp,
em så sin del beskårer, Och dem din nåd förårer.

6. På den förtröstan jag för dig Uti min nöd mig
ıgar, Och beder, at du dock med mig Och mina barn
lagar, At jag dår wid mig trösta får, Fast jag en
ka blifwer, At du, o Gud, ståds med mig står, Och
ig min bergning gifwer, Så långe jag hår lefwer.

7. Jag flyr til dig, min Fader kår! O Gud, som en=
st hjelper, Och til dit ord, som trösten bår, Af nöden
ig ej stjelper: O Fader! på mit rop gif akt, Du mig
a nåd bewisa. Låt nu mig detta wara sagt: Jag wil
n Fader risa, At du min nåd skal prisa. A.M. D.

Sjunges som: O Gud, o Gud så from, Du rc.

32. Ack! huru plågas jag, och måste stadigt
qwida! Min sweda år så stor, at jag
ı ej kan lida. Är ingen hjelp då mer? min wårk år
förswår; Jag i min stora nöd hår ingen lisa får.

2. Min lemmar trånas bort af sorg och mycken
eda, At mina wånner ock de få til mig en leda.
ı plågas jag af köld, nu heta dår uppå, Ja, ock mit
rta mig i stycker brista må.

3. Ej får jag någon ro för wårk och wedermöda,
om står i siål och kropp, och gör mig lik de döda;
jag wål måtte snart förtwifla i min nöd, Dår du
tröstar mig, o JEsu! med din död.

4. Mitt kött har krympt ihop, min hud år sammam=
agen Af många plågor, som mig qwålja hela dagen:
ıg tånker wål ibland, min sång skal trösta mig, Och
min jåmmer dock en gång skal ånda sig.

5. Hår komer ingen sömn, ty hjertat slår och dånger:
ıg twingas som en matk, jag kröker mig och slånger:
ıg wåndas i stor wårk, och wille gårna gå Med hopen
Guds hus, och dår min lisa få.

6. Men finner ingen hjelp; den ena plågan sl
per, Den andra tager mot, som mig min anda tär
Min gråt han är min dryck, min suckan är min sp
Så gruflig plågar mig Guds wredes grymma ris

7. Ack! skåda då, min Gud, uppå min stora jä
mer, Hwar öfwer sig min själ och hjerta swåra g
mer, Och hela den igen, som du så fargat har: T
bort min stora synd, som där til orsak war.

8. En Fader heter du, du har et Faders hjerta, T
barn det ligger nu uti stor nöd och smärta; Ty rop
jag til dig, o Fader, hör min bön! Se, Fader,
min nöd, och hjelpen mig ej sön.

9. O HErre JEsu Christ! til dig står all min t
ka, Förbarmat har du dig utöfwer alla kranka. W
swedo och wår wärk du, JEsu, på dig bar; Förd
skul, JEsu god, mig huld och nådig war.

10. Och låt mit korta lif en lindrig ända winn
At jag uti min död, din död må så besinna, At den
plåga ej mig i förtwiflan för, Och jag ej som en o
och ogudaktig dör.

11. Så skal uti min mun dit lof ej återwänd
Men jag skal prisa dig nu och förutan ända. Ty ko
o JEsu, kom! du som äst A och O, Och byt nu all m
wärk i ewig frögd och ro.

12. Jag wet ju at jag skal med mina ögon båd
Se Gud rätt som han är; ja honom skal jag skåda
dessa mine hud, och samma kött och ben, Som
förgänglig är, men oförgänglig sen. D. Rudbec

Sjunges som: Nu tacker Gud alt folk etc.

323. O Gud, i dine hand står krankhet, död
lifwet: En sjukan kropp igen af t
de du har gifwit. När hoppet ute war, och död
kom mig när, Då halpst du HErre mig, som san
lifwet är.

2. Din godhet och din nåd du ny hwar morgon
s

r, Du, kissens Gud, mig wäl til kropp och siälen
'ar; Du hielper mig af nöd, och siukdom tager bort,
'ör, at hon dräglig är, och at hon blifwer kort.
3. Dig ske lof, pris och tack, min Gud och Fader
omme, Som gifwer mig nu kraft; dit rike til mig
umme: At jag gör wiljan din, och wandrar rätt för
g; Så wet jag du äst huld, och hielper altid mig.
4. Ack! styrk min kropp och siäl, och så med mig nu
ga, At dig min tanke, ord och gerning må behaga;
å wil jag lofwa dig, din kärlek och din tro, Som du
ig har betedt: det wara skal min ro. D. Swedberg.

Sjunges som: Uti din stora wrede, etc.

34. Jag låter HErrans nåde I alt mit wän-
send' råda, Til watten och til land;
y han skal alla stycke, Om det skal hafwa lycko, Re-
ra med sin hand.
2. Förgäfwes är min möda, Skönt sikte jag til döda,
Min omsorg fåfäng är; Hwad han mig därför' bjuder;
ag städse gärna lyder, Och wet han har mig kär.
3. Ej kan mig något hända, Det Gud ej så kan
ända, At det mig nyttigt är; Jag tager som han gif-
er, Och därför altid blifwer Hans wilje mit begär.
4. Uppå hans nåde rena Förtröstar jag allena,
Som mig bewarar wäl: Kan jag hans nåd bewara,
å är jag utan fara, Och trygg til lif och siäl.
5. Han mina fel och bräcker Med godhet öfwer-
äcker, Och skyler all min skuld: Om jag mig ock för-
mdar, Han likwäl strax ej skyndar Til doms, men
mig huld.
6. Min resa är för händer, Ty jag mit sinne wän-
er, At gå i främmand land; God lycko du förära,
om alt godt kan beskära, I hwarje kall och stand.
7. Är jag i öknen willa, Så går mig dock ej illa,
y JEsus är med mig: En hielp i nöd och fara, Som
ig kan wäl bewara På all min wandrings stig.

8. En önsklig fortgång sända Wil han til resans än-
da, Som all ting kan förmå. Tö, wind och wäde
skicka, Til hälsa, lif och lycka, At jag må trygger gå
9. Hans Ängel mig ledsagar, Och fiender förjagar
Går mellan mig och dem. När jag än kommer wida
Med hans beskärm det blida, För han mig likwäl hem
10. När sömn min ögon täcker, Han mig då åter wäc-
ker, At jag kan skynda fort: I swaghet, nöd och fara
Som kan förhanden wara, Så tröstar mig hans ord
11. Som han det har beslutit, Wil jag ock oförtru-
tit Med glädje taga an: Ej någon motgång swallar
Och mig så swårt anfaller, At jag ej motstå kan.
12. Jag har mig honom gifwit, I döden och i lif-
wet, Han wet den rätta tid Til glädje eller sorgen
I dag eller i morgon; Det håller jag mig wid.
13. Men om det Gud behagar, Och han så med
mig lagar; Jag igen komma må; Så skal jag honom
prisa Med mången gudlig wisa, Och i hans tempel gå
14. Imedlertid de mina Beter han näder sina
Beskyddar dem och mig; På bägge sidor gifwer De
såsom önskat blifwer Med trone innerlig.
15. Tö war min siäl nu glader, Du har en mildan
Fader, Som fägnar dig med nåd; När annan hielp för-
swinner, Du änteligen finner Hos honom tröst och råd

Sjunges som: Kommer hit til mig, etc.

335. I HErrans namn så rese wi, Hans helga
Änglar stå oß bi Uti all nöd och fara
Som du uti Egypti land Från Konung Pharaonis
hand Israel männ bewara.
2. Wi bedje dig, o HErre kär! Ledsaga oß båd
fierr och när, Fräls oß ifrån all wånda. Wis oß den
rätta wägen gå, Ehwad oß kunde hända då, Du
wärdes hos oß stånda.
3. Ehwart wi rese i werlden all, På watn och berg
och djupan dal, Skal oß ej skada hända; Om du oß
HEr

HErre, hjelper fort, Wi då til wår bestämda ort Med glädje månde lända.

4. Omkring wår' barn, folk, hus och gård Hålt, HErre Gud, din trogna wård; Dig dem wi nu befalle: Beskärma dem från satans list, Ty du äst deras hjelp förwisst, Som dem kan frälsa alla.

5. Wälsigna oß i wårt förwärf, At wi ej råke på fördärf, Af hjertat wi begäre: Regere oß din Ande god, Styr resan wår, wårt sinn och mod, Dit helga namn til ära.

6. Bewara oß til lif och själ, At wandra wisligt och med skäl I denna werlden wrånga: Wår händers werk bewis din nåd, Kom oß til hjelp med råd och dåd, Så månde oß wäl gånga.

7. Den wäg som up til himlo bär, Äst du, o Christe, broder kär! Din död har oß det gifwit: Oß wandringsmän räck du din hand, Och för oß til wårt fädersland, Up til det ewiga lifwet.

8. Här är ej frid, ej rolighet, Men möda, sorg och qwalhet, Hat, afund och ohylleſt: Twärt om uti din himmels högd Oß skänkes glädje, mycken frögd Och salighet tilfyllest.

9. Ty är ock nu wår högsta lit Och trängtan til at komma dit, Ur denna werlds elände: Hjelp oß här til at lefwa så, At wi din glädje måtte få. Gif oß en salig ände. Eric Schroderus.

Sjunges som: Desse äro de tio Bud, etc.

336. Uti Guds namn nu rese wi, Hans helga nåde stå oß bi: Guds Faders godhet sägne wäl, Beware oß til kropp och själ. Kyrie eleeson.

2. O Christe war wår ledesman, Och för oß städs på rättan ban: Wändt ifrån oß all djefwuls list, Och hwad din ord förhindrar wisst. Kyrie eleeson.

3. O Helge Ande! styrk oß all' Med dina gåfwor

margefall; At wi ständs följa dina bud, Och aldrig skilja[s] från wår Gud. Kyrie eleeson. N. Heerm. L. Jonæ

Sjunges som: Sjungom nu af hjertans ic.

337. Allsmägtige Gud i himmelrik, O Christe di[n] nom Fader lik! O Helge And, sann Trö[st] stierman! En HErre äst du öfwer watn och land; Di[n] hör wår bön; du ser wår nöd, Och wandra med oß [i] lif och död; Därom wi bedje, som du böd.

2. Wi önske nu alle af hjertans grund God lyck[a] och wälfärd, en salig stund, Och bedje Gud Fader JEsu namn, At han wille wara wår styreman. Han wandre med oß i watten och wä'r, Hans helige Äng[e]lar ware oß när; Det bedje wi dig, o Fader kär!

3. För skeppare och båtsmän är bästa råd, Förtr[östa] sig uti Guds heliga nåd, Den wi åkalle i samma stund Enär wårt ankar det windas af grund, Och segel up hissas i JEsu namn: Så segle wi då wår kosa fram Och tage så hamn i samma Namn.

4. När werlden förgicks så ömkelig, Då wille då ingen besinna sig; Gud straffade henne med syndaflod At watnet öfwer all hög berg stod; Men Gud bewa[rade] Noe wäl, Han fruktade Gud med rätt och skäl; Ty gick det honom ock ewigt wäl.

5. När Moses HErrans tjenare god, Samt Israel[s] barn wid hafwet stod, Han fruktade Gud och honom tilbad, Han slog på watnena med sin staf; Där öf[wer] gingo förutan all meh Sex hundrade tusend wä[p]aktige män, Men Pharao blef i hafwet igen.

6. Wårs HErras JEsu Christi frid Ware me[d] oß til ewig tid! Gud tröste den, som bedröfwad är Ehwad han är fjerr eller när. Gud beware sin Chri[sten]stenhet, Så ock wår kära Öfwerhet, Gud gifwe o[ß] lycko och salighet! Hans Thonæus.

338. O HErre Gud och Fader min; Jag bede dig för Sonen din, At du från fara mi[n] selig På resan nu beskyddar mig. 2. War

2. War, som du sielf utlofwat har, En eldsmur kring mig hwart jag far, At satan och de ondas här Mig skadar hwarken fjerr ell' när.

3. För sjukdom och för ondan död, För thordön, eld och wattunöd; För onda djur och bofwar all', Fräls mig samt från alt syndafall.

4. Wälsigna resan den jag gör, Där til min handel, som jag för, At jag med åran, rätt och skäl, Min winst och näring wårfwar wäl.

5. Bewara mina i mit hem, At intet ondt må drabba dem: Din wingar öfwer dem utbred, Så blifwa de i ro och fred.

6. Sist beder jag af hjertans grund, Låt mig hemlända en god stund; Lof, pris och åra wil jag dig Fördenskül säga innerlig. Pet. Brask.

339. Sjungom nu af hjertans grund, Lofwom Gud i alla stund, Som oß sin nåde har bewist, Med mat och dryck oß wäl bespist Djur och foglar hafwer han närt, Rundeligen oß beskärt Det, som wi hafwe nu förtärt.

2. Ty låfwom Gud, wår HErre mill, Den tjenst han af oß hafwa wil: Besinnom huru han oß är kär; Människan där om witne bär; Ty hon är af kött, hud och ben, Konstigt och wäl tilsammans kommen, At hon må skåda dagsens sken.

3. Så snart som människan lifwet får, Strax hennes köke redo står I hennes moders lif försann, At hon sig däraf föda kan; Ändock det en ringa spis är, Likwäl felas intet där, Til des hon födes i werlden här.

4. Gud hafwer jorden ock beredt, At djuren få sin föda och bet: Berg och dalar watnar hans hand, Han gifwer wårten i all land: Frukt af jorden, bröd och win Gifwer han utaf nåder sin: Altså föder han kroppen din.

5. Fisk i watnet efter sit ord Gifwer oß Gud upp
wårt bord, Ägg af foglar, stora och små, Där wari
ungar af också: Alt måste wara födan wår, Äl
oxe, hare, hjort och får, Alt oß af Gud tilha
da står.

6. Ty tackom Gud uti all land, Han gifwe oß s
Helga And, At wi hans godhet rätt förstå, Och alt
i hans budord gå, Hans helga namn widt utföra
Och hans låf allom kungöra; Tacksägelse wil ha
höra. D. Selneccerus. Hans Thomæu

340. HErre Christ, wi dig nu prise, Din fa
tige barn och får, Du månde oß w
bespisa, Din rundhet til oß går, Med kläder och li
fens föda, At wi ej swälte til döda, Din rundhet t
oß står, Din rundhet til oß står.

2. När wi äre glade och mätta Utaf dit rika lån
Må wi det icke förgäta, Wi anamme det af di
hand: Dig wele wi prisa och ära, Ty du äst Gud w
HErra, Wår endaste Frälserman, Wår endas
Frälserman.

3. Alt godt wi af dig hafwe, O milde JEsu Chris
Margfaldelig äro dine gåfwor, Du unnar oß lifser
tröst, Med sundhet, näring och lycko, Alt efter dit go
tycko: Ty tacke wi dig förwisst, Ty tacke wi dig förwiss

4. Sänd oß dins Andas nåde, At han må hos
bo, Fria oß från alskons wåde; Gif oß en stadig tr
Bewara oß här i lifwe, Och sedan himmelriket gifw
En ewig glädje och ro, En ewig glädja och ro.
Hans Thomæu

341. Tacker HErranom, som är ganska blide
För sin barmhertighet i alla tider.

2. Den oß af sina goda, milda håfwor, Samt o
sin kreatur så wäl begåfwar.

3. Sjunger HErranom ganska innerliga Låf, pri
sa och tack ewinnerliga!

4. T

4. Ty han rått som en mild, barmhertig Fader, Oß sin torftiga barn föder och kläder.

5. Gif Gud, at wi din godhet wål betrakte, Och på din helga Bud och wilia wakte.

6. Genom din enda Son, wår HErra Christum, Lifsens tröst och salighet in för din thron.

7. Oß til stor frögd ock så til mycken gamman: Dår til sjunge wi nu af hjertat, Amen. Mich. Weiss.

342. Nu låt oß Gud wår HErra Tacka, och honom åra, För sina gåfwor många, Som wi hafwe undfångit.

2. Kroppen, siålen och lifwet, Sjelf han oß hafwer gifwet: Dem ock til at bewara, Månd' han sin lit ej spara.

3. Näring gifwer han lifwet, Siålen ock wid mag blifwer; Fast henne utaf synden Onde dödssår utspringer.

4. Läkaren år oß gifwen, Den samme heter lifwet: Christus alt med sin pina Lifwet förwärfde sina.

5. Hans Dop, Nattward med Orden, Oß tjåna hår på jorden: Den Helge And det samma Oß låter med tron anamma.

6. För honom år tilgifwit Synden, och oß skånkt lifwet: I himlen wi undfånge, O Gud, hwad gåfwor många.

7. Wi bedje dig, o HErre! Du wil oß ån bewara, Både gamla och unga, I denna werldsens tunga.

8. Behålt oß i din sanhet, Gif ewinnerlig frihet Dig til pris, oß til gamman, I JEsu Christo, Amen. L. H.

343. O Gud! din godhet tacke wi, Genom Christum wår HErra, För din wålgerning rund och blid, Med hwilken du bewarar Alt det som lif och lefnad har, At det sin föda och nödtorft får: Dig ske lof, pris och åra!

2. Som du nu spisat har wårt lif Med den le-

kamliga föda, Så spisa wår själ med dit Ord altid
At hon ej swälter til döda; Ty dit Ord hänne wä
mätta kan, Och föra til wårt fädernesland, Wå
högsta tröst och glädje.

3. Du gif oß alla i denna stund, Som här försam
lade äre, At älska hwar annan af hjertans grund
Som Christus mände oß lära: Bewara oß för wå
fienda gram, För allskons wåde, laster och skam
Wärdes wår beskärmare blifwa.

4. Låf, pris och tack i allo land, Skal dig, Gu
Fader, wara, Som oß har löst af syndsens band
Gif oß dit ord rätt lära. Wi trom på din enda Son
JEsum Christ, Wi äre din barn och arfwingar wissi
Dig ske ewinnerlig ära!

344. Dig, HErre mil, jag tacka wil För al
godhet mig är beredd; Besynnerlig du
hafwer mig I dag (natt) bistånd gjort med din hand
Och beder än, din hjelp förlän I denna natt (dag)
mot min owän.

2. Bewara wäl både lif och själ, Gods, hus och
hem, för allom dem, Som gerna se och där åt le, At
mig mißgår. Din Ängel klar Ware mig når, o HEr
re kär! At jag altid flyr ond begär.

3. Jag beder ock af all min hog, Du war mig hul
för Christi skull: Och gif mig til, o HErre mill, Ut
hwad del med mig är fel; Det är mig ledt, som du wä
wet, Alt hwad som emot dig är skedt. Hans Thomæus

345. Lustig af hjertans grunde, Min Gud jag
lofwa wil, Nu och i alla stunder, Ty
han är god och mild; Hans nåd är stor och wid, Han
hjelper mig i tid. Honom ske pris och ära Nu och
ewinnerlig!

2. Om werlden mig wanärar, Och skänker mig
motgång, Och synden mig förfärar, Och döden gör
mig twång: Då flyr jag til dig wißt, O HErre JEsu
Christ!

hrist! Allena äst du min hälsa, Min tröst och sa-
ghet.

3. Allena äst du min krona, Jag hafwer här ej mer,
ör dig wil jag ej skona, Hwad godt du mig beter;
ods, lif och all wälfärd, Fast mera äst du wärd,
et wil jag för dig wåga, Alt dig til lof och pris.

4. Förlåt mig mina brister, Min ungdoms synd
h skuld, Drif från mig satans lister, War min be-
ärmare huld. Min synd hon är mig led; O Gud!
ar mig ej wred, Jag är dit barn, min Fader, Styrk
ig med dine nåd.

5. Bewara mig alla dagar, At jag ej något gör
et dig icke behagar, Och min owän det spör, Och
är af gläder sig; Det kan ej båta mig, At han där
wer frögdas, Och warder stor och stolt.

6. Bewara mit hus och wårdnad, Ock så min Öf-
erhet, Den du mig hafwer förordnat, Gif henne all
lighet. Ack! HErre, tröst dem all, Som äro i något
ll; Drif från dem allan fara, Den de ej kunna se.

7. Beskär mig en god ånda, När jag skal hädan dö,
t jag må dig bekänna Uti min sista nöd. När jag
wärk är full, Min Gud, du war mig hull, At jag
å med dig frögdas I alla ewighet.

8. Pris ware dig, Gud Fader, Gud Son och Helge
nd. Som mig hafwer alla dagar Under din milda
and: Så at jag alleleds För satan är tilfreds. Pris
are dig, Gud Fader, Gud Son och Helge And!

Sjunges som: Jag tackar dig genom din etc.

46. Lof, pris och ära ware dig, Gud, i din himmel höga, Som har i natt (dag)
ewarat mig, Och haft på mig dit öga.

2. Förlåt mig, Gud, min Fader huld, Af stora
ildhet dina, Min brist och brott, min synd och skuld,
ör Christi död och pina.

3. Gif mig din Anda, at jag må Hwad dig är ledt

förandra, Ibättring sann på din wäg gå, Och i di[n]
fruktan wandra.

4. Din Gudoms magt beskydde mig, Din högr[a]
hand förswara: Din helge Ängel på min stig Min fo[t]
från fall förwara:
(Hos mig din Ängel lägre sig,) Om afto-
(Min säng wäl om beware.) nen.

5. Din kyrko ren, den klena hjord, Mot satan[s]
arghet snöde Beskärma, föd med lifsens Ord, [...]
denna werldsens öde.

6. Gif nåde, lycko, frid och ro Wår Konung, lan[d]
och rike: Låt salighet ibland oß bo, De plågor tr[...]
bortwike.

7. Förwandter, wänner, mit förråd, Och din[a]
gåfwor alla: Min owän uti dine nåd Wil jag ocks[å]
befalla.

8. Så nögd i bo, som trygg i ro Wil jag i dit Namn
wara, Din sanning och dit löfte tro, All fåfäng om
sorg spara.

9. Et saligt afsked mig förlån, O Gud, af denn[a]
werlden, Då jag skal dö och fara hån, Den dyra, sist[a]
färden.

10. Min bön du wärdes denna gång In för di[n]
thron uptaga, Låt dig min hjertans suck och sång [...]
JEsu Namn behaga. D. Brunnerus

Sjunges som: Säll är den man, som fruktar Gud, [...]

347. När jag om morgon tidt upstår, Om af-
ton ock til hwilo går, Min ögon, HEr-
re, til dig se, Du wärdes mig din nåd bete.

2. Uti din helga sår försann Jag trygg och säke[r]
hwila kan: Med lif och själ, samt ägor all, Bewar
mig för olycksfall.

3. Dit helga blod på korssens träd Aftwagit ha[r]
min synd så led, Jag sofwer eller waknar opp, Äst d[u]
min tröst och enda hopp.

Di[...]

4. Din Ängel håller om mig wagt, Des fruktar
g ej dödsens magt. Hwar du sielf äst, dit för ock
ig; Ty med= och motgång är från dig.
5. Ehwad jag lefwer eller dör, Med lif och siäl jag
g tilhör: Min arma siäl betror jag dig, Uptag den,
Erre, mildelig. D. Luther. Haq. Ausius.

Sjunges under föregående Tonen:

48. O HErre Gud, som all ting skop, Ljus,
himmel, stjernor med sit lopp, Tu sto=
ljus har du upsatt, Sol til dag, och månen til natt.
2. Af dig är dagen skapad så, At hwar skal til sin
slo gå; Men alle de på jorden bo, Om natten skola
fwa ro.
3. All kreatur hwart et för sig Är skickadt til at prisa
g; Och människan är skapad så, At hon all djur
al förestå.
4. Men hwar man må beklaga det, At synden är
kommen med: Wårt Regement hon hafwer kränkt,
ch oß i döden nedersänkt.
5. Wi bedje dig, o HErre mild, Hwad brutit är
t gif oß til: Gif oß din nåd, o HErre Gud! At
i må hålla ståds din bud.
6. Gif Gud det som wi bedje om, O Fader, med
n kära Son, Och Anda, sann Treenighet, Högt=
fwad i all ewighet! Laur. Petri.

Sjunges som: Bewara oß, Gud, i din ord, etc.

549. O Helige Trefaldighet! En sänner Gud
i ewighet, Gud Fader, Son och helge
nd, Gör mig i dag (natt) et godt bistånd.
2. Min siäl, lif, ära, gods bewar, At satan med
n onda skar Ej skada mig tilfoga må, Ej werld el
ötsens ond åtrå.
3. Guds Faders magt mig skydde wäl, Och Son=
ns nåd bo i min siäl, Guds Ande styre mit begär,
t hålla JEsum endast kär.

4. O

4. O gode Skapar', stått mig bi: Min JEsu, m[...] från synd gör fri: O dyre tröstar, blif mig när, Di[...] nåde=häfwor mig beskär.

5. Wälsigna, HErre, och bewar, Låt lysa mig d[...] ansigt' klar, Med nåde wänd det ock til mig; Förlä[...] mig frid ewinnerlig. D. Gesenius. D. Spege[...]

350. Jag wil af hjertans grunde Dig lofw[...] HErre blid, J denna morgonstun[...] Och allan min lifstid. HErre Gud, uti din thron[...] Dig ske lof, pris och åra Genom Christum, wå[...] HErra, Din endaste kåra Son!

2. At du mig hafwer af nåde J denna framledn[...] natt, För skada och allan wåde, Så nådelig bewara[...] Jag beder ödmjukelig, At du ifrån mig tager Mi[...] synd, som mig altid drager Til at förtörna dig.

3. Wärdes ock mig bewara, Af dina stora miskun[...] För skada och allan fara, J dag och i all stund: Fö[...] allsköns sorg och nöd, För falska munnars tungor[...] För satans marga funder, Och så för en ond brådd[...]

4. O Gud! i dina händer Min anda, lif och själ B[...] faller jag alt i sänder: Bewara du fullwäl Mit hu[...] också min gård, Föräldrar, wänner och fränder, Oc[...] hwad som där til länder, Haf flitigt där om wård.

5. Din helige Ängel blide Han wike ej från mig[...] All djefwuls list fördrifwe, Som söker dagelig A[...] komma mig på fall: Hjelp at han ej skada kan göra[...] Ej heller min själ förföra J denna jämmerdal.

6. Gud Fader wil jag åra, Gud Son och den Helg[...] And', Som alt förmå regera Med sin wäldiga hand, A[...] alt kan wäl tilgå; Mit kall wil jag angripa, Och mi[...] därutinnan beflita, Den stund jag lefwa må. Mathe[...]

Sjunges som: Lustig af hjertans grunde ꝛc.

351. Dig, HErre, wil jag prisa J denna mor[...] gonstund, Alt med låfsång och wisa Rätt utaf hjertans grund. O HErre, jag beder dig[...]

Wil[...]

ik icke ifrån mig; Förlåt mig mina brister, Hjelp
ig af all min nöd.

2. Jag beder du wilt mig höra, At jag i denna dag
ltid må flitigt göra Det dig är til behag; Mit
pp står alt til dig, Ty jag befaller mig Uti din hel=
händer, Också min Swerhet.

3. Ei, HErre, för din ära, War mig miskunde=
: Genom din Son wår HErra, Bönhör mig nå=
lig, At du bewarar wål Min anda, lif och siål,
it tal och alla tankar, Förstånd och all anslag.

4. Ty hwad mig bör at göra, Du wille dår til se,
jag icke förfåras Uti min sista nöd. Min ingång
utgång, J denna dag så lång, Min handel och
in wandel Står alt i dine hand.

5. Hwad mer år at besinna, Som jag ej kan för=
, Låt mig din nåder finna, At alt kan wål tilgå.
jag befaller dig J sanning wisserlig, Min död,
in sista ånda, Och min uppståndelse.

6. Gud Fader mig bewara Uti min sista nöd, Fråls
ig från satans snara, Och för en ond brådöd. Ack
Erre JEsu Christ! Min enda tröst förwisst, Låt
ig få med dig glädjas J alla ewighet. B. Ringwald.

52. Jag tackar dig genom din Son, O Gud!
för dina nåde, Som mig i natt utaf din
ron Frålst har från allan wåde.

2. J hwilken natt jag låg så hårdt Med tiockt mör=
r omfången, Af mina synder plågad wardt, Dem
g hafwer begångit.

3. Ty beder jag af hiertans grund, Du wille mig
gifwa Min synd, den jag uti all stund Emot dig
r bedrifwit.

4. Du wilt mig ock i denna dag J dit beskydd be=
wa, Mot fiendens listiga anslag, För synd och al=
n fara.

5. Regera mig efter wiljan din, Låt mig i synd ej

snas=

skafwa, At dig må alla gärningar min' Och lefw
ne behaga.

6. Ty jag gifwer min kropp och själ, Och alt i
na händer: I all min nöd och alt oskäl, Du n
wisst hjelpen sänder.

7. At denne werldsens förste ond, Sin magt ej
mig röner; Ty om du ej gör mig bistånd, Är h
mig fast til mene.

8. Allena Gud i himmels thron Ware låf, p
och åra, Deslikes ock hans enda Son, Med bägg
And' en HErra! Mich. Prætorius.

Sjunges som: I dag är HErrans Sabbaths ꝛc.

353. At du, Gud, i den mörka natt, Din wå
kring om mig hafwer satt, At jag
skåda solens skin, Des tackar jag dig, Fader min.

2. O du trofaste JEsu Christ! Det är alt din w
gärning wisst; Du hafwer min kropp karsk och su
Bewarat in til denna stund.

3. At jag har sofwit tryggelig, Och döden icke sk
de mig, At satan, som til oß bär hat, Slog mig
ned i denna natt.

4. För sådan nåd och stor miskund Pris ware d
i alla stund, O heliga Trefaldighet, Som regera
ewighet.

5. Du wärdes ock bewara wäl Mig denna dag
kropp och själ, Från skada och all farlighet, Af nå
och barmhertighet.

6. At jag må lefwa i mitt kall, From Christen o
förutan fall; Och där uti så skicka mig, At dat ock n
behaga dig.

7. O HErre Gud! du war mig när, At jag h
dygd och åro kär: At jag af hjertat älskar dig, Så
min nästa såsom mig.

8. Alt hwad du hafwer gifwit mig, O HErre, j
befaller dig: Ord, gerning, tankar och förstånd, B
tror jag uti dine hand. 9. 2

9. Låt mina tankar, HErre blid, Samt ord och
rningar all tid Til pris ske dino helga namn, Och
ig til ewigt siäla=gagn.

10. Låf, pris och tack til ewig tid Ske dig, o Gud
är Fader blid! Guds Son, den Helga And ocksa,
t det är ingen ände på. D. Spegel.

54. Den signade dag, som wi nu här se Af
himmelen til oß nedkomma, Han
er för oß ju längre och mer; Oß allom til glädje
fromma. Gud låt oß ej ske i denna dag, Hwarken
ar, last, synd eller wåde.

2. Den signade dag, den signade tid, Wårs HEr=
s födelse tima, Då kom där et ljus af himmelen nid
å widt öfwer werlden at skina; Det lyser för oß
innerlig, Nu och föruttan all ända.

3. Gud Fader, Son och den Helige And, Med
sin Änglars skara, Bewara oß i dag och i alla
nd, För djefwulens falska snara, För all den af=
d han til oß bär, Wårt lif och siäl til stor fara.

4. Det heliga korß wår HErre sielf bar, För
är skuld icke för sina, Det sätter jag i dag mot
efwulens skar, Och menar Guds wärdiga pina;
et blodet som uppå korsset utrann, Det utplånar
nderna mina.

5. Om alla de trä och gräs uti mark De hade båd"
imma och tunga, Om foglar och djur de kunde
i starkt Med Ängla=röster utsjunga; Förmåt=
de aldrig tilfylleß Guds Son, Wår Frälsare JE=
m låfwa.

6. En liten fogel han flyger så högt, Och wädret
t lyfter hans wingar, Han låfwar sin Gud, är
lig och nögd, När han öfwer bergen sig swingar;
å göra ock strömmar, som rinna sin wäg Långt um=
t de dälder och lundar.

7. Dagen han är ju aldrig så lång, Wi måste ju
afto=

aftonen wänta: Lifwet det ändas med dödsens twär
Ho det kan rättslig betänka: Wi blifwe utburne
grafwen görs trång, Oß följer ingen annan ände
8. Ack! gifwe det Gud! wi hade så tjent I we
dene, oß til råde, Det wi Guds Son så wäl hade kän
At wi icke miste hans nåde! När werlden hafwer
rygg til oß wändt, At wi få en ewig glädje.
9. När wi skole til wårt Fädernesland, Och skilj
wid detta elände, Befalle wi Gud wår siäl uti han
Til himmelen henne upsände. Gud Fader, Son
Helige And, Han gifwe wårt mål en god ände!

Laur. Jonæ.

Sjunges som: Mig gör stor lust och glädje etc.

355. Min Gud och Fader kåre, Jag tackar
prisar dig, Som hafwer från all fa
I natt beskyddat mig; Du hafwer af din nåde M
nu bewarat wäl, Och frälst ifrån all wåde, Til
också til siäl.
2. Med tack wil jag dig prisa, Min Gud och Fad
kär, Som mig den nåd bewisar; Wärdes wara m
när I dag, därom jag beder. Ske hos mig wilj
din: Led mig i dina seder: Förhindra wiljan min.
3. At jag dock ej bortwiker Ifrån din rätta stig
At fienden ej beswiker Och orätt leder mig. Uph
mig och bewara, Det beder jag flitigt dig, Från
tans falska snara, Som han sätter för mig.
4. Förlän mig trona rena, På din Son JEsu
Christ, Wår Frälserman allena: Förlåt mig all m
brist. Du mig ej öfwergifwer, Det har du lofwat mi
Om jag wid trona blifwer, Och stadigt åkallar dig.
5. Wärdes mig hoppet gifwa, Som mig uphå
kan: Låt mig i kärlek blifwa Emot hwar Christ
man, At jag alt godt kan göra Min nästa såsom mi
Och sådan lefnad föra, Som kan behaga dig.
6. Dit ord låt mig bekänna, För denna ar
wer

erld: Låt mig ej från dig wända Gods; åra eller
rd, Led mig efter din wilja, Uplys mit hjerta och
in', Låt ingen ting mig skilja Från råtta sanning din.
7. Låt mig denna dag fulländа, Dit namn til lof
) pris, At jag mig ej må wända Från dig, o HErre
s! Dig wil jag mig befalla Med kropp, gods, lif och
l: Wärdes mig wid magt hålla, Och alt bewara wäl.
8. Jag tackar dig, o Christe! För din wälgerning
, Som mig åro bewiste Utaf dig margefall. Dit
mn det wil jag prisa, Du som allena år god, Som
ärdes oß bespisa, Med din lekamen och blod.
9. Dig ske lof, pris och åra, O Gud och Fader
in! Du wärdes hos mig wara Med wälsignelsen
n; Wärdes mig din nåd sända, När jag affomna
l, Gif mig en salig ända, Och tag mig i din sal.
Joh. Kohlros. Laur. Jonæ.

Sjunges som: War nu redo siäl och tunga, etc.

56. Ljus af ljus, o morgonstjerna, Christe,
sanna sol och dag, Wi se nu den solen
rna, Framgå efter dit behag; Som med rosenstrå=
r sin', Werldsens omkrets öfwerskin, Det i natt
ar tåckt uptåcker, Och hwar til sit kall upwäcker.
2. Men wårt hjerta år betagit Utaf dårhets dim=
a kall: Syndsens mörker har bedragit, Och oß kom=
it uppå fall. HErre, se, wi wilse gå, Wåre tan=
ar, werk ocksä, På en falsker ban oinswåfwa Och
n sannings ljus motstråfwa.
3. Låt din Andas morgonröda Skina i wår mörka
ål, At wi med des strålar döda Werlds fåfänga,
en oß qwål: Gör wår wandel med dit sken Af all
ökn och willo ren, At wi din gunst kånna låre, Och
in kårleks eld rått åre.
4. Styrk din kyrkos swaga skara Med den gyldne
idsens band: Uti nåde wål bewara Wåra hus och
derslaud. Wär oß wål för fegd och strid: Gif
god

god råd och dåd, god tid: Hunger, pest, alt ondt f
anena, Ty du äst wår hjelp allena.

5. Låt wår lampos oljo brinna, När du dön
werlden wid: Låt wårt lopp så här afrinna, Den
korta wandringstid, At du oß af sorgedal Wärdes
din frögdesal, Och wårt rätta hemwist föra, Där
ewigt lof får höra. J. C. M. P. N.

Sjunges som: Si, JEsus är et tröstrikt etc.

357. O Gud! dig ware låf och pris, At du h
som en HErre wis På ljus och mörk
skilnad satt, Där af är worden dag och natt.

2. När wi ha anlagt dagen rätt Til flit i dygd
bästa sätt, Är af dig natten gjord där til, At du oß
förlåna wil.

3. Ty tackar jag dig HErre blid, För ro i den
nattetid, At natten har ej mig förskräckt, Och dö
sens mörker ej betäckt.

4. War ock hos mig i denna dag, För mig alt
ter dit behag: Din gode ande styre mig, At jag
wiker ifrån dig.

5. Wälsigna mig och syßlor min: Gif at jag sök
wiljan din: Mig och min nästa bättra kan, Det dy
och äran wäl står an.

6. Styrk mig i alla goda werk, J tro och ho
mit hjerta stärk: Til kärlek wäck min hog och sin
Mot dig och mot jämnchristen min.

7. Gif at jag toligt lida må Ehwad som hälst m
kommer på: Et roligt sinne, stadigt mod Förlå
mig ståds, o HErre god.

8. Til kyskhet bög mit hjerta fast, Bewara mig f
otukts last: Behålt i mig til ändan wäl En ren o
obefläckad själ.

9. Til saktmod wänd min hog och id: Mot hö
färds anden med mig strid: Från fåfäng lust o
werldslig pragt Bög mig til dina rätters agt.

10. I

10. O! at jag nykter lefwa må, J god beredskap tid stå, När du med domen komma wil, O milde nd, gif nåd dår til!

11. Förmera mig i dygder fler, At jag dem idkar er och mer, Och fattar hat til odygd all, Så blir g såkert fri från fall.

12. Bewara mig från sorg och nöd, Från sjukdom h från hastig död: Fördrif dens ondas swik och list, å lider jag ej nöd och brist.

13. För mig ej för din stränga dom, Ack! handla m en Fader from: Min brott förskyl, förlåt min l, Gör mig från synden ren och hel.

14. Wår Konung och hans trogna råd, Reger' h war med dem i dåd, At de sig efter wiljan din eqwäma i regering sin.

15. Förlån til nödtorft dagligt bröd, Låt mig ej a hungers nöd: Men gif hwad hälst mig tarfligt : Til timlig wälfärd, HErre kär.

16. Wårt rike skydda med din hand, Bewarat wål sjö och land: Låt oß få njuta frid och ro, J godt rtroende sammanbo.

17. Min maka, barn och wårdnad slik, War nå= g, Gud af nåde rik: Gif tilwäxt i all äro och dygd, goda seder, tukt och blygd.

18. Föräldrar, slägt och wänner all' Wälsigna, warje i sit kall, Förtrolig wänskap ök och stärk, För= g alt ondt och afunds werk.

19. Min nästa, som är stadd i nöd, Gör bistånd, Jesu! för din död: Och den mig hatar utan skuld, ändt om och war af nåde huld.

20. När jag från werlden wandra skal, Och utstå dsens ångst och qwal, För mig från fåfäng lust til ögd, Och ewig ro i himmelsk högd. D. Spegel.

Sjun=

Ej inges som: Från Gud wil jag ej skiljas etc.

358. Hwar med skal jag nu lofwa Min Gud
Fader blid, Som lät mig roligt sof
Och wakna up med frid? Si, natten är förbi, Och
len månd' framskrida, Gud med sit ansigt blida,
wärdes mig anse.

2. Årligen han mig spisar, Och kläder rikel
Min själ stor nåd bewisar, Och föder rundelig:
skal ock nu min mun Hans helga Namn berömm
Och aldrig mer förglömma Hans nåde margelund

3. Kan jag dock ej fullgöra Min Gud med tacksa
het, Och hans nåd så utföra, Som jag mig skyld
wet; Så är hans nåde stor, At han min swaghet h
per, Och ingen nederstjelper, Som honom stadigt t

4. Anamma mina böner, Och tänk uppå din nå
At jag dit bistånd röner I all min råd och dåd:
fäga ock min fot, At jag går rätta wägar,
handel plågar, Som är min Gud emot.

5. När jag nu sedan skyndar, Och griper an m
kall, Bewara mig för synder, Sorg, nöd och olycksfa
Min ingång och utgång Regera til din ära: Go
slut du ock beskära Uppå min suckar mång.

6. En trogen wård du skicka, Som waktar på d
hjord, At hon må altid dricka Ren saft utaf dit Or
Förläna ro och frid, Och hält mig wid det ena,
jag dig troligt tjenar, I allan min lifstid.

7. Konungen wäl bewara, Och skydda med d
hand: Hans lifstid länge spara, Til frögd wårt he
land: Gif honom lycko god, Dit folk med nåd reger
Och fienden förstöra Med wäldigt hjeltemod.

8. Min slägt och goda wänner, O HErre! tänk u
på, Som allas tilstånd känner: Låt altid dem wäl g
Förlän ock hälsan god; Men skulle det så hända,
du täcks siukdom sända, Så gif ock tolamod.

9. At jag i medgång tackar, Och ej högfärdas m

s motgång ej förfakar, Hwad Gud mig lägger på; Så är jag wäl förnögd, Och wet, at Gud skal wända Den plågan han töcks sända, Til salighet och frögd.

10. När jag skal hädan wandra Af denna jämmer= al, Då slut bland Helgon andra Mig i din frögdesal: lt jag til ewig tid Må med en Ängla=tunga, Dig pris ch ära sjunga, Min Gud och Fader blid! H. Ekman.

Sjunges som: Nu låt oß Gud wår HErra, etc.

359. Wak up, min själ, gif ära Din Gud och Skapare kära, Han som oß alt godt ifwer, Och oß en wåktar' blifwer.

2. I natt, då jag war stadder I mörkret, men stadder, Fast djefwulen mig begärde, Gud mig dock beskärde.

3. Ja, Fader, då han qwälja Mig wille ock upswäl= , Sof jag uti dit sköte, Din wingar mig beslöte.

4. Mit barn, du sade, hwila, Trots den, dig öf= erilar: Sof wäl förutan wåda, Dagsljuset skal du ståda.

5. Fullbordad är din nåde, At jag fick Sölen skåda: ör nöd är jag befriad, Din skygd har mig förnyat.

6. Du wilt nu offer hafwa, Här frambär jag min ifwa: Mit rökelse och wädur, Är bön och sång jag väder.

7. Försmå ej det jag beder, Du ser i hjertat neder ch finner, at jag hafwer För dig ej bätre gåfwor.

8. Ty wille du fullända Dit werk på mig, och sän Den, som mig alla dagar På sina händer drager.

9. Min gerning nådigt skåda, Hjelp du det bä= a råda: Låt uphof, fortgång, ända, Alt til din ära nda.

10. Wälsigna mig och skydda, Mit hjerta blifw' n hydda: Låt dit ord min spis wara, Til des jag in skal fara. D. Gerhard. D. Spegel.

Sjunges som: Så skön lyser den Morgon etc.

260. Wak up, min själ, och war ej sen; S solen nu sit blida sken Begynner åt wisa: Gud hafwer mig i natt betäckt Med sit beskyd och mig upwäckt, Ty bör mig honom prisa. Hjer lig Wil jag mig Nu bereda Och framträda Med m gåfwa, Och Guds nåd och godhet lofwa.

2. Ty intet offer är så kärt, Och intet häller h så wärdt, Som en andäktig tunga, Den utaf botfärdig själ, Och af den Helga Anda wäl Upm nas til at sjunga: Sådant ljud Wil wår Gud Ger höra, Sjelf framföra, At det hinner Til hans thr och nåden finner.

3. All djur på marken frögda sig, Och på sit s lofsjunga dig, Du store werldsens HErre: Hw fogel sjunger dig til pris: Dig lofwar hagel, snö is: Mig bör ej wara wärre. Jag har fådt, Me godt, Större gåfwor, Bätre håfwor Än de alla, bör jag dig mer åkalla.

4. Din omsorg har bewarat mig, Och dragit m så underlig Utur mins moders lifwe. Du wast m enda hjelp och tröst, Då jag låg til min mod bröst, Och du har täckts mig gifwa Lif och lem, H och hem; Ja, bewarat Och förswarat Från elän Som mig tidt har kunnat hända.

5. Besynnerlig har du, o Gud, Af blotta nåd l mig din bud, Och låtit mig få weta Den tron, s själen frälsa kan, Den plikt, som fordras af hw man, Som wil en Christen heta: Tagit mig Nå lig I din kyrka, Der wi dyrka Dig, och höra ord, som kan salig göra.

6. Det samma Ordets stora kraft, Samt JC blods heligste saft, Har jag tidt rönt och njutit, jag i dopet twäddes ren Utaf min synd, och sen, När jag har glader sutit Wid dit bord, Som

gjo

jordt Til at frälsa, Gifwa hälsa Dem som sörja, Och et nytt lif wilja börja.

7. Et lif, som af dig sielfwan är Och gör at wi dig komma när, Igenom trona rätta: Et lif som öfwar sig i dygd, I hopp och kärlek, frid och frögd, I kyskhet och alt detta Bör mig wist, JEsu Christ, Til din ära Både lära Och bewisa, Och dit namn sålunda prisa.

8. På det jag nu des bätre må Et sådant heligt mål rätt nå, Wilt du mit lif föröka, Och unna mig så mången dag: Ja, hwar dag säga mig din Lag, At jag må kunna söka Det som är, JEsu kär, Af dig unnit, Och dyrt wunnit Med din pina, Ewig ro för själen mina.

9. Des tackar jag dig, HErre mild, At du mig tiden lemna wil Och än med domen dröja, At jag min lefnad bättra må, Och framgent större krafter få, Til at mit hjerta böja, Som din bud, Store Gud! Mig befalla, Och oß alla Som förtröste På dig som oß återlöste.

10. Förläna mig dins Andas nåd, Som gifwer mig de bästa råd, Hur jag min tid skal lefwa; At jag mot werldsens synd och flärd, I hwilken hon nu är besnärd, Må stadigt kunna stråfwa. Styrk du mig Kraftelig Til at wandra, Ej som andra Kötsens trälar, De der dräpa sina själar.

11. Men låt mig som et ljusens barn, Se och undwika alla garn, Som satan för mig ställer; Ja, låt mig aldrig glömma bort, At min lifstid är ganska kort, Och likwäl mycket gäller; Ty bör mig Flitelig Nyttja dagen, Höra lagen, Som kan lära, Det som länder til din ära. D. Spegel.

Sjunges som: Jag tackar dig genom din rc.

361. Gud har sin sol igen upsatt: Låt oß hans godhet lofwa, Som oß i den framledne natt Har låtit trygge sofwa.

2. Wi wele af all hjertans grund Den samma G
åkalla, At han i dag och i all stund Wil wara när
alla.

3. Och frälsa oß från synd och sorg, Olyckor o
all fara, Och låta Änglar som en borg Och mur o
kring oß wara.

4. O HErre! låt din Helga And' Wår siäl t
hug uplysa: Led du oß med din högra hand, Och w
des wägen wisa.

5. På det wi wandre Christelig I alla wåra d
gar, At werldsens flärd och syndsens swik Oß aldr
från dig drager.

6. Ehwar wi äre, tro wi wist, At du oß wäl bewara
Emot wår owäns arga list Du altid oß förswarar.

7. För djefwulens list och onda försåt, Som
emot mig rustar, För snöda människors tungor o
hat: För köttsens syndiga lustar.

8. Wi äre ju din egendom, Wi lefwe, dö ock din
O JEsu Christ, wår Frälsare from, Hjelp oß gen
din pina!

9. Wår wälfärd, åra, lif och siäl, Och all ti
wi nu gifwe I dina händer, at det wäl Af dig u
hägnadt blifwa.

10. Gif oß en frögdfull ändalykt På dessa jämme
dagar, Til dig wi tage all wår flygt, När werld
oß bortjagar.

11. När jorden tar oß i sit sköt, Och wil oß n
sig göma, Så unn oß, JEsu, en hwilo söt, Til d
du kommer at döma.

12. Slikt bedje wi för dit namn skul, Som du h
budit göra: Styrk du wår tro, och war oß hull, S
wärdes nådigt höra. D. Spegel.

Sjunges som: Ack Gud och HErr! min ꝛc.

362. Wi tacke dig rätt hjertelig, O Gud o
Fader kära! At wi så wäl, til kro
och siäl, Af dig beskärmade äre. 2. S

2. Särdeles at du denna natt Har undt oß trygg=
elig sofwa, At wi förmå i dit hus gå; Ty bör oß
ig gladlig lofwa.

3. Wi bedje än, din nåd förlän, At wi i dag må
ara, Alt med din magt och Ängla=wakt Bewarade
rån all fara.

4. Uplys wår siäl och lär oß wäl Din helga wilja
änna, At wi i dag, til dit behag Må tankar och
erningar wända.

5. Låt satans list, der med han wist Wil oß til
ynd bedraga, Bli nedertryckt; ty wår tilflygt Til
Jesu korß wi taga.

6. Wi gifwe dig kydaktelig Wårt lif och siäl i hän=
er; Ty hwad du wil oß foga til, Oß wist til wälfärd
änder.

7. Wår Öfwerhet med trofasthet Wi dig ock nu befal=
e: Gif henne ro, och låt oß bo I frid och hugnad alle.

8. Låt wattunöd och ond brådöd, Krig, pest och
unger wika Från detta land, och med din hand Be=
kydda fattiga och rika.

9. Gif allom nåd och goda råd, Som land och stad
egera, At de med rätt befrämja det, Som länder til
in ära.

10. Hjelp hwar för sig så Christelig Mot werlds=
ens ondsko sträfwa, At wi åtrå och ändtlig må I
immels salighet lefwa. D. Spegel.

363. Efter Guds skick går det så til, At natten
nu påkomma wil: Oß denne dag fram=
den är, Mörkret med sömnen kommer här.

2. Så hafwom nu det ej fördrag, At tacka Gud
ör denna dag, Som haft hafwer på oß den akt, At
i äre ännu wid magt.

3. Oß ligger der stor magt uppå, At wi Gud bedje
ed oß stå, At djefwulen som til oß bär hat, Slår
ß ej ned i denna natt.

4. Wi bedje dig, o HErre kär! Du som wår rätte Fader är, Gör med oß efter din miskund, Beware oß i alla stund.

5. Ära och pris ske Fadrenom, Deslikes ocksa Sonenom, Den Helga Anda ske ocksa, At der är ingen ände på. L. Petri.

364. Christe, som ljus och dagen är, Dei mörkret ej kan blifwa när; Guds Faders ljus det skin i dig, Och allestäds bewisar sig.

2. Allom til tröst äst du upsatt, Ty wakta oß i denna natt, At wi må i dig hafwa ro, Och altid trygge samman bo.

3. Den swåra sömn tag oß ifrå, At fienden oß ej skada må: Låt ock wårt kött så wärda späkt, At det ju gör, som dig är täkt.

4. Til sömn wår ögon gifwa sig, Wårt hjerta wake dock til dig; Beskärme oß din högra hand, Och löse af wårt synda=band.

5. O HErre! låt dem icke få Sin wilja, som oß efterga; Du hafwer ju löst oß igen, Från döden, med din blod så ren.

6. O HErre! tänk ock der uppå, At djefwulen wil oß nederslå; Du äst worden wår själa=tröst, Hjelp dem du hafwer återlöst.

7. Gif, Gud, det som wi bedje om, Genom din Ande och din Son! Du äst en sann Trefaldighet, Och regerar i ewighet. Ambrosius. Mich. Weiss. L. Petri.

365. Dagen ifrån oß skrider, Ingår den mörka natt; Gudi ske pris och heder, Som oß her bewarat, Af sina milda nåde, Både til lif och själ: Han wille af all wåde, Oß än bewara wäl.

2. I denna werldsens öde, Är alt förgänglighet Allena HErrans nåde Blifwer i ewighet. Derpå hoppas man trygger, Gud ej förlåter sit; På honom jag fast bygger Min tröst och tilförsigt.

3. Honom wil jag mig gifwa J denna werlden ond. ännistan lifnad blifwer Wid blomstret i en lund: n morgonen i daggen Står det med fägring skön, trax warder det afslagit, Och förtorkas til hö.

4. Förlåt mig, käre HErre, Min synd och öfwerdåd, on är mig stor, ty wärre! Ty beder jag om nåd; Om mig wil tilskrifwa Min synd och all min skuld, Hwar al jag för dig blifwa? Döden har jag förskylt.

5. Din nåde låt mig finna Genom wår Frälserman: ör mig qwitt ifrån synden: Gif mig den Helga nd', Som wisar mig och lärer, Som leder mig och r, På det jag aldrig mera Din nåd och hjelp umbär.

6. Min kropp, min själ och lifwet, Hus, ära, gods h gård, Som du mig hafwer gifwit, Jag gifwer i n wård, J dina Gudoms händer: Bewara mig nå- elig. Gif mig en salig ända, Och tag mig sist til dig.

66. Solen hafwer sig från oß wändt, Och dagen hafwer sig nu ändt; Den örka natt kommer igen, Som drifwer från oß dag- ns sken.

2. O Fader i din högsta thron! Jag tackar dig enom din Son, At du mig från all fara swår J den- a dag bewarat har.

3. At mig icke den bitra död Hafwer skadt eller an- er nöd: At satan wår fiende gram, Har ej fört mig å synd och skam.

4. Dig sie lof, pris och tack altid, O högste Gud och ader blid! Hwad jag har brutit dig emot, Förlåt ig det, o Fader god!

5. Ty hwar finnes, o Gud! den man, Som fri rån synd sig säga kan? Min synd bekänner jag för ig; Gack icke til rätta med mig.

6. Min synd bekänner jag för dig, Du wetst at det iist ångrar mig: Se til min suck, ej til min skuld, Barmhertig Gud och Fader huld!

7. Och statt mig bi i denna natt: Din Ängel ha-
we på mig akt, At ingen sorg, nöd eller skam, Mi
skada eller stjelpa kan.

8. För mig af denna mörka dal, Och låt mig ske
da solen klar; Så skal mit hjerta prisa dig, Mit lju
och lif ewinnerlig. Joh. Rist. D. Spegel.

367. Den ljuse dag framgången är, Och na
ten hänger oß på: O JEsu Christ
wår HErre kär, Du altid hos oß blifwa må! Glädj
oß Gud i himmelrike!

2. Du äst det ewiga Gudoms ljus, Det må wi j
bekänna; Kom til oß i wår hjertans hus, Med din
nåd oß uptända. Glädje oß Gud ꝛc.

3. Du äst wår wäktare trygg och tro, Du wilt o
aldrig undfalla; På dig så wilje wi bygga och bo,
all nöd dig påkalla. Glädje oß Gud ꝛc.

4. Dagen är skapad til arbet' och omak, Det kan hwa
med sig wäl märka; Men natten är skapad til ro oc
mak, De trötta lemmar at stärka. Glädje oß Gud ꝛc

5. Bewara oß Gud i denna natt Från djefwulens
listiga pilar: I allsköns fara du med oß statt: Gi
rolighet och hwila. Glädje oß Gud ꝛc.

6. Wi befalle oß i JEsu wåld, När wi wår ögo
tillycka! Gud ware wår wärn, wår klippa och sköl
Mot alt ondt, som oß kan trycka. Glädje oß Gud ꝛc

7. Gif oß en rolig natt och god, Låt oß i synden e
sofwa: Låt oß ej göra det dig är emot, Ej eller
morgen upwakna. Glädje oß Gud ꝛc.

8. Så wele wi i morgon lofwa dig, Din godhe
gärna bekänna, Och sedan altid i himmelrik Dig pri
sa förutan ända. Glädje oß Gud i himmelrike!

Sjunges som: Christe, som ljus och dagen ꝛc.

368. Christe, sann dagsens ljus och sken, Fö
dig alt mörker swinner hän: Du lyse
oß af Fadren grant, Och äst sann ljusens predikant.

2. HEr

2. HErre, bewara din usla barn I denna natt, för [sa]tans garn: Låt oß så i dig hafwa ro, At wi för sa[ta]n säkre bo.

3. Så gif wår ögon deras sömn: Af nåde all wår [s]ynd förglöm. Håll öfwer oß din högra hand, At wi [ej] falle i syndsens band.

4. Wi bedje dig, o JEsu Christ! Bewara oß för [sa]tans list, Som efter wår själ med all magt Fast [tr]aktar både dag och natt.

5. Wi äre dock din arfdels får, Dyrt köpte med din [b]lodiga sår, Af Fadrens ewiga råd och dom, Då wi [d]ig skänktes til egendom.

6. Befall nu med dit kraftiga ord Din Ängel at [b]ewaka din hjord: Sänd oß så dina helga wakt, Mot [sa]tans list och alla magt.

7. Så somne wi uti dit namn, Wi äre uti en god [h]amn. Dig, wärdiga Trefaldighet, Ske lof och ära [i] ewighet! Ambrosius. Mich. Weiss.

Sjunges som: Från Gud wil jag ej skiljas &c.

369. Nu är en dag framliden, Och natt til-stundar wist, Från oß är solen skri-[d]en; Blif när oß, JEsu Christ. Förlån en stadig tro, Och städse oß bewara, At wi må utan fara Gå til [w]år natte=ro. S. Columbus.

370. Nu hafwer denne dag, Alt efter Guds behag, Sin ändtlig ända nått; Och [n]atten, sömnens wän, Har åter nu igen I ljusets [r]um upslått.

2. O store HErre Gud, Hwars röst och stränga [b]ud Alt lyda måste här, Du skapte dag och natt; När [d]agen gör mig matt, Ger natten hwilo kär.

3. O Gud! mig ej försmå, Låt mig din nåde få, Ty jag är swag och trött, Men satans magt är stor. Dock du i högden bor, Gör at jag sofwer sött.

4. Min ögon slutas til, Din Ängel blid och mild

Förordna du åstad, Som håller trogen wård; Oc
stänger sedan gård Omkring min hwilostad.

5. Min kläder klädas af, Min synd, o Gud! be
graf J Christi sido=sår; Så skal min skröplighet B
wänd i härlighet, När jag af jord up står.

6. Hur' gladlig skal jag då In för dit ansigt stå Uti e
härlig skrud, Och sjunga dig med frögd, Uti dins him
mels högd: Min HErre och min Gud! S. Columb

Sjunges som: Efter Guds skick går det så til etc.

371. Wi tacke dig, o HErre Christ! Som ås
wår Frälserman förwist, Du för o
alla omsorg bar, Med dine helga Ängla=skar.

2. Wi lägge oß til hwilo ned: Låt ej wår själ om
gälla det, Som brutit är genom wår skuld; Förlå
det Gud, och war oß huld.

3. Din Ängel hålle om oß wakt, Och hafwe oß
noga akt, At djefwulen oß ej skada gör Dag elle
natt: Gud oß bönhör!

4. För eld, för nöd til lif och själ, O HErre Gud
oß wakta wäl. J dit namn wi til sänga gå Din barn
låt oß din nåde få!

5. Wi äre dine i all nöd, Förlöste med din blo
så röd: Wi lefwe dig, wi dö ock dig, Din barn w
blifwe ewinnerlig.

6. Amen, Amen, til en god natt, Din Ängel wa
re oß tilsatt, Som oß bewarar och wårt bo: J JE
Namn gå wi til ro. D. Spegel.

Sjunges som: Si, JEsus är et tröstrikt etc.

372. Lof ske dig, Gud, för denna dag, So
jag har, efter dit behag, Fulländat båd
karsk och sund. Gud ware lof af hjertans grund!

2. Jag har ej rönt dens ondas skott, Dock de
förskyllt för synd och brott: Ej råkat ut för sorg o
nöd, Är friad från en hastig död.

3. Förlåt, o Gud, hwad brutit är: Din Ande g
mi

ig ware når, Och ståds urlyse hjertat mit, At det rån hwad sig håller fritt.

4. Bete mig framgent samma nåd, Och statt mig i i råd och dåd, In til min sista andedrägt: Lår mig lt hwad som dig är täckt.

5. War ock hos mig i denna natt, Den du har ig til hwilo satt: Din Ängel hålle om mig wakt, Och frie mig från satans magt.

6. Gif at jag roligt sofwa må, Låt mig ej skräck, i ångslan få: Wäck mig i rättan tid ock opp, Med älsan frisk til själ och kropp.

7. Men wil du komma med din dom I natt, o Gud och Fader from! Och om dig täckes kalla mig, Så för mig hädan hem til dig.

8. Der jag får njuta stadig ro, Med hugnad altid os dig bo, Der lif är utan död och qwal, Til ewig o i himmels sal. D. Spegel.

Sjunges som: Lustigt af hjertans grunde, etc.

373. Dig, Fader, wil jag prisa, I denna aftonstund, Som mig at godt bewisar, Af åd så margelund: Til dig jag lyfter opp Min själ ned tro och hopp, At du så wäl har ändat Den hela agsens lopp.

2. Utaf all nöd och fara Är jag nu buren wist, Med dina Änglars skara, I din Son JEsu Christ. Jag beder ödmjukelig, At du förlåter mig, Hwad jag f rötslig swaghet, Förtörnat hafwer dig.

3. Nu beder jag dig mera, At du i denna natt, Med dina Änglar flera, Kringswärfwer mig fullmart; På det jag undgår wist De onda andars list, Och jag må rolig hwila I HErran JEsu Christ.

4. Jag lägger mig at sofwa, Din arma kreatur; Min själ hon skal dig lofwa Utaf sin fatebur. Bewara du ock wäl Min anda, lif och själ, At jag må i ig hwilas, Och waina hel och säll!

5. Jag utan återwändo Din godhet lofwa wil Som mig din nåde sänder, Ty du äst god och mild Min tilflygt äst du wiß, Förlåt mig all min brist, Min tröst, min hjelp, min glädje, O HErre JEsu Christ

6. Lof wil jag dig hembära J denna aftonstund Du äst min Gud och HErre, Min tröstar samma stund: Mit lif uti min död, Min hjelp i sorg och nöd Jag sofwer eller wakar, Äst du min salighet.

7. Låt nu min kropp få sofwa, At själen innerlig Må prisa dig och lofwa Nu och ewinnerlig. Min slägt och syskon kär, Samt hus och wänner wår, Ifrån alt ondt, o Fader, Med dina Änglars här.

8. Din händers werk wi äre, Wår Skapare du äst: Hwad wi nu hälst begäre Och tarfwe, wetst du bäst. Jag är dit fosterfår, Mit hopp det til dig står Led mig med dine nåde, At jag ej wilse går.

9. Jag uti dina händer Min kropp, gods, lif och själ Befaller alt i sänder, Bewara du fullwäl: Du trogne Frälsare god, Uplys mit sinne och mod, At jag må altid wandra Uti din helga bud.

10. Jag wil ock härmed mena Min kära Öfwerhet, At wi må Gudi tiena J all gudaktighet, Hä både timelig, Och sedan ewiglig. War du, o Gud och Fader, Oß altid nådelig. D. Spegel.

Sjunges som: J dag är HErrans Sabbats etc.

374. Nu denne dag framliden är; Jag dig, o Gud! mit lof hembär, At du af kärle mildelig, För synd och död har frälsat mig.

2. Alt hwad jag har försyndat mig, Det wille du miskundelig Förlåta nu och allan tid; Du äst, o Gud min Fader blid.

3. Derpå jag nu uti din hand Befaller kropp, lif själ och and: Låt mig nu roligt somna in, Och alti njuta hjelpen din.

4. Din helge Ängel blifwe når, Och drifwe frå mi

mig satans hår: Beskärma mig för Christi skull, War mig, dit barn, en Fader huld.

5. Förlån at jag må frisk och sund Stå up i morgon, då min mun, För det du äst så nådelig, Dit lof skal sjunga gladelig. Joh. Leon. F. Brask.

375. Nu hwilar hela jorden, Och luften är mörk worden: All werlden sofwer sött; Men dig, min själ, bör waka, Din Gud ödmjukast tacka, Och i din andakt ej bli trött.

2. Sit ljus nu solen döljer, Och natten öfwerhöljer Det stora luftens tjäll; Mit Sol, o JEsu! wisa Mig dina nåd, up lysa Med dinom And' min mörka själ.

3. Nu hafwer dagen ända, Och stjernor börja tända Sit dägeliga ljus: O Gud! låt mig ock komma Dit alla själar fromma Så skina i dins himmels hus.

4. Til sömn jag mig bereder, bortlägger mina kläder, Den dödelighets hamn: O JEsu! låt mig hwila Uti din sår, och skyla Min synd samt all des blygd och skam.

5. Dagsbördan nu så kläммer Min kropp och alla lemmar, At de betarfwa ro: Ack JEsu! låt mit hjerta Från syndsens tyngd och smärta Snart lisas och få hos dig bo.

6. När sömnen mig nedtrycker, Mit ögon igenlycker, O Gud, haf wård om mig! Dit milda faders öga Se neder af det höga, At jag må hwila tryggelig.

7. Låt mig ej oro wäcka, Och ingen nöd förskräcka, När jag nu somnar in; Men dine Änglar blifwe När mig, och hädan drifwe Hwad som kan hindra hwilan min.

8. Hwad jag i dag har syndat, Af werldsens flärd förblindad, O Gud! förlåt mig det. I JEsu namn jag beder, At du mig altid leder På dina budords wägar rätt.

9. Gif at jag icke saknar I morgon när jag wak-

nar, Din starka allmagts hand, Som mig i alla dagar Beskyddar och ledsagar Omsider in i lifsens land.

D. Gerhard. D. Spegel.

Sjunges som: War nu redo, själ och tunga etc.

376. Öpna dig, min mun och tunga, Och min själ war nu beredd, At jag HErrans lof må sjunga, För den nåd mig är beredd; At han uti denna dag Hafwer mig af sit behag Från all sorg och nöd bewarat, Och så mildelig förswarat.

2. Dig til pris wil jag förkunna, Högste Gud och Fader kär, At du mig har welat unna Lif och hälsa, at jag är In til denna stund och tid, Genom din omwårdnad blid, Säker för hins ondas pilar, Och nu oskadd går och hwilar.

3. Jag förmår ej rätt besinna Alt det goda du har gjort, Ja, omöjligt mig påminna All den nåd jag har förspört; Det är utan tal och mått, Hwad jag hafwer af dig fått, Själ och kropp til uppehälle: Hwad skal jag dig wedergälla?

4. Dagen är nu mäst framliden Och den mörka natt begynt; Ty bör jag af sjelfwa tiden Låta wara mig påmint, At jag skal åkalla dig, Gud, som kan uplysa mig. Låt dit milda ansigt skina, Lär mig känna wiljan dina.

5. Den har jag wäl kunnat weta, Men jag har dock sådant glömt, Lätit snöda werlden reta Mig til synd, som har fördömt Mången själ; men Fader huld! Tänk ej på min brott och skuld; Du wilt ju den swaga hjelpa, Och ej den, som stapplar, stjelpa.

6. Fast jag ofta från dig wiker, Wil jag dock omwända mig, Ty jag tror din Son förliker Hwad jag bryter emot dig. Jag bekänner all min brist, Angrar mig, men hoppas wist, Det din nåd så öfwerflödar At din wrede mig ej dödar.

7. JEsu, klara morgonstjerna, Och rättfärdighetens Sol

Sol, Jag framställer mig nu gärna För din helga nåde=stol: Låt min tro omfatta dig, Så du städse blir i mig; Wis en strima af din nåde, Så räds jag för ingen wåde.

8. Fräls mig ifrån satans snaror, Der med han wil fånga mig; Ty han ej i sömnen sparar, Men angriper listelig Med den mörka nattens band, Som han är en mörkrets and: Plågar oß med swåra tankar, At wår själ i oro wankar.

9. Men, o HErre, wärdes blifwa När mig med dins Andas ljus, Och låt dina Änglar drifwa Allt ondt ifrån detta hus. När min ögon somna in, Ack! så uplys själen min, At hon må med trones öga, Se in i din himmel höga.

10. Låt min kropp ock utan fara Njuta ljuflig sömn och ro: Wärdes jemwäl nu bewara Alla dem, som när mig bo: Ja, min Öfwerhet också, Låt, o Gud! dit bistånd få. Wänner och owänner alla Wil jag i din hägn befalla.

11. Fräls mig från all wedermöda Och all nattens grufwelse, Ifrån pestilentsen snöda, Ifrån syndsens styggelse: Afwänd eld och wattunöd, Krig och farlig wåde=död. Låt mig ej i synden sofwa, Men dig glad i morgon lofwa.

12. Store Gud och Fader frome, Wärdes nu bön=höra mig! JEsu Christe, låt ock komma Denna lof=sång in för dig! Ja, du Helge Ande mild, Lägg ock här din suckan til, Der med du godt för mig manar. Amen! i den tro jag stanar. Joh. Kist. D. Spegel.

Sjunges som: Sion klagar med stor smärta ⁊c.

377. War nu redo, själ och tunga: Helge Ande, hjelp nu mig, At jag HErrans lof må sjunga, Som så nådig wisar sig, Och har mig til kropp och själ, Denna dag bewarat wäl, At mig satan icke skadde, Som han wist åstundat hade.

2. Lof och pris bör mig hembära Dig, barmhertig=hetens

hetens Gud, Som mig wille hjelp beskära, Til at följa dina bud, Fria mig från skam och blygd, Mången synd och stor odygd, Samt min fienda fördrifwa, At jag oskadd måtte blifwa.

3. Ingen wishet kan utgrunda All din underwerk och nåd: Ingen tunga kan förkunna All din kraft och höga råd. Din wälgernings tal och mått Har ej någon rätt förstått, Som du människom bewisar, Dem du frälsar, förer, prisar.

4. Denne dag wil nu framlida, Nattens mörker faller på. Solen med sin klarhet blida Wil nu från oß nedergå; Men, o ljusens Fader mild, Uplys mig; ty när du wil Til mig dit ansigte wända, Kan det frögd i mig uptända.

5. HErre, wärdes mig tilgifwa All min synd, för Christi skul, At hon mig ej swår må blifwa, Göra själen jämmerfull: Ty fast satan är mig wred, Wil i afgrund störta ned, Så kant du min ångest lindra, Och hans grymma upsåt hindra.

6. Fast jag från dig är bortwiken, Wänder jag nu om igen, Jag är tidt af synd beswiken; Dock är JEsus wist min wän. Jag förnekar ej min brott Men har af dit ord förstått, At din nåd är mycke större, Än de synder, som wi göre.

7. HErre, som de trogna alla Frögdar med din anlets ljus, Dig wil jag mig nu befalla, All min wårdnad och mit hus. Blif, o HErre! hos mig när Medan natten kommen är, Och i detta mörkret tyste Med din nådes sken mig trösta.

8. Wakta mig för satans snara, Och för nattens flygghet, Då han ofta uppenbarar Sina list til wår förtret; Men du sanna ljus här blif, Mörkrets magt ifrån mig drif: Wärdes i mit hjerta wara, Så räd jag för ingen fara.

9. När min ögon sig tilsluta, Och jag trötter som

nu

ar in, Så låt kroppen hwilo njuta, Men upwäck å själen min: Med din Anda henne glåd, Och den nda ej tilståd, At han sorg och synd tilförer, Hennes ugnad så förstörer.

10. Låt mig denna natt befinna Lustig sömn och illa ro, Låt alt ondt från mig förswinna, At jag i in frid må bo; Ty min kropp, min själ och alt Wil ig hafwa dig befalt, Och förtro i dina händer Alt wad til min wälfärd länder.

11. Fräls mig från all skräck och fara, All olycklig ändelse, I min sömn mig så bewara, At mig intet ndt må ske: Afwändt eld och wattunöd, Pestilents ch ond brådöd: Låt mig ej din nåd så hindra, At ig dör i mina synder.

12. HErre, hela riket akta, Dina helga Änglar ind Til wår Konung, at de wakta Så hans hus, m Regement: War hans tröst uti all sorg, I all öd hans fasta borg, Styr hans råd med dinom Ane, Styrk hans magt til watn och lande.

13. Högste Gud, ack! wärdes höra, Hwad dit barn u bedit har. JEsu! din förtjenst kan göra, At jag får t nådigt swar. Helge And! jag beder dig, At du maar godt för mig. Ja, jag tror det skal så hända, Ty il jag med Amen ända. Joh. Rist. D. Spegel.

Sjunges som: Öpna dig, min mun och tunga, etc.

78. Solen går nu åter neder, Och des lius fördöljer sig; Ty är tid jag mig bereer, HErre, til at tacka dig, Och uplyfta hog och själ il dig, som så ganska wäl Hafwer omsorg för mig agit, Och i dit beskydd mig tagit.

2. Mig bör nu med flit besinna Hwad jag denna ig har gjordt, Och med ånger mig påminna, At g, som mig hade bordt, Icke hafwer tient min Gud, cke följt hans ord och bud; Sådant bör mig nu beundа, Och Guds nåd i tid åstunda.

3. Gud,

3. Gud, jag tror wäl det du säger, At dig är al
ting bekant, At mit lif och mina wägar Äro alle i din
hand: Intet ord är i min mun, Intet i mins hjer-
tans grund, Det du, HErre icke skådar, Och ser al
hwad wid mig lådar.

4. Jag kan sielfwer se och finna, Ändock jag är
ganska blind, Det för werldsens gunst at winna
Hafwer jag giort mången synd: Wandrat hela den-
na dag Twärt emot din helga lag: Ej min Christen-
dom betraktat, Ej mit kall tilbörligt aktat.

5. Du som wetst fast mycket mera, Än mit egi
hjerta wet, Har hos mig märkt synder flera, Än min
ögon hafwa sedt; Men förlåt mig, Fader huld, Al
min stora brott och skuld: Wärdes mig för straffe
skona; JEsus wil det alt försona.

6. Jag då trygg och roligt sofwer Uppå denn
hörnestén; Ty jag hoppas, som du lofwar, Blifw
fri från sorg och mehn, Och få Jacobs stega se, Sam
Guds Änglar sig bete, Som mig troget bistånd göra
Och min själ til himlen föra.

7. När jag i det hoppet hwilar, Är jag säker; t
jag wet, At de många satans pilar, Och all natten
farlighet Kan alsintet skada mig, När jag har befa
mig dig: När Guds hand wil mig betäcka, Kan m
ingen ting förskräcka. Joh. Frank. D. Spegel.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl glädja etc.

279. O människa, betänk all stund, Emedan
du må lefwa, Och äst wid walma
friskt och sund, Mot Gud skal du ej strafwa; -
tanke hwar man der wäl på, At ingen stund förbi m
gå Förutan Christliga tankar.

2. När Et slår, tänk der noga på, At du en gå
dö måste: En enig Gud du dyrka så Af hjertat, b
och tröste, At när din själ skal skiljas hän, Hon må
up i himmelen utaf hans Änglar föras.

3. När Tu slår, skal du tänka på De twå-naturer
hristi, Som är sann Gud, sann Man också, Als=
ägtig utan brister. Twå människor i Paradis In=
tte HErren, sig til pris, I ägta stånd tilsamman.

4. När Try slår, mins en Gudom sann Uti de tre
ersoner, Gud Fader, Son och Helge And Bekän=
 uti tröne. Gud Fader har skapat och Sonen wist
ar oß förlöst af all wår brist, Det lärer oß Guds
nde.

5. När Fyra slår, du också märk Evangelister fyra,
om skrifwa många Christi werk, Hans död och pino
ra. Hans helga kläder hafwa de Krigsknektar
r, med spott och spe, I fyra delar skiftat.

6. När det slår Fem, så se du opp På Christi korß
h skåda Fem diupa sår uppå hans kropp, Och tänk
i hwad wåda Din siäl har stått och du än står, Så
amt du ei försigtigt går Med de fem wisa jungfrur.

7. När Sex slår, du wäl minnas lär Hwad Gud
ppå sex dagar Har skapat, och än omsorg bär, Alt
 det bästa lagar. Der näst af Christi lära märk
å sex barmhertighetens werk, At du dem ei förgäter.

8. När det Siu slår, förgät ei du Dit Fader wår
ambära, Der wi äro böner siu, Som Christus
åt oß lära: Kom ock ihog at med siu bröd Wår
Erre Christ i hungers nöd Fyr tusend män har
ttat.

9. När Otta slår, tänk med en fart, At på den
 dagen Din HErre Christ omskuren wardt,
om ut uppfylt hafwer Lagen. Och otta själar HErren
d förskonte för den syndaflod, Som förra werlden
änkte.

10. När Nie slår, du ei förgät, At Christus gaf
 andan Wid nie, efter Juda sätt; Då löstes up de
nden, Hwar med oß satan fängslat har, Med mörk=
ns kädjor uppenbar, Och dödsens härda wälde.

11. När

11. När Tio slår, tänk wäl på Gud, At du med
flit blifwer Wid all hans helga tio Bud, Och ing
synd bedrifwer; Men har du fallit, skynda dig O
ångra sådant bitterlig, Och i ren kärlek wandra.

12. När Elfwa slår, man tänka skal, At elf
igen blifwa, När Judas gör det onda fall, D
HErren fullmagt gifwer, At lösa, binda med d
magt Synden, igenom Andans kraft, Med himm
nycklar dyra.

13. När Tolf slår, du betänk med flit Den Ch
steliga trona, Des tolf Artiklar med all nit Bewa
som din krona: Och JEsus på sit tolfte år Up i
helga Tempel går, Guds rena ord at lära.

14. När man betraktar så hwar stund, Sker
oß til stor froma. Låt intet ondt gå af din mun,
HErren skal snart komma, Som snaran foglen i
strek Begriper i et ögnablek, Men stunden är f
borgad.

380. Medan man lefwer i werlden säll, S
man besinna och akta fullwäl;
döden wil oß fresta; Hans tilkommelse är oß wi
Men tiden och stunden är owiß; Han wil oß w
serlig gästa. O JEsu! O JEsu! Hjelp oß at tän
wårt bästa.

2. När som wi tänke der minst uppå, Då komm
en gäst, som klappar och slår, Den wi pläge död
kalla: O människa, du skalt nu följa mig, Jag wil
längre fördröja med dig, Jag fångar så männis
alla. O JEsu! O JEsu! Wi troliga på dig kal

3. Den stund wi lefwe och må fullwäl, Då akte
litet wår fattiga siäl, Som synden skal dyrt beta
Wi rifwe och fike efter werldsens ting, Wår hog h
löper all werlden omkring, Och månd' så tiden för ha
O människa! O människa! Det skal din siäl beta

4. Lekamen lägges i jorden igen, Han röres ej n

n som en sten, Förglömd' all werldsens ågor: Wänner och fränder taga penningar och gull, Lekamen ägga de i swarta mull, Men godset wilja de wända. O människa! O människa! du aktar ej hwart själen kal lända.

5. När själen kommer för domen at stå, Hon fruktar fullswåra huru då wil gå, Hon skälfwer och rister ig swåra; Hon ser sina gerningar för sig stå, Och ville då gårna wara långt der ifrå: Hon fäller så många tårar. O människa! O människa! Hwad wil u din HErra Gud swara?

6. Du kläd den nakna och låna hus der til, Och wisa honom wäg, som du ser fara will, Och hjelp de döda til grafwa: Hugswala den som bedröfwad är, Och akta den sjuka, gif honom god skäl; De gerningar wil Gud af dig hafwa. O människa! O människa! Gör det i alla dina dagar.

7. Räkna dig intet förtjena der med Guds Faders wänskap och andeliga fred, Det skal du af Sonen åtnjuta; Han hafwer löst din själ igen Med pino och död, Christus allen' Friat oß från ångest och qwida. O JEsu! O JEsu! Wi stadeliga dig förbida. L. Paulin.

381. Hemlig stod jag en morgon Uppå en lönlig stad, Med mycken gråt och sorger Hörde jag, huru bad Döden en unger man, Den honom hade gripit, Och bundit med starkt band.

2. Kom här och låt dig hasta, Så sade döden då, Ty jag altid utkastar Pilar stora och små; Ehwem de drabba uppå, Mång tusend unge, gamle, Med mig de följa må.

3. Förfärades den unga Af hjertat, der han stod; Ty dödsens bojor tunga Förtog hans sinne och mod. Sade den unge man: Du finner många gamla, Mång' år jag lefwa kan.

4. Döden til honom sade: Det hjelper ingalund, Unga

Unga och gamla både Dem tager jag all stund: T
spåda barn också, Min wrede de förnimma; Det n
ej hielpa må.

5. De unge lära swärja, De gamle le der åt; T
fattar jag min wäria, Och wil dem göra gråt; Ty sk
jag dem fullsnart Med pestilents och plågor Förgö
med en fart.

6. J reten mig så swåra Med så mång grufl
synd; J skolen fälla tårar För mig så margelund
Intet straff hielpa wil, Som Gud uti sin wre
Sändt hafwer eder til.

7. Sjukdomar eder plåga J städer och på land
Både höga och låga, Så qwinna såsom man: Må
gen man twingas så, Den förr har kunnat löp
Med krycka måste gå.

8. Dyr tid, krig också örlig Nu höres i all lan
Här handlas otilbörlig Med mord, rof, eld och bran
Både til watn och land: För synden Gud det sände
Genom sin starka hand.

9. Desse plågor och flera Ingen betrakta wil, T
skal jag ock des mera Mit kall der bruka til, Här dr
pa liten och stor: Slätt ingen skal bli skonad, So
uppå jorden bor.

10. Högfärd och pragt i kläder Nu bruka qwin
och man: Många främmande seder, Som man u
tänka kan, De rätnas ej för blygd: Lösaktighet o
ocker, Nu hålles för en dygd.

11. Ty är din tid för handen, Här hielper inge
bön; Fast du flyr utaf landet, Jag finner dig igen
Jag är känd i all land, Ehwart du hädan wiker; D
fattar dig min hand.

12. Så lärer, människor alla, At göra bättrin
i tid, At när Gud eder kallar, Han må då finne
blid, En mild och nådig Gud, Och til sit rike för
Såsom sin kära brud. Laur. Paulinus.

382. Ewinnerlig år mit hopp til Gud, Han år min lifströst och hälsa: Den timelige döden står mig til bud, Den ingen kan sig ifrån frälsa. Hwad hjelper då ståt eller wålde? När döden han hårjar alt som en eld, Och tager bort hwad hosom kommer til, Både fattig och rik; Här hjelper warken gods eller gårdar.

2. Rikdom och wisdom ej hjelpa må, Ej mandom, i Konungsligit wålde, Ej ungdom, ej stålthet, ej stor eller små, Ty döden undsäger oß alla. Hwar blef den starke Carl Magnus, Nimrod, Antiochus och Samuel, Kong Salomon, Simson och Asael? De måste alle dö: Så swikfullt år werldsens lefwerne.

3. Flåtade Dina sit hår och gick Beskåda de Hedniska qwinnor, Höfdingen Sichem henne sia fick, Hans hjerta til henne uprinner; Han tog den jungfru med wålde. Hennes bröder storlig förtyckte det, Ihjelslog de Sichem och staden med, Den sköflade de. Hwar blef då hans stålthet och wålde?

4. Min Gud, som all ting har i din magt, Du wårdes wår tro förmera, At döden, som du hafwer nederlagt, Han oß ej skada kan göra. Du åst wår balsam den båsta, När wi wår elåndighet tånke uppå, Genom döden wi til lifwet gå, In til ewig tid. Gud gifwe oß nåder sina.

5. Rider jag, gånger, eller hwad jag gör, Mit elånd' jag altid påtånker; En syndare jag föddes, lefwer och dör, Och werlden ståds sorgen mig skånker. En anfåktning år werldsens wåsende. I dag jag braskar och håller mit prål, I morgon jag faller och wisnar som strå, Som slagit år nid: Så swikfullt år werldsens lefwerne.

6. Derföre råder jag aldramåst, Ehwad det år man eller qwinna, At man tror Gud allena båst,

Så

Så kan snart sorgen förswinna; Gud fogar dig w
din födo. Ty den sig uphöjer han faller omkull; D
ödmjuke får både silfwer och gull Igenom Guds we
Honom ske pris och ära! Gref. Flemming.

Sjunges som: Fader wår som i himlom :c.

383. O JEsu Christ, sann Gud och Ma
Som borttog synd och dödsens ba
Genom din bitra pino och död, Dit dyra blod, kor
ångst och nöd: Jag beder för din sweda och wå
Bönhör min röst och derpå märk.

2. När som jag kommer i mörksens dal, I fata
kamp och dödsens qwal, Och då min syn förswinn
slätt, Min öron ej mer höra rätt, Och då min tun
ej tala må, Mit hjerta i wärk det brister också.

3. När mit förnuft ej mer förstår; All mänskl
hjelp mig ock undgår, Så kom HErre JEsu Chri
blid, Och hjelp mig i min sista tid! För mig af den
jämmerdal, Förkorta dödsens pino och qwal.

4. De onda andar från mig drif Med dinom An
hos mig blif: Uplös min själ af detta band, Och un
få henne i din hand: Låt kroppen hwilas i jorden
Alt han må glad din dom undfå.

5. En glad upståndelse mig förwar, På sista d
blif mit förswar: På mina synd ej mera tänk,
blotta nåd mig lifwet skänk, Som du mig i dit san
Ord Tilsagt har, och jag det wist tror.

6. Sannerlig säger jag utan list: Ho min ord tr
och håller wist, Han skal i domen aldrig stå, M
genom döden til lifwet gå; Fast än han blifwer tim
lig död, Skal han ej brinna i helfwetes glöd.

7. Förty jag wil med starka hand Honom fria frå
dödsens band, Och sättan i mins himmels ro, Der h
med mig skal salig bo, Frögdas också ewinnerli
Der til hjelp oß Gud nådelig!

8. Wi bedje, o HErre! af hjertans grund, Fö

t wåra brist i alla stund. Hjelp oß med hjertans
ig och akt Din härliga dag och stora magt Förwän=
med glädje och Christeliga tro, Til des oß nalkas
n saliga ro. D. Eberus. Pet. Gothus.

Sjunges som: HErre JEsu Christ, min ꝛc.

84. Gudi min sak hemställer jag, Han göre efter sit behag: Om jag här längre
swa får, Jag ej motstår, Men gärna hans wilja
dergår.

2. Min tid och stund är, när Gud wil, Och han be=
igar säga til; Ja, räknad' äro all min hår, Et ej
rgår, Det alt uti hans wilja står.

3. Här är hos oß en jämmerdal, Stor ångest, pi=
, nöd och qwal: Wår lifstid är en ringa tid, Hård
h oblid: Wi äre altid uti strid.

4. Som människan är af jord och stoft, Til werlden
immen nakot och blott, Och förer med sig ej en klut;
f werlden ut, Så förer hon en swepeduk.

5. Ej hjelper guld, ej wishet god, Ej konst, ej gunst
heller mod; ASingen läkdom jorden bär Mot dö=
n bär; Alt det som lefwer, dödligt är.

6. I dag är man wäl frisk och sund, I morgon lig=
er man til grund: Nu blomstras man, som roser röd,
morgon död: Alt är upfyldt med sorg och nöd.

7. En efter annan drages hän Bort ifrån ögon och
sinn; Han glömes ofta i samma stund, Fast mar=
lund, Han ware gammal eller ung.

8. Lär oß betänka, HErre kär, Wår lifstid hou
rgänglig är, At man här ej fast blifwa må, Må=
e här ifrå, Rik, lärder, gammal, ung också.

9. Det gör, o Gud, wår synd så snöd, At för oß
är en wissan död; Men owiß tima, rum och sätt,
et är wår rätt, Wi äre syndare alle slätt.

10. Jag har här sällan en god dag, Mit daglig'
öd är sorg och klag: När min Gud wil, så wil jag

med Hån fara i frid; En winning blifwer
afsked.

11. Jag twiflar ej på nåden din, Om mig an
ta synder min; Jag wet at Gud sin Son i död
ock i nöd, At hjelpa oß af ewig glöd.

12. Min HErre JEsus Christus kär För all
synd död worden är, Och mig til godo han upst
Ja, med sit blod Har dämpat satans magt och mo

13. Ty lefwer jag och dör altid, Min Gud, den
gen skil mig wid: Ehwad jag lefwer eller dör,
då tilhör Den HErren, som alt godt oß gör.

14. Det är min tröst uti all sorg, I korsset är
mig en borg: Jag wet, at på den sista dag Så m
jag Med glädje upstå af min graf.

15. Min Gud och trogne Frälserman, Min
han wäl bewara kan, At icke et förtappas bort,
ell' stort, Som Gud til kroppen hafwer gjort.

16. Min käre Gud får jag sielf se, Där ansigt e
ansigte, I ewig frögd och salighet Mig är bere
Honom ske pris i ewighet!

17. Guds ende Son, o HErre Christ! Som
har frälst från synd och brist, Inslut mig ibland f
din, Du äst allen' Den ende tröst och hjelpen min.

18. Amen! min frome Fader kär, En salig död
mig beskär; Ifrån dit barn du aldrig wik At wi til
Må ärfwa ewigt himmelrik. D. Pappus.

Sjunges som: Frögda dig, du Christi brud &c.

385. På min HErra Gud allen' Jag hep
utan mehn, Han kan mig bäst bew
Ur ångest, nöd och fara: Olyckan han afwänder,
står alt i hans händer.

2. Om mig min synd förfär, Jag oförfärad
På Christum jag fast bygger, För alt owäder trygg
Jag har mig honom gifwet I döden och i lifwet.

3. Fast än jag hädan far, Min död dock winn
h

)ar; Ty Christus är sielf lifwet, Jag har mig bo-
iom gifwet: Dör jag i dag ell' morgon, För själen
rar han sorgen.

4. O min HErre JEsu Christ! Som för min stora
rist Låt dig på korsset döda, Och halp mig så af
nöda; Gif alla oß tillika Det ewiga himmelrike.

5. Bönhör mig nådelig, Min tröst, jag beder dig:
lti min sista ånde, Tag mig i dina händer; At jag
land Ängla skara, Må ewigt hos dig wara.

6. Min maka och barn små, Guds kyrko lika så,
Befaller jag dig, HErre, Din nåde dem beskäre;
För allsköns sorg och fara Dem faderlig bewara.

7. Då de ock skola dö Af denna sorge-ö, Och ändt-
ig hädan lända, Gif dem en salig ända; At wi sist
ll' tillike Må finnas i dit rike.

8. Amen, i alla stund Sjungom af hjertans grund,
Du wärdes oß ledsaga, HErre Christ, i alla dagar, At wi
it helga namne Ewinnerlig prise, Amen! Weing.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl etc.

386. Ack! JEsu Christ, din nåd bete, Jag måste hädan skiljas, Men när och hu-
u det skal ske, Står i din nåd och wilja; Ty stun-
en är mig obekant, Men du har henne teknat grant,
Så ock min sista ända.

2. Jag är i dig, min Gud, förnögd, Och har af
inom Anda, Til dig haft all min lust och frögd, Uti
in sorg och wånda. Jag tror ock wisst, at du allen'
har mig från synden twagit ren, Och himmelsk frögd
örwärfwat.

3. Ty beder jag, o JEsu min! Regera ständs mit
inne, At jag må hålla buden din, Och hafwa dig i
inne: Låt själen i min usla kropp Hos dig ha all sin
o, sit hopp, Och himmelriket ärfwa.

4. Jag önskar af din milda hand, När stunden will
afalla, At i godt mod och sundt förstånd Må lindras

dödsens galla: Och på min säng i lefwand' tro, M
somna in i godan ro, Och själen dig befalla.

5. Men skulle döden träffa mig På främmand' o
och ställe, I wattu-nöd, pest eller krig, Och annat sli
ofälle; Så ske, o Gud, dit wisa råd, Men döm m
efter dina nåd, Och låt mig saligt somna.

6. Och om jag uti swaghet min Din godhet ej k
wörda, Så undandrag ej handen din, Men lätta
min börda; Och war ej til at straffa snar Det jag
owett talat har, Och kunde ej besinna.

7. O JEsu! gif alt för din död, At jag mig wäl k
styra, När mig anfäktar dödsens nöd, At jag ej
må yra: At hjertat lindrigt brista må, Och som
ljus utslockna så, Din död då sig påminna.

8. Dock wil jag intet lära dig, Och ej min död f
skrifwa: Men til dig altid hålla mig, Och wid dit li
te blifwa. Jag tror, at du som lifwet äst, Dock n
nar med mig aldrabäst, Uti hwad död jag kommer.

9. Jag ger mig därför i din hand, Du äst i nöd m
lindring; Du äst mit lif, uptag min and', Och döden
min winning. Jag tror at du på domedag Upwäck
mig til dit behag, Och lifsens krono skänker. B.Ring

Sjunges som: Ack HErre! straffa icke mig etc.

387. O JEsu! när jag hädan skal, Och and
min upgifwa, För winning skattar j
det fall: Hos dig får jag då blifwa. Min kropp h
fås här dödelig, Men skal stå up odödelig, Fast här
och förklarad.

2. Jag kläder af förgänglighet, Blir lös af syndse
bande, Jkläder mig stor salighet, Uti de lefwandes la
de. Där himmels kronan för mig står, Den jag
HErrans hand då får, Som jag har efterlängtat.

3. Jag kommer af et brusand haf På rätta gläd
stranden, Min kropp han lägges ned i graf; Men G
uptager anden. Ur mörkret kommer jag til ljus; Ur f
tigdom, til et rikt hus; Från oro til god hwilo.

4. Min sorg i frögd förwandlad är, För jordisk ydoan slätta; Et paradis Gud mig beskär, Et ewigt f för detta. Min ögon öpnas, warda klar, Jag f i döden funnit har; Så har all sorg en ända.

5. Ty detta lif är idel död, Man må det lif ej ;ämna, Behäftat med stor ångst och nöd, Och tar i rafwen ända. Ju längre jag här lefwa får, Ju närnar jag til grafwen går. Män dödsstund ändtlig nalkas.

6. O usle lif! o bräcklighet! Ho dig kan rätt betrakta, han må din lust och härlighet Ej synnerligen akta; Men döden är nu ingen död, En gång til lifwet, fri rån nöd, Förloßning af elände.

7. O död! du äst dem frommom god, Och bitter för e arga: Saktmodigheten ger du ro, Men fäller högmod marga: Och fattigdom får ewigt nog, Men girigheten måste dock I ewigheten brista.

8. Kom, JEsu, du min Frälserman, Kom, för mig il det lifwet, Där du äst på Guds högra hand, Det u mig hafwer gifwit. Låt mig fullborda så mit lopp, At själen tages til dig opp, Til de utwaldas skara.

Gref Magn. Gabr. de la Gardie.

Sjunges under föregående Ton.

388. När jag uti min enslighet Hos mig wäl eftertänker Wår usla werlds fåfänglighet, Och margchanda ränker: Så längtar jag fast här ifrå, Och önskar til min JEsum gå, Som fullt för mig inskänker.

2. Ty han af sin barmhertighet Ger frögd förutan ända, Där jag får bli i säkerhet, Och utan återwända. Uti mit kött får skåda Gud, Omklädd med samma ben och hud, Dock utan alt elände.

3. Här söka werldsens barn med magt, At de må lefwa länge, I wällust, wälgång, präl och pragt, Om syndsens ban sig tränga; Ty följer fall på deras fel, När hwar wil ha den största del I timelig fåfänga.

4. Alt hwad i werldsens fagra få't För deras syn kan glimma, Det blir dock just af eld försmält, Och lagdt i stoft och dimma: Så blir då alt til intet platt, På hwilket de sin hug ha' satt, Och skött hwar dag och tima.

5. Men dem, som efter HErran se, Och taga sig til wara För synd och satans retelse, Wil ewig Gud förwara En krono prydd med härlighet, En skru beredd af helighet, I de utwaldas skara.

6. Fördenskul, JEsu, led du mig Ståds med di ord det rena, I hopp och tro på jämnan stig, Och bög mig til det ena, At jag för alt det jorden bår, Dig wäljer och dig håller kår, Och dyrkar dig allena.

7. Hjelp du, mi i JEsu, mig där til, At jag må al la dagar Så lefwa, som du hafwa wil, Och dö när dig behagar, Af denna werlden, wäl förnögd; Du äst min lust, mit lif, min frögd; Ho kan mig från dig draga?

8. Til dina sår med tron jag flyr, I dem at bli intagen; Utaf dit blod all smitta blir Betäckt och platt af twagen. Du har ju dragit all min last, För min skuld fäst på korset fast, Bespottad, qwald och slagen

9. Den pino, som du lidit har, Min Gud til nåd lånker, At han ej strängt mot mig förfar, Ej på min synd mer tänker: Men utaf ganska stor miskund Den samma uti hafsens grund, För din skul nedersänker.

10. Med förbön ware du tilreds, När jag ankla gad blifwer: Guds wrede ställ du då tilfreds, At han alt eftergifwer: Ty du har ju för mig betalt; Hwa mig har trykt, Hwad mig har qwalt, Din nåd ifrå mig drifwer.

11. På denna dina stora nåd Wil jag mit hopp då fästa. Lär mig at wandra i dit råd, Wänd all ting ti det bästa. Min swaga tro gif större kraft, Gif kärle mer än jag har haft Til Gud och til min nästa.

12. Så kan jag när det täckes dig, Mig til min fä

de

er sanka, Från denna werlden gladelig Up til de hyd-
or wandra, Som du har utaf ewighet Dem trognom
ti nåd beredt, Widt öfwer månnisko tanka.

13. Hjelp mig, min JEsu, styrk mit hopp, Håll
mig fast wid din lära, Och när fullbordadt är mit
opp, Gif mig en ewig åra; Min själ uti dit sköte
ag, Min kropp ocksa på domedag Oändlig frögd
esfåra. D. Ausius.

Sjunges som: Af Adams fall är platt etc.

189. Dödsens magt och tyranni Wi äre un-
dergifne, För syndsens skuld, i hwil-
i wi Besnärde äre blefne. Ack HErre Gud, o Fader
od! Du lår mig det betrakta, På det at jag hwar dag
rån dag Må mig för synden wakta.

2. Ej hjelper höghet eller magt, Ej wisdom, dygd
ch åra, Ej gods, ej håfwor, prål och pragt: Hwar
ag gif oß den lära, At jag skal dö af denna ö, Det
an jag wål befinna; Men stunden swår, når den
ngår, Kan icke jag påfinna.

3. Likwål år jag wid lustigt mod, Ty mig med
Gud förenar Det dyra Lamsens Christi blod, Som skå-
ar mig och renar. Altså är wisst, at JEsus Christ
han år mit lif och åra, Och döden, som mig wandlar
m, Månd mig stor winning båra.

4. Ack HErre Gud! jag tror det wisst, At du dock ej
åtånker All min bedrefna synd och brist, Men nåd
ör råtten skånker. Jag mårker på, du swår ju så:
Så sant som jag nu lefwer, Jag icke skal en syndars
all Tilråkna, som from blifwer.

5. God heter du, det år dit Namn, Dår af år jag
ast glader, Utråcker ock din ljufwa famn, Och bjuder
om en fader: Nu kommer hit hwar en med flit, Med
ynden som arbeta, Jag friskar opp er själ och kropp,
Som efter mig hår leta.

6. Altså ändock jag swager år, Jag likwål kommer

trygger Til dig, min Gud och Frälsare kär, Jag p
dit löfte bygger. Ja, swaghet din är styrkan min
Dit korß, din sår, din sweda, De skänka lif, o JEs
gif, Jag mig kan rätt bereda.

7. Rolighet finner man ej här, Sorg gör oß ble
och röda; Hwar dag med sig stor omsorg bär, Ja
arbete och möda; Ostadighet, som hwar man wet
Fast alle sucka, qwida: Fördenskul kom, min Brud
gum, Min själ mänd' dig förbida.

8. Drif bort dem, som mig stå emot, Ocksä de
själamörder, Den du har lagt in under fot När d
blef pint och döder. Så är jag fri det tyranni, D
de nu för mig ställa; Ej qwäljer sorg, du äst mi
borg: Trots at mig någon fäller.

9. J mine nöd du med mig stå, Låt mig din nåd
fakna, När jag af werlden måste gå, At jag må gla
upwakna J Paradis; där til din pris, Mit hiert
och min tunga, Skal helig dig fast gladelig, Föruta
ända sjunga.

10. Eja, Amen, lof, tack och pris Ske Fader, Son o
Ande, Som är wår Gud och Konung wis, Wårt hopp t
honom stände: Fast håll och säll äst du, min själ, So
hos din Gud får wara Til ewig tid i frögd och frid; D
du skal wisst förfara. Gref M. G. de la Gardie

390. När min tid och stund kommen är, N
jag skal hädan fara, Då lär mig
JEsu, Frälsare kär, Och mig nådeliga bewara: Ja
befaller dig min själ och and, På min sista tid uti di
hand, Du henne aldrig förlater.

2. Min synd mig nu bedröfwad gör, Samwet
gifwer ej hwila: Synderna flere än sankornen är
Dock wil jag icke förtwifla; Men tänka troliga p
din död, HErre JEsu Christ! din sår så röd Sko
mig fast upphålla.

3. J din lekamen en lem jag är, Där wid tröstar s
mi

min ande; Jag skils ej från dig, min Gud så kär, Uti dödsens pino och wånda. Om jag än dör, så dör jag dig, Et ewigt lif hafwer du mig, Med dinom död förwärfwat.

4. Det hopp hafwer jag med allom dem, Som Guds nåd är förlånad; Ty jag är din församlings lem, Din allmänna kyrko förenad: I henne twättas hwar af dig, Som lefwa med hänne endrägtelig; Utom hänne Guds wänner ej finnas.

5. Efter det du upstånden äst, Skal jag i grafwen ej blifwa; Din himmelsfärd tröstar mig mäst, Dödsfruktan kan hon fördrifwa: Och hwar du äst, dit förer du mig, At jag må ewigt blifwa med dig; Ty far jag hädan med glädje.

6. Jag far, HErre JEsu, hädan til dig, Mina händer och ben utsträcker; Jag sofwer nu saktmodelig, Ingen människa mig upwäcker; Utan JEsus Christus Guds Faders Son, Han wil upläta sit tempel skön, Föra oß til en ewig glädje.

7. När Elie tid förluxen war, Och hans järtekn hade ände, Fördes han til himlen uppenbar, En wagn Gud honom sände: Hästar och wagn war glödande eld, Där fördes den Propheten säll Med et starkt wäder til himla.

8. Med kropp och siäl han där upfor, Med brinnande låga omgifwen, Oß til exempel, tröst och figur, At wi efter detta lifwet Skole ´sälle hädan fara til dig, Med kropp och siäl til himmelrik, När Christus wår HErre wil komma.

9. Elias på Tabors berg war, Där Christus blef förklarad, Ändock han fast för många år Månd' hädan til Paradis fara; Ty lefwer Elias sund och wis, Med ro och glädje i paradis, Där wi wore alle utdrefne.

10. Skriften hon kundgör oß med flit; At Elias

 skal

skal wisserlig komma Til werlden mot den sista tid, At påminna oß til fromma. Men Elias är nu kommen wist, Och underwiste werlden sin brist, Ty är ej långt til ändan.

11. Efter min Dödsstund är mig när, Du nådelig mig bewara: Gif mig fritt mod, min Frälsare kär, Och min tro styrk och förmera. Bewara mig från synd och nöd, Fräls mig ifrån den ewiga död; Jag gifwer mig i dina händer.

12. Från werlden gifwer jag nu mig, Och begärar til dig fara: Min kropp i jorden hwilar sig, Min själ wilt du bewara. På domedag skal min kropp upstå, Och då med själen wisst ingå Til ewig frögd och glädje. Nic. Herman.

Sjunges som: O Gud hwem skal jag etc.

391. O werld! jag dig förlåter, Min synd jag nu begråter, Far til mit fäders land; Min själ wil jag upgifwa, Til ewig tid at blifwa Uti Guds Faders milda hand.

2. Min tid sig nu fast wänder, Och döden lifwet ändar, Den dock min winning är. Här blifwer intet tjenar; Det ewigt är jag menar, Dit står förwisst alt mit begär.

3. O Gud! det mig mißhagar, At werlden mig bedrager Från dig med falskhet stor; Dock wil jag ej försaka, At genom tron tilbaka Fly til dig, som i högden bor.

4. Frimodigt jag framträder, Dit ansigte beskådar Igenom JEsum Christ; Han månde mig förwärfwa Guds wänskap til at ärfwa, Min enda med lare förwist.

5. Ej gör mig synden wåde, Ty jag är frälst af nåde Igenom JEsu blod! God gärning mig ej fromar Fördenskull jag nu kommer Til dig, igenom trona god.

6. Fast mycket mig här felar, Min gärning mig e[illegible] helar, Där med jag frälsas kan; Barmhertighet o[illegible] lifwet

ifwet, Af Guds nåd blifwer gifwit, Det af förtjenst år ingen man.

7. Ty wil jag dö med fromma, I himmelriket komma, Som Guds Son har beredt: Jag wil ej emot strida, Men dödsens bod förbida; Jag har i tron min JEsum sedt.

8. Jag wil nu hädan fara, O werld! tag dig til wara, Du måste samma fart: Til bätring jag dig råder, Med hast fly til Guds nåder, War redo til at fara snart.

9. Din tid nu wisst tilstundar, Gör bot, halt up af synder, På resan skynda dig: War redo, bed och waka, All werldsens gods försaka, Som är dock fåfänghet och swik.

10. Min wandring sig nu ändar, Til dig, min Gud, jag länder Med hjerteligt begår, Och skal med ängla-tunga, Dig ewigt helig sjunga, In för din thron och ansigt står. D. Hesse.

392. I Christi sår jag somnar in, De rena mig från synder min: Ja, Christi död och dyra blod, Det är mit lif, min prydnad god.

2. Där med jag wil för Gud bestå, När jag för domen skal framgå; Med frögd och frid far jag nu hän, Guds barn här dör, dock lefwer än.

3. Nu wäl, o död, du förer mig Til Gud, at lefwa ewiglig: Af Christo är jag renad wäl, Annama nu, o Gud, min själ! D. Eberus.

Sjunges som: Rätt hjertelig jag längtar ꝛc.

393. Jag längtar af alt hjerta, At saligt skiljas hän, Från all min nöd och smärta, Och bli hos Gud, min wän. Jag önskar hädan fara Från werldsens hat och list, När Gudi altid wara; Kom snart, o JEsu Christ!

2. Du hafwer med din pina, Dit korß och blod så röd, Försonat synder mina, Frälst mig från ewig död;

död; Ty skal det ock wist hända, At jag i himmelz högd Hos dig förutan ända, Skal få en ewig frögd.

3. Det synes liuft ät wara, Få långe lefwa här: Men dö och hädan fara, Förskräckligt mångom är. Jag wil dock stadig blifwa, Och gärna följa dig: Som bättre lif kan gifwa. Ej skadar döden mig.

4. Min kropp i jord wäl gömes, Des fägring täres bort; Dock skal af Gud ej glömas, Men wäckas innan kort. Då Christus wist skal gifwa En klarhet stor hos sig, Där kropp och själ skal blifwa. Så gagnar döden mig.

5. Om werlden wil mig skänka Alt godt, som hon här har, Mit sinne såleds länka, At blifwa längre qwar; Skal det mig ej bedraga, Ty snart det höre opp; Mig himlen skal behaga, Dit skyndar jag mit lopp.

6. Jag skils wäl bort med qwida Från dem mig hafwa kär, Dock skal jag dem förbida Hos Christum och hans här: Där skola wi tilsammans Snart komma för hans thron, Och sjunga med stor gamman En ljuflig sång och ton.

7. Och fast jag lemnar qwara, Det mig til hiertat går, Små barn, skal Gud dock wara Dem nådig, som förmå Här kläda dem och nära, Och frälsa från all nöd, Och taga up til åra, Igenom salig död.

8. Ty twifler ingalunda Uppå Guds milda nåd; Er tro j skolen grunda På honom och hans råd, Det ock fast willigt följa, Så går er altid wäl; Fast månge er förfölja, Dock skadas ej er själ.

9. Gud signe eder alla Nu och til ewig tid! Sin Ängel han befaller Til eder stiga nid, Som rättlig förer eder J denna sorgedal, Och sist med hugnad leder Up til hans frögdesal.

10. Nu wil jag mig helt wända Til dig, o JEsu Christ! Gif mig en salig ända, Förlåt mig all min brist.

För

För mig i glädjen dina, Som du förwärfwat har, Alt med din död och pina, Ibland din Ängla-skar. D. Swedb.

394. Rätt hjertelig jag längtar Efter en salig ånd', Emedan mig här kränker Sorg, qwal och stort elånd': Jag har lust skiljas hädan Från denna werlden ond, Trängtar til ewig glädje; Kom snart, o JEsu, kom!

2. Du hafwer mig förlossat Från synd, död, djefwuls wäld, Det hafwer dit blod kostat, Där på mit hopp är stäldt: Hwi skulle jag då rädas För död och djefwul's fund, Efter jag mit hopp sädes På dig sätter all stund?

3. Ändock ljuft är at lefwa, Och döden skräcker mig, Wil jag mig dock hän gifwa, Willigt at följa dig; Jag wet bättre lif wara, Dit min själ hädan far, Där frögd är utan fara; Af döden jag winning har.

4. Kroppen i jorden blifwer Af matkar helt förtärd; Wår hud förklaring gifwer Christus wår Frälsare kär, At han som sol skal skina, Och lefwa utan nöd, I himmels frögd den sina; Hwad skadar mig då död?

5. Fast werlden mig än läckar, Längre at blifwa här, Och på sina gods päckar, Som hon fast sköna bär: Jag det dock intet aktar, Som warar en kort tid; Til himmelen jag traktar, Som blir ewinnerlig.

6. Ändock jag nu skils wida Från mina wänner god, Det mig gör sorg och qwida; Dock tröstar sig mit mod, At wi med frögd och gamman Snart komme för Guds Son, Och oåtskilde samman Blifwe in för hans thron.

7. Fast jag än här qwarläter Barn faderlösa små, Hwilket mig öfwermättan Månde til hjertat gå; Wil jag dock gärna wandra, Och trösta på min Gud, Han skal wäl dem, som andra, Hjelpa af nöden ut.

8. Hwi mänd sorgen så fräta Er, som wärnlöse gå? Skulle Gud er förgäta, Som föder korpar små?

Han är wärnlösas Fader, Enkors förswar och tröst, Som för dem omsorg drager; Liter på honom wisst

9. Gud hugne i all sin Er, mine kärast' all', Gråter nu ej förmycke, Öfwer detta dödsfall: Blif wer i trone rena, Ty innan en kort tid Wil HErren oß förena, At se hans ansigt blid.

10. Nu wil jag mig platt wända Til dig, o JEsu Christ! Gif mig en salig ända, Sänd mig dins Andas tröst, För mig i glädjen dina, Som du förwärfwa har, Genom din död och pina, Ibland din Ängla-skar

11. Hjelp at jag ej bortwiker Från dig, o JEsu min! Styrk min tros swaga weka, Gif mod i hjerta in: Hjelp mig rätt kämpa kunna, Ty din hand hjelper bäst, At jag med frögd må sjunga Mit Consummatum est. Jac. Ausius

395. Kom, o JEsu! huru länge Skal jag mig än qwälja här? Ack! jag önskar di utngånge; Kom til mig, o JEsu kär! JEsu, du mi ljus och lif! JEsu, städse hos mig blif, Och mig a din nåde gif.

2. Låt mig arme ej fördärfwas; Trösta mig me Andan din, Som at få dit rike ärfwa, Lofwat har orden sin. JEsu, styrk mit swaga mod! JEsu, wa mig huld och god! Gör mig salig i din blod!

3. Ack! förlåt mig synder mina, Fräls mig utu satans hand, Hjelp mig med din död och pina, Göra här et godt motstånd. JEsu, du min klippa är! JEsu, du äst mit begär! Låt dit namn mig hjelpa här.

4. Wärdes mig af nåde hjelpa Uti dödsens pläge mark, Och min fiend' nederstjelpa, Som mig eljes är för stark. JEsu, med din swett så röd, JEsu som är dödsens död, Statt mig bi i denna nöd!

5. Gif mig dock en salig ända, Och min arma sjä från mig Uptag i din nådes händer; Henne jag befalle dig. JEsu, til dig längtar jag, JEsu, är det dit behag Tag mig bort i denna dag.

6. JEsu

6. JEsu, JEsu, lät dig skynda, För mig i din himmels sal: Hjelp at jag må öfwerwinna Snart all dödens ångst och qwal. JEsu, JEsu, hör du mig! JEsu, tag mig up til dig, At se dig ewinnerlig. D. Gerhard.

Sjunges som: Min hog från människor etc.

396. Min jämmer nu en ända har, Från werlden jag mig wänder; Min själ, o JEsu! nådig war, Och tag i dina händer. Du hafwer henne gifwit mig, Tag henne åter up til dig, Dit hon i trone länder.

2. Förlåt min synd och gif mig til, All hwad mot dig är brutit; Du äst dock from och skona wil, Har aldrig än förskiutit, Den där af hjertat ängrar sig: Eho med tron har flytt til dig, Han tilgift hafwer njutit.

3. Til dig, o Gud! står alt mit hopp, Du skalt min själ bewara. Min bön, du JEsu, tager op, Och skalt mig wäl förswara Mot dem, som wilja skada mig, Och ewigt skilja ifrån dig; Ty råds jag ingen fara.

4. Du har för mig all skuld betalt Med korsens död och pina, Mig til din bror och arfwing walt, Afskrapat synder mina: Du har min fiend' mägtelig Förstört och bundit ewiglig Med alla Änglar sina.

5. Där på förläter jag nu mig, Och längtar hos dig wara: Med lust och glädje stundelig Jag önskar hädan fara Til dig, o JEsu, broder kär! Och wet förwisst, at du mig där Ej någon frögd skal spara.

6. Det är ja, Amen, sant och wisst, Och kan mig intet fela, At jag hos dig, o JEsu Christ, I ewighet skal dela Med dina Helgon glädje all, Det samma nu och altid skal, Allt hwad mig brister, hela. Jac. Arrhen.

397. Med glädje och frid far jag nu hän, Alt efter Guds wilja: Med et fritt mod från denna werlden Wil jag nu skiljas, Efter de ord, som Gud hafwer låfwat mig; Döden är min sömn worden.

2. Det

2. Det gör alt JEsus Christus Guds Son, Den trogne Frälserman, Den jag hafwer sedt med mina ögon. Jag tror wisst, at han är wårt lif och all wår salighet, I nöd och dödsens wånda.

3. Den hafwer du, HErre, satt fram För alt folk, af stor nåde, Och til hans rike i all land Låter bjuda och råda, Med din dyra och heliga Ord, Som synden och nåd kundgöra.

4. Han är det klara och saliga ljus, Som upplyser werlden all, Och ledsagar henne til Guds hus Utaf mörksens qwal: Han är satt til Israels pris, Salighet, frögd och glädje. D. Luther.

398. Wi som lefwe i werlden här, Äre dödsens fångar; Hwem få wi som hjelpen är, Den wi efterlänge? Det äst du, HErre, allena. Wi må wäl gråta bitterlig, Ty wi hafwe förtörnat dig. Helige HErre Gud! Helige starke Gud! Helige barmhertige Frälsare, Du ewige Gud! Låt oß icke falla i den bittra dödsens nöd: War oß barmhertig.

2. Wi som äre af synden swår, Måge altid qwida; Ho är den som för oß gar, Och wil döden lida? Det gjorde Christus allena: Han hafwer lidit hårdan död, Och frälst oß af dödsens nöd. Helige HErre Gud! Helige starke Gud! Helige barmhertige Frälsare, Du ewige Gud! Låt oß icke bortkastas I brinnande helfwetes glöd; War oß barmhertig.

3. Wi som lefwe ej som oß bör, I synd altid falle; Ho är den oß starka gör Emot synder alle? Den Helge Ande allena, Som drifwer synd af hjertat bort, Hans är det som wäl är gjort. Helige HErre Gud! Helige starke Gud! Helige barmhertige Frälsare, Du ewige Gud! Låt oß icke förtappas I den ewinnerliga död; War oß barmhertig. D. Luther. J. Petri.

399. Hela werlden klagar sig, Wi måste döden lida: Ingen är miskundelig, Ho wil

wil för oß strida? Det hafwer synden allena gjort Som öpnade för oß dödsens port; Därföre må wi qwida: Kyrie eleeson, Christe eleeson. Wi äre alle Adams barn, Snärde uti syndsens garn. Kyrie eleeson.

2. Midt i döden gå wi här, Ändock wi nu lefwe: Ingen hörer wårt begär, Som wil lifwet gifwa. Ho kan slippa af denna ö? Wi måste allesammans dö, Och til asko blifwa: Kyrie eleeson, Christe eleeson. Är det ej stor sorg och gråt, Själ och kropp skal skiljas åt? Kyrie eleeson.

3. Wåre wänner falla ifrå, Oß en spegel warda: Samma wäg wi måste gå, Smaka döden hårda: Ho är fattig, ho är rik? Wi äre fast hwarannan lik; Låt oß där om wårda. Kyrie eleeson, Christe eleeson. Hwi tänker man ej där uppå, Midt i döden wi här stå? Kyrie eleeson.

4. Werlden må wäl frögda sig, Gud wil lifwet gifwa, Han är också nådelig, Wi skole hos honom blifwa; Det hafwer Christus allena gjort, Som öpnade för oß lifsens port, At wi må ewigt lefwa. Halleluja! Halleluja! Denne död är ej utan en sömn, Wi skole få en bätre hamn. Halleluja!

5. Själen hon ej döden ser Efter detta lifwet: Lagen hon ej skaffar mer, Än det hon nu drifwer; At kroppen så förrotna skal, Det kommer här af Adams fall, Det hafwer Gud tilgifwit. Halleluja! Halleluja! Kroppen skal med frögd upstå, Och sin anda åter få. Halleluja!

6. Säle äro de, som sofwa wäl Och Guds dom förbida, De skola snart med kropp och själ Up til himla stiga; Hwad kan wara större frögd Än wistas uti himmels högd, Se Guds ansigte blida? Halleluja! Halleluja! Där skole wi måst tänka uppå, Från döden wi til lifwet gå. Halleluja! Laur. Petri.

400. Låt oß denna kropp begrafwa, Och den trona altid hafwa, Han skal på domedag upstå, Och oförgånglig blifwa då.

2. Jord är han och af jorden gjord, Skal ocksä åter blifwa jord, Af jorden skal han upstå, När Guds basun begynner gå.

3. Ändock kroppen förrotnar här, Lefwer dock själen Gudi när, Som henne frälste af all nöd Genom sin Sons pino och död.

4. Hans jämmer, sorg och elände Är nu kommen til en ände: Han hafwer dragit Christi ok, Är blefwen död, och lefwer dock.

5. Själen lefwer i Guds behag: Kroppen sofwer til domedag, Då skal Gud honom förklara, Hans glädje skal ewig wara.

6. I stor sorg är han här fallen, Men nu är han wäl behållen, Hafwer frögd och ingen pina, Skal som klara solen skina.

7. Sofwe han nu i frid och ro; Men wi som här i werlden bo, Skole altid redo wara, Wi måste ock hädan fara.

8. Christus Guds Son, som är wår tröst, Den som oß hafwer återlöst. Han styrke oß för sin mildhet: Honom ske pris i ewighet. Mich. Weiss.

401. Jam mœsta quiesce querela, Lacrymas suspendite matres: Nullus sua pignora plangat: Mors hæc reparatio vitæ est.

2. Quidnam sibi saxa cavata: Quid pulchra volunt monumenta? Res, nisi quod creditur illis, Non mortua, sed data somno.

3. Nam quod requiescere corpus, Vacuum sine mente videmus, Spatium breve restat, Ut alti repetat collegia sensus.

4. Venient cito secula, cum jam Socius calor ossa revisat, Animataque sanguine vivo Habitacula pristina gestet.

5. Quæ

5. Quæ p'gra cad ivera pridem Tumulis putrefacta acebant, Volucres rapientur in auras, Animas comiata priores

6. Sic semina sicca virescunt, Jam mortua jamque epulta: Quæ reddita cespite ab imo, veteres mediantur aristas.

7. Sic corpora mortificata Redeunt melioribus annis, Nec post obitum recalescens Compago fatiscee novit.

8 Mors ipsa beatior inde est, Quod per cruciamina eti Via panditur ardua justis, Et ad astra doloribus itur.

9. Nunc suscipe terra fovendum, Gremioque hunc oncipe molli: Hominis tibi membra sequestro, Generosa & fragmina credo.

10. Anime fuit hæc domus olim, Factoris ab ore reate; Fervens habitavit in istis Sapientia principe Christo.

11. Tu depositum tege corpus, Non immemor ille equiret Sua munera fictor & Auctor, Propriique enigmata vultus.

12. Venient modo tempora justa, Cum spem Deus mpleat omnem; Reddas patefacta necesse est, Quaem tibi trado figuram. Prudentius.

Hörer til, j Christtrogne alle, Huru j eder skolen hålla, När j edra döda begrafwa, Måttelig örg skolen j hafwa.

2. Edra tårar skolen i stilla, Och edart hopp icke försprilla; Christus, som upstod af döda, Skal dem upwäcka utan möda.

3. De som äro uti en rätt tro Afledne, hafwa ingen oro; Deß skole wi HErran Gud lofwa, De äro icke döde, utan sofwa.

4. Det kroppen nu är utan anda, Kommer honom il ingen wånda, Han skal honom igen bekomma Med större åra och froma.

5. Man

5. Man skal denna sorg läta fara; Ty långt kan det icke wara, Förr än andan full skär och ren Sig besögar til kroppen igen.

6. Ej kan heller annat betyda, Det wi begrafningar pryda, Än wi wårt hopp så bewisa, De döda där sofwa med lisa.

7. Det hafwer alt fienden wållet, At människan hafwer fallet I synd, och måste thy warda Til jord genom döden härda.

8. Dock låte sig ingen förfära, Denna jord skal ske mera åra; En lekamen skal här af blifwa, Den Gud wil härlighet gifwa.

9. Lika som wi utan fara Sådeskornet icke spara, Utan det i jorden utspride, Mer frukt wi hoppas och bide.

10. Så wete wi ock genom Guds ord, At människan, som kommer til jord, Skal uti härlighet uppstå, Och med frögd i lifwet ingå.

11. Ty tag nu jord wid denna kropp, Som wi här nederlägge med hopp, Och låt honom i dig hafwa ro; Göm wäl hwad wi dig här betro.

12. Han hafwer warit andans hus, Af Gudi inblåst til lif och ljus; Mer hafwer Gud honom föråtat, Til tempel sig wigt och skårat.

13. Bewara nu hwad här är innelagdt, Snart kommer HErren, som hafwer sagt: Den på mig tror, honom skal jag uppwäcka på den sista dag.

14. Då måste du få honom igen Hans döda, både qwinnor och män; Dem gifwer han allom tillike Ewigt lif uti sit Rike. Prud. N. Heiman.

402. I stoft och sand, den swarta mull, Min lekamen är införd och slagen omkull, Mit sken är platt förswunnit. Af jord och stoft jag skapad war, Jag det så litet i hjertat bar: Mit timeliga lif är öfwerwunnit.

Mi

Mit hus är mörkt, min säng är trång, Ej! ja, hwad döden han är grym! Rätt som en skugge alla mina dagar de fara, Som jag i denna werldene mände wara, Dock är min glädie, At jag skal upstå igen, Och lefwa med Christo, Guds Faders Son.

2. Människan är af qwinno född, Ei! ja, hur snart är hon förödd! Rätt som et blomster hon förfalnar, Med oro lyktas hennes ålder.

Mit hus är mörkt etc.

3. De Christne sofwa uti Guds hand, Men Christus sielf wår Frälserman, Skal dem upwäcka med samma kropp, At når de stå af jorden opp, Skola de, förutan dödsens we, Altid hans heliga Ansigte se.

Mit Hus är mörkt etc.

4. Ära ware Gud, wår Fader kär, Och Christo, som wår Frälsare är, Deslikes ock den Helga And', Wår sanna tröstemman! Som oß gifwer rätt tro, och gör bistånd; At når wi dö från all werldsens wanda, Befalle wi dig, Gud, wårt lif och anda.

Jag wet at min Förlossare lefwer, Och han skal på yttersone uxwäcka mig af jordene, Och jag skal sedan med desso mine hud omklädd warda, Och skal i mit kött få se Gud: Honom skal jag mig se, Och min ögon skola skåda honom, och ingen annan.

Jag åstundar skiljas hädan, och wara med Christo. Ära ware Fadrenom, och Sonenom, och den Helga Anda!

403. Wak up af synden, du Christendom, Om dig skal salighet hända; Här kommer Guds Son och sätter sin dom, Och gör på werlden en ända. Wi wete oß hwarken tima eller stund, Wi bedje Gud om sina nåde, Til honom wi rope af hjertans grund, At frälsa ifrån all wåde.

2. Alt såsom en ljungeld synes fullsnart Mellan alla werldenes ändar, Så kommer Guds Sons

dom

dom med en fart: Sina Änglar skal han utsända Sina Änglar skal han utsända då, När domen sk angånga, At kalla tilsamman både stora och små Guds dom de skola undfånga.

3. När Änglarna hafwa oß alla fört fram, In fö Guds ansigte klara, Då skal det utan anseende g an; Wi skole där domen förfara. Först skifter ha oß i parterna twå, De ofroma ifrån de froma, D goda låter han et ewigt lif få, De onda wil han ewig fördöma.

4. I gången nu in, j alle Guds barn, Himmelri ket skolen I ärfwa, Det jag til eder nytto och gag Dyrt, säger han, mände förwärfwa: Och sjunger s helig til ewig tid, Edra tårar wil jag afwända, Ti lust och glädje ewinnerlig, Ja, frögd förutan all ända

5. Där hos då höres et ynkeligt skri Uti de ofro mas skara; De måste då bort til ewig tid, Uti helf wetes pino fara; Där skola de gråta och jämra si Förutan all återwändo, Uti marter och qwal ewinner lig, Och we förutan all ända.

6. O HErre Gud af himmelrik! Bewara oß där ifrån alla, Som dig i trone stadelig, För Christi sku uppå kalla. Bewara oß, HErre, af dina miskund, Från olycko allasammman; Det önske wi nu och i alla stund, Och säge af hjertat, Amen! Georg. Marci.

Sjunges som: Hwar man må nu wäl etc.

404. Förhanden är nu wisst den tid, På hwil ken Guds Son komma Skal i sin klar het til oß nid, At döma ond' och fromma. Dyrt då alt löje blifwa må, När werlden skal i eld förgå, Som Petrus där om skrifwer.

2. Basuner skal man höra få, Wid alla werldsens ändar: De döde skola då upstå, I hast när sådant händer; Men alle de som samma tid Än lefwa, skal wår HErre blid, Uti en hast förwandla.

3. Där

3. Där näst en bok uplåtas skal, I hwilken står beskrifwit Hwad hwar och en sen Adams fall I werlden har bedrifwit; Då hwar och en i samma stund Får höra hwad han margelund' Har gjort då han här lefde.

4. O we! den som Guds helga ord Har med stort mod föraktat; Och endast uppå denna jord Til werldsens håfwor traktat; Han lärer wisst med skam bestå, Och med den onda andan gå Från Gud til ewig pino.

5. O JEsu! hjelp när detta sker För din döds skul och pina, Så at du mig med nåd anser, Och undfår ibland dina; Där på jag aldrig twifla skal, Ty satan hafwer fått sit fall, Och min synd är försonad.

6. Du sjelf min medlare då war, När nu din dom skal komma, Ty du i lifsens bok wisst har Mig skrifwit med de froma, At jag med dem då må ingå I Riket dit, och njuta få Den frögd du oß har wårfwat.

7. O JEsu Christe, kom dock snart Med dina sista dagar, Och hjelp de trogna med en fart; Ske dock hwad dig behagar. Ack kom! ack kom! ty nu är tid, O Gud, och war en domare blid. O JEsu, fräls oß, Amen. Barth. Ringwald. Laur. Jonæ.

Sjunges som: Såsom hjorten trågit &c.

405. En gång dö och sedan domen Är oß allom förelagdt: När wår kropp til jord är kommen, Blir dock själen än wid magt. In för Gud hon ställes då, Där hon domen skal undfå: Räkenskap skal hon där göra, Hur hon här månd' lefnad föra.

2. Den som blir rättfärdig funnen, Han går uti himlen in; Den med synder är bebunden, Blir i ewigt qwal och pin. Domen hålls offentlig då, När som kroppen månd' upstå: När som JEsus sjelf wil komma, Glädja sig då alle froma.

3. Stor

3. Stor omwårling månde wara, Ifrån tid ti ewighet; Ty år nödigt taga wara, At man tiden nyt tja wet. Hår år lif och hår år död, Himmels glädje ewig nöd: Wålg, o månniska, wålg det båsta, Då på du wilt hoppet fåsta.

4. Ej har Gud oß hit til werlden Skapat til få fånglighet, At wi lite til den flärden, Eller öfw yppighet. Nej, så lyder HErrans lag: Gudi tjena natt och dag, Til wår nästas wålfärd lefwa, Alti efter himlen sträfwa.

5. Gud, min Gud, på dig jag bygger, Sätter al min tröst och lit; Uti dig år jag fast trygger; Sto åst du uti dit nit. Jag år jord och stoft, ej wård, A din nåd blir mig beskärd; Dock har du af nåd allena Kallat mig dig til at tjena.

6. HErre, för din stora wrede Båfwar himmel så ock jord, Du för mina synder lede, Äst på mig fas wreder gjord. När jag tånker dår uppå, Hjerta mig försmägta må; Men, o Fader! dins Sons pina Hafwer botat synder mina.

7. JEsus hafwer giort tilfyllest Din råttwisos strån ga lag, Stillat wreden, skaffat hyllest; Skada skal ej wredens dag. Dårför har Guds rena lam Lidit död på korssens stamm, Sin förtjenst har han oß gifwet; Den som tror, han årfwer lifwet.

8. Salighet har han förwårfwat, Och af nåde den oß skånkt; Den i synden år förderfwad, Uti kropsens wållust sånkt, Sätter lit til werldsens spel, Har i Christo ingen del; Han skal ewigt lif ej finna; Såsom stoft skal han förswinna.

9. JEsu, hjelp mig alla dagar Göra efter dina bod, At min wandring dig behagar: Styre mig din Ande god! JEsu, blif du ståds når mig, At jag altid blir i dig, All förtröstan til dig såtter, Efter dig min werk uträtter.

10. Helig wandel, salig ända, Det har Gud tilsamman satt; Ond död har ej återwända, Stadnar i en ewig natt. Ack! hur då förlorat är Nöd och död, som JEsus kär För dit lif har måst utstånda, När du får en ewig wånda.

11. Werlden gifwer sorg och smärta, Nöd och döden står tilreds: HErre, du förnöjer hjerta, Ställer det ock wäl tilfreds: Ja, ock ännu mycket mer, JEsu, du af nåd beter. Wäl är dem, som til dig lånda; Deras frögd får ingen ända.

12. Styr, o JEsu! til det bästa, Hwad som mig åligga kan: Låt mig altid på dig fästa All min tro, at hon är sann. Skilg det onda ifrån mig, Allt det goda är i dig. Wärdes du mit lif förblifwa, Dig wil jag mig undergifwa.

13. När min sista stund månd' wara, Uphålt mig med dine hand: Låt mig salig hädan fara, Och uptag til dig min and' Öpna du mig lifsens dör, Ack! kom mig ej skräcklig för, Milde HErre JEsu Christe! Låt mig aldrig dig bortmista.

14. Anse, Gud, at jag är renad Genom JEsu Christi blod; Anse, at jag är förenad Med din Son, min Fråtsar' god. HErre, se mig nådigt an, At jag för dig framgå kan, Lof och tack dig gladlig båra, Och dit Namn där ewigt åra. Baron Gripenhjelm.

Sjunges som: War nu redo, själ och ꝛc.

406. HErre Gud, för dig jag klagar, Hwad mig qwäljer natt och dag; Hwad min själ och kropp förswagar, Är en fruktan för din Lag, Den jag tidt har öfwerträdt, Upfylt ock mit syndamått: Ty wil satan nu mig stjelpa: HErre, wärdes du mig hjelpa.

2. Alla mina fel och synder Jag uti mit samwet bär: Jag har warit ganska blinder J alt det, som heligt är: Altid följt de ondas råd, Med förmätit

öfwerdåd; Jag har alla budord brutit, Och dins Andas nåd förskutit.

3. Nu wil därför' döden grymma För din dom framställa mig; Ack! hwart skal jag undanrymma? Ack! hwart skal jag fly för dig? Ty min ondska är så stor, Den uti mit hjerta bor. Fåfängt jag mig då fördöljer, När mit straff mig stadigt följer.

4. Dag från dag är jag bedröfwad, Wet ej mer af någon lust; All min frögd är mig beröfwad, Allt mit tal är suck och pust. Ångslan, pina, själe-qwal, Förer mig i mörksens dal. Jag kan ej med nöje lefwa, Och wil dock mot döden sträfwa.

5. Ofta tycker jag mig höra: Syndaträl, hwart har du gått? Städse linder i mit öra: Kom och swara för din brott. Hwad i werlden skapadt är, Witnesbörd emot mig bär; Det som Gud har täckts mig läna, Låt jag mig til synden tjena.

6. Dygden har jag platt försummat, Laster har jag lärt med flit: Hwar jag något ondt förnummit, Har jag gärna hastat dit. HErrans ord har jag försmått, I hans hus owilligt gått, Men ondt sällskap hälst behagat, Och alt godt ur hogen slaget.

7. Stygge laster, synder lede Hafwa fördt mig i den nöd: Fördt mig i Guds straff och wrede, At jag fruktar ewig död. Ack! jag blinde synda-träl, Som så har försatt min själ. Domen, domen mig förskräcker, Och helfwetes ångst upwäcker.

8. Men ho lärer dig så klaga? Själ, hwar tar du sådant tal? Skal dig samwets ormen gnaga? Skal du känna syndsens qwal, Och ej märka någon tröst, At du dyrt äst återlöst Af Guds Son, som än dig kallar, Och dig tidig bot befaller?

9. Satan wil dig så bedraga, At du JEsum glömma skal: Han wil dig wid handen taga, Och förleda til sit fall. Förr har han dig synda lärt, Och i säkerhet besmärt;

snärt; Nu wil han förtwiflan lära, Och alt hopp om nåd afskära.

10. När du dig nu sielf beklagar, Och bekänner all din brott, Gör du då det Gud behagar, Och ej länder dig til spott; Men förnekar du din skuld, Blifwer Gud dig intet huld: Wil du synden kunnig göra, Så skal Gud dig wißlig höra.

11. Medan nu mit samwet wakar, Och kan se min brist och fel, Gud då mig ej platt försakar; Ty i honom har jag del. Är jag en förlorad Son, Flyr jag til Guds nåde-thron; Gud han är en Fader blider, Och mig i sit hus dock lider.

12. Döden gör mig intet häpen, Ändock han är faselig, Ty han är af Christo dräpen, Och kan intet skada mig. Domen fruktar jag ej stort, Fast jag hafwer illa giort; Ty den tröften jag ej glömer, At min broder JEsus dömer.

13. JEsu blod min skuld afplanar, JEsus hafwer alt försont: JEsus alt godt för mig manar, At jag warder nådigt skont. Jag ock säter tilflygt får Uti JEsu djupa sår; JEsus hjelper utur nöden, Uti lifwet och i döden. Laff. Lucidor. D. Spegel.

Sjunges som: Löf, pris och tack ske dig etc.

407. O ewighet! din längd mig fast förskräcker; Som början har, men aldrig ändan räcker: O ewighet, en tid förutan tid, Din högkomst gör, at jag där hisnar wid.

2. All timlig nöd, den största här kan wara, Med tiden skal och måste sin kos fara; Men wånden grym, som ewigheten bär, Til ewig tid förloßning aldrig ger.

3. O ewighet! för dig mit hjerta bäfwar, När i dit djup jag med min tankar swäfwar; Begrundar ock den pino där ståds är, Som dödar alt, men intet lif afskär.

4. Om nu det qwal, som de fördömde lida, På så mång' år til ända skulle skrida, Som stjernor fins på himla=runden klar, Som löf och gräs på jorden warit har.

5. Så wore dem en ljuflig tröst för handen, At en gång de skull' slippa afgrunds=branden; Men jämmer, ack! då nyas plågan först, När de ha ment den hafwa warit störst.

6. O huru sträng mänd' Guds rättwisa wara! Den ingen närpst i ewighet lär spara, At pläga grymt fördöma hopen med, Som af fritt mod har gjort sig HErran wred.

7. För synden de här en kort tid ha drifwit, Et ständigt we och qwal dem blir där gifwit; Et timligt brott, et ewigt straff där får, En syndig lust, et ewigt samwetssår.

8. Fly männ'sko=barn, ack! fly dock satans snara; Tänk ingalund', din lust kan ewigt wara, Som lik en ström snart far och hastar bort, Och sänker dig i helfwetet innan kort.

9. Så länge Gud är Gud och Gud mänd' blifwa, Så länge skal ej plågan öfwergifwa Fördömdom all; då lyktas wändan där, När HErren Gud mer intet ewig är.

10. Wak up, min själ, låt synda=sömnen fara, Tag dig i tid, ack! tag dig wäl til wara. I dag, i dag sann bot och bätring gör, Ty öpen står nu ewighetens dör.

11. Låt werldsens lust, prakt, högfärd, rikdoms häfwor, Magt, ära, gunst och swiklig lyckons gäfwor Ej blinda dig, at ewighetens natt Med sorg och we dig ej omgifwer platt.

12. O ewighet! din längd mig fast förskräcker, Som början har, men aldrig ändan räcker. O ewighet! en tid förutan tid; Mig nädig war, o Gud! dig blir jag wid. Joh. Rist. Pet. Lagerlöf. Lass. Lucidor.

Sjunn

Sjunges som: Af Adams fall är platt rc.

408. Ho satans boning tänker på, Des grymma eld och låga, Hans hjerta honom bäfwa må, Och brista för den plåga. Hans samwet då wisst witne bär, Och honom föreställer, At han i synd hårdt snärder är, Til afgrund honom fäller.

2. Dit trädet ändtlig faller nid, Där ligger det och blifwer; När man är död, ej någon tid Gud sedan ändring gifwer: Då hielper ingen bön och gråt, Man måste där förblifwa: I pinon blir en ynklig låt, Som de fördömde drifwa.

3. Då är försent at ångra sig, Då bätring rum ej finner; Men den i werlden gudelig Har lefwat, nåde winner. En sådan wändning blifwer då: De onde stadigt qwäljas, De frome ewig glädje få, Och bland Guds Helgon täljas.

4. Betänk, o männ'ska! dig nu wäl; Si, helfwetet högt gapar, Wil swälja up din arma själ; Bed Gud, han i dig skapar Et hjerta rent, en anda ny, Så at du ej föraktar Hans nåd, och kan så undanfly Den som dig eftertraktar.

5. Hjelp Gud, wi altid måge så Wårt lefwerne här ställa, At wi til ewig tid ej få Wår swåra synd omgälla. Låt oß wår werld så genom gå, At wi, när lifwet ändas, I trone måge faste stå, Så skal i frögd alt wändas. D. Angelius. Jac. Arrhenius.

Sjunges som: Lof, pris och [illegible] ske dig rc.

409. O syndig man, som säker är och trygger, I syndsens sömn och dödsens dwala ligger: Wak up, och se dig om, det är hög tid, Ännu så är din Gud dig huld och blid.

2. Si, huru mildt Gud Fader dig upwäcker, Och sina Faders armar til dig räcker; Försumma ej at taga nåden mot, Fast genom sen, dock sannan syndabot.

3. När nådens tid en gång är platt förswunnen,

Och du wid lif ej mera warder funnen, Då är försent, när himlens dör är stängd Til ewig tid: o mer än fasslig längd!

4. Fördenskul låt dit hjerta wål betrakta Din uselhet, och dödlighet grant akta. Tänk hwad för lön den Christeligt lefwer, får; Men gråslig hämnd dem ondom förestår.

5. Hwad är dit lif? en sömn, som snart förswinner. Hwad är din lust? en ström, som snart bortrinner. Hwad däglighet? en fårgad maskesäck. Hwad gods och guld? en glittrand mull och träck.

6. Hwad adlig ätt? et ord som hastigt nämnes. Hwad styrka? swaghet, som i grafwen lämnas. Hwad högwis konst? et tacklöst hufwudbrott. Hwad nit och slit? beswär för spe och spott.

7. Hwad salighet? en frögd förutan ända. Hwad himmelen? en hamn, dit oß bör lända. Hwad Gud? alt godt, all glädje, tröst och nåd. Hwad samwets ro? et dagligt gästabod.

8. Hwad ewighet? en tid förutan tider. Hwad helfwete? en eld, hwar själen lider. Hwad werldsens gunst? en byggning satt på sand. Hwad satan? ack! wår grymme afundsman.

9. Betänk då själ, hwad glädje Gud wil gifwa Dem, som i tro och bättring stadigt blifwa; En ewig ro, en oförgänglig frögd, Som uti lif och död gör rätt förnögd.

10. Tänk ock därhos, hur grym och gråslig plåga En obotfärdig får i afgrunds låga; Hwar aldrig nånsin fins förlosnings hopp: Han brinner där, men brinner aldrig opp.

11. Rys, hisna, skälf, bäf, darra kropp och leder, Res up mit hår, min tankar stiger neder Til afgrunds djup, och ser hwad qwal där är, Som fräter alt, men ingen ting förtär.

12. Men

12. Men frögda dig, mit hjerta, hug och sinne; Min tunga sjung, så tidt jag får i minne, Hwad härlighet hos Gud hans helgon få; Ack hjertans frögd, När jag där tänker på.

13. Tänk huru god Gud är som dig wil hjelpa; Hur' listig satan, som dig xlatt wil stjelxa. Fly synden som en orm och dödligt gift, Håll dig wid Gud och wid hans helga Skrift.

14. Gif nu wäl akt, at lampan intet slocknar, Och syndsens moln ej öfwer själen tjocknar, Och när du faller, statt strax up igen, Och löp til Gud, som til din bästa wän.

15. Säg: Fader frome, milderike HErre, Jag wet, ack! ack! jag wet, at jag, ty wärre, Har onåd, död och helfwetet förskylt, Om du, Gud, efter brott mig döma wilt.

16. Men fast min fel de äro ganska store, Fast syndsens tal, som sand i hafwet wore; Så tog din Son dem alla uppå sig, Och hans förtjenst tilägnar jag nu mig. Lasse Lucidor. D. Spegel.

410. I himmelen, i himmelen, Där Gud sielfwer bor, Få wi honom beskåda, i salighet fast stor, Ansigte emot ansigte: Ansigte emot etc. När HErran Zebaoth.

2. Af det saliga åskådande Orsakas glädje stor Med frögde-sång och sxelande, Uti Guds Ängla-Chor, Sjungande Helig, Sjungande etc. När HErran Zebaoth.

3. I himmelen, i himmelen, Där är klarhet fin, Så at den klara solen Hon ej så klara skin, Som den klarhet i himmelen är, Som den etc. När HErran Zebaoth.

4. Utaf den klarhet i himmelen Människan skina skal, Alt som den klara solen, Widt öfwer stjernor all, Änglomen fast mycket lik: Änglomen etc. För HErran Zebaoth.

5. Den klarhet, som omtalad är, Til kropp ocksä til siäl, Fast oförändrad blifwer där, Som Gud det täckes wäl, Med en ewig odödelighet, Med en etc. För HErran Zebaoth.

6. Och siälens prydning blifwer där Frid, frögd, rättfärdighet, Rätt ödmiukhet och sanning kär, Med all fullkomlighet, Igenom Guds åskådande, Igenom Guds etc. På HErran Zebaoth.

7. Utwärtes skal ock kroppen där, Ifrån all krankhet ren, Med Änglakraft och wighet skär Begåfwas utan mehn, Klädd med oförgängelighet, Klädd med etc. När HErran Zebaoth.

8. Hwad mera som här felar, Gud alt uppfylla skal, Uppå de fromas delar, Uti sin frögde-sal: Döden blir ock icke mer: Döden blir etc. För HErran Zebaoth.

9. Ej torf där någor tänka På det som förra war; Ty Gud månd' därför' skänka Lust, glädje, frögd ospard, Med helt ewigt hugswalande: Med helt ewigt etc. I HErran Zebaoth.

10. Ej finnes någon tunga, Den rätt utsäja må, Hur' de med lust där siunga, De store med de små. O HErre Gud, hwad lust där är! O HErre Gud etc. När HErran Zebaoth.

11. Exempel kan ej gifwas, Mer än det Petrus har, Alt såsom det beskrifwes, Då han på berget war, Och Christi klarhet litet såg: Och Christi etc. I HErran Zebaoth.

12. Ja, Paulus ock bejakar, At det ohörligt är, Fast om man än ransakar, Om den klarheten skär, Som Gud de fromma gifwa wil! Som Gud etc. När HErran Zebaoth.

13. De andre ej omtalas Som det ej kunna nå; Ty de må ej hugswalas, Och ingen glädje få Af den som ewigt är beredd: Af den som etc. När HErran Zebaoth.

14. Stor

14. Stor härlighet och lust är til När HErran Zebaoth: Wäl allom han dem gifwa wil, Och mycket mera godt: Allenast tron den tager an: Allenast tron etc. När HErran Zebaoth.

15. O HErre Gud! war du så god, Där låt oß komma til: Föröka du wårt swaga mod, Alt såsom du sielf wil. Gör oß swaga frimodige: Gör oß etc. I HErran Zebaoth.

16. Dödsens skarpa pilar, O HErre, lindra wäl, När det til ändan ilar, O HErre, tag wår siäl, Och låt oß få en ewig ro: Och låt oß etc. När dig HErre Zebaoth!

17. Gud Fader och hans enda Son, Man altid ära bör, För sina nåd och mycken mon, Den han oß altid gör: Deslikes ock den Helga And: Deslikes ock etc. I HErran Zebaoth.

411. Eja! mit hjerta rätt innerlig sig frögdar, Med lust och glädje så hjertelig i högden, När jag betänker, At dödsens länker De äro brutne, och lifwet skänkes af nåde.

2. Lustigt mit hjerta med stor andagt sig gläder, At JEsus min salighet hafwer i akt, bereder Mig ärones krona I himmels throne, Där jag för elände blifwer förskonad, i frögden.

3. Såsom en fogel wid liusan dag sig gläder, Så gör min siäl med högsta behag, och säger: Dig ware ära; O JEsu käre! Som kronan för alla Konungar månd' bära med ära.

4. Eja! mit hjerta med glädie stor förlustar Den frögd, som är uti Ängla-Chor, och tröstar; Ja, styrker mig så, At jag paß ej på Det eländ, jag skal här i werlden utstå med möda.

5. Ty när som jag werldenes uselhet besinner, Och at hennes fåfänglighet förswinner, Fast innerlig Påminner jag mig Den frögd jag wäntar ewinnerlig i högden.

6. Min lit derföre til JEsum Christ jag sätter, Med tröst i trone, förhoppandes wisst med rätta, At detta elände Skal få en god ände, Gud skal min sorg til glädje omwända rätt snarlig.

7. En sådan glädje och salighet Gud skänker, Den synden ångrar rätt bitterlig och tänker, Guds godhet blid Eer autkons frid, Som warit hafwer af ewighet, och altid.

8. När synden gör mig et sorgefullt mod och kränker, I trone på JEsu dyrbara blod jag tänker; Som gör allena Min synder rena; Min hjertans qwida kan det förmena så kraftigt.

9. Ej kan mig döden och satans magt bedröfwa, Min JEsus hafwer dem all sin kraft beröfwat: När jag insomnar, Han mig omfamnar, Och för mig til den trygga hamnen i glädien.

10. På sista dag som silfwer och gull, som Solen, Min kropp skal skina fast ärefull för stolen: Så gifwer mig Gud Den härliga skrud, Som han har låfwat sin kära Brud, med äran.

11. Där blifwer skinande silke klar til kläder, Som JEsus, min Brudgum, wärfwat har med heder, Med härlig smycken, Och gyllen stycken; Den frögd skal ingen ifrån mig rycka, det wet jag.

12. Guds stad och gator af idel gull skola wara, Grundwalen af ädla stenar full, så klara: En ljuflig klang Utaf Ängla-sång Skal höras, at tiden ej blifwer lång för glädje.

13. En ewig ro, ewinnerlig frögd där blifwer, Som Fridförsten i himmels högd där gifwer. Med palmer i händer, Då skola Guds wänner Lofsjunga Lammet förutan ända, ja ewigt.

14. Eja! Gud gifwe den saliga dag med fromma, På hwilken all ting så wäl uti lag mänd' komma. Min JEsus wände Mit stora elände, Han wille den önskade dag uptända rätt snarlig.

15. Be-

15. Beredder hält mig, o JEsu Christ! at wänta Din uppenbarelse, när du sist wil hämta Til frögdesalen Ur jämmerdalen Din Brud, den du har lofwat hugswala; ja, Amen! Elsa Anders Dotter.

412. Mig gör stor lust och glädje Den sköna sommartid, Då Gud wil alt bereda Til ewig tid med flit. Himmel och jord förnya Wil han, och göra ren, Samt kreaturen fria Från träldoms twång och mehn.

2. En ny Sol skal då blifwa, Och månen, stiernor all', De där klart sken då gifwa, At under wara skal: Så firmament, som mera, Skal Gud i himmels högd, Så rena och utstoffera, Sin barn til lust och frögd.

3. Altså skal Gud bereda All ting så stätelig: All ting skal le i glädje, För fägring frögda sig: Med guld och ädla stenar Skal werlden wara prydd, Med perlor stora och sköna, Kring om sin hela widd.

4. Men kan här ej utrycka Den stora magt och prål, Ej eller det förlifna, Här felas ord och mål; Ty måste wi det spara Alt in til domedag, Då skolom wi erfara, Hwad Gud är och förmår.

5. Ty Gud skal snart oß alla Af jordenes förwist Upwäcka, och til sig kalla, I sin Son JEsu Christ, Med sin basun den klara, Til en stor härlighet, Och oß då uppenbara En ewig salighet.

6. Han skal oß åter gifwa Wår kropp med hud och hår, At wi då lefwand' blifwa; Slikt han alt wäl förmår: Wårt lif, wår siäl, stoffera, Och göra som Solen skär, Förlän oß frögd och ära, Alt efter wårt begär.

7. Och Christus skal utskicka Sina Änglar oß til tröst, Och mot sig då uprycka, Han, som oß hafwer löst: Ja, han skal mot oß draga Alt med sin himmels här, Och oß i famnen taga; O hwad frögd oß det är!

8. Wi skole då få skåda Guds Son, wår högsta Präst, Som har oß löst af wåda, Och himmelen upp-

läst: De fromma Patriarcher, Samt ock Propheter all, Martyrer och Apostlar, Med honom et stort tal.

9. De skola oß ock taga För sina bröder opp, Oß intet då bortjaga, Men många i sin hop: Wi skole träda alla Til Christi högra hand, Och honom då åkalla, Som är båd' Gud och Man.

10. Til oß på högra handen, Som löste och frie stå Af swåra synda = banden, Skal Christus tala så: Wälsignade j nu åren, Och går i himmels ro: J åren arfwingar kåre, Där få i med mig bo.

11. Då skal Gud domen fälla Emot den onda hop, Som synden skal omgälla Uti den djupa grop, Där de dock skola hwäfwa J ewigt we och qwal, För det de här månd' lefwa J synd, förutan tal.

12. Men oß skal Christus kläda Uti en härlig skrud. Och til sin Fader leda, Rätt som sin kära brud. Den hemfärd då wist blifwer Med slik stor prål och pragt, At ej i detta lifwet Är spord en sådan magt.

13. Och Bruden skal hemföras Til Christi härlighet, At i frögd och glädje göras Til hennes liufliget: Då skal den bruden sköna, Få se Guds härlighet: Alt skal hon få til löna Af Guds barmhertighet.

14. Gud sig då til oß wänder, Och skänker hwar och en, Med sina egna händer, En kronö fin och ren: Famntager oß så kärlig, Med frögd och ljusligthet: Den frögd blir stor och härlig J allan ewighet.

15. Med frögd skal man då höra De Änglars strängaspel: Musik skal ock lust göra Hos Gud förutan fel. Guds Helgon skola siunga, Samt Ängla = hop en stor, Med sköna Ängla = tunga, Uti Guds egen Chor.

16. Hört hafwer intet öra, Och intet öga sedt Den frögd, Gud där wil göra Dem han den har beredt. Man skal ock af Guds nåde, Där i Guds eget hus, Med egna ögon skåda Guds sköna klarhets lius.

17. Gud skal man då rätt känna Uti Personer tre:

Uti

Uti Guds kärlek brinna, Och med wår ögon se Hans Majestät och wilia, All gerning råd och akt: Guds barnas namn ärskilja, Alt med hans kraft och magt.

18. Altsammans skal Gud gifwa Igenom sina magt, Och alt i allom blifwa, Som Skriften hafwer sagt. Sig skal han oß förära, Och oß wälsigna wist, Och alt godt oß beskära, I Sonen JEsu Christ.

19. Hos Gud skal man där äta, Uti hans frögdesal: Ej skal han oß förgäta Ibland det stora tal. Af lifsens trä det rika Skal man då mätta sig, Af lifsens brunn tillika Där dricka ewinnerlig.

20. All lust och all wår wilia, All frögd och alt begär Skal Gud ej från oß skilja, Och oß ej wägra där. Då skal man lofwa och prisa Guds godhet ewiglig, Sann kärlek städs bewisa Hwar annan innerlig.

21. Wi skole allesamman För Guds thron, utan twång, Där siunga med stor gamman En ny och härlig säng: Gud Fader, Son och Ande, Ske ära, lof och pris! Som halp af dödsens bande In uti Paradis.

22. Med sådan ärewisa, Och med slikt glädje ljud, Skal Guds barn altid prisa Sin HErra och sin Gud: Den frögd Gud skal oß gifwa, Samt med en ewig ro, Den skal fast större blifwa, Än wi här kunna tro.

23. Ty wil jag lustigt siunga, Och altid glader gå, Med hierta och med tunga: När jag här tänker på, Mit hierta sig då böjer Ifrån all werldslig pragt; Til Gud det sig up höjer Med sinne, hug och akt.

24. Ty skola de ock alle, Som hafwa sorg och we, I wanhopp icke falla, Men städs sig så bete, At de sit kors här draga Med et godt tolamod, Och låta sig behaga Det Gud gör, som är god.

25. Ho nåd och HErrans gåfwor I Christo ärfwa wil, Och få des rikes håfwor Af HErrans hand så mild; Han måste mycket lida I denna jämmerdal; Dock skal hans JEsu blida Förändra alt hans qwal.

26. Du låt man werlden hyckla, Bespotta Gud där til, Begå skalkstycken myckla, Och göra hwad hon wil: För winsten skal sig böja, Alt såsom wädret for: Af fruktan sanning dölja, Ej wandra som sig bör.

27. Ja, låt man werlden rasa, Det mästa som hon kan; Du måste dock ej fasa, Ty du har ock en man; Han skal fullsnart upwaka, Som all ting dömer wist; Dig icke wedersaka: Han heter JEsus Christ.

28. Wår Brudgumn skal då kalla De budna med en fart; Gud hjelpe nu oß alla Stå up af synden snart, Och hafwa i wåra händer Trons lampa med des ljus; At wi oß ej bortwände Ifrån hans bröllops hus.

29. Nu Konungen framträder, De gäster at bese; Den ej har bröllops kläder, Får ewig spott och spe: Gud unne mig at äga Rätt bröllops kläder på, Sann tro, som är din gåfwa, Där med jag kan bestå.

30. O Gud! för dina nåde För mig på rättan ban; Hjelp, Christe, från all wåde; Jag eljest fela kan: Hålt mig i trone fasta I denna onda tid: Hjelp at jag ståds må hasta Til denna högtid blid.

31. Nu ändas denna wisa, Och sköna sommar sång: Gud skal fullsnart oß lisa, Och lösa af all twång, Och ewigt år förlåna: Gud unne oß då wisst, At wi få honom tjena, Förutan sorg och brist.

Wait. Laur. Jonæ.

Sjunges som: War nu redo själ och tunga, rc.

413. HErre, signe du och råde, Och beware nu oß wäl! HErre, dit ansigt i nåde Lyse altid för wår själ! HErre Gud, dit ansigt wänd, Och din frid oß allom sänd. O Gud Fader, Son och Ande Dig ske pris i allo lande! D. Swedberg.

Ände på Psalm=Boken.

Regi=

Register
öfwer
Psalm=Boken.

Upsökes efter Numren.

